NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Catherine Steadman

Aile Oyunu

"Bağımlılık yapıcı... Bu zifiri karanlık peri masalı, çoğu okuru büyüleyecek."
Publishers Weekly

Zengin, eksantrik bir aile.
Zamana karşı koyan gelenekler.
Yaşamla ölüm arasında bir oyun.

Harriet, ilk kitabıyla ünlenmiş, çiçeği burnunda bir yazar.
Edward, müstakbel kocası, dört dörtlük bir adam.
Ancak Edward'ın nüfuzlu ailesi Holbecklerin hayatlarına tekrar girmesiyle aşkları da nişanları da çatırdamaya başlıyor.

Yıllardır medyayı avuçlarının içine alıyor, insanları parmaklarında oynatıyorlar. Edward, kendi yolunu çizmek üzere yanlarından ayrılıyor... Ama yerin kulağı var... Her an her şey tersine dönebilir...

Sonuçta aileyle bağlarını koparmasına rağmen mirasa konacak olan yine Edward. Harriet, kendisine kucak açan Holbeck ailesinin karanlık şaşaasına ve zarafetine kapılırken, ailenin babası Robert'la tanıştığında her şey değişiyor. Robert, tanıştıkları gün Harriet'e bir kaset veriyor ve geri dönüşü olmayan oyunu başlatıyor.

Sahi Robert, her şeyi yok etme potansiyeline sahip o kaseti neden Harriet'e verdi? Şimdi Harriet, kaybetmenin ölümcül sonuçlar doğurabileceği bu oyunu oynarken bir yandan da Holbeck ailesinin acımasız geleneklerine katlanmak zorunda.

THG
0748718
VVY

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755727
KDV dahil muadili

Aile Oyunu

Duzenleme
Ny.ozlem

Catherine Steadman

Aile Oyunu

Çeviren: Uğur Mehter

NEMESİS
KİTAP

Catherine Steadman

Hampshire'daki New Forest'te büyüyen Catherine Steadman, kocası ve kızlarıyla Londra'da yaşayan bir aktris ve yazar. İngiliz ve Amerikan televizyon kanallarında başrollerde oynadı, aynı zamanda West End oyunundaki rolü için Laurence Olivier Ödülüne aday gösterildi. Otuzdan fazla ülkede yayınlanan ilk romanı *Sudaki İzler, New York Times* çok satanlar listesine girdi. *Mr. Nobody* ve *The Disappearing Act* adında iki romanı daha bulunuyor.

- CatSteadman
- @catsteadman

Uğur Mehter

1969 doğumlu Uğur Mehter, Ankara Üniversitesi İletişim Bölümü mezunu. Uzun yıllar reklamcılık yaptıktan sonra 2008'de hobi niyetine başladığı çeviri yolculuğunda klasik roman, genç yetişkin ve kişisel gelişim türleri başta olmak üzere yüzden fazla kitap çevirdi. Halihazırda Amsterdam'da yaşıyor, Hollandaca öğreniyor, bir kafede yarı-zamanlı çalışıyor ve fırsat buldukça seyahat ediyor.

Büyük teşekkür ve minnetle okurlarıma.

Yaralı insanlar tehlikelidir. Hayatta kalabileceklerini bilirler.

– Josephine Hart, *Damage*

En temel içgüdümüz hayatta kalmak değil, ailedir.

– Paul Pearsall, nöro-psikolog

Başlarken

PAZAR, 25 ARALIK

Yanağım holdeki antika parke döşemeye yapışmışken Noel'in böyle geçmemesi gerektiğini çok iyi biliyordum.

Hydes'ın gotik şatafatı yavaşça netleşmeye başladı. Holbeck ailesinde nesiller boyunca zenginliğin ve gücün satın alabileceği her şey buradaydı. Görkemli Macar şatonun her bir tuğlası Meçsek Dağlarından kesilmiş, paketlenmiş, gemilerle taşınmış, New York toprağına ekilmişti. Atalarının göklerdeki kalesi yere indirilip Amerika topraklarına demir atmış, saf bir gaddarlık ve buz gibi bir servetle Amerikan tarzını benimsemişti.

1800'lerde bir Holbeck gelini, nişanlısından "*gökteki ayı*" istemişti ve genç adamın bu hayali gerçekleştirdiğinin kanıtı bu malikaneydi. Damat bir hayali gerçekleştirmişti. Kimileri belki duygulardan çok paranın söz konusu olduğunu söyleyebilirdi, ama yerde kanlar içinde yatarken bile malikanenin güzelliğini hayranlıkla izliyordum. Hem hangi âşık gökteki ayı istemezdi ki? Sonuçta aşk da böyle bir şey değil miydi?

Karşımda aralık duran kapı hem yakın hem de bir o kadar uzak görünüyor, dışarıda süzülen kar tanelerini seyrederken kış ayazı yüzümü gıdıklıyordu. Özgürlük kol mesafesindeydi. Eşiğin hemen ötesinde karla örtülmüş tarhlarıyla çiçek bahçeleri, buz tutmuş süs havuzu, kilometreler sonunda Holbeck ormanına uzanan kristal çimenler... Ve ayın aydınlattığı sık ormanın dibinde, neredeyse beş metre yüksekliğinde bir duvar Holbeck ailesini dünyadan ayırıyordu. Kendi kuralları ve sistemleri olan, kendi başına ayakta duran bir eyalet gibiydi.

İçlerinden biri ya da hepsi için bu eyalete uygun biri değildim.

Ve çarklar dönüyordu. Bu gece hayatta kalamayabilirdim.

Ayağa kalkıp yüksek duvara tırmansam, sonra çıplak ayak koşsam bile en yakındaki yerleşim birimine ulaşmam bir saati bulurdu. Telefonum olsaydı polisi arayabilirdim. Ama ben kimdim ki? Onların karşısında ben kimdim? Polis geldiğinde işlerin nereye varacağını kestirmem mümkün değildi. Her olayın iki yüzü vardır, ama bana inanmamaları gibi ufak bir pürüzle karşı karşıyaydım.

Sonuçta geçmişi karanlık bir kız, zengin bir aileye gelin gitmek üzereyken cehennemin kapıları birden açılıvermişti. Bu hikâyenin nasıl biteceğini herkes bilirdi.

Komik. Sonuçta bütün problemleri kocanın ailesi çıkarmaz mı? Bütün kültürlerde böyle bu. Komik olmasının nedeni de sanırım bunun sıklıkla doğru çıkması. Kocanın ailesi zorluk çıkarabilir. Kendi ailen de zorluk çıkarabilir.

Ve ben, kanlar içinde yerde yatarken gerçeklerle savaşamazdım.

Yavaşça dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda nişan yüzüğümün kapkara taşı ay ışığında kasvetle ışıldadı. Uyuyan bir yaratık uyanmıştı.

Bana evlenme teklif ettiği güne geri dönebilsem, acaba neyi farklı yapardım? Milyon dolarlık soru buydu.

Kirpiklerimden kanı dikkatlice silerken şakaklarım zonkluyordu.

Kafa yaralanmalarının göründüğünden çok daha kötü olabileceği söylenirdi, çünkü kafa çok kanardı. İnsan vücudunun kriz anında inanılmaz şeyler yapabileceği söylenirdi. 11 Eylül saldırısından sonra kırık bir bacakla kilometrelerce ötedeki hastaneye yürüyen insanlar olmuştu; savaş alanında doğum yapan kadınlar, çocuklarını kurtarmak için arabaları yerinden oynatan anneler vardı. Umarım bunların hepsi doğruydu.

Yirmi yıl önce ölümün eşiğinden dönmüştüm. Her yanımı saran ölümün sessizliğinde öylece asılı kalmış, ama bir şekilde kurtulmuştum. O gün kurtulduysam şimdi de kurtulabilirdim, çünkü sen geldiğinden beri artık hem kazanacak hem de kaybedecek çok daha fazla şeyim vardı.

Bu işten sağ salim çıkacağız, sen ve ben. Aileni seçemeyeceğini söyleyenler yanılıyor. Seçebilirsin. Tek yapman gereken çoğunun cesaret edemeyeceği kadar çaba göstermek.

Aklımdaki bu düşünceyle sendeleyerek yavaşça ayağa kalktım.

1

Bir New York Masalı

PAZARTESİ, 21 KASIM

Kırmızılar, yeşiller, altın ışıltılar... 5. Caddenin kalabalık kaldırımında telefonu kulağıma yapıştırmış halde yağmurdan kaçarken Noel ışıkları yerdeki birikintilerden ve vitrinlerden yansıyordu.

"Haberler iyi... bu hafta sonuna kalmadan bir milyonluk satışa ulaşacağız gibi görünüyor! Başardık Harry!" diye cıvıldıyordu menajerim Louisa hattın diğer ucunda. Keskin New York soğuğunda bana sımsıkı sarılıyormuş gibi gelen sesi sıcak ve yakındı. New York'la Londra... yumuşacık ıslak griliğiyle eski evimle aramdaki neredeyse altı bin kilometrelik mesafeyi düşünmemeye çalışıyordum, ama arada sırada sıla hasretinin sızıları yeni hayatımda kendini hissettiriyordu. İngiltere'den ayrılalı dört ay olmuştu ve kış kendini iyice gösterirken evime duyduğum özlem şiddetlenmeye başlamıştı. New York pek çok açıdan soğuk olabiliyordu.

Louisa bütün neşesiyle cıvıldamaya devam etti. "Aslında artık sana *resmen* milyonlar satan yazar diyebilirim."

Sevinçle cıyaklamaktan, kaldırımda çaktırmadan zıplamaktan kendimi alamıyordum. Bu inanılmaz bir haberdi. Hızla zirveye oturan ilk romanım yayınlandığı andan beri listelerdeydi, ama bu yeni dönüm noktasını ben bile hayal edemezdim. New York coşkun enerjimi büyük bir iştahla adeta yutuyordu. Kaldırıma kapanıp çığlıklar atabilirdim. Gerçi Noel alışverişine çıkanların hiç garipsemeden yanımdan geçip gideceklerini düşünmek tuhaf bir şekilde beni dehşete düşürüyor, bir o kadar da içimi rahatlatıyordu.

"Üç ayın sonunda yayıncıdan yeni bir telif ödemesi alacağız," dedi Louisa. "Yani... herkese Mutlu Noeller!"

Henüz kasım ayında olmamıza rağmen Noel'in kendini her yerde hissettirmeye başlamış olması komikti. Tepemde asılı duran puslu ışıklara, Noel süslemelerine, ışıldayan vitrinlere baktım. Bu yıl her şey çok hızlı gelişmiş, adeta rüzgâr gibi geçmişti.

Louisa'nın sorusuyla gerçek dünyaya geri döndüm. "Orada işler nasıl? Yerleştin mi? Mutlu musun? Âşıklar diyarında mısın?"

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. Kulağa fazlasıyla küstahça ve bencilce gelebilirdi, ama *evet,* gerçekten âşıklar diyarındaydım. Bütün ilişkileri kendimden uzak tuttuğum, yalnız geçen onca yıldan sonra hatalarımdan ders almıştım. Belki sonunda küçük bir mutluluğu hak ediyordum.

Karanlık düşünceleri beynimden kovup yeni hayatıma sımsıkı yapıştım. "Eh, en azından artık mobilyalarımız var. Metroyu henüz çözemesem de önünde sonunda çözerim herhalde. Belki de çözemem," diye ekledim şakayla karışık.

Aslında New York City'ye yerleşme fikrine ısınmaya başlamış olsam da asla yerinde durmayan bir şehre yerleşmeye çalıştığımın farkındaydım. Kalabalıklar, gürültü, yüzler, insanlar, her an kaç ya da savaş enerjisi...

Henüz dört ay olmuştu, bir şehrin parçası olup yerini bulmanın bir ömür sürebileceğini biliyordum, ama Edward'la içine girdiğim seçkin dünya ve çevre tamamen ayrı bir konuydu.

"Peki hayallerinin erkeği nasıl? Ed?" diye sordu Louisa, düşüncelerimi okumuş gibi.

Eski çağlardan kalan çan sesleriyle etrafındaki camla çeliğe vuran Aziz Patrick Katedralinin önünde bir turist grubunun yanından geçtim.

Edward'la tanıştığım gece yanımda Louisa vardı. Daha sonra onu Edward'la tanıştırdığımda bana attığı bakışı hatırlayınca hâlâ ürperiyordum. Kolundayken hissettiğim o sessiz gurur dalgası, bir balıkçının tuttuğu devasa balığı kucaklarken hissettiği gururdan farksızdı. Yine de ışıltılı ganimetim daha çok şans ve doğru zamanlamayla alakalıydı. Aslında Edward'ın *beni* nehirden çekip aldığını söylemek muhtemelen daha doğru olurdu.

Bana fazlasıyla yabancı gelen geçmişi, alışkanlıkları ve ritüellerinin Edward'a tuhaf bir çekicilik katmadığını söylesem yalan olurdu. Tuttuğu her şeyin altın olduğu dünyası benimkinden farklıydı, ama ilk konuştuğumuzda kim olduğunu biliyor da değildim tabii.

Yayıncımın Londra'daki yıllık Yaz Galası'nda tanışmıştık. Yıldızların yağdığı partiye çok satan yazarlar, yüksekten uçan editörler ve süper menajerler davet edilirdi. O yıl davet, Viktorya tarzı mimarinin parlak renkli tropik orkide ve baş döndüren zambaklarla süslendiği Doğal Tarih Müzesi'nde verilmişti. Beyaz kravatlı garsonlar ünlü isimlerin, yeni çıkan yazarların ve eleştirmenlerin başlarının üzerinde şampanya tepsileri taşıyordu. Hayatımda ilk kez böylesi bir davete katılıyordum. Çıkalı henüz birkaç hafta olan kitabım doğrudan "İlk On" listesine girmişti. Kutlama niyetine satın aldığım abartı derecede pahalı zümrüt rengi elbisemin üzerine bir şey dökmemek için

bütün gecem diken üstünde geçmişti. Gergin ve tamamen haddimi aşan bir şekilde Louisa'nın beni önemli isimler arasında sürüklemesine izin verdikten sonra sonunda çılgınlıktan kaçıp tuvaletin göreceli sakinliğine sığınmıştım. Çekingen biri değildim, ama gereğinden fazla ses ve yüzler eski yaralarımı tetikliyor, duyularımın farklı bir frekansa geçmesine neden oluyordu.

Elimde boş şampanya kadehiyle tuvaletten dönerken olmuştu. Başta önemsememiştim. Topuğum bir şeye takılınca hafifçe tökezlendiğimi sanmış, sonra ayağımı hareket ettiremeyince yanaklarımın yandığını hissetmiştim. Topuğum, yerdeki süslü Viktorya tarzı merkezi ısıtma ızgaralarından birine sıkışmıştı.

Ayağımı çekmeye çalıştığımda topuk kurtulur gibi olmuştu, ama gelen geçenlerin bakışlarıyla panikleyince bu sefer sertçe çekiştirmiştim. Şimdi geriye dönüp baktığımda etkileyici bir güç gösterisi ve fazlasıyla gürültülü bir metalik takırtıyla 150 yıllık ferforje ızgarayı Dior topuğumla taş zeminden tamamen sökmeyi başarmamın bir mucize olduğunu görüyorum. Gürültülü gösterim, herkesin bakışlarını üzerimde toplamaya yetmişti.

Hem gösteriyi uzatmamak için duyduğum derin arzudan hem de başka ne yapabileceğimi bilemediğimden, utançtan bembeyaz kesilmiş bir suratla elbisemi düzeltmiş ve bu sırada ferforje ızgarayı yarı çekip yarı sürükleyerek zemindeki deliğine geri kaydırmıştım. Topuğumdan tam kurtulamamış ızgara, ben onu geri sokmaya çalışırken tıngırdamıştı. İşte kurtarıcım o zaman gelmişti; sırtıma konan güçlü eli, tatlı Amerikan aksanı, evim kadar güven veren sesi...

"Tamam, tamam. Sorunu görüyorum," olmuştu bana söylediği ilk sözcükler. Elbette ayakkabıma yapışan ızgara sorununu çözmekten bahsediyordu, ama bugün bile daha büyük resmi gördüğünü, geçmişim ve hayatımdaki bütün delikleri kapatacağını kastettiğini düşünmekten hoşlanıyordum. Yani bakın, öyle yardıma muhtaç bir kız falan olduğum söylenemezdi, çoğu in-

sandan daha dişliydim, ama hayatım boyunca kendimi bir sürü zorlu durumdan kurtardıktan sonra birinin beni kurtarmak için devreye girmesi inanılmaz hoş bir duyguydu.

Bana bakışı, her şeyin harika bir şekilde sonuçlanacağına dair doğal bir kararlılıkla ve büyüleyici bir serinkanlılıkla doluydu. Çıplak kürek kemiklerime değen teninin sıcaklığına karşı her zamanki engellerimi koyacak, kendimi rahatlatacak ya da kaçacak zamanım yoktu, çünkü resmen sıkışıp kalmıştım.

Külkedisi masalındaki prens gibi evlilik teklifi yapıyormuşçasına bir dizinin üstüne çöken bu inanılmaz yakışıklı adam, ellerim güçlü omuzlarındayken ayakkabımı bütün nezaketiyle ızgaradan çıkarmış ve o anda içimde bir şeyler hoplamıştı. Çok uzun süredir bastırdığım umut, karanlıkta filizlenmişti. Sonrası çorap söküğü gibi gelmiş, aradan geçen yaklaşık iki yılda onunla bir ömür geçirmek üzere bambaşka bir kıtaya taşınmıştım.

"Ed gayet iyi," dedim, ama bunun hafif kaldığını ikimiz de biliyorduk. Ed'in yeni açtığı şirket, her ay, Louisa'nın menajerlik şirketinin bir yılda kazandığı parayı kazanıyordu. Evet, Edward için her şey harika gidiyordu, ama biz İngilizler böyle şeyleri konuşmazdık. Hem Louisa onun kim olduğunu ve hangi aileden geldiğini çok iyi biliyordu. Holbeck soyadı sayesinde aile serveti olmasa bile başarısız olması neredeyse imkansızdı. "Aslında onunla buluşmaya gidiyorum. Beni patene götürecek."

"Paten?" Menajerimin sesindeki tiz merakı duyabiliyordum. Edward ve Holbeck ailesiyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Bir şekilde hiç çaba sarfetmeden Amerika'nın en zengin bekârını kapmıştım ve herkes bunu neden ve nasıl yaptığımı merak ediyordu. Ama daha da önemlisi aileyi...

Elbette Google diye bir şey vardı. Ve Tanrı biliyor ya Edward'la tanıştıktan sonraki haftalarda arama motorlarının derinliklerine dalmıştım. Nesilden nesle geçen servet, Altın

Çağı'ndan beri Amerika'nın dokusuna işleyen nakliye ve iletişim yatırımları... Ve tabii ki yaptıkları her işte kuşkulu bir ahlak anlayışının gölgesi eksik olmuyordu. Haklarında yazılan köşe yazılarının, magazin sütunlarında yer alan dedikoduların, iş dünyasında Holbeck ismiyle ilgili haberlerin sonu gelmiyordu, ama buna rağmen yarattıkları gizemli hava meraklıları asla tam anlamıyla tatmin edemiyordu. Anlaması zor ve değişik bir tavırları vardı. Bu durum, muhtemelen acımasız sihirleriyle de birlikte, baş döndürücü ve çekici bir iksir yaratıyordu.

"Seni patene mi götürüyor? Tekerlekli patene?" diye sordu yine Louisa inanamıyormuş gibi. Oysa Edward'la ilgili ona söylediğim herhangi bir şeye şaşırdığından kuşkuluydum.

"Hayır," dedim. "Buz patenine gidiyoruz. Kış başında Rockefeller Center'daki pistte buz pateni yapmak aile gelenekleri. Bu yıl birlikte gitmemizi istedi."

"Aman Tanrım! Bütün aile orada mı olacak?" diye çığlık attı Louisa. Haklarında daha çok şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, ama internetten bulduğum bilgi kırıntılarından fazlasını ona anlatma fırsatım olmamıştı.

"Hayır. Henüz onlarla tanışmadım. Aileden kimseyle tanışmadım. Edward ödümü koparıp beni kaçıracaklarından korkuyor." Bunu söylerken yüzümü ekşittim. Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Milyoner çapkın, kız arkadaşını ailesiyle henüz tanıştırmamıştı. Hayatımı Edward için değiştirmiştim, ama o henüz beni ailesiyle tanıştırmamıştı. Ama aslında durum bu değildi. Ailesi hakkında konuşurken gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Zamanını beklemek için geçerli nedenleri olmalıydı. Hem Amerika'ya sadece onun için taşınmamıştım. Uzun süredir yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacım vardı. Kitabımın başarısı üzerine Edward'la tanışmam bana gerçek bir fırsat sunmuştu.

Komik olan şu ki hep buraya taşınacağımı düşünmüştüm. Annem Amerikalıydı. Bazen kafe ve restoranlarda gözümü yumduğumda kalabalıkta onun sesini duyabiliyor, tıpkı eskiden olduğu gibi sıcacık aksanıyla içimi ısıttığını hissedebiliyordum. Daha komiği, babamın sesini hiç hatırlamamamdı, ama o zaman henüz on bir yaşındaydım. Yirmi yıllık yeni deneyimler, bir zamanlar çok iyi hatırladığım sesi parazite dönüştürmüştü. Yine de onu özlüyordum. Hatırlamak fazlasıyla canımı yaktığından, unutmak en kolay yoldu.

Louisa kıkırdadı. "Temkinli davranmasına şaşırmıyorum. Aile için korkunç şeyler söylüyorlar. Yani biliyorsun, büyüleyici şeyler, ama... arı kovanına çomak sokmak falan gibi bir şeydir herhalde." Cilveli sesi sır verircesine fısıltıya dönüştü. "Aramızda kalsın ama Simon takım elbiseyle Edward'ın yarısı kadar yakışıklı görünse tuhaf aile meselesini hiç kafaya takmazdım." Geçen yıl ayrılmışlardı. Simon beş para etmez herifin tekiydi, ama iltifatının haklı gerekçeleri vardı.

Ayrıca haklıydı. Edward'la birlikte olabilmek için korkunç ailesine katlanmaya razıydım.

"Ah, bu arada... yeni kitap nasıl gidiyor?" diye sordu Louisa. Takınmakta son derece başarılı olduğu umursamaz tavrıyla az daha beni kandıracaktı. İkinci kitabımın teslim tarihinin üzerinden üç hafta geçmişti.

Trafik ışığında karşıya geçmeyi beklerken çarpan kış yeliyle ürperdim. Açıkçası bir aydır kitaba odaklanamamıştım. Oturup bitirme düşüncesi bile enerjimi tüketiyordu.

Yaya geçidi bip bip öterken 5. Caddede akan kalabalığa katıldım.

"Harry?" Louisa'nın sesi beni gerçek dünyaya geri getirdi. "Kitap diyorum?"

"Pardon, evet. Kitap geliyor," dedim. Doğruydu. "Neredeyse bitmek üzere." İşte bu kısmı hepten yalandı. "Sadece..."

"Bir ay?" diye araya girdi. Beni çok iyi tanıyordu.

"Şey. Evet. Bir ay... harika olurdu."

"Tamam. Yayıncıları bir ay oyalarım. Dinle, ilk kitap hâlâ raflarda kapışılıyor, o yüzden iyi durumdayız. İnsanlar ikincisini bekleyecektir. Ama hangi aşamada olduğumuz konusunda bana dürüst olman gerekiyor Harry. Gerçekten neredeyse bitmek üzere mi?"

Sesindeki ciddiyet tokat gibiydi. "Evet. Dört hafta. Belki daha az. Yemin ederim. Dört haftada ilk taslak bitmiş olacak." Bunu söylerken ne kadar zor olacağının farkındaydım, ama yapabilirdim. Tek yapmam gereken uyuşukluğumdan sıyrılmaktı.

Gözüm bir ofis binasının yan cephesinde göz kırpan saate takıldı. Telefonu kapatmam gerekiyordu. Rockefeller Center ilerideydi ve Edward beni bekliyordu.

"Ah, söylemeyi unuttum. Yayıncılar çarşamba öğleden sonra bir toplantı yapmak istiyor. Genel merkez binasında. Olur mu?"

Saks'ın ışıltılı cephesiyle tam karşısındaki The Rink girişini gördüğümde yağmurun durduğunu fark ettim. Toplantı talebini kabul ettikten sonra telefonu sessize aldım, ardından şapkamı çıkarıp saçlarımı ellerimle düzelterek bir vitrinde kendimi inceledim. Edward'la ilişkimiz bir yılı devirmişti, ama hâlâ sanki ilk kez çıkıyormuşuz gibi gerilmekten kendimi alamıyordum.

Üstelik bu akşam özel olacaktı. Bunu hissediyordum. Sonuçta bir aile geleneğiyle tanıştırılıyordum. Tanrı biliyor ya daha fazla gelenekle tanışmaya hazırdım. Öksüz çocukların pek geleneği yoktur.

Rockefeller Plaza'nın köşesini döndüğümde Noel süslemeleri nefesimi keserek aniden durmama neden oldu.

Önümdeki ışıktan ibaret tünel, altın trompetlerini havaya kaldırmış müjdeci melekler tarafından oluşmuştu. Renk, ışık ve sıcaklığın ötesinde ünlü çam ağacı New York'un göğüne uza-

niyordu. Sabah, gazetede yirmi beş metreden yüksek olduğunu okumuştum, ama dibinde dururken heybetini ancak kavrayabiliyordum. Gördüğüm en yüksek Noel ağacıydı. Ağzım açık, başımı kaldırarak baktım. New Yorklular yanımızdan ite kaka geçerken benim gibi birkaç kişi daha hayranlıkla ağacı seyrediyordu. On sekiz bin ışık, İskandinav çamının kokusu ve plazanın dört bir yanına dağılmış satıcılardan yayılan Noel lezzetlerinin nefis kokularıyla yoğunlaşan gecede adeta altın renklerinde ışıldıyordu.

Bir el omzumu kavradı ve tanıdık bir dokunuşla yerimden sıçradım. Edward, soğuğa karşın sıcacık kaşmir atkısına ve paltosuna sarınmıştı. Saçları dağınıktı, gözleri gülüyordu.

"Ödümü kopardın," diye yalan söyledim. Onu nerede olsa hissedeceğimi söylemeye utanıyordum.

"Pardon," dedi gülümseyerek. "Seslendim, ama sanırım duymadın." Çenesiyle ağacı işaret edip belime sarıldığında sıcaklığına sokuldum. "Çok heybetli, değil mi?"

Ağacın ışıkları altındaki buz pateni pistinin pürüzsüz yüzeyinde insanların uçarcasına süzülüşünü izlemeye koyulduk. Herkesin başında şapka vardı, hepsi atkılara sarınmıştı. Gençler arasında eski New Yorklular vardı. Takım elbiseli ve şapkalı yaşlı bir adam; kalın kürklerine sarınmış, saçları kaya gibi sertleşmiş, aynı yaşlarda iki kadın...

"Berbat bir patenciyim," diye uyardım Edward'ı, patenlerimizi giydikten sonra parmak uçlarımızda buza doğru ilerlerken.

"Neyse ki yanında ben varım," diye sırıtıp bana sımsıkı sarıldı. Geri geri buza geçerek dengemi sağlamam için iki elini uzattı. Beni pistin ortasına çektiğinde ayaklarıma odaklanırken nefesimi tutuyordum. Kalabalık değildi. Bir avuç insan yanımızdan geçiyor, slalomlar atıyordu. Çok geçmeden kaslarım Edward'ın kendinden emin ritmine alışarak gevşedi. Eskiden sporcu olduğunu biliyordum. Sanırım hâlâ öyleydi.

Neşeli Noel şarkıları pistin hoparlörlerinden yayılıyordu. Yeni bir şarkı başladığında Edward bir elimi gevşetip beni yavaşça döndürürken sırıtarak, "Benimle dans eder misin?" dedi. Biz aptallar gibi sırıtarak buzun üstünde kayarken Pogues'un hırıltılı sesiyle *Fairytale of New York** şarkısı başlamıştı. Daha ilk notalarla birlikte herkes melodiye ayak uyduruyordu. Pistin yanındaki seyyar satıcılardan biri İrlanda aksanıyla şarkıya eşlik ederken herkes ona katıldı. Neşeyle aksanı taklit etmeye çalışıyorduk, ama sonuçta hepimiz şarkı söylüyorduk. Ve bir an için New York büyülü bir şehre dönüştü. Kendimi, *Amerikalıları nasıl da seviyorum* diye düşünürken buldum. İngilizler böyle değildi; en ufak bir duygusallık belirtisinde kasılıp kalırdık. Oysa ben burada şarkılar söylüyor, buz üstünde dans ediyordum. Koromuz nakaratta daha iyiydi. Edward elimi bıraktığında hafifçe yalpalamaya başladım. Yine bir dizinin üstüne çökmüş, ıslak buzda kayıyordu. Elinde bir şey vardı. Ne olduğunu anladığım anda midem ruhumu altüst eden bir utançla kasıldı.

Ah, hayır. Olamaz!

Bu çok fazlaydı. Yaptığı şeye inanamıyordum. Zorla yutkundum. Herkes kâh gülümseyerek kâh alkış tutarak bizi seyrediyordu. Gülümsemeye devam ettim, çünkü... başka ne yapabilirdim ki?

Tanrı biliyor ya evlilik teklif etmesini istemiştim, ama burası çok fazlaydı, fazla kalabalıktı. Küçük siyah kutuyu açıp konuşmaya başladığında paniğim zirvedeydi. Yine de bir anda dünya sadece bize kalmış gibiydi. Gözyaşlarımı tutamıyordum, sesimin kısıldığını hissediyorum... Eldivenimi çıkarıp yüzüğü parmağıma taktı. Pistteki yürüyüş yolunda küçük bir kalabalık oluşmuştu. Şarkı bitip, *Chapel of Love*** başlayınca her yanımızı saran soğuk havaya tezahüratlar ve çığlıklar eklendi. Olan biteni anlamaya çalışırken ışıklar hâlâ göz kırpıyordu.

---

* İngilizce: New York Masalı (ç.n.)

** İngilizce: Aşk Mabedi (ç.n.)

Edward beni kendine çekip, "Seni seviyorum Harry," diye fısıldadı. İşte o anda başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, çünkü gözlerine baktığımda içtenliğini görebiliyordum. Bana yeni anılar... güçlü, cesur, inkar edilemez anılar vermeyi teklif ediyordu. Hayatını, geçmişini ve geleceğini benimle paylaşmayı teklif ediyordu. Yanağına dokundum. O kadar yakışıklıydı ki bazen ona dokunabildiğime hayret ediyordum. Dudaklarının sıcaklığını dudaklarımda hissederken şehir silinip gitti. Kulaklarımdaki elleri yüzünden tezahürat sesleri çok uzaklarda kalmıştı.

Daha sonra pistin Noel süslemeli kafesinde oturduğumuzda Edward sıcak içeceklerimizi almaya giderken soğuktan uyuşan parmağımdaki yüzüğü inceledim. Taş; bordo ve sıcak kahverengi renklerinde ışıldıyordu. Hayatımda böylesini görmemiştim. Herhalde yakuttu. Büyük, derin ve pahalı olduğu kesindi. Tasarımı, kesimi... Muhtemelen çok eskiydi. Aile yadigârı olmalıydı, ama parmağıma tam olmuştu.

Edward, içeceklerimizle iki elmalı çöreği dengede tutmaya çalışarak geri döndü.

"Bunu planlamış mıydın?" diye sordum, baş döndüren tatlı içeceğimden temkinli bir yudum alırken. "Müzik, şarkı?" Bir an aklıma Edward'ın sahip olduğu imkânlarla isteseydi tüm pisti kiralayabileceği ve iki kat daha fazla oyuncu kadrosuyla doldurabileceği gelmişti. Düşüncesi bile ürkütücüydü, ama neyse ki Edward'ın gerçekten yapabileceği bir şeyden milyonlarca kilometre uzaktı.

Kahkahasını bastırmaya çalışırken başını iki yana sallayarak üst dudağındaki pudra şekeri silerken, "Hayır," dedi. "Yani bu gece sana teklif edeceğimi biliyordum. Yüzük yanımdaydı. Ama bir Broadway şovuna dönüşmesini planlamamıştım. Sanırım New York böyle bir yer. Herkesin söyleyeceği bir şey var." Birden endişeli göründü. "Of Tanrım! Abartılı oldu, değil

mi? Kahretsin, bazen İngiliz olduğunu unutuyorum." Dehşeti samimiydi.

"Hayır, hayır. Mükemmeldi. Yani hayatımın sonuna kadar unutamayacağım," diye şakaya vurdum. "Hem artık İngiliz değilim, öyle değil mi? Amerikan pasaportum sizinkiler kadar gerçek."

"İyi o zaman. Az önce buz pistinde yaşananları nişan törenin say. Bundan sonrası pek İngiliz tarzı olmayacak. Ama ciddiyim... sana fazla gelen bir şey olursa söylemen lazım. Alınmaca gücenmece yok. Seni korkutmak istemiyorum. En azından... henüz."

Ailesini kastediyordu. Muhtemelen bana evlilik teklifi edeceğinden haberdarlardı. Sonuçta yüzüğü onlardan alması gerekiyordu. Ve artık nişanlandığımıza göre onlarla tanışma zamanım gelmişti. Elimi kaldırıp ışıkta kıpkırmızı mücevhere baktım. "Ne taşı bu?"

"Lâltaşı. Büyük-büyükannem Mitzi'nindi." Tepkimi süzdü. "Sevdin, değil mi? Sevmedin mi? Değiştirebiliriz. Yeni bir şey alırız?"

"Yok, yok," diye atıldım. Ailesinin bende bırakacağı etkiden öylesine endişeliydi ki yüz ifademi okumakta zorlanıyordu. "Edward, *yüzüğe bayıldım,*" dedim, taşın ışıltılarına hayranlıkla dalarken. "Yani... Tanrım, sana bayıldığımdan daha çok bayılıyor olabilirim," diye takıldım. "Ama cidden... en çok senin için ifade ettiği şeyden etkilendim. Senin için, ailen için... Bu çok önemli bir yüzük. Nasıl biriydi? Mitzi?"

Bilmediğimi söylesem yalan olurdu. İnternette Edward'ın ailesiyle ilgili her şeyi okumuştum. Edward'ın büyük-büyük-büyük-büyükbabası John Livingston Holbeck, 1800'lerin Amerika'sında ticaretin geliştiği dönem servetine servet katan ilk Altın Çağ kodamanlarından biriydi. Tekeller oluşturmuş, tren ve iletişim yollarının büyük kısmını kontrolünde tutarak köle ticaretinden büyük paralar kazanmış, vergi öncesi Amerika'yı inşa eden birkaç kişiden biri olarak dudak uçuklatan servetiyle sayı-

sız holding kurmuştu. Cornelius Vanderbilt, Andrew Carnegie ve altında oturduğumuz binayı inşa ettiren adamın babasıyla aynı dönemde yaşamıştı. Acaba Noel'in ilk günü buzda kayma geleneği sandığımdan da eskilere mi dayanıyordu?

"Mitzi nasıl biriydi?" diye tekrarladım.

Edward biraz düşündü. "Çok güzeldi. Üstelik yetenekliydi. Ressamdı, bale eğitimi almıştı. Alman kökenliydi, ama iki savaş arası ülkesinden ayrılmış, sonra büyük-büyükbabamla tanışmıştı. Büyük bir aşktı. Holbeck ailesindeki ilk aşk evliliği olarak anılır."

Fazla deşmemeyi tercih ettim. Zenginliğin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum, ama serveti koruyarak katlama güdüsünü anlayabiliyordum. Aşk sonuçta soyut bir duyguydu. Hatta günün sonunda kumar bile sayılabilirdi. Elimdeki birkaç kumar fişiyle masaya oturmak çok hoşuma giderdi, yine de orta ölçekli bir ülkenin milli geliri elime geçse en azından evlilik öncesi sözleşmeyi aklımdan geçirirdim. Eminim Holbeck ailesi, o ilk tutku dalgasını sorgulamamaları gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

"Ailen ne diyor? Yani benimle evlenmene? Mitzi'nin yüzüğünü almana izin mi verdiler?"

Varlığımdan haberdar olduklarından emindim, ama şimdi hakkımda ne düşüneceklerdi? Edward hakkımda onlara ne anlatmıştı? Ya da ne anlatmamıştı? Kendileri araştırmış olabilirler miydi? Düşüncesi bile içimin ürpermesine neden oluyordu. Araştırma yapsalar bile düşüncelerimi ve anılarımı asla öğrenemeyeceklerini düşünerek kendimi rahatlattım. Tek bir kitabı olan İngiliz bir yazardan başkası değildim. Gerçek bir geçmişim, Ivy League ya da Oxbridge eğitimim yoktu. İlk doğan oğulları için hayal ettikleri gelin olduğumu hayal edemiyordum. Asalet şöyle dursun, bir ailem bile yoktu.

Belki sadece oğullarının mutluluğunu istiyorlardı. Edward defalarca ailesiyle henüz tanışmamış olmamın benimle alakası

olmadığına yeminler etmişti. Geçmişte aşırı kontrolcü ailesiyle sorunlar yaşadığını, bu yüzden çılgın hayatlarından uzak durmaya çalıştığını söylüyordu. Ama eninde sonunda bazı şeyler yüzünden yörüngelerine girmek zorunda kalıyordu.

Bütün bunlar parmağımdaki aile yadigarı yüzüğü daha da ilginç kılıyordu.

"Evet, seni biliyorlar," diye sırıttı. "Aslında bayağı bilgi sahibiler. Yüzüğü istediğimde annem havalara uçtu. Hatta almamda ısrar etti."

"Sahi mi?" diye sorarken sesimdeki şaşkınlığı saklamaya çalışıyordum. Asla özgüven sorunum olmamıştı, ama Eleanor Holbeck gibi bir kadının ilk doğan oğluna İngiltere'den öksüz bir kızla evlenmesi için ısrarcı olması bir nebze kafa karıştırıcıydı.

"Sahi," diye tekrarlayıp masanın üstünde buz gibi elimi tuttu. "Dinle, henüz onlarla tanışmamış olmanın tuhaf kaçtığını biliyorum. Ama..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi kısa bir es verdi. "Ama seni önlerine atmadan önce ilişkimizin sağlamlaşmasını istedim. Ailemle baş etmesi zordur. Yine de tanışmak istersen, seninle tanışmayı *çok* istiyorlar. Özellikle şimdi," diyerek baş parmağıyla nazikçe yüzüğümü okşadı. "Ailemizde senin gibi birisi hiç olmamıştı," diye ekledi usulca.

Kelimeleri adeta beynime kazınıyordu. Bu ne anlama geliyordu? *Benim gibi biri?*

"Tanrı biliyor ya taze kan bize de iyi gelecek."

Nasıl biri olduğumu düşününce boğazım düğümlendi. Ama öğrenmelerine izin veremezdim. Yirmi yıl önce o yolun kıyısında başıma gelenleri öğrenemezlerdi. Yapayalnızdım.

Ürperdiğimde ellerimi dudaklarına götürüp sıcak nefesini üfledi. "Hakkında ne düşünecekleriyle ilgili endişeleniyorsan, endişelenme. Büyük-büyükbabam dünyanın parasına sahipti ve beş kuruşsuz bir kadınla evlendi. Evet, bunu ailede tek yapan

oydu, ama sonuçta... bir örneği var." Tepkime güldü. "Tamam, biliyorum. Ekmek kuyruğunda beklediğin söylenemez! Çok satan Harry Reed'in banka hesapları para doludur. Ama ne dediğimi anlıyorsun işte," diye ekledi ciddiyetle.

Anlıyordum, çünkü sahip olduklarım Holbeck okyanusuyla karşılaştırıldığında bir damladan ibaretti. "Büyük-büyükbaban Mitzi'nin yüzüğü için niye lâl taşı seçmiş?" diye sordum.

"Mitzi nara bayılırdı."

Yüzüğe bakıp gülümsedim. Taş gerçekten de bir nar tanesine benziyordu.

"Onu mutlu edeceğini biliyordu. Mitzi'nin onun için her şeyi yapacağından emindi. Birbirleri için yaratılmışlardı. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Ve birlikteyken kimse onları durduramadı," derken Edward, yüzümü inceliyordu.

Ben de nişanlımı süzdüm. Uzun boylu ve atletikti. İtalyan terzinin elinden çıkmış yünlü takım elbisesini kaşmir atkısıyla tamamlamıştı. Sırıtmadan edemedim. Onunla nasıl tanıştığımı ve bu işin nasıl buralara geldiğini bir Tanrı biliyordu. "Ailenle ne zaman tanışacağım?" diye sordum.

Pis pis sırıttı. "Anlaşılan *geçiş aşamasını* kolaylaştırmak üzere kız kardeşim seçilmiş. Aile tanışma için onu en erişilebilir aile ferdi olarak görüyor," dedi şakayla karışık. "Tabii benden sonra."

Doğru kelime olduğundan emin değildim, ama Holbeck ailesinde muhtemelen en *normali* Edward'dı. Hayatı boyunca normal olmaya çalışmıştı. MIT'den mezun olduktan sonra aile işinden uzaklaşmış, yetkilerini erkek kardeşlerine devretmiş, tam bir Holbeck varisi olarak *kendi kendini* yaratmış, kurduğu teknoloji şirketini bugünkü yerine taşımıştı. Yine de soyadının heybeti, zekası ve sıcaklığının yanı sıra başarısına zarar vermeyeceğinden emindim.

"Yani önce Matilda'yla tanışacağım?" Başını sallayınca devam ettim. "Ve telefon numaram onda var?"

"Ah evet, var." Sırıttı. "Telefon numaran, e-posta adresin, *ev* adresin, *kıyafet bedenin,* kan grubun, organ bağışı statün... Dalga geçiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Ondan korkmama gerek olmadığını söylemiştin?"

"Ah hayır, *kesinlikle* korkmalısın. Kesinlikle korkunç biri. Zaten hepsi öyle. Korkmaman için deli olman gerekir. Ama bunu yapmak istiyorsun, değil mi? Ailenin bir parçası olmak? Bir aile olmak?" Cevabı gözlerimde bulmuştu. "Senden tek istediğim, bütün bunlardan sonra sakın fikrini değiştirme." Parmağımdaki yüzüğe küçük bir öpücük kondurup sırıttı.

2

Davet

SALI, 22 KASIM

"Ailesi resmen manyak olabilir. Daha onlarla tanışmadan evlilik teklifine evet dedin. Nasıl bir işe girdiğini bilmiyorsun. Menajerin ve arkadaşın olarak durumun ikircikli olduğunu söylemem gerekiyor."

Zonklayan başıma rağmen ister istemez bir kahkaha attım. Önceki gece Edward'la kutlamaya devam etmiştik. İki litre su ve iki parasetamol, şampanya baş ağrısını geçirmeye yetmemişti. Louisa'yı çarşamba günü yayıncıyla yapmam gereken toplantıyla ilgili detaylar için aramıştım, ama konu dönüp dolaşıp yine buraya gelmişti.

Kulağımla omzum arasma yerleştirdiğim telefonu düzeltip konuşurken bilgisayarımda yazmaya devam ettim. "Bütün aileler manyak değil mi? Yani hepsinin kendine has delilikleri vardır. Sadece para meselesi büyüteç etkisi yapıyor," diye kıkırdadım. "Hem henüz sadece nişanlanmayı kabul ettim. Yasal olarak beni bağlayan bir şey yok."

"Hmmm? Öyleyse deli olduklarını anladığın anda nişanı atıp kaçacaksın?" dedi meydan okurcasına.

Holbeck ailesinin Edward'la ilişkimi bitirmem için ne kadar deli olabileceğini samimiyetle düşündükten sonra, "Hayır, doğru söylüyorsun" diye teslim oldum. "Fritzl* ailesiyle karşı karşıya olabilirim ve buna rağmen Ed'le ilişkimi sürdürmeye çalışabilirim."

Louisa kahkahalar attı. "En azından bunu kabul edecek kadar aklının başında olmasına sevindim. Öte yandan Tanrım... şu teklif meselesi. Şarkılar, danslar, Noel... Vay canına. Herhalde oracıkta bayılırdım. Adam masraftan kaçmamış. Simon'ın bana evlilik teklif ettiği günü hatırlıyor musun? Kahvaltıdan sonra uyduruk arka bahçemizde? İkinizin romantikliği midemi bulandırıyor."

"Ama arka bahçede kar *yağıyordu*. Simon'a haksızlık ediyorsun. Gerçi şimdi düşününce belki teklifi reddetmen senin için daha iyi oldu."

"Eh, sezgilerim çok güçlüdür," diye espri yaptı. "Bak yine aklıma Ed'in ailesi geldi. Holbeckler eninde sonunda üstüne çullanacak, değil mi?" Klavyemin tıkırtılarını duymuş olmalı ki cevabımı beklemedi. "Hey. Yazıyor musun? Hem de seninle konuşurken?" İnanamaması yapmacıktı. Sonra yine neşeyle kahkaha attı.

Kahkahası beynimi zonklattığı için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Lütfen Lou, bugün çok hassasım. Çok gürültü yapma."

"Sadece taslağa odaklanmana sevindim, o kadar. İşe koyulacağını biliyordum," derken gururluydu.

Ekrana baktım. İşe falan koyulmamıştım.

"Taslak değil Lou. Google'da Mitzi Holbeck araması yapıyorum."

---

* Avusturyalı Josef Fritzl, kendi kızını evinin bodrumuna hapsederek tecavüz etmekten hüküm giymiştir (ç.n.)

Edward'ın büyük-büyükannesi, Google görseller aramasından bana bakıyordu. 1923 tarihli *The New York Times* gazetesinde siyah-beyaz bir düğün fotoğrafı bulmuştum.

"Ah, bir saniye... Ailede bir Mitzi mi varmış? Aman Tanrım. *Şahane* isim."

Mitzi'ye baktım. Alfred Holbeck yanında duruyordu. Bir paparazzi, sosyete sayfası için düğün günü fotoğraflarını çekmişti. O zamanlar magazin ünlüsüydüler. Mitzi, gözlerinde bilgiç kıvılcımlar ve bembeyaz gelinliğiyle kameraya kocaman gülümserken Alfred de arabanın kapısını onun için açıyordu. Gerçekten çok güzel bir kadındı. Alfred de Edward'ın yontulmamış eski dünya prototipi gibiydi. Centilmen ve yakışıklı görünüyordu. "Değil mi? Gerçekten güzelmiş. Üstelik ressam. İki savaş arası Almanya'dan kaçmış. Ailesi Bohemyalıymış."

"Bohemya mı? Öyle bir yer gerçekten var mı? Kim bu insanlar?"

"Bohemya aslında 1918 öncesi Çekoslovakya'ya takılan afili bir isim. Hatta tarihi..." Kapı gürültülü bir şekilde tıklanınca devamını getiremeyip sandalyemi geri ittim ve upuzun koridorun ucundaki kapıya baktım. Tuhaftı. Bu sabah kimseyle randevum yoktu ve Edward San Diego'da bir teknoloji konferansına katılmak üzere erkenden ayrılmıştı. "Pardon Lou, bir saniye."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, sadece kapı çaldı." Kapı bu sefer daha inatçı bir şekilde tıklandı. "Muhtemelen kargo falandır."

Özür dileyip telefonu kapatırken kapı yine tıklandı. Koridordan ilerlerken aynanın önünde saçlarımı parmaklarımla taradığımda sabah duş almadığımı hatırladım. Öte yandan bugün kendimi tamamen yazmaya vermem gerekiyordu. Belki Edward'ın uzakta olduğu şu birkaç günde yazmaya zaman bulur, sonunda kitabımı bitirebilirdim.

Elim kapı koluna uzandığında donakaldım. Edward, Matilda'yla yakın zamanda tanışacağımı söylemişti. Kapının öteki tarafında olabileceğini düşününce kalbim tekledi. Parmaklarım kapı kolundayken, Matilda Holbeck gibi biriyle tanışacak halde olmadığımın farkındaydım. Yazmak için üzerime geçirdiğim rahat kıyafetlere baktım. Kalın yünlü çoraplar, yelek... İçimden homurdandım. Vereceğim ilk izlenim bu olacaktı. Matilda Holbeck'in fotoğraflarını görmüştüm. Ayağına geçirmek şöyle dursun, *Architectural Digest* dergisinden fırlamış gibi görünen evine yünlü çorapla girmediğinden emindim. Gözetleme deliğinden baktım, ama Noel çelengi görüntüyü kapatıyordu.

Bu seferki tıklama burnumun dibindeydi.

Evde yokmuş ayağına yatamazdım, çünkü kapıya gelene kadar yeterince gürültü çıkarmıştım. Matilda burada olduğumu ve saklandığımı biliyorsa, vereceğim ilk izlenim kıyafetlerimin yaratacağından çok daha kötü olabilirdi.

Derin bir nefes alırken olduğum gibi yeterince iyi olduğumu kendime hatırlattım ve kapıyı açtım.

Matilda'nın bembeyaz yüzündeki keskin hatlar yerine sakallı bir kuryenin enerjik ifadesiyle karşılaştım. Üstümle başımla ilgilenmeden bembeyaz zarfı teslim edip imza atmam için işaret etti. Hızla ismimi karalarken bir parça rahatlamıştım. Bir taraftan da paranoyam ödümü koparıyordu. Sonunda kurye tek bir kelime etmeden asansörlere yöneldi.

Kalın zarfla daireme girdim. Ön yüzünde adım ve adresim özenle yazılmıştı. Kimden geldiğini anlamak için açmama gerek yoktu. Böylesi kaliteli zarf kullanan kimseyi tanımıyordum. Dahası tanıdığım kimse kuryeyle posta göndermezdi. Matilda beni arayabilir, bir mesaj gönderebilirdi, ama bunun yerine elden gönderilen bir mektup yazmıştı ve filigranlı zarfı elimde tutmanın yarattığı heyecanı asla inkar edemezdim.

Mutfakta su ısıtıcısının düğmesine basıp yüksek taburelerden birine tünedim ve parmağımı zarfın balmumu mühründe dolaştırdıktan sonra özenle içindeki kartı çıkardım. Kalın ve beyaz kartın en üstünde gümüş varaklı kabartma harfler vardı.

MBH.

Matilda Beatrice Holbeck.

Edward'ın kız kardeşi tahtın varislerindendi. Evlenmemişti, benden beş yaş büyüktü, Holbeck ailesinin tek kızıydı.

Kabartma harflerin altına zarif bir el yazısıyla, ertesi gün saat dörtte akşam çayı için son derece şık Upper East Side kulübünde buluşmayı teklif ediyordu.

Okurken midem altüst oldu. Yayıncımla ertesi gün saat dörtte buluşacaktım. Halihazırda kitabı savsaklamıştım, o yüzden yayıncıyı atlatmam yanlış anlaşılabilirdi.

Yani Matilda'yla randevumu ötelemem gerekecekti.

Kartın dibindeki gümüş bir yaprağın içinde asistanının e-posta adresi vardı. Matilda'yla doğrudan konuşmak zorunda kalmayacağım düşüncesiyle omuzlarım biraz olsun gevşedi. Asistanı yeni bir randevu verebilirdi. Yayıncı toplantısından sonra ajandam gayet rahattı.

Asistana yazdıktan sonra kararlı bir şekilde kitaba yoğunlaştım.

Dört dakika sonra posta kutuma bir mesaj düştü. Matilda'nın asistanı Max cevap vermişti.

Talihsiz bir zamanlama olmuş. En derin üzüntünüzü Bayan Holbeck'e ileteceğim.

Midem kasıldı. *En derin üzüntüm*? Eh, bu haddinden fazla dramatikti. Sanki Matilda'yla görüşmeyi hepten reddetmişim gibi bir hava yaratıyordu. İçimde panik yükselirken, bunun için zamanım olmadığına karar verdim. Tek umudum Max'in buluşamama nedenimi patronuna iletmesiydi. Gelen cevabı tekrar tekrar okumaktan kendimi zorla koparıp yine kitabıma daldım.

Bir saat sonra koridordaki telefon çınlamaya başlayınca oturduğum yerde korkuyla sıçradım. Evde telefon olduğunu bile bilmiyordum ve taşındığım dört aydan sonra ilk kez aranıyordum. Herhalde Edward bir ara halletmişti.

Çınlama devam ediyordu. Duymazdan gelmem mümkün değildi. Cevap vermek üzere kalktım.

"Alo?"

"Merhaba Harry, ben Grenville Sinclair yayınevinden Amy."

Yayıncım arıyordu. Tuhaf.

"Ah selam Amy?"

"Merhaba. Yarınki toplantımız için aramıştım. Başka bir gün yapabiliriz."

"Başka bir gün mü?"

"Evet. Seve seve zamanlamayı değiştirebiliriz. Yani sorun değil," derken ses tonu sertti. Hatta tuhaf olduğu bile düşünülebilirdi. "Önümüzdeki hafta gelebilir misin? Gelemezsen bile toplantı ısrarımız olmadığını bilmeni isterim. İstersen yılbaşından sonra bir araya gelebiliriz. Tabii... senin için daha uygun olursa? Yani zamanlama açısından."

Tam olarak neler döndüğünü anladığım anda nutkum tutuldu. Konuşabilecek gücü bulmam birkaç saniyemi aldı. Böylesi aklımın ucundan bile geçmezdi. "Amy? Biri mi aradı? Yoksa şeyle mi ilgili... bir saniye, Grenville Sinclair yayınevi Laurence Group'un iştiraki, değil mi?"

Sinirli bir kahkaha attı. "Evet, öyle."

"Anladım. Ve... Laurence Group da...?"

"ThruComm Holbeck iştiraki."

"Tamam, okey, tamam," diyebildim. "Sanırım anlıyorum." Yayıncımın müstakbel ailemin işiyle alakalı olduğunu bilsem de bu iş ilişkisini bu şekilde kullanabilecekleri fikriyle dehşete dü-

şüyordum. Matilda, kendisiyle pasta yiyebileyim diye toplantımı iptal ettirmişti. "Şey Amy... ben gerçekten çok özür dilerim. Yani..."

"Yo, yo, yo. Harriet, *lütfen*. Gerçekten hiç sorun değil. Yazarlarımız bizim için önemlidir. Her zaman önceliğimiz sensin. O yüzden önümüzdeki hafta ya da ay toplantı için zamanı sen belirleyebilirsin. Ne zaman hazır hissedersen. Biz buradayız."

"Tamam. Okey. Teşekkürler Amy."

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oldu. "Evet, ben teşekkür ederim Harriet." Amy telefonu kapattı.

Olanları hazmetmeye çalışırken koridorda kalakaldım. Birden dank etti. Holbeck ailesiyle ilk başlangıcı yapmıştım. Matilda, Edward'ın ailesindeki en alçakgönüllü kişiydi. En alçakgönüllüsü buysa, ancak Tanrıya sığınabilirdim.

Başım dönüyordu. Çalışma masama gidip telefonumu elime aldım ve rehberden Edward'ın numarasını buldum. İşte tam olarak bundan korkmuştum. Ailesi benim için çok fazlaydı. Sonra bir nefes alıp rehberi kapattım.

Bunu yapabilirdim. Ailesinin zorlu olacağını biliyordum, ama Edward'la yaşamak, onunla bir aile kurmak, benden daha büyük bir şeyin parçası olmak istiyordum. Bu yola çıkacaksam, emniyet kemerimi takmam gerekecekti. Bu kadar erken vazgeçemezdim. Bunun için bir kıtadan ötekine taşınmıştım, eski hayatımı ve arkadaşlarımı geride bırakmıştım. Küçük bir engel yüzünden yolumdan şaşmayacaktım. Ve Edward'ın beni sürekli böylesi ikircikli durumlardan kurtarmasını istemiyordum. Kendi işimi kendim halledebilirdim.

Telefonumu masaya bırakıp Matilda'nın asistanı Max'e kısa bir mesaj yazdım.

Yarın saat dörtte uygunum.

Mesajım bir *vujjj* sesiyle uçup gittikten sonra kıpırdamadan oturdum. Doğru bir karar mı vermiştim? Yoksa yanlış bir başlangıç mı yapmıştım? Paniğin yine yükseldiğini hissettim. Başım tekrar zonklamaya başlamıştı. Nefes almaya çalışsam da artık geç olduğunun farkındaydım. Sandalyemden kalktığımda kusmak üzereydim. Elimi ağzıma bastırarak banyoya koşarken posta kutuma düşen mesajın çınlamasını duyabiliyordum.

3

İki Kişilik Çayı

ÇARŞAMBA, 23 KASIM

Ertesi gün Matilda'nın özel kulübüne vardığımda hâlâ midem bulanıyordu. Kulübün sitesinde kıyafet kodu *smart casual** olarak belirtilmişti, o yüzden topuklarımdan bıçaklanıyormuşum gibi hissederek giydiğim topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardığım gibi kulüp lobisindeki üç metrelik ekru mermer heykele fırlatmak gibi münasebetsiz bir arzu içerisindeydim.

Randevu öncesi gerginliğim ve hastalığım yüzünden, daha önce umutlu olan tavrım tam anlamıyla sinire dönüşmüştü. Çalışmam gerekiyordu. Hiç tanımadığım bir kadının emriyle buraya gelmek yerine yayıncımla buluşmam gerekirdi.

Akşamdan kalma halimin neden geçmek bilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama bir şekilde mide gribine yakalanmış gibi hissediyordum. Her halükarda bulantı, kusma ve uykusuzlukla geçen bir buçuk günün ardından bitkin düştükten sonra, dünya üzerinde seçkin bir ikindi çayı için masaya oturtulmayı beklemek en son tercihim olurdu.

---

* Resmi olmasa da şık giyim tarzı (ç.n.)

Ama buradaydım, çünkü burada olmak zorundaydım. Aslında Edward'ın kız kardeşinin benden hoşlanmasını, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla istiyordum. Dahası randevuyu bu kez hastalık nedeniyle tekrar ertelemek biraz fazla kasıtlı görünebilirdi.

İçeri buyur edildiğimde kestane rengi canlı saçlarla New York'un nötr renkleri arasındaki kıpkırmızı patlamayı anında gördüm. Gördüğüm fotoğraflarından da güzeldi. Belki bütün Holbeckler güzeldi.

Şık giyimli, sanat meraklısı, müze gezgini hipster müşterilerin oturduğu masaların arasından kayarcasına ilerledim. Matilda kendisini ilgiyle dinleyen garsona menüden bir şey gösteriyordu. Muhtemelen ne istediğini çok iyi biliyordu. Dahası izlendiğini hissetmiş olmalıydı ki başını çevirip seslenmişim gibi beni panikletebilecek bir keskinlikle gözlerini bana diktiğinde yeni bir mide kasılmasıyla ilk ortak anımızın oracıkta kusmam olmaması için dua etmekten başka çarem yoktu.

Gülümsemeyi başarsam da heykel gibi duruşundan fazla gülümsemeyen biri olduğunu hemen kavradım. Bembeyaz elini geldiğimi görmüş gibi havaya kaldırırken ifadesiz yüzü kuşkularımı doğruluyordu.

Bulanan midem iyice kasıldı. Bu çay daveti bitmek bilmeyecekti. Ya da çok kısa sürecekti. Birden aklıma Matilda'nın yayıncımı arayarak toplantıyı ötelememde *yardım* edişi aklıma geldi. Holbeckler için bir şeyleri oldurmak ya da öldürmek çok kolay olmalıydı.

Masaya ulaştığımda garson hemen sandalyemi çekti, ardından kayarcasına uzaklaştı.

Matilda'yı süzerek yerime otururken o da beni süzüyordu. Tek bir kırışığın olmadığı beyaz bir gömlek kusursuz bir terzinin elinden çıkmıştı. Kıpkırmızı dolgun dudaklara alev rengi saçla-

rının arasında göz kırpan zümrüt küpeler eşlik ediyordu. Boş bakışlarını görünce ilk kez merak etmekten kendimi alamıyordum. Ailesinin benimle tanışmak için can attığını söylerken Edward tumturaklı bir yalan mı atmıştı?

Su mermeri elini masanın üzerinden uzattı, ardından gerginliğimi fark etmiş gibi hınzır bir şekilde gülümsedi. "Harriet. Seninle tanışmak *çok* güzel," derken sesi sıcak bir dostlukla cıvıldıyordu. Soğuk elini tutup tokalaştım. "*Ihhh,*" diye devam etti heyecanla. "Aslında uslu kız olmam *gerekiyordu,* ama... ay dur, sana Harriet mi demeliyim? Harry? Hangisini tercih ediyorsun? Harry, değil mi?" Başımı salladığımda tam gaz monoloğunu sürdürdü. "Şahane. Diyeceğim o ki *Harry*... uslu bir kız olarak ailemi iyi bir şekilde temsil etmem falan *gerekiyordu,* ama ne kadar heyecanlı olduğumu söylemem garip kaçar mı? Sen ve Edward. Edward aile kuruyor. Seninle. Bu çok iyi. Taşınman, nişanlanmanız, her şey... Kardeşim çetin cevizdir, ama belli ki sen onu çatlatmayı başardın. Bize hiçbir şey söylememişti. Sonra gelip büyük-büyükannemiz Mitzi'nin yüzüğünü istedi. Ve işte buradayız." Burnundan çektiği baş döndürecek cinsten nefesi hayıflanırcasına ağzından saldı. "Sonunda buluşmamız harika. Şimdiye kadar seni kendine sakladığı için Edward'a ne kadar kızsam azdır."

Es verdiğinde heykellere özgü o kıpırtısız, ama güzel yüz hatları tekrar dondu. Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Rahat ve nazikti. Önyargılarımın buharlaşmasına neden olan bir genç kız coşkusuna sahipti. İmkansız gibi görünen bir durumda yayıncımla toplantımı iptal ettirecek kadar güçlü biri olabileceğine inanmak çok zordu. Öte yandan ince bir oyun da oynanıyor olabilirdi. Yine de Matilda'nın karşısında otururken hızla arkadaş olabileceğimizi düşünmeden edemiyordum.

"Matilda, ben de sonunda tanışabildiğimize çok sevindim. Edward seni çok anlattı..."

"Umarım iyi şeyler anlatmıştır?" diye pis pis sırıttı.

"Mm-hmm," derken sesim gereğinden fazla çınlıyordu. "Evet, evet, hep güzel şeyler anlattı. Eh, biliyorsun..."

"Endişelenme. Edward'ı *çok iyi* tanıyorum. İlişkilerinde... ve ailesi söz konusu olduğunda duygusallaşabilir." Yüzü belli belirsiz asılırken ses tonu ciddileşti. "Ama nedenini anlayabiliyorum. Geçmişte yaşadığı ilişkilerle ve babamla hep sorun yaşadı."

Evet, Edward'ın babası Robert Davison Holbeck insanın gözünü korkutan cinstendi. Bütün zengin ve çekici erkekler gibi korku salıyordu. Gençliğinde neyse hâlâ öyle biri olduğuna dair dedikodular vardı. İddialar, rüşvetler, şantajlar, yapılmaması gereken ülkelerde yapılan iş anlaşmaları bilgi sızdırma... Ama bunların hiçbiri iddianın ötesine geçmiyordu. Paçayı kurtarma konusunda yenilmez görünüyordu.

"Ama bütün bunlara katlanabilecek bir partner bulmak hepimiz için zor biliyorsun," diye ekledi sır verircesine. "En azından müzmin bekarlığım için benim bahanem bu," dedi. Gülümsemesiyle gergin havayı dağıtıyordu. "Ah, sipariş verelim mi? Toynakları dahil bir koca atı yiyebilirim."

Çaylar fincanlara dolduruldu. Masada Jenga tarzı dizilmiş yermantarı soslu parmak sandviçler ve Fransız atıştırmalıkları iki kule oluşturuyordu. Mide bulantımı unutmaya çalışıp konuyu yine Edward'la ilişkime getirmeye çalıştım. Holbeck kampını tanımam gerekiyordu. Çekingen bir tavırla, "Beni ilk kez yüzük meselesiyle öğrendiğinizi söylemiştin, bu doğru mu gerçekten?" diye sordum. "Edward daha önce benden hiç bahsetmedi mi?"

"Ah tabii ki bahsetti. Elbette seni *biliyorduk*. Ailemizde sır saklamak imkansızdır. Sadece sormamıza izin vermiyordu. Hatta her halükarda geri basmamız istendi. Muhtemelen aradığı aşk sendin."

"Edward mı söyledi bunu?"

Başıyla onayladığında Edward'ın bunları söylemesinin mutluluğuyla kızaran yanaklarıma engel olamadım.

"Yeni bir kız arkadaşı olduğunu biliyorduk," diye devam etti. "Londra'da tanışmıştınız. Yazarlığın benim açımdan büyüleyici... ama bunu şimdilik bir kenara bırakıp biraz geriye gidelim. Milyonlarca sorum vardı, ama Edward'a saygı gösterip rahat bıraktım, çünkü geçmişte hatalarımız olmuştu. Gereksiz yere meseleler yarattık. Her neyse, bu sefer her şey farklı görünüyor. Önceki kız arkadaşlarından *çok* farklı görünüyorsun."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Beni farklı kılanın ne olduğunu düşünmekten bile korkuyordum.

Matilda, kafamda hassas soruların oluşmasına izin vermeden sözlerini sürdürdü. "Hiçbiri hakkında senin hakkında konuştuğu gibi konuşmamıştı. Kararını vermiş... Aradığı sensin."

"Aradığı?"

"Hı-hı." Başını salladıktan sonra öne eğilerek dirseklerini bembeyaz masa örtüsüne yerleştirdi. "Üstelik çok mutlu. Birkaç hafta önce hem bizimle konuşmak hem de yüzüğü almak için eve geldi. Tanrım, onu geçen Noel'den beri görmemiştik. Babamla araları limoniydi. Anlarsın ya, ikisi de aynı kumaştan. Senden önce Edward için sadece *iş, iş, iş* vardı. Yıllardır hem de. Ama senden sonra yumuşacık oldu. Artık birini aramaktan vazgeçtiğini, yaşlı bir bekar olacağını düşünmeye başlamıştık. Sonra sen geldin." Yine sır verircesine sesini alçalttı. "Seninle dürüst olacağım Harry, çünkü senden hoşlandım. Ne kadarını bildiğinden emin değilim, ama Edward'la babamın arası uzun süredir pek iyi değil. Babam bazen onu fazla zorluyor. Büyük bir baskı. Geçmişte Ed'in romantik tercihleri yüzünden araları daha da bozuldu."

Ben de öne eğildim. "Ne demek istiyorsun? Nasıl bozuldu?"

"Eh, abartmak istemem Harry, ama çok paramız var," derken küçük bir kız gibi kıkırdadı.

"Ve bu sorun mu yarattı? Eski sevgililerinin hain emelleri mi vardı?"

"Yani, bunu asla bilemeyiz, haksız mıyım? Sonuçta hiçbir ilişkisi devam etmedi. Yalan söylemeyeceğim, ailecek biraz katlanılmaz olabiliriz, ama hain emelleri koklamak gibi doğal bir yeteneğimiz var. Bazen Ed duygusallaşınca kendini korumayı unutuyor. Dünyanın bize nasıl baktığını biliyorum... Gaddar, rekabetçi, sosyopat falan filan. Oysa sadece her gün karşı karşıya kaldığımız şeylere tepki veriyoruz. Ve bu dünyaya girecek-sen bilmen gerekiyor. Herkesin sahip olduğumuz şeylerde ve yerimizde gözü var. Derimiz kalınlaştı, çünkü Tanrı biliyor ya hayatta kalmak için buna ihtiyacımız vardı. Ama Ed'i severiz, mutlu olmasını isteriz. Mesele şu ki... son kız arkadaşından ayrıldıktan sonra aileden de uzak durdu. Bir şekilde kızı babamın korkutup kaçırdığına kafayı takmış. Seni de korkutup kaçıracağından endişeleniyor." Belli belirsiz omuz silkti. "Babam son kız arkadaşı korkutmuş olabilir, ama aslında belki böylesi kızın hayrınaydı. Bazıları sürüyle koşacak kadar güçlü değildir." Eklemeden önce gözleri yüz hatlarımda dolaştı. "Ama seni görebiliyorum. Güçlüsün. Gözlerinde gücü görüyorum. Buralara kadar gelmek, arkada bir hayat bırakmak, parmağına yüzük takmak... Güçlüsün, hayatta kalmayı biliyorsun. Tıpkı bizim gibisin." Masanın üzerinde elimi sıktığında beni tanımadığı halde tanıdığını hissedebiliyordum. "Dinle," diye devam etti. "Babamı dert etme. O da yumuşadı. Tek istediği Edward'ın geri dönmesi ve senin onu mutlu etmen. Edward seni istiyor. Yoluna çıkarsak, bizi tamamen hayatından çıkaracağının farkındayım. Sanırım onunla ilgili niyetlerini anlıyorum. Hep iyi bir kardeş olmuştur. Yani asıl sorum şu... bize yardım edecek misin?"

"Yardım?"

"Evet tatlım. Ailemize yardım edecek misin? Edward'ı geri istiyoruz. Onu gözümüzün önünde istiyoruz. Bizce bu nişan harika oldu."

Neler olduğunu anlamaya başladığımda içime tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Beni kabul etmek, benden hoşlanmak *zorundaydılar.* Başka *seçenekleri* yoktu. Daha önce de belirttiğim üzere özsaygı sorunum yoktu, ama İngiltere'den herhangi birini yeni gelinleri olarak kabul etmeye can attıklarını düşünmek şimdiye kadar beni afallatan bir konuydu. Amerika'nın en zengin ailelerinden biri, ailenin büyük oğlunun hiç tanışmadıkları bir gelin getirmesini neden desteklesindi ki? Cevap ortadaydı. Ve cevabın basitliği güven veriyordu. Oğullarını zorlamış, seçimlerini defalarca veto etmişlerdi ve artık veto hakları kalmamıştı. Ya durumu kabullenecek ya da onu kaybedeceklerdi.

Edward halihazırda beni seçmişti, o yüzden onu geri alabilmek için beni yanlarına çekmeleri gerekiyordu. Aileyi birleştirecek kayıp parça bendim. Ticaret kafasına sahip değildim, ama ihtiyaç yaratmadan hiçbir şey satılamayacağını biliyordum. Güçlerimiz denk olmasa da bende Holbeck ailesinin sahip olmadığı bir şey vardı. Oğulları bendeydi.

Mavi gözlerim Matilda'nın yeşilleriyle buluştu. "Anlıyorum. Elimden geleni yapacağım," dedim gülümseyerek.

"Şahane," diye sırıttı. Sonra sanki aklına bir şey geldi. Küçücük bir andı. Adeta gelip geçici bir düşünceydi. Neredeyse. "Ah... yarın ne yapıyorsunuz?"

"Yarın mı? Emin değilim. Bir planımız yok sanırım. Neden sordun?"

Cevabım karşısında bocalıyormuş gibi kısa bir es verdikten sonra gülümsedi. "Ah, tabii öyledir. Şey, yarın küçük bir aile yemeğimiz var. Herkesle tanışman için hoş bir fırsat olabilir. Kalabalık olacak, ama herkesin kız arkadaşı ve partneri orada

olacak, o yüzden daha az gerilirsin. Sadece küçük bir aile yemeği. Bence herkes seni sevecek. Öyle düşünmesem asla davet etmezdim, inan bana."

"Yarın? Peki, olur. Neden olmasın? Edward'a geleceğimizi söylerim."

Matilda iş birliğimizi kutlarcasına elimi sıktı. "Bu harika olur. Mükemmel. Sabırsızlanıyorum."

Caddede Matilda benim için bir taksi durdurup arka koltuğa oturduğumda şoföre bir tomar para uzattı. Sonra açık pencereden, "Ah tatlım," diye bağırdı. "Söylemeyi unuttum. Yayıncınla ilgili özür dilerim. Yardım ettiğimi sanmıştım, ama annem bunun hiç uygun olmadığını söyledi. Dersimi aldım. Merak etme. Bir daha olmayacak *yengeciğim*." Ardından bana bir öpücük yollayıp aracın tavanına vurarak bizi kalabalık trafiğe uğurladı.

Edward hâlâ San Diego'daydı. Hemen mesaj atarak aile yemeği davetini kabul ettiğimi bildirdim. Ertesi sabah dönecekti, haliyle şehrin öteki yakasına gitmek için yeterince zamanımız olacaktı. Öte yandan herkesle tanışma fikri gözümü inanılmaz korkutsa da kalabalıkta bütün dikkatler üstümde olmayınca ortama ayak uydurmak için daha iyi bir fırsat düşünemiyordum.

Edward neredeyse anında cevap verdi.

Yarın akşam?!

Evet. Neden?

Planımız olmadığını mı söyledin?!

Şey, evet... planımız yok, değil mi?

Her şey yolunda mı? XX

Yarının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Nasıl yani?

Yarın Şükran Günü!

Gözlerimi pörtleterek ekrana baktım. *Hayır. Tanrım, olamaz.* Bilmiyordum. Yüzüm yanıyor, adeta zonkluyordu. Mide bulantım geri geldi. Pencereden dışarı baktığımda renkler birbirine karışıyordu.

Beni kandırmıştı. Matilda beni Şükran Günü yemeğine katılmam için kandırmıştı.

İngiliz olabilirdim, ama Şükran Günü yemeğinin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bir gün öncesinden kendimi ortama hazırlayamayacağım kadar önemliydi. Dahası sofrada oturacak hiç kimseyi tanımıyordum. Sahneyi gözümde canlandırırken midem altüst olunca pencereyi ardına kadar açıp soğuk havanın yanan yanaklarımı serinletmesine izin verdim.

New York yanımdan hızla uçuyor, hayat bildiği gibi akıyor, dünya dönmeye devam ediyordu. Oysa ben yarın akşam mezbahaya giden bir kuzu gibi Holbeck sürüsünün ortasına düşecektim.

Matilda'mn beni kandırdığı aklımın ucundan bile geçmemişti. Aileyi temsilen benimle masaya oturduğuna göre, yarın akşam diken üstünde olmam gerekiyordu. Pencereyi kapattığımda sırtım ürperirken sonunda Robert Holbeck'le tanışacağım aklıma geldi.

Tekrar Edward'ın yazdıklarına baktım. Endişeliydi. Zaten ailesiyle arası iyi değildi. Muhtemelen yine eski numaralara başvuracaklarını düşünüyordu. Ama Şükran Günü tuzağı dışında Matilda'nın bir konuda doğruyu söylediğinden emindim. Bu sefer işler farklı yürüyecekti. Edward'ın ailesi bana muhtaçtı. Beni uzaklaştırmayı göze alamazlardı, çünkü o durumda oğullarını da kaybedeceklerdi.

Cevap yazarken kelimelerimi özenle seçtim.

Elbette Şükran Günü olduğunu biliyorum.

Matilda'yla iyi bir başlangıç olacağını düşündük XXX

4

Ne Kadar Çok, O Kadar Hoş

PERŞEMBE, 24 KASIM

Edward, ertesi sabah San Diego'dan beklenenden erken döndü.

Ön kapının kilidini duyduğumda telaşla arama geçmişini silip tarayıcıyı kapattım. Edward'ın, Holbeck ailesine girmeyi başaramayan eski kız arkadaşlarını araştırıyordum. Sanki neden başaramadıklarının gizli nedenlerini bulabilecekmişim gibi...

Edward elbette eski kız arkadaşlarından bahsetmişti ve Tanrı biliyor ya daha önce gerekli araştırmaları yapmıştım, ama o zamanlar henüz sadece eski sevgililerle karşılaştırarak kendime işkence etmekle yetinmiştim. Şimdiyse ne öğrenmem gerektiğini biliyordum. Detaylara ihtiyacım vardı. O kızların Edward'ın ailesinin gözünde Holbeck ailesine neden uygun görülmediğini bilmem gerekiyordu. Dahası aileyle tanışmama on iki saatten az kalmıştı, o yüzden en azından benden öncekilerin neden başaramadıklarını öğrenerek zırhımı kuşanmak istiyordum.

Derin araştırmalarımın kanıtını sildikten sonra koridora çıktım. Edward bavulunu kapının yanına bırakmıştı. Başını kaldırıp

baktığında, uzun bir uçuşa rağmen gülümsemesi sabahın bu saatinde inanılmaz ferahlatıcıydı. Üç gündür iyileşememiştim. Midem sürekli bulanmıştı, uyuşukluktan bir türlü kurtulamamıştım.

"Berbat görünüyorsun," dedi sırıtarak. "Beni o kadar mı özledin?"

Sadece espri yapıyordu ve hasta görünmeme aldırmadan beni sevdiğini çok iyi biliyorum, ama ani bir dehşetle gözyaşlarım dökülmeye başladı. O ana kadar pek farkında olmadığım son birkaç günün duygusal birikimi ve düşük tonlu stresi yüzeye çıkıyor olmalıydı.

Ona sımsıkı sarılıp yüzümü kazağına gömerek sürdüğü kolonyanın sıcak ve ferah kokusunu içime çektim. Sedir ve narenciye.

Ben böyle biri değildim, hiç ağlamazdım. Oysa ona bakmaya cesaret edemiyordum. Ona duyduğum garip ihtiyacın ağırlığıyla sakatlanmış gibiydim.

Elini saçlarımda hissettim. Kulağımın dibinde konuşuyordu. "Ben de seni acayip özledim," diye fısıldayıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Kardeşimle görüşmen nasıl geçti? Şükran Günü yemeğine davet edildiğine göre iyi geçmiş olmalı."

Şükran Günü'nün konuşulması gereken bir sorun olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım, ama aniden yüzümü ekşiten ağlama krizime şaşkınlığından başka bir ifade göremiyordum. "Yani akşam konusunda iyi miyiz?" diye sormayı ihmal etmedim.

"Sen iyiysen, ben de iyiyim. Ama... bak, sakın yanlış anlama, ama akşama hiç hazır görünmüyorsun?"

Islak yanaklarımı avuçlarının arasına aldığında, "Gıda zehirlenmesi falan galiba," dedikten sonra hızla gözlerimi silerek kendime çekidüzen verdim. Akşam planının berbat olmasının nedeni ben olmayacaktım. "İyiyim. İyi olacağım. Zaten birkaç gündür hastaydım. İdare ederim."

Kendimi kurtarıp toparlanmama yardım edecek bir şeyler bulma umuduyla mutfağa yöneldim. "Çay? Kahve?"

"Eh, olur. Kahve, teşekkürler," diye seslendi arkamdan.

Sabahki eski sevgili araştırmama göre varlıklı ve tanınmış bir aileden gelmek Holbeckler için yeterli değildi. Edward'ın üniversite dışındaki ilk kız arkadaşı Fortune 500'ün kurucularından birinin kızıydı ve ilişki yürümemişti. Reddit'te birkaç sosyete dergisi fotoğrafı bulmuştum. Süper zenginlerin kız arkadaşlarını merakla incelerken kendimi berbat hissediyordum. Paparazzi flaşının sert ışığında gözlerini kısarlarken bile ikisi de çok genç görünüyordu. Gül yanaklar, sımsıkı tutuşmuş yapış yapış eller... iki sağlıklı Ralph Lauren modeli gibilerdi. Lily güzeldi; görünüşü, boyu ve terbiyesiyle Edward'a çok uygundu. Şimdi bir senatörle evliydi, melek gibi üç çilli çocuğu ve çikolata renkli bir Labrador köpeği vardı. Belli ki Holbeckler gelin adaylarından para, görünüş ve itibardan daha fazlasını bekliyordu. Holbeck ailesinin... özellikle de Robert Holbeck'in kıza nasıl bir garezi olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi. Şahsen Edward için ondan daha mükemmel bir eş düşünemiyordum.

Edward'ın internette belgeli ikinci eski sevgilisi daha yakın zamanlıydı. Kadın inanılmaz soğuk bir havası olan nispeten tanınmış bir Fransız aktristi. Tost makinesinin metalindeki kendi çarpık yansımama bakarken kendimi yetersiz hissedeceğim kadar güzeldi. Ailesiz geçen bir ömrün yanı sıra sürekli yeni insan ve durumlara uyum sağlama çabası uzun zaman önce bütün soğukkanlılığımı öldürmüştü. Öte yandan rahat görünmeme rağmen nadiren rahat hissediyordum. Bugünse rahatsız hissetmenin doruğundaydım. Ve ortada bir şey yokken ağlama krizine girmiştim. Kendime üç gündür geçmek bilmeyen hastalıktan yorgun düştüğümü hatırlattım.

Su ısıtıcısı tıkırdayarak kaynadı, sonunda düğmesi muzaffer bir tıkırtıyla attı. Kahve telvesinin yoğun kokusu adeta genzi-

me saldırıyordu. Hep böyle ağır mı kokuyordu? Elim ağzımda banyoya koşarken Edward şaşkınlıkla beni seyrediyordu. Tam zamanında ulaşıp midemde hiçbir şey kalmayana kadar klozetin porselenine öğürdüm. Sonra nefesimi tutup titreyerek serin fayanslara yayıldım.

Kapı endişeyle tıklandı. "İyi misin?" diye başını içeri uzattı hemen ardından Edward.

Toparlayabildiğim onurumla küvetin kenarına tünemeden önce hemen ağzımı silip, "Evet, iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece virüs rahat bırakmıyor."

"Virüs mü? Hmmm. Çünkü daha çok..." Büyük bir sırmış gibi kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. Gerçi neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sırıttı. "Değilsin ya?" diye sordu.

"Ne değilim?" diye vırakladım.

"Hamile?"

Afallamış halde bakakaldım. Tabii ki hamile değildim. Hamile olsam bilirdim. Öyle değil mi? Aklım son birkaç haftaya gitti. Yazmaya bir türlü odaklanamamıştım, tuhaf bir şekilde yorgundum, iştahımı kaybetmiştim, bütün kokular ağır geliyordu. Mide bulantısı, kusma, ağlama?

Hassiktir.

On dakika sonra binanın altındaki dükkandan üç kutu hamilelik testi satın alırken Edward adeta bir heyecan topuna dönüşmüştü. Parayı öderken kasadaki kız bizi kuşkuyla süzüyordu. Gözleri pörtlemiş pejmürde bir kadınla takım elbisesiyle ağzı kulaklarına varan bir adama böyle bakması normaldi.

Banyoda testleri parçalarcasına açtıktan üç saniye sonra durum resmileşti.

Bebeğimiz olacaktı.

Edward beni kucakladığı gibi güneşli oturma odamızda beni döndürdü. Teras penceremizden Central Park ağaçlarını seyrederken, gözlerimden yaşlar dökülüyordu, ama bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı, çünkü birden bunun ne anlama geldiğini kavrayıvermiştim. Yalnız geçen bir ömrün ardından kendi ailem olacaktı. *Biz* bir aile olacaktık. Mutluluk patlamasıyla birlikte son bir aydır neden yazamadığım da ortaya çıkmıştı. Yaratıcılığımı kaybettiğimden korkmuştum. Oysa bir insan yaratıyordum. İçimde bir insan beyni ve bedeni gelişmeye başlamıştı.

Takvime göz atıp kabaca hesapladığımda sekiz haftalık olduğuma karar verdim. Taşınma, yeni hayat ve koşuşturma sırasında son reglimi hepten unutmuş olmalıydım.

Edward rahatsızlığımın daha ne kadar süreceğini araştırdı. Bitmek bilmeyecekmiş gibi görünen hastalığıma en az bir ay daha katlanmak zorunda olduğumu öğrenmek beni dehşete düşürüyordu. Ama her şey bir yana hayatımda kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Edward aile doktorunu aradıktan sonra öğle yemeği vaktinde el ele Dr. Leyman'ın lambri kaplı odasına girdik. Adam hormon seviyelerime ve kan testi sonuçlarıma bakıyordu. Hesabı doğru yapmış görünüyordum. Doktor sonraki hafta için ultrason randevusu verdi. İlk kez bebeğimizi görecektik. Sürekli kusmam nedeniyle hamileliğe uygun bir mide bulantısı ilacı yazıldıktan sonra Dr. Leyman yapmam gerekenleri ve artık yapamayacaklarımı sıralamaya başladı, ama tek düşünebildiğim geleceğimiz ve içimde şekillenmeye başlayan hayatın bizim için anlamıydı.

Akşamüstü gibi eve döndüğümüzde Şükran Günü yemeğini neredeyse unutmuştuk.

"İptal edebiliriz," derken Edward'ın sesinde umut kırıntıları vardı.

Bir açıdan haklıydı, çünkü birkaç saat sonra *herkesle* tanışma fikri bile bitkin düşmüş bedenime adrenalin yüklenmesine

neden oluyordu. Yine de kendi ailemizi kurmanın eşiğindeyken Edward'ın ailesiyle tanışmam için daha çok neden vardı. "Önünde sonunda onlarla tanışmam gerekecek Ed," dedim. "Tanışma merasimini şimdi yaparsak, hamileliği söylediğimizde bomba etkisi yaratmayız. Yakında üçüncü aya girdiğimde söyleyebiliriz. Böylece bebek haberini vermeden önce benimle ilgili bir fikir edinmeleri için üç haftaları olur. Muhtemelen maçı başlatmanın en iyi zamanı, ne dersin?"

Edward söylediklerim üzerine biraz düşündü. "Böyle söyleyince... evet. Ama kendini zorlamanı istemiyorum. Dr. Leyman ilk üç ayı atlatana kadar stresten uzak kalmanı söyledi. Bu akşam gideriz, ama yorulursan hemen bana söyleyeceksin. Canını sıkan bir şey olursa, bana söyleyeceksin. Tamam mı?"

Ciddi ses tonu midemin hop oturup hop kalkmasına neden oluyordu. Şaka yapmıyordu. Sonuçta ailesi zorlu bir süreçte olacaktı. Matilda'nın gülümsemesini, dostane sıcaklığını düşündüm. Ardından Şükran Günü yemeğiyle ilgili tuzağını hatırladım. Bu akşam Matilda'nın inine girecektim. O inde bir sürü insan ben farkına varana kadar beni kim bilir nasıl manipüle edecekti. "Kimler geliyor?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Her zamankiler sanırım. Annem. Babam. Matilda. Kardeşlerim ve partnerleri." Erkek kardeşleri Oliver ve Stuart'la partnerlerinden bahsediyordu. "Sonra babamın genel danışmanı Nancy..."

"Bir saniye, dur... Babanın genel neyi?"

Edward pis pis sırıttı. "Genel danışman. Nancy, ThruComm Holbeck'te hukuk departmanının başıdır." İnanamayan gözlerime bakarken ekledi. "Bir süredir bizimle çalışıyor. Babam ona güvenir."

"Anladım. Ve yasal danışmanı aile yemeğine geliyor. Peki, bunu bilmem iyi oldu. *Wolf Hall*'da* yaşadığınızı bilmiyordum. Başka?"

"Herhalde çocuklarla Nunu da olur."

"Bu cümlenden hiçbir şey anlamadım."

Güldü. "Ailemizin dadısı Nunu. Çocukların masasında oturur."

"Ailenizin dadısı *Nunu,* anladım," derken isimleri aklımda tutmaya çalışıyordum. "Bir saniye... çocuklar ayrı masada mı oturuyor?"

"İnan bana, yetişkinlerin sofrasına oturduktan sonra çocukların masasında olmayı isteyeceksin."

"Tamam," dedim sırıtarak. "Öğrenmem gereken çok şey var. Daha sonra şu aile dadısı Nunu konusunu eşelemeye devam ederim. Dadıyla büyüdüğünü hiç söylememiştin. Ama konuyu dağıtmayalım... Başka kimler geliyor?"

"Marty Fullman genellikle gelir. ThruComm'un COO'su. Tabii bir de köpeği Grog var."

"Aman Tanrım."

"Yani on iki yetişkin, dört çocuk ve bir köpek. Bir de hizmetçiler, ama onları saymıyorum." Kaşlarımın havaya fırladığını görünce ekledi. "Bilirsin işte... hizmetçiler, mutfaktakiler, aşçı..."

"Anlaşıldı. Hemen herkesle tanışacağım. Ama kardeşlerinin partnerleri de orada olacak, değil mi? İlk seferleri nasıldı?"

Edward cevap vermeden önce biraz düşündü. "Değişiyor, ama onlar için biraz daha farklı."

"Nasıl yani?"

---

* Hilary Mantel'in 2009'da yayınlanan ve 1500'lü yılların başında sarayda hızla yükselen Thomas Cromwell'in biyografisine dayanan roman (ç.n.)

"Eh, çünkü ben en büyükleriyim. Ailenin ilk doğan oğluyum."

Kahkahama engel olamadım. "Ah pardon, unutmuşum Bay Bingley*."

"Ha, ha. Evet, çok tatlı. Ama teknik olarak ve tabii ki yasal olarak yaş sıralaması hâlâ önemli. Özellikle de ailemizde. İlk doğan erkek aile gururunun bir parçasıdır. Hatta bir zorunluluk, ama aslında erkek ya da kız olması fark etmiyor. Yaşça en büyük olan çocuk aslan payını alır. Aile işine bulaşmayı reddedebilirsin, yine de genetikten... ya da yasalardan kaçamazsın. Maalesef durum bu."

"Yani *senin* kimle evlendiğin daha önemli?"

"Evet. Önemli. Yani ailem... ve dünya için."

"Dünya derken?"

"Evliliğimin yankıları olacaktır. Bir gün kontrol benim elime geçecek ve dünya da bunun bir parçası olacak. Evliliğim hissedar güvenini, pazar değerini, gelecek projeksiyonunu, güvenilirliğimizi, sürdürülebilirliğimizi falan etkiliyor," diye açıkladı cilalamadan.

"Ah," diyebildim. Kendimi tutmaya çalışsam da sormadan edemedim. "Benimle evlenmen ne anlama gelecek?"

"Dünya açısından bakarsan, dünya artık çok değişti. Ailem açısındansa... onları seviyorum, ama beni hayatımda yapmak istediklerimden alıkoyamazlar. Seni bulmak için çok bekledim. Ve artık seni buldum. Bir hikâyeyi milyonlarca farklı açıdan değerlendirebilirsin, ama bence ailem ve dünyam bizim hikâyemizi anlayacaktır. Sence de öyle değil mi?"

"Hmm, öyle. Doğrusunu istersen, yemek için yeni bir elbise aldığıma seviniyorum," dedim şakayla karışık, ama sonra yüz ifadesini fark ettim. "Benimle ilgili ne düşüneceklerinden endişelisin, değil mi? Doğruyu söyle?"

---

* Jane Austen'ın 1813'te yayınlanan Gurur ve Önyargı romanındaki zengin bekar karakter (ç.n.)

"Doğruyu mu istiyorsun? Elbette endişeleniyorum. Onlar benim ailem. Senden hoşlanmalarını istiyorum. Annem hakkında duyduklarından hoşlandı, yoksa Mitzi'nin yüzüğünü asla vermezdi. Ve annemin düşünceleri eninde sonunda diğerlerine de bulaşır. Babam biraz daha zorludur, ama her şey yolunda gidecek. Matilda bu konuda saçmalamamıştır umarım? Yani buluştuğunuzda?"

Yayıncıma yapılan tek bir telefonla toplantımı iptal edebilme gücü ve beni aileyle tanışmak için yemek daveti tuzağına çekme kabiliyeti dışında... hayır, Matilda hiç saçmalamamıştı. Ama belli ki *saçmalamak* aile geleneğiydi. Acaba Matilda'nın özel ricasından... onun aileye geri dönmesine yardım etmemi istediğinden mi kuşkulanıyordu? Aklıma anında başka bir şey geldi. Matilda, Edward'dan sonra ikinci çocuktu. Muhtemelen zannettiğimden çok daha fazla meselesi vardı.

Birden Edward'ın cevap beklediğini fark ettim. "Tuhaf bir şey söylemedi. Onunla tanışmak... hoştu. Onu hiç böyle biri olarak düşünmemiştim. Bizim için mutlu görünüyordu. Zaten bir sorunu olsaydı, acımasız bir dürüstlükten sakınmayacağını tahmin edebiliyorum." O kadar emin olmasam da güven vermek istercesine gülümsedim. "Bence her şey yolunda gidecek Ed."

Öyle de olacaktı. Sadece adımlarımı dikkatli atmam gerekiyordu ki bu korumak zorunda olduğum bir ailem varken o kadar da kötü bir şey değildi. Bu düşünceyle içim ısınırken kulağına fısıldadım. "Hey. Bebeğimiz olacak."

5

Tanışma

PERŞEMBE, 24 KASIM

88. Caddedeki kulenin uçsuz bucaksız cepheleri üzerimizde yükseliyordu. Kırmızı tuğlalı zirvesinde, akşam güneşinde dönerken yanıp sönen altın renkli bir rüzgâr gülü dört bir köşesinden taş çörtenler tarafından korunuyordu. Rüzgarın estiği yönü gösteren okun şehrin çatılarının üzerinde bir alamet gibi dönmesini izledim.

Kapısını çarparak kapattığım Holbeck ailesinin Lincoln aracı uzaklaşırken Edward'la kaldırımda duruyorduk. Elbette şoför göndermişlerdi. Holbeck'in dünyanın dört bir yanındaki evlerinden biri olan, Manhattan'daki Guggenheim'ın hemen arkasında konuşlanmış altı yatak odalı ve üç katlı *pied-à-terre** yapının ihtişamına baktım. Öylesine inanılmaz büyüklükte bir servete sahiplerdi ki tüm bunların gerçekte ne anlama gelebileceğini anlamakta zorlanıyordum.

Edward elimi tuttuğunda gözlerimi tepemizde yükselen ışıltılı pencerelerden alıp yüzüne baktım. Sırıtıyordu. Herhalde elli yedi milyon dolarlık evin bende yarattığı etkinin keyfini çıkarı-

* Genellikle zengin ailelerin şehir merkezindeki ikinci evleri için kullanılan Fransızca terim (ç.n)

yordu. Elini sertçe sıktım. Bu akşam yardımına ihtiyacım olacaktı ve yardım istemeyi henüz yeni öğrenmeye başlamıştım.

Neyse ki mesajı almıştı. "Sadece bir ev," dedi beni kendine çekerek. "Herkes müstakbel eşinin ailesiyle tanışmadan önce gerilir."

"Ama aslında aynı şey değil, haksız mıyım?" diye karşılık verdim.

"Hayır," diye sırıtırken sımsıcak ışıldayan pencerelere baktı. Ardından gözlerini yine bana çevirip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu. Bu bir sözdü. Neden burada olduğumuzun hatırlatıcısı.

Gözlerimi yumup yakınlığını ve gerçekliğini hissederken kafamı topladım. Bu akşam buraya gelmemizin nedeni bana verdiği yüzüktü. Bu ailenin bir üyesi olacaktım. Kendime başlangıçların en az sonlar kadar zor olduğunu hatırlattım.

Binanın altın ve cam kapısında koyu gri takım elbisesiyle beliren görevli sessiz bir profesyonellikle bizi buyur etti. Tavrı beni hiçbir şekilde rahatlatmıyordu. Mermer lobiyi geçtikten sonra düğmesi olmayan asansör görevlinin manyetik kartıyla harekete geçti.

Holbeck ailesinin tripleks çatı katına hızla tırmanırken, Guggenheim'ın hemen dibindeki böylesi bir ihtişam içinde büyümenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalışmaktan kendimi alamıyordum. "Çocukluğun burada mı geçti?" diye sordum Edward'a, asansörün belli belirsiz mırıltısı eşliğinde. Al yanaklı minik Edward'ın çocukluk fotoğraflarında gördüğüm 1990'ların Tommy Hilfiger kazağıyla buralarda koşuşturduğunu gözümde canlandırmakta zorlanıyordum.

"Pek sayılmaz," dedi. "Babam iş için hafta içinde burada kalırdı. Annem gidip gelirdi. Biz hep okulda ya da Hydes'daydık."

Hydes, Holbeck ailesinin şehir dışındaki eviydi. Dünyanın geri kalanı gibi evin içinin neye benzediğini ancak hayal edebilirdim. İnternette hiç resim yoktu. Sadece paparazzilerin çekebildiği sık ormanın kıyısındaki bahçe kapısıyla yüksek güvenlik çitlerini görebilmiştim. Evin içi dergilerde yer almamış, 1800'lerin sonunda J. L. Holbeck tarafından inşa edildikten sonra ev hiç satışa çıkmamıştı. Edward evden bahsetmiş, ağzını yoklamaya çalıştığımda ketum davranmıştı. Yani o ev benim için hâlâ esrarını koruyordu. Edward'ı sıkıştırmamaya çalışsam da her yeni bilgi kırıntısıyla gözümde yavaş da olsa bir resim oluşmaya başlamıştı.

Asansör yavaşladığında elimi sıktı. "İyi misin?"

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım. Sonra asansörün aynalarında oluşan sonsuz yansımalarında yakasını düzeltmesini seyrettim. Onun da gergin olduğunu görebiliyordum, ama gerginliğini iyi saklıyordu. Telefonda işle ilgili görüşmeler yaparken olduğu gibi ilk resmi randevumuzda da çenesi böyle kasılmıştı. Gerçi öylesine belli belirsizdi ki keşfetmem biraz zaman almıştı. Bu kırılgan hali tuhaf bir şekilde içimi rahatlatıyordu. Bu akşam onun için de çok önemliydi.

Asilik eden saçlarımı gevşek topuzuma sıkıştırdım. Ceketimin altına büyük-büyükanne Mitzi'nin yüzüğüyle uyumlu koyu kırmızı bir tulum giymiştim. Acaba Edward'ın annesi bu jesti fark edecek miydi?

Asansörün kapıları çınladıktan sonra kayarak açıldığında karşıma Carrera mermerinden bir avlu çıktı. Tepede parlayan cam avize adeta bir heykeldi. Görünürde balkabağı ya da hindi gibi süslemeler yoktu.

Asansörden çıktığımızda ayakkabılarımız mermerde takırdıyordu. Seslerin ve müziğin sakin mırıltısı apartmanın derinliklerinde bir yerlerden bize kadar geliyordu. İçimde yükselen ani

korku ve bulantı dalgasını bastırmaya çalıştım. Sakin kalmam gerekiyordu. Ama sol tarafımızdaki kapı aralığından gri kıyafetli bir adam aniden belirdiğinde kelimenin tam anlamıyla olduğum yerde korkuyla sıçradım.

Pes sesiyle, "Bay Holbeck, Bayan Reed," diye mırıldanan adam, özür dilercesine gülümsüyordu. İngiliz'di. Tabii ki İngiliz bir uşakları olacaktı. Herhalde benim aksanım da hizmetçi havası yaratacaktı, öyle değil mi? Rehberimiz eliyle koridordan ilerlememizi işaret ettiğinde Edward'ın elini sıktım. "Aileniz oturma odasında içkilerini alıyorlar," diye ekledi adam.

Köşeyi döndüğümüz anda, "Bu da kimdi?" diye fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok. Hayatımda ilk defa görüyorum," dedi Edward omuz silkerek. "Buralar bayağı değişmiş."

"Ya?"

İlerideki kapıdan sızan sesler yaklaştıkça daha anlaşılır bir hal alıyordu. Bir ara Matilda'nın neşeli kıkırtısını duydum. En azından kulağa dostane geliyorlardı.

Kapalı kapının önüne geldiğimizde Edward bir an için gözlerime baktı. Hazır olmamı bekliyordu. Gücümü toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra başımı sallayınca kapıyı açtı.

Alçak bir cam sehpanın etrafındaki üç beyaz renkli devasa kanepeye Holbeck ailesi ve dostları yerleşmişti. Girdiğimiz anda gözler bize çevrildiğinde kalp sektiren bir an için Edward'la el ele öylece kalakaldık. Bir çift aptal gibi gülümsemekten başka bir şey yapamadık. Odun ateşinin hafifçe tüttüğü mermer şöminedeki çıtırtılar ve bardaklardaki buz küplerinin donuk çınlaması sessizliği daha da belirginleştiriyordu. Edward'ın yanımda gerildiğini hissettiğimde gözlerim davetlilerde merakla gezinirken elimden geldiğince insanları tanımaya çalıştım. Misafir odasının dibindeki kapıdan sofrayı yumuşak mum ışığının aydınlattığı görkemli bir yemek odası seçilebiliyordu. Akşamımız burada geçecekti.

Gerçek dünyada sadece birkaç saniye de olsa sonsuz gibi gelen sessizlik uzadıkça uzuyordu. Sonunda Edward'ın annesi konuşarak buzları kırdı. "Harriet," diye ayağa kalkarken içten bir sıcaklık yayıyordu. "Edward, tatlım."

Ailenin geri kalanı rahatlamış görünüyordu. Sanki odaya birden hayat geri gelmişti. Bir salisede ben ve ilişkimiz hakkında bir yargıya vardıklarına şüphem yoktu. Tabii şimdiye kadar çoktan bir yargıya varmış olmaları da mümkündü.

Eleanor bize doğru süzülürken kadehler onu onaylarcasına havaya kalktı, gülümsemeler ışıldadı, oturuşlar gevşedi. Kadına baktım. Bronz tenine kusursuz bir makyaj yapmıştı, kır saçları kısacıktı. 1980'lerde modellik yaptığını Ed'den duymuştum, ama asıl bilgim internete dayanıyordu. Kocaman gözleri ve kalın kaşları geçmiş bir çağın izlerini taşıyordu. Amerikan *Vogue* dergisi için on sekiz yaşında balerin kostümüyle parmak uçlarında dengede dururken çektirdiği profilden bir fotoğrafını hatırlıyordum. Edward'ın bu kadar yakışıklı olması şaşırtıcı değildi. Eleanor gibi anneleri ve Robert gibi babaları olan tüm kardeşlerin güzellikleri ve yakışıklılıkları elbette şaşırtıcı olmayacaktı.

Edward'm babasına bakındım, ama burada olmadığını biliyordum. Varlığını hissedemediğim gibi ailenin rahat tavrı hislerimi doğruluyordu.

Eleanor sıcak bir şekilde tokalaşmak üzere yumuşacık elini uzatıp yanaklarımdan öptüğünde parfümünün taze ve pudralı kokusunu alabiliyordum. "Tanıştığımıza ne kadar sevindiğimi anlatamam Harriet," dedi gözleri ışıldayarak. "İkinizin de gelebilmesine çok sevindim. Çok ani bir davet oldu." Ses tonundan Matilda'nın benden ne istediğini bildiğini ve yardımımı takdir ettiğini anlayabiliyordum. Omuzlarımdan tutup cilveli bir şekilde beni süzerken samimi bir şekilde eğleniyordu. "Işıldıyorsun. Resmen ışıldıyorsun," dedi.

kıkırdamadan edemedim. Işıldıyormuş gibi hissetmiyordum.

"Neden kabul ettiğini bilmiyorum, ama kabul etti işte," diye araya giren Edward, Matilda'nın yanına giderek yanağına bir öpücük kondurdu. Hemen yan tarafta oturan tanımadığım nazik yüzlü kadın Edward'ın kolunu desteklercesine okşadı. Aslında odadakilerden beş kişiyi tanımıyordum. Gerçi bu doğru sayılmazdı. Aralarından bazılarını gözüm bir yerlerden ısırıyordu.

Eleanor nazikçe koluma girdi. "Pekala... seni herkesle tanıştırmam gerekiyor, öyle değil mi?" derken gözlerinde komplocu kıvılcımlar çakıyordu. "Matilda'yı elbette tanıyorsun," diye eklediğinde Matilda kıpkırmızı gülümsemesiyle bize baktı.

"Elbette," diyerek ben de gülümsedim.

Eleanor, "Tabii Edward'la da tanışıyorsun," diye espri yaptığında birkaç kişi kıkırdadı. "Ve sarılarak öldürmeye çalıştığı şuradaki zavallı kadın..." derken nazik yüzlü kadını ima ediyordu. "O da oğlum Oliver'ın eşi Fiona."

Yaşıtım sayılabilecek Fiona'nın yumuşacık yüz hatları anaç bir şekilde ışıldıyordu. Edward'ın Oliver'la eşi hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştım. Fiona ev hanımıydı. Üç oğulları olmuştu ve bir Portekiz su köpekleri vardı. Edward aile işinden ayrılmaya karar verdiğinde, Oliver da Matilda'yla Edward'ın sorumluluklarını paylaşmıştı.

Kadının ayağa kalkıp devasa sehpanın üzerinden uzattığı elini minnetle sıktım. Bakışlarıyla beni cesaretlendirmeye çalıştığı açıktı. Sonuçta aileyle ilk kez tanışma faslından geçtiği için neler çektiğimi hissediyordu.

"Marty ve Nancy eski dostlarımız," diye devam etti Eleanor, pencere tarafındaki neşeli görünen yaşlı çiftle tanıştırdı. Ayaklarının dibinde siyah bir köpek uyuyordu.

Nancy ekşi bir gülümsemeyle kadehini kaldırınca Marty de onu taklit etti.

"Evli değiliz," diye cıvıldadı Nancy göz kırparak. "Sadece yaşlıyız. Bu da onun köpeği."

"Şuradaki Stuart," diyen Eleanor, odanın karşı tarafını gösterdi. "En küçük oğlum ve partneri Lila."

Bakakaldım. Edward'dan daha kısa, daha zayıf ve daha sinirli görünen Stuart'ın yanında inanılmaz tanıdık bir yüz oturuyordu. Kızı dergi reklamlarından, dedikodu sütunlarından, paparazzi fotoğraflarından ve bir aksiyon filmindeki kayda değer rolünden tanıyordum. Stuart'ın kız arkadaşı İskandinav eski model, yeni aktris Lila Erikson'ın ta kendisiydi.

Genç kadın adını duyunca başını telefonundan kaldırdığında gergin de olsa dostane bir şekilde mükemmel bir gülümsemeyle beli selamladı. "Hey-hey Harry. Tanıştığımıza sevindim," derken Kuzey Avrupa aksam tahmin ettiğimden de ağırdı. Kucağındaki telefon bir aramayla yanıp sönmeye başladığında inledi. "Herkesten çok özür dilerim. Yine arıyorlar. Buna bakmam gerekecek. Ay çok utandım." Özür dilercesine iç çektikten sonra omuzlarına dökülen sarı saçlarını arkaya savurdu. "Pardon Harry, gerçekten çok kaba bir davranış. Seninle tanışmak gerçekten çok güzel. Sadece şu çifte rezervasyon rezaletini halletmem gerekiyor. *Göt* menajerim sağ olsun."

"Li, sorun değil," diye araya girdi Stuart, özürleri kapatmak istercesine. "Telefona bak işte." Sinirli gözleri kız arkadaşıyla annesi arasında mekik dokurken göz göze geldiğimizde onları seyrettiğime şaşırmış gibi baktı. Lila kayarcasına odasından çıkarken beni hızla süzdükten sonra da dönüp kola şişesini başına dikti. Lila'nın İsveççe konuşması koridorda uzaklaşıyordu.

Bayan Holbeck içerlemiş gibi gülümsedi. "Zavallı Lila, çok uzun saatler çalışıyor. İş, küçük Milo ve hayır işleriyle hâlâ ayakta kalabilmesine şaşırıyorum." İltifat mı ediyordu, yoksa balla tatlandırılmış bir kınama mıydı bu? Kestiremedim. "Eh, bütün

aileyi bir arada görmek güzel," diye devam etti. "Bugünlerde hepimiz çok yoğunuz."

İşareti almış gibi Holbeck ailesinin belirgin yüz hatlarını taşıyan başka biri yemek odasından içeri girdi. Kırklarının ortasında olmalıydı, o yüzden bir an için kim olabileceğine karar veremedim. Kardeş için fazla yaşlı, baba için fazla gençti. Ailenin en büyük oğlu Edward henüz otuz sekizindeydi. Bununla birlikte yeni gelen ayı gibi adam Edward'dan daha iri görünümüyle daha çok bir futbolcuyu andırıyordu.

"Ah, işte Oliver," diye mırladı Bayan Holbeck. "Oliver, bu hanım Edward'ın Harriet'i."

Edward'ın Harriet'i.

İki kelime anlamlarla yüklüydü, ama ne anlama geldiğini kestirmek benim için yine kolay değildi.

Oliver beni görünce belli belirsiz bir şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. Belli ki beklentisini karşılamamıştım, ama o da benim tahmin ettiğim gibi biri değildi. Ailenin üçüncü çocuğu Oliver Holbeck sözüm ona Edward'dan dört yaş küçüktü, ama ağabeyinden en az beş yaş büyük görünüyordu. Kirli sakalı ve şakakları kırlaşmıştı. O sırada dile getirmediğim sorumun cevabı olarak çığlıklar atarak içeri dalan üç oğlan anne ve babalarının yanına koştu. Ardından üç çift minik göz bana dikildi.

Üç oğul sahibi olmak kesinlikle Oliver ve diğer Holbeck kardeşler arasındaki yaş farkı algısını açıklıyordu, ama Fiona için aynısı söylenemezdi. Belki Oliver'ı yıpratan Holbeck aile işiydi.

"Sonunda tanışmak harika Harriet," diyen Oliver'ın sesi Edward'dan daha gürdü. Eleanor gibi New Hampshire aksanı vardı. Edward aksanlı konuşmuyordu. Belki New York aksanını silmişti. Bununla birlikte Oliver'ın selamlaması samimiydi. Edward'da bir tavır değişikliği hissedince kardeşini önemsediğini hissettim. Demek Oliver'ın desteği değerliydi, ama cepte sayılmazdı.

Edward sımsıkı sarıldığında Oliver kollarıyla ince uzun bedenini sarmaladı. "İşte," diye kıkırdıyordu. Birbirlerinin sırtlarına şaplaklar indirirlerken, "Ağabeyim gelmiş," diye ekledi.

Onları izlerken bu gecenin benim için bir tanışma olduğu kadar aile için de bir yeniden bir araya gelişiyle alakalı olduğu açıktı. Kendimi Oliver'ın ağabeyinin şirketteki işlerini üstlenmekten hoşnut olup olmadığını, farklı bir hayat isteyip istemediğini ya da şansa inanıp inanmadığını merak etmekten alamıyordum.

Kardeşler ayrıldığında Edward küçük oğlanları selamladı. Saçlarını karıştırmak istediği en büyük yeğeni kaçınca herkesin kendini korumaya almasına neden oldu.

"Buralardan ayrılmayın çocuklar," diye gürledi Oliver arkalarından. "Koşmak yok, bağırmak yok. Büyükbabanızın çalışma odasından uzak durun. Yemek saat sekizde."

"Babam nerede?" diye sordu Edward odadakilere dönerek. Robert Davison Holbeck gibi bir adama baba ya da büyükbaba demek tuhafıma gidiyordu, ama sanırım adama bir şekilde seslenmeleri gerekiyordu.

"Telefonda," diye karşılık verdi Matilda. Eliyle telefon işareti yaparken dalgın bir şekilde bileğindeki bileziklerle oynuyordu.

"Ve baba gelir," dedi gür bir ses arkamızdan.

Elinde viski kadehiyle eşikte duran heybetli adama bakmak için dönmeden önce Edward'ın gerildiğini hissetmiştim.

Onu ilk kez gördüğümde yüz ifademin donup kaldığının farkındaydım. Garip bir hisse kapılmıştım. Karanlık geçmişi ve ahlakı bir yana inkâr edilemeyecek bir şeyler vardı. Bunu kimseciklere söyleyemezdim, ama acayip çekici olduğu kesindi. Böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum, ama öyleydi. Yani bir şey ördeğe benziyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa, o şeye ördek demek gerekirdi, öyle değil mi?

Elbette onu daha önce dergilerde ve gazete manşetlerinde görmüştüm, ama kanlı canlı karşımda dururken Edward'la benzerliği nefesimi kesiyordu. Elbette daha yaşlı olsa da Robert Holbeck evlilik teklifini kabul ettiğim adamın neredeyse tıpatıp aynısıydı. Edward'ın bakışları, muzip gülümsemesi, bakışlarının derinlerindeki bilgelik babada kendini gösteriyordu, ama nedense çok daha rahatsız eden bir etki yaratıyor, tehlikeli ve anlaşılmaz bir hava katıyordu.

Gözlerimiz buluştu. Koyu kahverengi gözleri bir yılı aşkın süredir baktığım gözlere çok benziyordu. Tek fark bu gözlerin farklı, belki de asla bilemeyeceğim bir geçmişle dolu olduğuydu.

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Kayınpederimle tanıştığımda olası tepkilerimin arasında cinsel çekimin bir sorun olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Sanırım suçu hormonlarıma atabilirdim. Sonuçta mazeret sayılabilirse, artık hamile bir kadındım. Belki R. D. Holbeck, gece yarısı bir kavanoz turşu aşermenin kişisel bir türeviydi. Tabii turşunun son derece güçlü bir milyarder olmadığı kesindi.

Robert, gözlerini Edward'a çevirdiğinde etkisinden çıkmayı başardım. "Edward," derken sesinde özenli bir alçakgönüllülük vardı. Önerdiği bir barıştan ziyade hayatta bazı şeylerin olduğu gibi kabul edilmesi gerektiğini kabul eden bir teklife benziyordu.

"Baba," diyen Edward başıyla selamladı. Elimdeki elinin neredeyse belli belirsiz gerilmesinden yanımdaki yetişkin adamın farkında olmadan tekrar oğul rolüne büründüğünü hissetmemek mümkün değildi.

Eleanor ustaca bir manevrayla anın ağırlığını dağıtmak için, "R.D., bu hanım Edward'ın Harriet'i," diye cıvıldadı.

Edward'ın Harriet'i. Yine aynısını söylemişti.

Yine göz göze geldiğimizde Robert Holbeck'in yüz hatlarında bu yeni bilginin dalgalanışını görebiliyordum. Beni tepeden

tırmağa süzerken nefesimin kesildiğini fark ettim. İstesem bile gözlerimi kaçıramazdım ve nedense gözlerimi kaçırmamanın fazlasıyla önemli olduğunu seziyordum. Bu hem bir meydan okuma hem de bir davetti... ama neyin meydan okuması ya da daveti olduğunu bilemezdim.

Neden sonra gözlerinin çevresinde hoş sayılabilecek çizgiler belirdi. Gözlerimi kaçırmadığım için bir gülümsemeyle ödüllendirilmiştim.

Artık bir şeyden emindim. Robert Holbeck'in dikkatini çekmiştim. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum, ama beni görmüştü.

Ben de onu görüyordum.

6

Akşam Yemeği

PERŞEMBE, 24 KASIM

Sofra kurulmuştu, on iki kristal kadeh mum ışığında ışıldıyordu. Duvardaki yağlı boya tablolar, Holbeck ailesinin ataları olan ilk Hollandalı kolonicilerin tarihine kadar gidiyormuş gibi görünüyordu. Tabloların paha biçilmez olduğuna şüphem yoktu, ama hayattaki Holbeck fertlerinin ölü olanların bakışlarına nasıl dayandıklarını merak etmekten kendimi alamıyordum. Çoktan göçüp gitmiş ilk Holbeckler cansız ve ısrarlı gözlerle, sürekli görmekten alıştıkları için artık umursamayan yeni nesil Holbeck fertlerini gözetliyordu.

Masanın başında oturan Robert'ın sağ yanında Nancy'yle gözleri ışıldayan Matilda oturuyordu. Belli ki adam kadınların arkadaşlığından hoşlanıyordu.

Gözlerim diğer konukların üzerinde gezinirken, ailedeki hiyerarşinin oturma planında kendini gösterdiğini fark ettim. Holbeck makinesinin kalbi ve iç işleyişi ayan beyan ortadaydı. Ve ben iktidar koltuğundan olabildiğince uzağa oturtulmuştum. Oliver'ın eşi Fiona ve Stuart'ın iki yıllık kız arkadaşı Lila Erikson'ın arasındaydım.

Peçetesini kucağına yayarken Lila sır verircesine eğilerek, "Acayipler, değil mi?" diye fısıldadı. Bir an için ev sahiplerini kastettiğini sandım, ama gözleri hayalet suratlarıyla duvarlardan bize bakan tablolarda dolaşıyordu. "Nefret ediyorum," diye kıkırdayıp içkisine davrandı. "Pislik koloniciler. Ah, unutmadan... Şükran Günü kutlu olsun." Kıkırdadığımda şarap kadehini su bardağıma değdirdi. "Şerefe."

Masanın karşısından Edward güç vermek istercesine gülümseyince karşılık verdim. Konuşabileceğim birinin yanına oturtulduğum için mutluydum.

"Şarap, Bayan Reed?" dedi biri arkamdan yüksek sesle. İlk turda ustalıkla savuşturduğum gri takım elbiseli uşak karafayı işaret ediyordu. Bu sefer kolay kolay pes etmeyeceğe benziyordu.

Seçenekleri değerlendirdim. Hangisi daha az dikkat çekerdi? Teklifi reddetmek mi, yoksa kadehe doldurmasına izin verip hiç içmemek mi?

Tereddüdümü gören Lila merakla bakınca zor kararı aldım. "Hayır, şarap almayacağım, teşekkürler," diye minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim, ama uşağın yüzünde tek bir kas oynamıyordu.

"Belki beyaz şarap? Ya da bir *kokteyl?*" diye sorarken kokteyl kelimesini bütün olumsuzluklarla yüklemeyi başarmıştı.

Masadaki birkaç gözün de ilgiyle bize döndüğünü fark ettim. "Hayır, teşekkürler. Şimdilik sadece su içeceğim. Hiç..."

Eleanor cıvıldayarak araya girdi. "Başka bir şey içmek istersen sorun değil Harriet. Ne istersen. Tabii önceden ne tercih ettiğini öğrenmeliydim," diye kendini azarladı. Ev sahibemiz devreye girdiği için bütün masa susmuştu.

Edward konuşacakken gevelemeye başladım. "Yo, yo. Kırmızı şaraba bayılırım. Yani aslında içki ayırmam, ama bu akşam... içmeyeceğim. Gerçekten su yeterli. Ben... şu an içmiyorum."

Tanrım! Bir alkolik olduğumu düşüneceklerdi.

Stuart benimle hemfikir olmalıydı ki fırsatı kaçırmadı. "Evet, ben de şu anda *içmiyorum*. Yaşasın mutsuz yoldaşlar çetesi," dedikten sonra kola şişesini şerefe kaldırdı.

Harika! Artık hepsi alkolü bırakan bir alkolik olduğumu düşünüyordu.

Matilda beni savunmak için öne eğildi. "Alakası yok Stu. Harry daha yeni gıda zehirlenmesi geçirdi. Değil mi Harry? Bu hafta benimle çay içmeyi kabul edecek kadar tatlı bir melek o. Üstelik rahatsızlığı düşünülürse Holbeck Şükran Günü yemeğine katılması tam bir azize olduğunu gösteriyor. Yani kızı rahat bırakın, tamam mı?"

Sözlerinin sofradakiler üzerindeki etkisi inanılmazdı. R.D. hariç hepsinin ilgisi sönmeye başlamıştı. Adamsa gözlerini bana dikmiş beni seyrediyordu. Kafasını çevirmeden önce meraklı gülümsemesi gözümden kaçmadı.

Yemekler servis edilirken herkes susuyor, arada bir sohbet canlanıyordu. Matilda, göz göze geldiğimizde göz kırptı.

Başlangıç yemeğinden sonra sandalyemde hafifçe dönerek Lila ve Oliver'ın çocukları hakkındaki sohbetlerine nazikçe dahil olma fırsatını değerlendirdim.

"Fiona nasıl başa çıkıyor bilmiyorum Ollie," diye mırladı Lila. "Oğlanlar son derece bağımsız. Milo..." Kısa bir es verip çocukların masasında oturan yumuşacık kıvırcık saçları olan oğluna baktı. Önceki ilişkisindendi. "O duygusal bir çocuk biliyorsunuz," diye devam etti. "Etrafta olduğumu bilmezse çıldırıyor." Yüzünü ekşitti. "Yani sürekli *çıldırıyor*."

"Nunu'yla konuşmalısın," dedi Oliver. "Okul öncesinde Billy'yle biraz zaman geçirdi. Oğlan Fi'nin yanından ayrılmak istemiyordu, ama şimdi düzeldi. Bazı çocuklar anneci oluyor."

Oliver ve Fiona'nın en küçük oğlu Billy'ye baktım. Milo'nun yanında mutlu mesut oynarken Holbeck profilinin minik yüzüne yerleştiğini görebiliyordum.

Gözüm pek methedilen Nunu'ya kaydı. Ellilerinde, neşeli bir kadındı. 1990'larda Edward ve kardeşlerine dadılık ederken herhalde çok genç bir kadındı. Bütün gözlerin kendisine döndüğünü fark edince sofradakilere sıcacık gülümsedi, ardından Oliver'ı yanına çağırdı.

Lila'yla baş başa kalınca aileyle ilgili eksik bilgilerimi tamamlamak için fırsatı değerlendirmeye karar verdim. "Nunu gayet genç görünüyor, değil mi?" dediğimde Lila eğleniyormuş gibi bir kaşını kaldırınca kıkırdamadan edemedim. "Hayır, yani dadının daha yaşlı olmasını beklerdim. Onların da dadısıydı, değil mi? Edward, Matilda, Oliver ve Stuart'ın?"

"Hayır, o zaman başka dadıları vardı," dedi gülümseyerek. "Ama o Bobby olayından sonra ayrıldı," diye ekledi normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Bobby olayı," diye tekrarlarken Edward'ın bana Bobby'den bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışıyordum.

"Evet," dediğinde birden hüzünlendi. "Dadıyı ayrıldığı için suçladığımı söyleyemem. Olaydan sonra dünyaları ayağıma serseler kalamazdım. Çok..."

Oliver omzunu sıkarak karısının sözünü kesip tepemizden gülümsedi. "Sıra sende Lila. Nunu seni görmek istiyor. Milo'dan bahsettim. Ve *anlaşılan*..." Kaşlarını kaldırdı. "Milo oğlanlarla geceyi burada geçirmek istediğini söylüyormuş. Hem de anneciği olmadan."

"Olamaz. Aman Tanrım." Lila ayağa kalkıp heyecanla cıyaklayarak bana döndü. "Hey-hey. Nunu işini çok iyi biliyor ha?"

Kadın kayarcasına uzaklaşırken ardında iki soru bırakmıştı.

Bobby de nereden çıkmıştı?

Ve şimdiye kadar adını niye duymamıştım?

7

Billy, Bobby, Strudel ve Port

PERŞEMBE, 24 KASIM

Ara sıcak tabağı önümden alındığında yeni bir bulantı dalgasıyla hemen sakince izin isteyip en yakındaki banyoyu aramaya başladım.

Krem rengi mermerden yapılmış büyük bir banyoya sağ salim ulaştıktan sonra omuzlarımın gevşemesine izin vererek farkında bile olmadığım gerginliğimden kurtulmaya çalıştım. Mide bulantım bir nebze azalmıştı. Lavaboya yaslanıp aynada kendimi inceledim. Sıcak basması ve sosyal anksiyetenin birleşimiyle yüzümden eriyip gitmesi gereken makyajım hâlâ yerinde duruyordu, ama hormonlarım allak bullak olmuş durumdaydı.

Elimi karnıma yerleştirdim. *İçeride ne işler karıştırıyorsun?* diye sordum bir frambuaz büyüklüğündeki minik yolcuma. *Sadece birkaç saatliğine, arabaya binene kadar mola vermen gerekiyor.*

Kapı tıklanınca elimdeki naneli sakız paketi havaya uçup kusursuz banyo zeminine yuvarlandığında, "Kahretsin," diye iç çekerek paketi aşırı büyük saksıdaki incir ağacının arkasından

almaya çalıştım. "Bir saniye." Ardından üstüme başıma çekiştirdikten sonra kapıyı araladım, ama kimse yoktu. Koridora başımı uzattığımda ıslak yanakları dışında bomboş gözlerle bakan Billy'yi gördüm.

"Ah, selam Billy," dediğimde ses tonumdaki kararsızlık nedeniyle uzun zamandır ilk kez çocuklarla aramın hiç de iyi olmadığını hatırladım. Hiç kardeşim olmamıştı, hiç bebek bakıcılığı yapmamıştım, çocuklu arkadaşım yoktu. Özetle çocuklarla neredeyse hiç iletişim kurmamıştım ki bu elbette geleceğimiz için pek hayra alamet değildi.

Billy herhalde annesini ararken beni bulunca beni seçmeye karar vermiş olmalıydı, çünkü şaşırtıcı bir güçle bacaklarıma sarıldı. "Ah tamam," dedim nazikçe başını pışpışlarken. Bir taraftan da koridora göz attım. Kimsecikler yoktu. Eh, iş başa düşmüştü. Eğilip bacaklarımı kurtarmaya çalıştım. "Hey tatlım. Billy? Bana bak canım."

Başını kaldırdığında melek yüzü ağlamaktan kızarmıştı. Açık kahverengi saçları Edward'ın aynısıydı. Tanrım... Hepsi müthiş güzel bir aile oluşturuyordu.

Billy bana beklentiyle baktı.

"Ne oldu tatlım?" diye sordum. "Bir yerin mi acıdı?"

Çocuk başını iki yana sallarken birden utandı. Sanki bana geldiği için pişman olmuşa benziyordu. Dönüp koridora baktı.

"Çocuklar bir şey mi yaptılar? Seni üzdüler mi?"

Billy duraksadı, sonra hararetle başını salladı.

"Anladım," derken nedense saçlarını gözlerinin üzerinden arkaya yatırdım. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Tekrar koridora baktı. Yetişkinlerin kahkahaları yemek odasından bize kadar geliyordu. Başka kimsenin yardıma gelmeyeceğini anlamış olmalıydı ki yine başını sallayarak, "Hı-hı," diye mırıldandı. Ayağını yerde ileri geri oynatıyordu.

"Ne oldu tatlım?"

"Çocuklar. Bu gece tek başıma Bobby'nin odasında uyuyacakmışım, yoksa benimle bir daha oynamayacaklarmış," dediği anda yaşlar yine dökülmeye başlayınca başını çevirdi.

Bobby'nin odası.

Yine Bobby.

Islak kazağına çenesini gömerek Billy anlatmaya devam etti. "Hoşuma gitmiyor. Bobby'nin odasını istemiyorum."

Bobby'nin kim olduğunu öğrenmek için sanırım fırsat ayağıma gelmişti. Kararımı verip minik elini tutarak yanında çömeldim. Ardından yüzüne bakarak sakince, "Pekala," dedim. "Bana Bobby'nin odasını göstermek ister misin?"

Işığı yaktığım anda oda aydınlandı. Anonim görünen bir misafir odasıydı. Dairenin geri kalanıyla aynı kaliteli mobilyalarla döşenmişti. Bir dekorasyon dergisinden fırlamış gibiydi, ama kişisel kişisel hiçbir şey yok. Burası kimin odasıysa ya da odasıydıysa, artık o kişiye ait değildi.

İyi de o zaman böylesi kişiliksiz bir oda Billy'yi niye korkutuyordu?

"Bence güzel görünüyor, sence de öyle değil mi?" diye sordum kucağımdaki küçük adama.

Billy dikkatle boş odayı süzdükten sonra endişeli gözlerini bana çevirdi. "Evet güzel... ama dolap?"

"Ah evet, dolap." Çocukların dolap korkusunu unutmuştum. "Peki. Dolaba bakalım," diyerek kapısı aralık gardıroba yöneldim. Kapısını açtığım anda içindeki ışıklar yandı. Sedir ağacından altı askı, bir dizi mis kokulu havlu ve bir bornoz dışında bir şey yoktu. "Göründüğü kadarıyla burası da güvenli," dedim.

Billy başını iyice içeri uzattıktan sonra sonunda ciddiyetle onayladı. "Evet, güvenli görünüyor Harry-ept Teyze."

Göğsümde bir sıcaklığın yayıldığını hissedebiliyordum.

Harry-ept Teyze.

"Peki o zaman," dedim çocuğun ciddi ses tonunu taklit ederek. "Sanırım bu odada bir gece geçirmek çok da kötü olmayabilir ha?"

"Ama... *Bobby*?"

Nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden kısa bir tereddüdün ardından, "Eh..." dedim. "Ben hiç Bobby görmüyorum. Sen görüyor musun?"

Billy bir an için endişeyle etrafına bakındı, sonra mahcup bir şekilde kıkırdadı. "Hayır."

"Aynen öyle. Öyleyse..." dedim onu özenle yere bırakırken. "Neden çocukların yanma gidip geceyi nerede geçireceğinden hiç korkmadığını söylemiyorsun? *Korkuyorlarsa* sonuçta asıl koca bebek onlar olmaz mı?"

Billy esprimi çok komik bulmuştu. "Koca *bebekler,*" diye tekrarladı kendinden memnun bir halde. "Peki. Teşekkürler Harry-ept Teyze," diye ekledikten sonra odadan dışarı fırlayıp koridorda gözden kayboldu.

Odanın ışığını kapatıp kapıyı kapattım. Döndüğüm anda arkamda duran bir adama çarpınca, "Aman Tanrım!" diye geri sıçrayarak nefesimi tuttum.

Edward fazlasıyla eğleniyormuş gibi karşımdaydı. "Şey, pardon? Sanırım." Sırıttı. "Nerelere gittiğini merak etmiştim. Belki tatlı öncesi bir molaya ihtiyacın vardır diye düşündüm."

"Bobby de kim?" diye sordum.

Edward'ın kaşları sorum karşısında havaya kalktı, sonra koridorda bize doğru gelen Eleanor'u görünce dikkati dağıldı.

Alkolün etkisiyle daha cıvıltılı bir sesle annesi, "İşte burada-sınız," diyordu. "Hadi gelin, aşk böcekleri. Tatlı hazır. Marcia en sevdiğin tatlıyı yaptı Eddie. Bir lokma almazsan çok kırılır." Sonra peşinden gitmemizi bekliyormuş gibi topuklarının üstünde döndü. "Gidelim mi?"

Nerede durduğumuz ya da neden orada durduğumuza dair hiçbir imada bulunmaması komikti. Belki Bobby meselesi sandığım kadar önemli bir sır değildi. Soran gözlerimi Edward'a çevirip, "Bobby. Sonra konuşacağız. Tamam mı?" diye fısıldadım.

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Tamam."

On dört kişiye yetecek büyüklükteki sıcacık elmalı hamur tatlısı *strudel** nedeniyle yemek odasına tarçın ve şeker kokuları hakim olmuştu.

"Büyük-büyükannem Mitzi'nin tarifi," diye açıkladı Matilda sofradakilere. "Marcia, her yıl yapar. Ed çok sever," dedikten sonra çatalıyla lokmasını bütün zarafetiyle ağzına götürürken tuhaf bir şekilde gözünü diktiği kardeşine sırıttı.

Edward da ona bakıyordu, ama sabırlı yüz ifadesine rağmen aile arasında anlayamadığım bir espri olduğu açıktı.

"Edward ondan bahsetti mi?" diye devam etti Matilda. "Mitzi'den yani?"

Gözlerim Edward'a kaydı. Büyük-büyükannesi hakkında ortalamanın üstünde bilgi sahibi olduğuma inanıyordum. Edward cesaret vermek istercesine gülümseyerek bana baktı.

Bütün riskleri göze alarak, "Alfred ve Mitzi'nin aşk evliliği yaptığını biliyorum," dedim. Göz ucuyla R. D. Holbeck'in Nancy'yle sohbetini kesip bana odaklandığını görebiliyordum. "Ve Edward'ın dediğine göre nara bayılırmış!" diye eklediğimde Tanrı'nın beni kurtarmak üzere devreye gireceğini umuyordum.

---

* Avusturya ve Almanya tatlısı (ç.n.)

Dudaklarının kıyısı kıvrılan R.D. başını eğdi. "Eh, önemli başlıkları anlatmışsın Edward. Aferin."

Edward gözlerini ona çevirdi, ama adam çoktan gözlerini uzandığı şarabına dikmişti.

Konuşmaya başladığında dikkatim yine Matilda'ya yöneldi. "Göstersene," diyordu yüzük parmağını oynatarak.

Sol elimi uzattığımda Mitzi'nin lâl taşı mum ışığında ışıldıyordu.

"Çok güzel," diye iç çekti Nancy.

Fiona nazikçe elimi tutup bakarken nefesini tutmuştu. "Artık böylesini yapmıyorlar," derken belli belirsiz kıkırdadı. Oturduğumuzdan beri Eleanor'la konuşmaya daldığından onunla pek konuşamadığımızı fark ettim. Fiona'yla daha çok sohbet etmeye çalışmayı bir proje olarak aklıma yazdım. İyi birine benziyordu.

"Evet, yapmıyorlar," diye araya girdi R. D. Holbeck. İmasının mücevherin ötesine geçtiği açıktı. "Bence bir port içme zamanı geldi, ne dersiniz?"

Nedense bunun akşam yemeğinin sona erdiğini bildiren şifre olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Bana uyar," diye atıldı Marty.

"İsteyen herkese port... sonuçta kutlama yapıyoruz." Patronu masadan kalkarken gri takım elbiseli uşak öne çıktı. "Benimkini çalışma odasında alacağım." Sonra şarap kadehini kaldırıp diğerlerini kadeh kaldırmaya davet ederek, "Mutlu çiftimize," diye gürledi. "Ailemize hoş geldin Harriet Reed." Aile fertlerinin bakışmalarından Robert'ın böyle şeyler yapmadığını anlayabiliyordum. Sofradakiler şaşkınlıkla onun sözlerini tekrarlayıp kadehlerinden kallavi yudumlar aldı.

Kadehini ilk indiren Edward oldu. "Teşekkürler baba," diyordu diplomatik bir gülümsemeyle. "İyi dileklerin ve tabii yemek için teşekkürler."

Robert bir an için onu süzdükten sonra, "Güzel," diye gülümsedi. "Güzel." Ardından bana dönerek alçak sesle, "Harriet, çalışma odasında benimle bir port içmeye ne dersin?" dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi hemen ekledi. "Ah, belki çay tercih edersin? James?" diyerek uşağına baktı.

Odadaki bütün gözler bana dönerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yer yarılıp oracıkta ölmeye hayır diyemezdim.

"Gece henüz erken ve konuşmamız gereken çok şey var Harriet. Bu yaşlı adamın hatırını kırmazsın umarım."

Yardım için Edward'a baktım. Bunun olacağı konusunda uyarılmamıştım. Planlarımda Robert'la baş başa sohbet etmek yoktu. Ama Edward'ın da benim gibi beti benzi atmıştı. Demek yardım gelmeyecekti. "Şey, tabii," diyerek sandalyemden kalkarken bir şekilde sesime bir yumuşaklık katmayı başarmıştım. "Elbette. Harika olur. Teşekkürler," dedikten sonra Edward'a şaşkın bir gülümsemeyle baktım.

"Harika," diye sırıttı Robert. "Gidelim mi?"

Bardağımdaki son suyu içip Edward'ın bariz endişesini görmezden geldim ve Amerika'nın en güçlü adamlarından birinin peşine takılarak yemek odasından çıktım.

8

Oyun Başlıyor

PERŞEMBE, 24 KASIM

"Umarım seni zor durumda bırakmadım," dedi Robert, yeşilin ağır bastığı mağara büyüklüğündeki çalışma odasına girdiğimizde.

Retorik bir soru olduğunu bildiğim halde başımı iki yana salladım. Peşinden gittiğim sırada benimle neredeyse hiç ilgilenmediği için meraklı gözlerle iç dünyasına bu beklenmedik ziyaretin sağladığı fırsatı değerlendirerek görebildiğim her şeyi aklıma yazmaya çalışıyordum.

Gergin hissetmeliydim. Benden çok daha güçlü ve kendine hakim bu adam kendi sahasındaydı. Buna rağmen gergin hissetmiyordum. Yani elbette gergindim, ama abartılı bir gerginlik değildi çünkü... eh, bir sırrım vardı. Böylesi durumlarda güç alabileceğim ve bana herkesten yakın, sıcacık bir sır. Ne olursa olsun bununla hemen herkesten daha iyi başa çıkabilirdim. Artık kendimden şüphe etmiyordum. Gerilerken sırtım duvara dayandığında neler yapabileceğimi biliyordum.

Gözlerim yukarı kaydığında asma katın tümden kütüphane olduğunu fark ettim. Volkan taşından duvarları raflar bölüyor-

du. Üstünkörü bir bakış kalın referans kitaplarından son çıkan kitaplara ve ince şiir dergilerine kadar hiçbir eksik olmadığını gösteriyordu. Mücevher renklerinde bir İran halısını çıtırdayan bir ateşin önünde karşılıklı duran iki alçak berjer koltuk tamamlıyordu. Odanın ışıklandırması sıcaktı. Asma kata çıkan ahşap merdiven gölgeler içinde kayboluyor, raflardaki kitapların sırtları loşlukta seçilemiyordu. Ancak göze en çok çarpan şey, duvardaki plazma ekranların sürekli olarak canlı haber kanallarının kitaplıklarda belli belirsiz bir ışık titreşimine neden olmasıydı. Her ekrandaki farklı kanallar sessize alınmıştı. Bize bakan haber spikerlerinin, yemek odasındaki yağlı boya tablolardan tek farkı hareket etmeleriydi.

Alttan sürekli son haberler akıyordu. Brezilya açıklarındaki petrol sızıntısı, ev hapsinde tutulan Hong Konglu milyarder, bir yerlerde polis saldırısı, Hindistan'ın ekonomik büyümesi...

"Buyur," dedi Robert, berjer koltuklardan birini işaret ederek.

Ateşin yanındaki koltuğa gidip oturdum. Edward'ın daha tecrübelisi ve yaşını başını almış hali çalışma odasının ağır kapısını kapatarak dışarıdaki seslerin kesilmesini sağladı. Sonra gözlerimin ekranlara kaydığını fark edince, "Nabız tutmayı seviyorum," diyerek önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Bu kanallara nabız diyebiliriz."

Bu söze gülümsedim. Bana döndüğünde kendi sahasında olmamdan memnun görünüyordu. Bir şey demeden odanın diğer ucundaki döner merdivenin yanında duran dolaba giderek parlak renkli bir kutunun kapağını kaldırdı ve içinden bir şey çıkardı. "Rahatsız eder mi?" diye sorduğunda hâlâ sırtı dönük olduğundan sessizliği mi yoksa, yoksa içinde bulunduğumuz durumu mu kastettiğini anlayamıyordum. Sonunda döndüğünde, aslında ikisini de kastetmediğini fark ettim. Elinde henüz yakmadığı puroyu gösteriyordu.

"Hayır, rahatsız etmez," dedim kısa bir duraksamanın ardından. "Aslını isterseniz, kokusu hep hoşuma gitmiştir."

Yine o gülümseme. "Eh, dürüst olmak her zaman önemlidir, haksız mıyım? Özellikle kendimiz hakkında." Gözlerindeki bilgiçlik sinir bozacak türdendi. Puronun ucunu kesip yaktığı anda içimde büyüyen frambuaz büyüklüğündeki fetüsün etkilenebileceğini düşündüm, ama artık çok geçti. Karşıma otururken tüttürdüğü koyu renkli tütün kıpkırmızı korla bembeyaz küle dönüşüyordu.

Titreşen ekranların ötesindeki koyu karanlıkta bilgisayar ve sürücü kablolarının ahtapot kolları gibi her yerinden sarktığı çalışma masasını seçebiliyordum.

R.D. arkasına yaslanarak gözlerini aramızda yoğunlaşan dumana baktı. Şöminenin üzerinde Edward'ın her şeyin başlangıcı olan büyük-büyük-büyük-büyükbabası J.L. Holbeck'in tablosu asılıydı. Hayatta sahip olduğun her şeyin bu adamın sıkı çalışmasına dayandığını bilerek her gün tabloya bakmak zor olmalıydı. Ne kadar çalışsan, ne kadar başarılı olsan da insan içten içe sürekli başarının ne kadarının kendisine ait olduğunu sorgulardı herhalde. Böylesi bir mirasla her gün yüzleşmek zorunda kalmak kolay değildi.

Öte yandan ben de hiç işim yokmuş gibi bir milyardere üzülüyordum.

Ekranlara bakan Robert'ın yüz hatlarını tekrar incelediğimde, Edward'la ilk tanıştığım akşamki o iç sızlatan tanıdık heyecanı, olasılığın tehlikeli yürek hoplamasını, sahip olmak ve sahip olunmak için hissedilen o büyük arzuyu duydum. Kokusunu içime çekmek, onu hissetmek, yakınında olmak istemiştim. Düşünceleri kovmaya çalışırken boynumun ve yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Çok ayıp olduğunu biliyordum. Düşündüklerim yüzünden içim suçluluk duygusuyla burkuldu.

Edward'ı seviyordum, Edward için bu eve gelmiştim ve sadece karşımda oturan adam sevdiğim adama bu kadar benziyor diye böyle hissettiğimin farkındaydım. Ama başka bir heyecan daha vardı.

Neden sonra tekrar bana baktı. Acaba düşüncelerimi okuyabiliyor muydu? Aramızdaki tuhaf çekimi o da hissediyor muydu?

Kes şunu Harriet.

Tanrım, benden hoşlanmasını çok istiyordum. Gençlik fotoğraflarını görmüştüm. 1980'lerin magazin dergilerinde Wall Street tarzı kruvaze ceketi ve çevikliğiyle tehlikeli göründüğü fotoğraflar vardı. Ama altmış beşinde, ağaran saçlarıyla çekiciliğinin zirvesindeydi.

Kapı hafifçe tıklandığında sessizliği bölerek, "Gel James," diye seslendi.

Uşak içeceklerimizle kayarcasına içeri girdiğinde başımı başka tarafa çevirdim. Ayıp düşüncelerimi okuyabileceğinden emindim.

"Fonseca '84 efendim," diyen James şişeyi sehpaya bıraktı. "Aile oturma odasında toplandı."

"Harika. Teşekkürler James," dedi Robert dalgın bir şekilde purosunu parmaklarının arasında çevirirken.

"Elbette efendim. Getirmemi istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu James, çay fincanımı doldururken yan gözle bana bakarak.

"Hayır, hepsi bu kadar, teşekkürler James," dedi yine Robert. James'in bakışını fark etmişti. "Kapıyı kapatıver," diye sertçe ekledi.

Ve kapı kapandığında tekrar bana odaklandı. "Seninle açık konuşacağım Harriet..." dedi. "İkimizin de dürüstlüğe değer verdiğinde hemfikirsek seninle oğlum hakkındaki gerçeği paylaşacağım," dedikten sonra kısa bir es verip port kadehinden küçük bir yudum aldı. "Eminim sana anlatmıştır. Aramız sorunluy-

du. Ama bazı konularda açık olmak istiyorum. Senin *için* açık olmak istiyorum."

"Elbette, çok sevinirim," dedim. "Edward bir şeyler anlattı. Eski ilişkilerinden bahsetti. Aranızdaki sorunlardan da haberdarım."

"Öyle mi?" diye sordu. "Tuhaf." Yine kurt gibi sırıtıyordu.

Karanlık bir arzu yine yüreğime çöreklendi. *Hassiktir.* İnsanın kayınpederinden hoşlanması normal miydi? *Hayır.*

Ama ona baktım. Gözlerindeki dünya halinden usanmış sakinlikle her an beni değiştirebileceği, ses tonunun değişebileceği, onun gibi bir adamın istediği her şeyi yapıp paçasını kurtulabileceği hissinin aynı anda nasıl hem korkutucu hem de baş döndürücü olabildiğini anlayamıyordum. Edward da böylesi derin bir güç yayıyordu; onun dünyasında yaşamak için yeterince iyi, yeterince zeki, yeterince hızlı olamayacağım duygusundan kurtulamıyordum.

Sessizce beni süzdü. "Onu seviyor musun? Oğlumu?"

Aklıma giren düşüncelerin suçluluk duygusu bağırsaklarımı deşen bir bıçak gibiydi. İçtenlikle, "Evet," dedim. "Hem de her şeyden çok."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sözlerine dikkat et," diye uyardı. "*Her şeyden çok* ölçülemez."

"Neden?" diye sordum.

"Hani derler ya? Ölçebiliyorsan yönetebilirsin. İnsanlar nadiren yönetilebilir." Küçük bir oğlan çocuğu gibi sırıtmadan önce kelimelerin aramızda asılı kalmasına izin verdi. "Ah, bu arada kitabını okudum."

Birden kendimi çıplak hissettim. Kitabımı okumuş olması beni anında savunmaya geçirdi... ki sanırım zaten amacı buydu. Robert'ın kelime oyunlarından hoşlandığını çabuk kavramıştım. Sınırlarımı zorluyor, kişilik haritamı çıkarmaya çalışıyordu.

"Arada bir gerilim kitapları okumak hoşuma gidiyor," diye devam etti çarpık bir gülümsemeyle. "Günlük merhem olarak kurgusal dehşet," derken purosundan uzun bir nefes aldı. "İyi yazıyorsun. İyi hikâye yazıyorsun. Olay örgülerin güzel çözüme ulaşıyor." Tebrik edercesine başını eğdi. "Beni şaşırtmak kolay değildir... ama sen bunu başardın," diye ekledi usulca.

Kendimi iltifatın sıcaklığına bıraktım. "Teşekkürler," diye karşılık verirken ses tonum cilveleşmenin eşiğindeydi. Blöfçü yüz ifadem üzerine çalışmam gerekiyordu. Gerçi sırıtışına bakılırsa, belki buna gerek yoktu. O da benim kadar oynadığımız bu tuhaf oyundan hoşlanıyordu. "Demek hoşunuza gitti?" dediğimde vücudumdaki bütün sinir uçları alev almıştı. "Sürpriz son?"

Dudağının kıvrımı, külünü küllüğe vuruşu, yoğun tütün kokusu...

Göz gözeydik. "Hoşlandım. Hem de çok. Çok zekice genç hanım, ama sanırım bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Kısa bir es verdikten sonra ekledi. "Ailede yeni bir zeki kıza hayır demeyiz."

Kız.

Feminist tırnaklarımın çıkması gerekirdi, ama öyle bir şey olmadı, çünkü ses tonunda öylesine inanılmaz bir özgüven vardı ki nadiren duyduğum bir saygı içeriyordu. Onunla çalışan, onun için çalışan kadınları düşündüm. Muhtemelen kadınsı enerjinin sonsuz verimliliğini öğrenmişti.

Öte yandan kitabımı sevmişti. Onayını yüreğime yerleştirirken daha iyi anlaştığımızı hissedebiliyordum. "Teşekkürler," dedim samimi bir minnetle. "Bunu duymak benim için çok önemliydi."

"*Benden* mi?" diye sordu eğleniyormuş gibi. Yine beni sınıyordu. Aile büyüğü ve minnettar genç kadın oyunu mu oynuyorduk? Öyleyse oyunu doğru oynuyor muydum?

Yine aynı gülümseme... Flört olmasa bile flörtün sınırlarındaydı. Sanırım asıl soru, bu sınırlarda dolaşıp dolaşmayacağımdı.

"Evet." dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "*Sizden duymak*... benim için çok önemli."

O anda ikimiz de nerede durduğumuzu biliyorduk. O da ben de oyunu oynuyorduk. Her şey olabilirdi.

Kendi kendine başını sallayıp port kadehini hemfikirmiş gibi şerefe kaldırdı.

Bu kadar çekici olması şaşırtıcı değildi. İnsanlar başkalarının nasıl hareket ettiğini bilmeden, karşısındakinin konumuna gelemez, kendi konumunu koruyamazdı. Ama insanları tanıyordum. Hayatım boyunca uyum sağlamaya çalıştıktan sonra insanları çözmenin çok önemli olduğunu anlamıştım.

Kadehini doldururken, "Ortak bir yanımız var," dedi.

"Edward haricinde olmalı," diye takıldım. "Gerilim romanı sevgimiz olabilir mi?"

Beni seyrederken purosunu ağır ağır tüttürdü. "Daha fazlası var. İkimiz de öksüzüz, genç yaşta kayıplar yaşadık. Senin ailen öldü. Benim ailem öldü."

En zayıf noktamdan bel altı vurmuştu. Biliyordu. Herhalde Edward annesine bahsetmişti. Dedikodunun orman yangını gibi yayıldığını biliyordum.

Birden beynimde hiç istemediğim anılar Noel ağacı gibi parladı. Ters dönmüş bir araba, havada asılı duran cesetler, ateş, acı balyoz gibi beynime iniyordu. Öncesi ve sonrası. Sabah soğuğunda arabanın sarsılması, tutunmaya çalışmam, annemin bana dönen yüzü, duyamadığım kelimeler... sonra sesler, acı ve karanlık. Holbeck evinde bile kır havasına karışan benzin kokusunu genzimde hissediyordum. Üzerinden yıllar geçtiği ve uzaklara kaçtığım halde anılar peşimi bırakmıyordu.

"Özür dilerim," dedi Robert birkaç saniye sonra. "Bu konuyu açmam gereksizdi. Açmamam gerekirdi. Benim yaşımda

birinin böyle şeylerde daha dikkatli olması gerekir. Yaklaştığını göremediğimizde geçmiş bizi paçamızdan yakalıyor, değil mi? Gerçekten özür dilerim Harriet."

İçimi okuyabiliyordu. Ama öte yandan kendi tecrübesiyle konuşuyordu.

Sözlerini hatırladım. "Ailenizi nasıl kaybettiniz?"

"Önce annem öldü. Yedi yaşındaydım," dedikten sonra susup odanın karanlık köşesine daldı. "İyi bir kadındı. Sevgi doluydu. Belki fazla iyiydi. Ardında koskoca bir boşluk bıraktı. Haliyle babam yolunu kaybetti. Dediğim gibi... birini *her şeyden çok* sevdiğini söylerken insan dikkatli olmalı. Hayat kırılgandır. İkimiz de bunu biliyoruz. Babam bunun en iyi örneği."

"İntihar mı etti?"

"Bir açıdan öyle denebilir, ama hayır. Hastalandı. Hiç direnmedi. Çabuk oldu."

"Size ne oldu? Yani sonrasında?" diye sordum.

"Alfred ve Mitzi Holbeck oldu. Büyükannemle büyükbabam beni yanına aldı. Beni parmağındaki yüzüğün sahibi olan kadın büyüttü."

Şömine ışığında kıpkırmızı ışıldayan lâl taşına bakarken ilk kez yüzüğü bana verme fikrinin kimden çıktığını merak ediyordum. Her halükarda Edward, babasının yüzüğe verdiği önemi biliyor olmalıydı. "Ölümleri sizin için muhtemelen zor olmuştur?" diye sorarken, zaten bildiğim cevabı ondan duymak istiyordum.

"Öyle oldu. Peki sen? Aileni özlüyorsundur."

"Evet. Düşünmemeye çalışıyorum," dedim. "Ama kendilerini hatırlatıyorlar. Hem de her gün. Bir melodi, bir gülüş, bir anı... Her gün."

"Her gün," diye tekrarlarken sanki kendi kendine konuşuyordu. "Hâlâ kalabalıklarda onları arıyorsun, değil mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken birbirimizi anlamamız karşısında kahkaha attım. "Arıyorum. Peki siz?"

Başını samimiyetle sallarken fincanının üzerine eğildi. "Her zaman. Gitmelerinin üzerinden uzun zaman geçtiği halde bugün bile arıyorum."

Fincanını doldurmasını seyrettim. Her şeye sahipti, ama gören yoktu.

"Edward'ın seni bulmasına sevindim Harriet," dedi. "Diğer kız arkadaşları gibi değilsin. Öte yandan evlilik teklif ettiğin kadın asla sıradan değildir, yanılıyor muyum?"

Neden bilmiyordum, ama bunu söyleyiş tarzı beni huzursuz ediyordu. Edward'ın eski sevgililerini hatırlatıyordu ve gücünü kullanarak oğlu için neyin doğru olup olmadığına karar vermişti. Beni onaylamasının ancak kaderin bir cilvesi olabileceğini kendime hatırlatmadan edemedim. Ve onayı elbette şartlı olacaktı.

"Sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum?" diye devam etti. "Geçmişimiz? Ailemiz?"

"Aslını isterseniz pek bir şey anlatmadı," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek.

Gerçeği ararcasına yüzümü süzdükten sonra tatmin olmuşa benziyordu. "İlginç," dedi. "Çok ilginç." Sonra bir kanaate varmış gibi dirseğinin üzerinde öne eğildi. "ThruComm'dan ayrıldı. Kendi işini yapmak, kendi dünyasını kurmak istiyordu." Başını sallayarak arkasına yaslandı. "Sıfırdan bir hayat kurmak elbette asil bir düşünce. Ama aile işi bir grup girişimi. Geçmişten aldığımızı geleceğe veriyor, üstüne ekleyerek sonraki nesillere aktarıyoruz. Edward en büyük oğlum. Şirket onun olmalıydı. Ama o kendi yolunu seçti." Buruk gözlerini bana çevirdi. "Beni yanlış anlamanı istemem Harriet. Hikâyenin bu bölümüyle barıştım. Asıl ailem için endişeleniyorum. Edward'ın geri dönmesini istiyorum. Eleanor onu yine ailede görmek istiyor. Anladığım ka-

dairyla Matilda seninle konuşmuş. Hepimiz Edward'ı geri istiyoruz ve nişanınızın iyi bir şey olduğunu düşünüyoruz. Sen ona iyi geliyorsun. Bu çok açık."

Sustuğunda şömine ateşinin çıtırtıları odayı doldurdu. Çayıma bakarken bir parça hayal kırıklığı hissetmekten kendimi alamıyordum. Her şey Edward'ı geri kazanmak içindi. "Sırf *ona* ihtiyacınız olduğu için bana razı olacaksınız," dedim lafı dolandırmadan. "Mesele bu mu?" derken aramızdaki sohbeti ima ediyordum.

Şaşkınlıkla kıkırdadı. "Hayır, hayır Harriet," derken sesi kararlıydı. "Seni buraya çağırmamın tek nedeni, hakkında yanılıp yanılmadığımı anlamak istememdi. Ailemize katılacaksın, o yüzden birbirimizi anlamamız çok önemli. Hakkımızdaki gerçekleri bilmemiz önemli. Çünkü belki inanmazsın, ama seninle ilgili gerçekleri biliyorum. Araştırdığımızı öğrenmek senin için şaşırtıcı olmasa gerek. Durum tespiti yapmamız gerekiyordu. Olası bütün endişeler bir kenara yazıldı."

Robert Davison Holbeck gibi bir adamın hakkımda neler bulabileceği olasılığına karşı içimde yavaş da olsa bir korku filizleniyordu. Hayalet sevgililer, tutulmayan sözler, zayıf yanlarım... Ama en kötüsünü bilemeyeceğinden emindim, çünkü kimse bilemezdi, çünkü ailemin öldüğü gün yalnızdım. O gün olanları sadece ben biliyordum. Oysa sadece hayatımın iniş çıkışlarını, attığım yanlış adımları, gençlik hatalarımı biliyordu. Gerçekten pişman olmanın yanına bile yanaşamayan sıradan hatalardı.

"Umduğum her şeysin Harriet," derken ikimizi işaret etti. "*Bu* konuşma Edward'la ilgili değil. Bizimle ilgili. Bir oğul kaybedeceksem, en azından bir kız evlat kazanmayı umut ediyorum."

9

Yeni Bir Fikir

PERŞEMBE, 24 KASIM

Ailenin yanına geri dönmek üzere ayağa kalktığımızda beklememi işaret ederek titreyen televizyon ekranlarının yanından masasının bulunduğu karanlığa yöneldi, yeşil masa lambasını yaktı ve bir çekmeceyi kaydırarak açtı. Sert plastiğin plastiğe sürtünme seslerinden kutusundaki bir kaseti çıkardığını anladım. Ardından lambayı söndürüp yanıma geldi.

"Artık birçok ortak yönümüz olduğunu biliyoruz Harriet," diye sırıtarak berjer koltuğun koluna yaslandı. "Bunu paylaşma konusunda emin değildim, ama senden güzel elektrik aldım ve gördüğüm kadarıyla zorluklarla başa çıkabileceğinden eminim," derken olacakların heyecanıyla birden sanki gençleşmişti.

Elindeki minyatür kabında duran minicik kaset benim için antika sayılırdı. Afallamış ifademi görünce gayriihtiyari kahkaha attığında eskisinden de yakışıklı görünüyordu. "Bu bir diktafon teybi Harriet. Posta güvercini değil. Öyle afallamış bakarsan kendimi yaşlı hissetmeye başlayacağım."

Ne işler karıştırdığını bilmiyordum, ama rahat tavırları baş döndürücüydü. "Kasette ne var?" diye sordum.

Gözlerini gözlerime diktiğinde havada tehlike şimşekleri çakıyordu. "Tavsiyeni duymak isterdim Harriet. Bu konuda uzman olduğun söylenebilir," derken parmağıyla minik kasete vurdu. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu, ama sonra dudaklarına hiç beklenmeyecek şekilde mahcup bir gülümseme yerleşti. "Bir roman fikri diyebiliriz. Henüz bir kitap değil, ama iskeleti sayılabilir." Kaseti salladı, Robert Holbeck hikâyesinin kemiklerini. "Bir şeyin başlangıcı," diye devam etti. "Belki birlikte anlatacağımız hikâyeyi buluruz," dedikten sonra bana baktığında, baş döndüren bir teklifin kıvılcımlarını görebiliyordum.

Robert Holbeck bir hikâye yazmıştı. En azından kasete kaydetmişti. Kendi kelimeleri kendi sesiyle kasetteydi. Düşüncesi bile heyecanla ürpermeme neden oluyordu.

Minik kaseti dalgın bir şekilde elinde çevirirken kurgu olup olmadığını merak ettim. Çünkü kasettekilerin her halükarda birçok insanın ilgisini çekeceğinden emindim. Yazarı... ve olası içeriği düşünülürse, yayınevlerinin bunu basmak için bir servet dökmeye hazır olacakları kesindi.

"Kitap mı yazdınız?" diye sorduktan sonra hemen kendimi düzelttim. "Kaydettiniz?" Merakım karşısında eğleniyormuş gibi başını sallayınca ekledim. "Konu nedir?"

"Eh, şimdi söylersem heyecanı kaçar," dedi lakayt bir tavırla. "Gerilim tarzında olduğunu söylemem yeter mi?" Kısa bir es verdi. "Senin sahanda olduğu kesin."

Birinin gerilim hikâyesine yorum yapmam ilk kez istenmiyordu. Arkadaşlar, tanıdıklar, taksi şoförleri, baristalar, tamirciler... yazdığımı öğrendikleri anda insanlar kendi hikayelerini anlatmak isterdi. Herkesin hayatının roman olduğunu söylerler, ama bazen muhtemelen o hayatların fikir olarak kalması daha iyidir. Yine de içimden bir ses Robert Holbeck'in hikâyesinin okumaya değer olabileceğini söylüyordu.

"Neden gerilim?" diye sordum.

Gözlerini titreşen ekranlara çevirdiğinde sessizlikte hikâyeleri besliyordu. "Mekaniğini, entrikalarını seviyorum. Ama sonunda her şey açıklanıyor." Düşüncelere dalıp başını iki yana salladıktan sonra sonunda yine bana baktı. "Bu türden netlikler hayatta zor bulunur."

"Anlıyorum," dedim. Sonra daha önce söylediklerini hatırladım. "*Günlük merhem olarak kurgusal dehşet?*"

Eğlenmiş gibi bir kaşını kaldırdı. "Sayılır. İnsan yazarların yanında ne dediğine dikkat etmeli, ha? Ya da fazlasıyla doğru bir şekilde söylenenlerin hatırlanması riskini?"

"Endişelenmene gerek yok Robert," dedim yumuşak bir tavırla güvence verircesine. "Denesem bile hakkını yeterince veremem."

Ayağa kalkıp yaklaşırken aniden paniğe kapıldım. Daha ne olduğunu anlayamadan dokunacak kadar sokulmuştu. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Sonra sıcak eliyle elimi tuttuğunda pahalı sabun ve puro kokusu genzimi doldurdu.

Kaseti avucuma yerleştirmekle yetinip uzaklaştı. "Aramızda kalırsa sevinirim. En azından ne düşündüğünü bana söyleyene kadar?"

Refleks sayılabilecek bir hızda başımı salladım.

Adem, Havva'ya küçücük sert plastikten bir elma sunmuştu. Ve kabul etmekten başka çarem yoktu.

10

Kimse Bobby'yi Unutturamaz

23:43
PERŞEMBE, 24 KASIM

Arabanın arka koltuğunda Edward suskundu. Akşam olanları aklımdan geçirirken pencereden akıp giden New York'u seyrediyordum.

"Ne konuştunuz?" diye sordu sonunda, takdir edilesi bir yumuşaklıkla. Robert'ın peşinden yemek odasından çıktığımdan beri muhtemelen bu soru beynini ele geçirmiş olmalıydı.

Cevap vermeden önce duraksadım, çünkü doğrusu ben de Robert Holbeck'in çalışma odasından çıktığımdan beri sorunun cevabını bulmaya çalışıyordum. "Şey, yazarlık hakkında konuştuk. Sonra annesiyle babasını nasıl kaybettiğini anlattı. Ve senden bahsetti," derken konu başlıklarını özellikle sıralamıştım.

"Bir saniye... annesiyle babasını mı anlattı?" dedi Edward şaşkınlıkla. Başımı salladığımı görünce inanamıyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. "Pekala. Tamam. Neden? Onlardan hiç bahsetmez. Hangi *bağlamda* anlattı?"

Ses tonundaki küçümseme tınısı hoşuma gitmeyince ben de inanamıyormuş gibi ona baktım. "Ortak yanlarımız bağlamında

Ed. O da ailesini küçükken kaybetmiş. Benimkiler de ben küçükken öldü, hatırlıyor musun? Benimle ortak bir yan bulmaya çalışıyordu."

Cevap vermeden önce Edward söylediklerim üzerine düşündü. "Anlıyorum. Ortak yan. Ve aradığını bulmayı başarmış." Edward'ın biriyle ilgili böylesi kuşkucu davrandığına ilk kez tanık oluyordum. "Başka bir şeyden bahsetmedi mi? Annesiyle babası... ya da ailemizle ilgili?"

Sözleri kulağa tuhaf geliyordu. Birden akşam olanların unutturmaya yüz tutturduğu Bobby'yi hatırladım. "Aileden bahsetmişken... Bobby de kim Ed? Çünkü bu akşam... ya da ne bileyim, en azından geçen yıl onun kim olduğunu bilmem daha iyi olurmuş gibime geliyor! Kim olduğunu bilmem gerekmiyor mu? Sofradaki herkes biliyordu."

"Babam Bobby'den mi bahsetti?" diye sordu Edward. Birden lafı dolandırmayı bırakmıştı.

"Hayır, Lila bahsetti. Yeğenin Billy de anlaşılan ondan haberdar ve Billy henüz bir çocuk."

"Billy de mi Bobby'den bahsetti?" diye tekrarlarken sesinde tuhaf bir tını vardı.

"Evet, diğer çocuklar Billy hikâyeleriyle ödünü koparmış."

"Tanrım," diyen Edward nefesini salarken gözlerini ovuşturdu. Sanki bir anda yorgunluk üzerine çullanmıştı, ama bana bakınca konuşmaya başlamak zorunda olduğunu anlayabiliyordu. "Böyle olmamalıydı..." derken sustuğunda hikâyenin sonunu aniden görmüştüm.

Bobby ölmüştü.

Sessizlik çökünce, ne olursa olsun yanında olduğumu hissettirmek için elini sıktım. O da elimi sıkarken sırtını dikleştirdi. "Daha önce anlatmalıydım. Eninde sonunda biri nasılsa anlata-

cakti, ama unutmak bana hatırlamaktan hep daha iyi geliyor." Başını çevirdiğinde akıp giden sokak ışıklarında gözlerinin ıslandığını görebiliyordum.

"Şu anda benim için hatırlaman gerektiğini düşünüyorum tatlım," diye dirseğimle nazikçe dürterken ses tonum anlayışlı ve kararlıydı.

"Evet. Öyle." Yüzü huzursuzca ekşidi. "Küçüklüğüm hakkında konuşmak hep zor oldu. Zor günlerdi," dedi kelimeleri bulmaya çalışarak. "Yani bizim gibiler nadiren zor günler yaşar. Yanlış giden işler kutuya konup depoya kaldırılır. Üzerinde durmamamız beklenir."

"Bobby kimdi Ed?" diye tekrarladım.

"Ağabeyim. Ağabeyimizdi."

Sözlerinin doğru olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledim. "Ağabeyin mi vardı?"

"En büyüğümüz," diye açıklarken, açıklamanın önemi gözümden kaçmadı.

"Senden önceki varisti," dedim bulmacanın taşlarını bir araya getirirken. "Bunu nasıl bilmem Ed?" diye sordum elimden geldiğince nazik bir şekilde, çünkü nişanlılar arasında böylesi bilgi kaçakları olamazdı.

Edward yine yüzünü ekşittiğinde düşünceler hızla yerine oturuyordu. "Ed, *ciddiyim,* ben bunu nasıl bilmem? Yani internette bununla ilgili hiçbir şey yok. Başka bir Holbeck oğlu olduğuna dair hiçbir şey okumadım. Olsa görürdüm. Hiçbir yerde *Bobby*'den bahsedilmiyor."

"Biliyorum," derken sanki kendi kendine konuşuyor, hoşlanmadığı halde yapması gereken açıklama için kafasını toplamaya çalışıyordu. "Özellikle bahsedilmiyor. Benim tercihim değil. Gazetelerden ve medyadan saklandı. Ailemiz, sigorta ya da ya-

tırmcılar düşünülerek saklandı. Bilemiyorum. O olay yaşandığında on sekiz yaşındaydım. Bana söyleneni yaptım. Hepimiz öyle yaptık. Araştırmalar usulüne uygun ilerledi, sonra kapandı. Basına ambargo kondu. Zamanında yapılan iyiliklerin karşılığı istendi, yeni anlaşmalar yapıldı. O zamanlar böyle şeyleri kontrol etmek daha kolaydı. Yani internet olmadan önce. O zamanlar herkes her şeyin videosunu çekmiyordu, herkesin kendini anlatacağı bir platform yoktu. Bu sayede bazı şeylerin unutturulması daha kolaydı."

Ürperince kaşmir ceketime sarındım. Çocukken bazı şeylerin unutulmasının ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Böyle olmasaydı belki şu anda Edward'ın yanında oturamazdım. Annemle babamın öldüğü gün olanların ayrıntıları yerel gazetelerde upuzun sütunların derinliklerinde kaybolmuş, gerçekler sadece olaya dahil olanların aklında kalmıştı.

"Bobby yirmi yaşındaydı. Columbia Üniversitesine başlamıştı," diye devam ederken sesine hakim olmaya çalışıyordu. "Yale'i de kazanmıştı," dedi beklenmedik bir kıkırtıyla. "Ama Columbia Üniversitesi New York'taki eve yakındı ve Marcia'nın akşam yemeklerine yakın olmak istiyordu. Öyle biriydi işte. Hafta sonları arabasıyla Hydes'da bizi ziyaret ederdi. Ailesi hep ilk sıradaydı." Devamını getiremedi

"O zaman on sekizinde miydin?" diye sordum.

"Evet. Matilda on altı, Ollie on dört yaşındaydı. Stuart da... herhalde on iki. Sanırım en çok o etkilendi. Bobby, Stu'yu çok severdi. Çok tatlı bir çocuktu." Bana çevirdiği gözleri kederliydi. "Birbirimizle bile bu konuda konuşmayız, o yüzden Billy'nin bildiğini, hatta Lila'nın konudan bahsettiğini duymak benim için şaşırtıcı oldu. Bobby öldükten sonra annemle babam bizi ayrı terapistlere gönderdi. Her birimiz için ayrı birer terapist... Sanırım grup terapisi yaparsak bildiklerimizin birbirine

karışmasından korkuyorlardı. Ya da belki çocuk terapisi öyle bir şeydir, bilmiyorum. Sonrasında Bobby hakkında konuşmayı bıraktık. Konuşabileceğimiz biri vardı ve evde konuyu açmak sadece annemin ağlamasına neden oluyordu. Kutuya kaldırmak daha kolaydı. Zaten üzerinden zaman geçti. Yıllar geçtikçe de bu davranış biçimi yerleşti."

"Nasıl öldü?" diye sorarken olabildiğince hassas olmaya çalışıyordum, ama Edward'ın hayatındaki böylesi önemli bir bilgiyi uzun zamandır benden neden sakladığına akıl erdiremiyordum. Gerçi ben de aynısını yapıyordum. Suçluluk duygumu bastırdım, çünkü elbette benim nedenlerim farklıydı. "Hastalandı mı?"

"Sağlıklıydı, hareketliydi, spor takımındaydı, notları mükemmeldi. Zaten hep öyle biri olmuştu," dedi, gözlerini pencereden kayıp giden şehre çevirerek. "Ama zaman içinde bir şeyler değişmeye başladı. Ekonomi bölümünden hukuk bölümüne geçti. Şimdi düşününce uyarı işaretlerini görebiliyorum. Daha tersti, hemen sinirleniyordu. Bobby gibi değildi. Babamla arası bozulmaya başladı. Babamın sözünden çıkmaması bekleniyordu. Başarılı ve popüler bir öğrenciydi. Elini attığı her şeyde iyiydi, hatta yaptığı şeylerin kolay olduğu izlenimini verirdi. Her zaman neşeliydi, her zaman başkalarını düşünürdü. Çok geç olana kimse bir şey anlayamadı. Otopside kullandığı ilaçların izleri bulundu. Ağrı kesicileri biliyorduk, çünkü eskiden futbolda yaralanmıştı. O ilaç sorun değildi, ama başka bir şeyle karıştırmıştı. Futbol antrenmanları arasında hafta sonları zaman buldukça derslerine odaklanıyordu. Adderall gibi bir şeydi, ama ağrı kesiciyle etkileşime girmiş. İki ilaç karışıp zehre dönüştüğünde buna *etkileşim* diyorlar. Kişiliğindeki bütün o küçük değişiklikler, her şeyin bir anda parmaklarının arasından kayıp gideceğine dair ani korkuları, kaygıları, uykusuzluğu ve sonunda... Bir nöbet geçirdi. Kimse böyle bir şeyin olabileceğini aklından bile geçirmemişti. Kendisi bile neden bir anda öyle hissetmeye başladı-

ğının... neden bir anda her şeyin zorlaştığının farkında değildi. Herhalde sınırları zorladığını düşünmüştü. Geçirdiği nöbetten önceki günlerde ne kadar korktuğunu hayal bile edemem."

Anlamaya başlamıştım. Bobby'nin önlenebilir ölümü gerçekten sinir bozucuydu. Sadece etkileşime giren iki ilacı bir arada kullanmıştı. Böylesi basit bir hata kolayca önlenebilirdi ve Holbeck ailesi oğullarının ve ağabeylerinin ölümünün ne kadar önlenebilir ve *rastgele* olduğunu biliyordu. Böylesi bir farkındalık insanı tümden değiştirebilirdi. Bunu benden daha iyi kimse bilemezdi. Olanlar henüz on bir yaşındayken beni değiştirmişti.

"Edward, seni seviyorum... ama geçen bir yıl boyunca bundan bana bahsedemez miydin? Annemle babamın ölümünü defalarca konuştuk. O zaman bunu benimle paylaşmak aklına gelmedi mi?" Bu gerçeğin canımı sıkmasına engel olamıyordum.

"Özür dilerim," derken, özrünün yeterli gelmeyeceğinin fazlasıyla farkındaydı. "Biliyorum. Bahsetmeliydim. Aptalın tekiyim. Ödlekçe davrandım. Herhalde konuşmazsam, öylece unutulacağını düşündüm. Yani elbette bir gün birileri Bobby'den bahsedecekti."

İlişkimizde açılan küçücük gedikten sızan suçluluk duygusu içime yayılıyordu. Ben de ona çocukluğumla ilgili her şeyi anlatmamıştım. Tıpkı onun gibi en büyük sırrımı ondan saklamıştım. Ama herkesin iyiliği için böyle olmalıydı.

"Baban Bobby'den bahsetmedi," derken ses tonumda bir soru vardı. Ailesi suçlu hissettikleri... oğullarına aşırı baskı uyguladıkları ve geç olana kadar fark edemedikleri için acaba suçlu mu hissettiği için mi Bobby'den bahsetmiyordu?

"Bu konuda gerçekten hiç konuşmuyoruz. Yemin ederim, sana özel bir durum değil. Anlatmalıydım. Lütfen kaybımın seninkinden daha değerli olduğuna inandığımı düşünme. Sadece... sanırım o gittiğinde, bütün yük üzerime bindi. Gerçekleşebilecek

kötü senaryoları düşünmemeye çalışıyorum." Bir an için yüzü mü süzdü. "Ondan hoşlandın mı? Babamdan?"

"Hoşlandım," dedim dürüstçe. Neden sonra ekledim. "Sanırım sınavı geçtim."

Kahkaha attığında yoldaki lambaların ışıkları gözlerinden yansıyordu. "Tabii ki geçmişsindir," derken ses tonu değişti. Sanki bana yeni bir gözle bakıyordu.

Dediklerine göre seks ve keder ayrılmaz bir ikiliydi. Aramızda çakan kıvılcımları hissedebiliyordum.

Neredeyse tartıyormuş gibi yanağıma dokundu, ardından başparmağı dudağımda dolaştı. "Nasıl geçmezdin ki? Sen benzersiz birisin," diye fısıldadı tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir ses tonuyla. Birden Robert'ın çalışma odasını, puronun yoğun dumanını ve tehlikeli kelime oyunlarını hatırlayınca Edward'ın babasını kafamdan kovmaya çalıştım, ama zihnimde babayla oğul birbirine karışıyor, tek bir kişiye dönüşüyordu. Edward beni öperken Robert'ın dudaklarını da hissediyordum. Yapmamam gerektiği halde düşünceleri kendi akışına bıraktım. İçimde hem tehlikenin hem de suçluluk duygusunun kıvılcımlarıyla alev alan yangının ikisi için de olduğunu biliyordum. Yanlış olduğunu biliyordum, ama Tanrı biliyor ya kendime engel olamıyordum.

Dediklerine göre hamilelik sırasında cinsel dürtüler zıvanadan çıkıyordu. Neden bu olmalıydı. Hissettiklerimin benimle ya da karakterimle alakası yoktu.

Edward beni kendine çektiğinde Robert'ın tütün kokusunun üstüme, saçlarıma, kıyafetlerime sindiğini fark ettim. Gözlerimi açtığımda Edward, otuz yaş daha genç Robert'tan başkası değildi. Öpüştüğüm adamla aklımdaki adamı çaresizce birbirinden ayrıştırmaya çalışırken parmaklarımı hâlâ siyah saçlarına daldırıp iyice sokuldum. Robert'ın verdiği kasetin sert köşeleri, ipek kadar ince sayılabilecek kadife tulumumun altından etime

batıyordu. Geri çekilip daha ileri gitmeden durmalı mıydım? Durmadım.

Edward'ın dudakları boynumda dolaşırken gözüm kalın cam bölmenin ardındaki Holbeck şoförüne kaydı. Gözünü inatla yola dikmişti.

Saatler sonra evde küvetin kenarına tünemiş oturuyordum. Çıplak fayansa değen ayaklarım üşüyordu. Uyuyamamamın nedeni bu sefer sabah bulantısı dışında her şeydi.

Bobby, Edward ve Robert Holbeck.

Bobby'nin adını telefonumun arama motoruna yazdım. Ev sessizdi. Başını yastığa koyar koymaz uyuyan Edward yataktaydı.

Çıkan sonuçlar şaşırtıcı bir şekilde *Robert Holbeck*'le ilgiliydi. Bir an için afalladım, ama sonra jeton düşünce aptallığım için kendime kızdım.

Baba ve ilk doğan oğlun isimleri aynıydı.* Geleneklerin ağırlığı ekrana bakarken bir kez daha üzerime çullanıyordu. Bobby'nin kendine ait bir ismi bile olmamıştı.

Sayfada Robert Davison Holbeck imparatorluğunun büyüklüğü ve etkileriyle ilgili linkleri geçtim. Robert'ın yakışıklı ve serseri göründüğü fotoğraflar karşıma çıktıkça utanç, arzu ve kendime duyduğum öfke birbirine karışıyordu.

Arama sonuçlarının üçüncü sayfasında aradığımı buldum. *The New York Times* gazetesinde lafı dolandırmayan bir vefat ilanı vardı.

Robert Alfred "Bobby" Holbeck (20), tedavi gördüğü New York Mount Sinai Hastanesinde hastalık komplikasyonları sonucu 18 Ekim 2002'de hayatını kaybetmiştir. İş adamı, yatırımcı ve hayırsever R. D. Holbeck ve bugün iyi niyet elçiliği yapan

* İngilizce: Bob, Bobby vb. Robert'ın kısaltmasıdır (ç.n.)

eşi Eleanor Belinda Holbeck'in oğlu olarak 3 Ocak 1982 yılın da doğmuştu. Robert, New York'taki Columbia Üniversitesinde hukuk üçüncü sınıf öğrencisiydi. Parlak bir öğrenci olarak çev resinde değer verilen biriydi. Aynı zamanda yetenekli bir sporcuydu. Tanıdıkları tarafından çok özlenecek. Ailesi bu zorlu zamanda yas tutmak için mahremiyetlerine saygı gösterilmesi ricasında bulunuyor.

Katılmak isteyenler için Columbia'nın Morningside Heights kampusundaki Aziz Paul Şapelinde 18 Kasım günü bir anma töreni düzenlenecektir.

Törenin tarihi dikkatimi çekti. Ölüm yıldönümü geçen haftaydı. Edward üç gün öncesinde bana evlilik teklif etmişti. Edward'ın bu kararı almasında bir şekilde Bobby'nin etkisi olup olmadığını kendime sormadan edemiyordum. Belki bir tür *carpe diem** yaklaşımıydı.

Parmağımda ışıldayan yüzüğe baktım. Bu yüzüğü aşkından mı, yoksa sonunun Bobby gibi olmasından korktuğu için mi vermişti? Ailesi, onu da sonunda uçuruma mı sürüklerdi?

Vefat ilanını tekrar gözden geçirirken, delikanlının ölümüyle ilgili kullanılan tuhaf bürokratik dil ürpermeme neden oluyordu. *Tedavi sırasında komplikasyonlar.*

Bobby hakkında internette çok az şey vardı. Edward haklıydı. Holbeck ailesi gerçekten de onu internetten silmeyi başarmıştı. 11 Eylül'den sonra sanırım şehrin ve dünyanın düşüneceği daha önemli konular vardı. Dönemin en büyük insanlık trajedisi nedeniyle kazara bir ölümü unutmak kolaydı.

Yazarlık yaparken yaptığım araştırmalar sayesinde arama motorlarından sonuçların nasıl yok edilebileceğini biliyordum. Avrupa Birliğinde *internette kendini unutturma kanunu* vardı. Herkes arama sonuçlarından bütün kişisel bilgilerinin çıkarılma-

* Latince: Anı yaşa (ç.n.)

sını isteyebilirdi. Bilginin kamuya sağlayacağı faydadan daha fazla kişiye zarar verdiğini kanıtlamak yetiyordu. ABD'de henüz benzer bir yasa çıkarılmamıştı, ama içtihatlar vardı. Holbeck ailesinin bu içtihatları kendi lehlerine kullandıklarından emindim. Sonuçta Matilda, otuz dakika içinde iş hayatımı kendi lehine yönlendirebilmişti. Yeterince uzun bir zaman diliminde onlar gibiler için her şeyin mümkün olacağından kuşkum yoktu.

Bobby'ye olanlardan sonra Robert herhalde ailesini korumak için bütün önlemleri almaktan geri kalmamıştı. Aynı tuhaf sızıyı içimde hissedince öfkeyle bastırdım. Ama öfkem sadece Robert'a değil, hepsineydi. Aileye, tuhaf geçmişlerine ve etraflarında yarattıkları havaya öfkeleniyordum. Son derece korkutucu ve manipülatif insanlardı.

Robert'ın verdiği kaseti güvenli bir şekilde komodinimin çekmecesine yerleştirmiştim. Düşününce bu benim sırrımdı. Özel bir konuda bana güvenilmişti. Dinleyebileceğim cihazım olsaydı, hiç durmaz, hemen dinlerdim, ama yoktu.

Sabahın erken saatine rağmen birden aylardır hissetmediğim bir şiddette yazma arzusuna kapıldım. Sessiz adımlarla çalışma odama geçerek sandalyeme oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Pencerede New York ışıkları göz kırparken erkenci kuşların yeni günü karşılayan olma heyecanına kapıldım.

Yeni bir belge açtım ve kelimeler kendiliğinden parmaklarımdan dökülmeye başladı. Yeni bir hikâyeydi. Sırlarıyla baş döndüren bir ailenin hikâyesi.

11

Vagondaki Adam

CUMA, 25 KASIM

Bilgisayarımı kapattığım sırada gökyüzünün pembeleri ve kayısı renkleri yerini taptaze bir maviliğe bırakıyordu. Üç bölüm yazmıştım. Yazar geri dönmüştü. Robert ve Holbeck ailesi içimdeki ateşi yeniden harlamıştı.

Güneş yüzümü ısıtırken hastalıklı bir heyecanla Robert'ın verdiği kasetin açılmayı bekleyen bir Noel hediyesi gibi beni beklediğini hatırladım. Kaseti oynatabileceğim bir cihazı en kısa zamanda bulsam iyi olurdu.

Mutfakta yağlı jambonla minik kreplerden bir dağ oluşturup Edward'ın yataktan çıkmasını bekledim. Ona teypten ve babasıyla gece yaptığım sohbetten bahsetmem gerektiğini biliyordum, ama bencilce bir hisle kasettekileri ilk duyan olmak istiyordum. Bir de Robert'a verdiğim sözü şimdilik tutmak...

Edward sonunda akşamdan kalma mahmur gözleriyle mutfağa girdiğinde neyse ki dürüstlük arzum çoktan uçup gitmişti.

Duş alıp giyindikten sonra Robert'ın kasetini cebime attım. Biraz araştırma yapmam gerekecekti. Minyatür kaseti dinlemek istiyorsam, özel bir dükkan bulmam lazımdı.

Kahvaltı masasından kalkmak üzereyken akşamdan kalmanın utancını taşıyan Edward beni öpmek için uzandı. "Kahvaltı için teşekkürler. Bana çok iyi geliyorsun," diyordu başını iki yana sallarken. "Dinle... dün gece için tekrar özür dilerim. Seni daha iyi hazırlamalıydım. Sana şeyden bahsetmeliydim... Hazırlıksız yakalanmış gibi olduysan özür dilerim."

"Sorun değil. Aileyle tanışma her zaman tuhaflıklara gebedir. Muhtemelen Bobby'yi bilmemem daha iyi oldu. En azından yemeğe giderken aklımdan bir soru eksikti."

Edward masanın üzerinden elimi tuttu. "Nasıl oldu da seninle olma şansını yakaladım?"

İlk randevumuzu hatırlamış gibi yaptım. "Sanırım aralarına hapsolduğum sürünün içinden çekip almıştın beni. Öyle olmadı mı?" diye sırıtırken, R.D.'nin kaseti neredeyse insani bir ısrarla baldırımı dürtüyordu.

Manhattan'ın fırtınalı sokaklarında metro merdivenlerinden inmeden önce güzergahımı tekrar kontrol ettim. Kobalt mavisi gökyüzüne rağmen hava soğumuştu. Metro kartımı okuturken kızaran parmaklarım artık uyuşmuş haldeydi. New York kışlarının sinsice geldiği konusunda daha önce uyarılmıştım.

Google'da biraz araştırma yaptıktan sonra Financial District'te ikinci el bir elektronik dükkan bulmayı başardım. Dükkan, ikinci el ses ve kayıt ekipmanlarıyla doluydu. Yani elime bir diktafon geçerse gün bitmeden Robert Holbeck'in hikâyesini dinlemeye başlayabilirdim. Sadece bu fikir bile beni şehrin öbür ucuna gitmeye ikna edebilirdi.

Robert'ın gece verdiği Olympus XH15 model mikro-kasetlerin üretimi 1990'ların sonlarına denk geliyordu. İnternete göre, bunu dinlemek için benzer bir mikro-kaset kaydediciye ihtiyacım vardı.

Kaset eski olmasına rağmen, kaydın ne zaman yapıldığını bilmek mümkün değildi. Daha genç bir Robert'ın geçmişten anlatacaklarını doğrudan dinleme düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Kasetin hayatı, ailesi ve çocukları hakkında neler söyleyeceğini merak ediyordum. Her yazarın bildiği üzere, bir hikâye tamamen kurgu bile olsa içinde yazar ya da yazıldığı zamanla ilgili tartışılmaz izler barındırırdı. Metro vagonunun kapısından geçip parlak plastik koltuklardan birine otururken artık alıştığım suçluluk duygusuyla ürperdim. Edward'ın babasının sesini duyacağım için bu kadar heyecanlanmamalıydım.

Ama düşünceler sadece düşünceden ibaretti. Düşünceleri denetlemek imkansızdı ve sadece düşünce olarak kaldıkları sürece kendimi suçlu hissetmem için de hiçbir neden yoktu, öyle değil mi?

Bu tuhaf küçük aşkı iki basit şeye bağlıyordum: erken hamilelik hormonları ve yeni bir fikir. O ana kadar Edward'ın ailesine erişimim olmadığı için kendimi kaptırıyordum. Robert'a olan takıntım, o ailenin ve Edward'ın benden önceki gizem ve egzotizmle dolu hayatıyla ilgili her şeye duyduğum meraktan ibaretti.

Psikanalist değildim, ama denkleme öksüz/baba meselesinin de dahil olduğu kesindi. Her halükarda fanteziler de fantezilerden ibaretti ve ben aslında yanlış bir şey yapmıyordum.

Arkama yaslanıp gözlerimi tıka basa dolu vagonda gezdirdim. Kulaklığı kulağında uyuyan bir kız dikkatimi çekti. Rayların tıkırtıları arasında yüzü o kadar huzurluydu ki... Londra'da ben de uyuyabiliyordum, ama burada bunu yapabileceğimden emin değildim. O sırada uyuyan kızın ötesinde bir adamla göz göze gelince anın huzuru bozuldu.

Kıza değil, doğrudan bana bakıyordu. Aynı anda sanki onu tanıyormuşum ya da o beni tanıyormuş gibi sakince kalkıp vagonun diplerine gitti. Sanki suçüstü yakalanmıştı.

Peşine takılıp yüzleşme arzumu zorlukla bastırdım. Tuhaf bir şekilde Holbeck ailesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak et-

mekten kendimi alamıyordum. Öte yandan Robert'ın kasetinde neler olabileceği düşüncesi beynimi kavuruyordu.

Vagonun kapıları gürültüyle açılınca inenlerin yerine yeni yolcular bindi. Adamı görme umuduyla kalabalık peronu gözlerimle taradım. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Dış görünüşünü tekrar aklımdan geçirdim. Beyazdı, kırklı yaşlarının ortasındaydı, kahverengi saçları vardı. Koyu renk pantolon ve kazağını sıradan bir ceket ve yine koyu renk bir beyzbol şapkasıyla tamamlamıştı. Mütevazı kıyafet tarzı özenle seçilmiş gibiydi.

Kendime engel olamadan kalkıp vagonda adamın gittiği yöne ilerlemeye başladım. Sarsılarak ilerleyen tıklım tıkış vagonda insanların arasından sıyrılırken bütün sinirlerim boğazımda bir yumru haline dönüşüyordu. Mantıksız davrandığımın farkındaydım. Yaptığım şeyi yapmak için mantıklı tek bir nedenim yoktu. Sadece bir sezgiyle hareket ediyordum.

Sezgilerim tam zayıflamaya başladığında önümdeki kadın yer değiştirince yan vagondaki adamı gördüm. Beyzbol şapkasını tanımıştım. Aynı garip sakin enerjiyi yayıyordu. Göz göze geldiğimizde endişelendiğini fark ettim.

Bir sonraki durakta arkamdaki vagonun kapıları takırdayarak açılınca başka bir yolcu yanımdan kabaca geçerken çantam omzumdan vagonun zeminine savruldu ve içindekiler yerlere saçılınca bir anlığına dikkatim dağıldı. Anahtarlar, cüzdan, telefon ve diğer her şey bir anda hiç tanımadığım insanların ayakları arasında yuvarlanmaya başlamıştı.

Daha fazla yolcu yanımdan geçip trene binip iniyor, dağılan eşyalarımı itip kakıyordu. Deli gibi eşyalarımı toplamak için eğildim, ama o sırada Robert'ın kaseti cebimden kayıp kargaşada sekerek kaydı. Kapanan kapılarıyla peron arasındaki boşluğuna tehlikeli bir şekilde sıkışarak sıçradığını görebiliyordum.

Raylara düşmesini engellemek için atıldım. Neyse ki kaset kapıya yapışmıştı. Tek parça halinde kurtarmayı başardım. Ardından meraklı bakışlar altında kaseti pantolonumun cebine kaydırdım.

Ayağa kalkıp öndeki vagona baktığımda, siyah beyzbol şapkalı adam gitmişti.

12

MH Elektronik

CUMA, 25 KASIM

"Elimizde var, ama beklemeniz gerek... belki birkaç saat," dedi kısa boylu çalışan heyecanlı bir şekilde. Durumu benden daha çok önemsiyor gibiydi.

"Hayır, önemli değil. Ben beklerim," diye yalan söyledim nazikçe. Çünkü aslında acelem vardı. Robert'ın kasetini *bir an önce* dinlemem, içinde ne olduğunu duymam gerekiyordu.

Aklım metroda yaşadıklarıma takılırken kısa boylu adamın bilgisayar sisteminde ihtiyacım olan şeyi aramasını izledim. Olayı tekrar hatırladıkça, diğer vagondaki adamın aynı adam olduğundan daha az emin oluyordum. Aynı siyah şapkayı mı takıyordu? Ötekinin şapkası lacivert olabilir miydi? Düşüncelerimin gidişatı beni endişelendiriyordu. Eşyalarımı toplayıp dört ay önce Londra'dan buraya taşındığımdan beri bu hisse karşı tetikteydim.

Yirmili yaşlarım boyunca, ailemin öldüğü gün yaşadığım travma nedeniyle tekrarlayan travma sonrası stres bozukluğu nöbetleri geçirmiştim. İş kaybı ve ilişki bitirmek gibi hayatımdaki büyük değişimler her zaman bunları tetikliyormuş gibi gö-

rünüyordu. Bu dönemler aşırı tetikte olma, paranoya, kalabalıkta görülen tanıdık yüzler, paniğin tüm fiziksel semptomlarıyla kendini gösteriyordu, ama gerçek bir panik hissi yoktu. Yıllardır böyle bir şey hissetmemiştim. Daha önce olanların suçu hamileliğe atılabilirdi. Ya da yeni ailemle aniden tanışmam da bir neden olabilirdi. Her şey bir yana değişimin sonuçları olacağını biliyordum. Dahası metro istasyonundan buraya gelirken yaptığım kısa bir araştırmadan, hamile kadınların yüzde yirmisinin hamileliğin bir noktasında anksiyete ve paranoya yaşadığını öğrenmiştim.

"Kullanabileceğim türden bir cihaz kesinlikle var, değil mi?" diye sordum düşüncelerimi toparlayarak. O sırada görevlinin yakasındaki isimliği fark ettim. Adı Sylvester'dı.

Kaşları çatıldıktan sonra bilgisayar ekranına acı çekiyormuş gibi baktı. Neden sonra da arka odaya seslendi. "Marv? *Marv*, sende Olympus var mı? Hazır mı? Mikro-kaset."

*Marv ve Sylvester.**

Marv'ın sesi gür ve boğuktu. "Hangi model?"

Sylvester bana bakıp yardım alamayacağını anlayınca arkadaşına cevap verdi. "Şey, Pearlcorder? Ya da elinde ne varsa."

Kısa bir sessizliğin ardından Marv'ın homurtusu duyuldu. "Tamam. Küçük bir model var. Bir saate toparlarım."

Sylvester bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Küçük model olur mu? Size uyar mı?"

Hiçbir fikrim olmadığı için duraksadım. "Kaseti oynatabilir miyim?"

"Elbette," dedi omuz silkerek.

Birden aklıma bir şey geldi. Robert kaseti oynatabileceğim bir cihaz verebilirdi, ama vermemeyi tercih etmişti. Kuşkusuz

* Çizgi film karakterleri (ç.n.)

bu ve maceranın heyecanı da sınavın bir parçasıydı. İşe yaramadığını söyleyemezdim. Kasette ne olduğunu öğrenmek için daha çok yanıp tutuşuyordum.

Sylvester önlüğünün cebinden çıkardığı bir hesap makinesiyle boğuşuyordu. "Pekala, beklediğiniz için size yüzde on beş indirim yapacağım. O yüzden... sadece..." Nefesini dişlerinin arasından çekti. "Yüz altmış dolar uyar mı?"

"Yüz altmış dolar?" diye tekrarladım. Eski bir diktafonun kaça patlayacağı hakkında en ufak bir fikrim olmasa da nedense hafifçe şaşırmıştım.

Tepkimi yanlış yorumlayan Sylvester hemen telafi etmeye çalıştı. "Tamam, tamam. En son yüz kırka olur."

Tartışacak değildim. Teklifi kabul edip kredi kartımı uzattım.

Bir saat sonra Robert'ın sesini duyabilecektim.

13

Son Uyarı

CUMA, 25 KASIM

Vagonun en dibindeki koltuğa güvenli bir şekilde sığınmış, paltoma sımsıkı sarınmış, atkımı ağzıma kadar çekmiş halde yeni cihazımı MH Elektronik poşetinden çıkardım. Başka bir zamandan kalma bir yadigardı. Anakronik kablolu kulaklığını açıp kırmızı süngerleri kulaklarıma kaydırırken birkaç meraklı bakışın bana yöneldiğini fark ettim. İnsanların eskiden bu şekilde müzik dinlediğini düşünmek bile delilikti. Süngerler kulak deliklerimi örtmek şöyle dursun, yerinde zor duruyordu. Yine de her şeyin daha basit olduğu güncellemeler ve dijitalleşmelerden önceki zamanlara duyduğum nostalji içimi sızlatıyordu. Poşeti bir kenara bırakıp cihazı inceledim.

Sylvester mağazada bana kısa bir eğitim vermişti, ama zaten cihazı kullanırken sorun çıkarabilecek çok az şey vardı. *Tabii* hem Marv hem de Sylvester tarafından şiddetle uyarılmıştım; yanlışlıkla oynat yerine kaydet/oynat tuşuna basmamalıydım, çünkü yan yana duran düğmeler çok küçüktü. Aksi takdirde içindeki kasetin üzerine kayıt yaparak var olan kaydı silmiş olacaktım.

Ama bunun olması söz konusu değildi. Sonuçta Marv ve Sylvester'ın aksine ellerim büyük değildi. Hem önceden uyarıldığım için çok dikkatliydim. Robert'ın kaseti benimle güvendeydi.

Kaseti cebimden çıkarıp oynatıcıyı açtım. Kaseti içine kaydırdığımda tatmin edici bir klik sesiyle kapak kapandı.

Oynat tuşuna basmamla birlikte cihaz yine tatmin edici tıkırtılarla karşılık verdi. Ardından çıtırtılı bir ses ortamında alçak bir fısıltı kulaklarımda canlanınca Robert'ın sesi için kendimi hazırladım.

Kulaklıktan uzaktaki bir konuşmayı duyabiliyordum. Sonra cihaz birinin cebinde kayıt yapıyormuş gibi mikrofona sürtünen kumaşın hafif hışırtısını duydum.

Mahrem bir konuşmanın mırıltıları ya da kötü bir kayıt olabilirdi. Daha fazlasını duyma umuduyla sesi açtım, ama kelimeleri anlamakta zorlanıyordum. Birden garip bir şekilde dinlememem gereken bir şey dinlediğim hissine kapıldım.

Robert'ın bana yanlış kaset vermiş olma ihtimali vardı. Sonuçta odanın loş bir köşesinden çıkarıp vermişti.

Tam kapatmayı düşünüyordum ki aniden kulaklıktan gelen sesin kalitesi değişti. Sesler artık boğuk değildi. Daha fazlasını duymak için kulaklarımı diktim, sesi sonuna kadar açtım ve sonunda duydum. Nefes seslerini kulak tırmalayan bir ses takip ediyordu. Robert Holbeck'in eşsiz sesiydi.

Refleks olarak küçük bir çığlık atarak kulaklıkları çekip çıkardığımda önümdeki yaşlı kadın öfkeyle baktı. Yüzü yaşlılıktan çökmüştü, ama yüz ifadesi gayet açıktı. "Sağır mısın?" diye bağırırken, sağır olmadığımı bildiği belliydi. "Cevap verecek misin? Bu gürültüye katlanmak zorunda mıyız?" diye ekledi tükürürcesine. Kemikli parmağını çantama doğrultmuştu. Birden neden bahsettiğini anladım. Telefonum vagonun içinde ısrarla çınlıyordu.

"Ah, şey, teşekkürler," diyerek çevreye rahatsızlık veren telefonumu çantamdan çıkarıp açtığımda kadın küçümseyen bakışlarla omuz silkti.

"Çok pardon, evet, alo?"

"Selam Harriet. Müsait misin? Grenville Sinclair'den Amy ben. Her şey yolunda mı?"

Oturduğum yerde doğruldum. Yayıncım arıyordu. Yine. Bir hafta içinde ikinci kez aranmanın nedenini düşünmek bile istemiyordum. "Amy, yo, yo, müsaidim. Senin için ne yapabilirim?"

Kucağımdaki Olympus marka mikro-kaset cihazına baktım. Küçük penceresinden teybin küçük çarklarının hâlâ döndüğünü görebiliyordum. *Kahretsin.* Durdurma düğmesine basıp geriye sarmaya başladım.

"Ah harika, şahane," dedi rahatlamış gibi. "Seni yakalayabildiğime sevindim. Ev numarasını denedim, ama cevap veren olmadı. Benim hatam. Bir röportajında evden çalıştığını söylemiştin gibi hatırlıyorum. Bugünlerde nerede yazıyorsun? Galiba kalabalık bir yerdesin. Dışarıda mı yazıyorsun?" Ses tonu sıcaktı, sanki havadan sudan bahsediyordu; ama aramanın dile getirilmeyen nedeni, ikimizin de o anda hiçbir şey yazmadığımı bilmemizdi.

Ve yazmam gerekiyordu. Sözleşmedeki son teslim tarihini geçirmiştim.

"Hayır, aslında küçük bir araştırma yapıyorum," diye yalan söyledim. Aslında romanımın gittiği yön düşünülürse Robert'ın kaseti için *araştırma* demek pek de zorlama olmazdı.

"Ah şahane. Anlatmak ister misin? Yoksa henüz pişme aşamasında mı?" diye sordu.

"Pişiyor, evet," dedim daha çok batmamak için. "Dinle Amy... geçen gün olanlar için özür dilerim. Sanırım hatlar karıştı ve..."

"Hiç sorun değil Harriet. Kesinlikle anlıyorum. Menajerin Louisa da süre uzatma talebini iletti. Zaten bu yüzden aramıştım."

"Süper," diye karşılık verdim bütün iyimserliğimle. Gerçi ses tonumdaki değişimden durumdan hiç hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

"Evet. Louisa taslağın bitmek üzere olduğundan bahsediyordu. Üçte ikisi bitmiş sanırım. Grenville Sinclair olarak seni sevdiğimizi biliyorsun... yayın tarihini ötelemeyi bile düşündük. Ama mesele şu ki artık yapabileceğimiz pek bir şey kalmadı. Durum sıkıntılı. Seni zor durumda bıraktığımı biliyorum, ama taslağı aralık ayının ikinci haftasına kadar almamız gerekiyor."

Zorlukla yutkunurken birden dilim damağım ekşimişti. "İkinci hafta? Yani...?"

"İki hafta sonra? Yapabilir misin?" Sesi biraz daha sert ve profesyoneldi. "Zaten bitmek üzereymiş, haksız mıyım?"

"Haklısın," diye yalan söyledim. Doksan bin kelimelik romanın elli bin kelimesini yazmış olmam yetmiyormuş gibi önceki gece bütün hikâye örgüsünü değiştirmiştim. Kalan kırk bin kelimeyi tamamlayıp romanıma çekidüzen vermem için iki haftam kalmıştı. Nabzım fırlamıştı, ama sakin kalmaya çalıştım. Aya çıkmayacaktım. Beklenmedik bir talepti, ama elbette yapılabilirdi. Sonuçta gece bir oturuşta yedi bin beş yüz kelimelik iş çıkarmıştım. İçimdeki yazar yine uyanmıştı ki en önemli olan da buydu. "Peki, peki. On birine yetiştirebilirim. Sorun değil. Haber verdiğin için teşekkürler Amy."

Telefonu kapattıktan sonra gözüm kucağımdaki kasetçalara kaydı. Bunun için zamanım olmadığı kesindi. 11 Aralık'a kadar gece gündüz çalışmam gerekiyordu. Araya hiçbir şey katamaz, dikkatimi dağıtamazdım. Cihazı düğmesinden kapatıp kulaklığın kablosunu özenle etrafına sardıktan sonra İPhone Notes aplikasyonumu açtım.

Robert'ın beklemesi gerekiyordu. Bütün Holbeck ailesinin beklemesi gerekiyordu.

Ama şimdiye kadar yaşananlar, bekletilmeye alışık olmadıklarının kanıtıydı.

14

Boğaya Kırmızı Bayrak Sallamak

CUMA, 25 KASIM-SALI, 6 ARALIK

Tahmin ettiğim üzere Holbeckler, kendileri dışındaki insanların sorumluluklarını umursamıyorlardı.

İlk telefon aynı akşam geldi. Dirseğimin dibinde yarısı yenmiş sandviçimle on sayfa yazmıştım ki Edward korka korka kapıdan başını uzattı. Kitapla ilgili gelişmeleri ve kitabı son teslim tarihine yetiştirmek için çalışmam gerektiğini biliyordu. Gösterdiği telefonun mikrofonunu eliyle kapatarak özür dilercesine, "Çalıştığını biliyorum, ona da söyledim, ama *annem* konuşmak istiyor," dedi mahcup bir ifadeyle. İstismar edilen evlat rolüne bürünmesini komik bulduğum için güldüm, ama hızım kesilerek hedeflediğim kelime sayısına ulaşamayacağım düşüncesi o kadar komik değildi.

"Olur, sorun değil. Konuşabilirim. Zaten belki ara versem iyi olur," diyerek telefonu aldım, ama kulağıma götürmeden önce sordum. "Ne istiyormuş?"

"Söylemedi," diyerek omuz silkti." Kaşım merakla seğirdiğinde pis pis sırıtarak meseleyi öğrenmem için beni odada yalnız bıraktı.

"Merhaba Eleanor. Her şey yolunda mı?"

"Ah selam tatlım. Edward durumdan bahsetti. Sen bir inzivalısın. Aferin. Zamanını almayacağım. Sadece bir konuda fikrini almak istedim. Aslında ne düşündüğünü merak ediyorum. Robert'la bu yıl Noel'de bize gelmeni istiyoruz, ama biliyorsun ki bu konu Edward açısından hassas. Ortalığı karıştırmak, onu korkutarak kaçırmak istemiyorum, o yüzden onun açısından... bunun için erken olduğunu düşünüyorsan daveti biraz bekletebilirim?"

Soru beklemediğim yerden gelmişti. "Şey, ben..."

"Geçen Noel ilk kez ayrı geçirmiştik," diye devam etti. "Çoğu tatil döneminde genellikle Hydes'da toplanırız, ama geçen yıl Edward tabii seninle Londra'daydı ve aramız bildiğin üzere biraz gergindi. Bütün aile genellikle bize gelir. Tam bir şölendir. Anlarsın... yine eskisi gibi olsun istiyoruz."

Sanırım bizi Noel'de Hydes'a davet ediyordu, ama emin olamıyordum.

Fikir eşit derecede korkutucu ve heyecan vericiydi. Hydes'ı görmek, aileyi doğal ortamında gözlemlemek ve tuhaf sihirlerini zincirlerinden koparark sahiplenmek açısından müthiş bir fırsat sunuyordu, ama bunu yapabilmek için Noel'i onlarla *geçirmem* gerekiyordu. "Şey, kulağa çok hoş geliyor Eleanor," dedim. "Davet için çok teşekkür ederim. Şahsen seve seve gelirim, ama Edward'ın şu anda ne düşündüğünü gerçekten bilmiyorum. Daha doğrusu daveti ona değil de bana yapmanı nasıl karşılayacağından emin değilim," dedim nazikçe. Mutfakta dolaşan Edward'ın duyma ihtimaline karşılık sesimi iyice alçaltmıştım.

"Anlıyorum," dedi temkinli bir tonda. "Anlaşıldı. Eh, bu durumda belki onu bu fikre alıştırmak için biraz zamana yaymamız iyi olur. Dedikleri gibi... bebek adımlarıyla." İç çekse de sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Sadece bir kez karşılaşmış olmamıza rağmen kadının eski-dünyaya ait bir tavırla konuş-

ması hoşuma gidiyordu. "Eh, içtenliğin için teşekkürler canım. Biraz zaman versek iyi olacak," dedikten sonra anında konuyu değiştirdi. "Edward, Grenville Sinclair meselesinden bahsetti. Aile olarak yapabileceğimiz bir şey...?"

"Hayır!" deyiverdim, ama hemen kendimi toparladım. "Hayır, sorun yok. Teşekkür ederim Eleanor. Aslında zaman kısıtı beni motive ediyor. Hiç bu kadar verimli olmamıştım," diye ekledim neşeyle.

"Ah, bunu duyduğuma sevindim. Ama kendine dikkat etmelisin sevgili Harry. Hem evi idare etmek hem de çalışmak zor olmalı."

Konuyu tam olarak kavrayamamıştım, çünkü yine beklemediğim yerden gelmişti. "Ev?"

"Yani evi idare ederken tam zamanlı çalışmak," diye açıkladı.

"Ah, aslında sadece bir apartman dairesi. Ortalık çok dağılmıyor, o yüzden..."

"Evet, Edward henüz uygun bir hizmetçi bulamadığından bahsetmişti. Aslında şaşırmıyorum. Şehre ilk taşındığında, bunun nasıl bir kabusa dönüşebileceğini biliyorum. İyi hizmetçiler hep kapılmış."

Bir kez daha ne diyeceğimi bilemedim. Edward hizmetçiye ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyordu? "Şey, aslında hizmetçiye ihtiyacımız yok sanırım," dedim. Buna rağmen bunu söylerken kendimden şüpheleniyordum. Belli ki Edward, bir hizmetçimiz olmamasının açıklamasını yapma ihtiyacı hissetmişti. Birden bir temizlikçimizin olmamasını tuhaf bulup bulmadığını merak ettim. Ben ortalığı toplarken onun yemek yapması tuhaf mı kaçıyordu?

"Harriet canım, kendin pişirip kendin temizlik yapmıyorsun ya? Bu kadar çok işin varken?" diye sordu. Hayatıma karıştığı düşünülürse olabildiğince diplomatik konuşuyordu. Dinlemeye

devam ederken yarısını yediğim pörsümüş sandviçime baktım. "Her şeyi kendiniz yapmaya çalışırsanız perişan olursunuz. Ama öte yandan ben kim oluyorum ki? Eminim ne yaptığını biliyorsundur. Eh... erkekler için önyargılı demokratlardan başka neyiz ki? Özgürüz, hassasız, birlikten yanayız, sanatseveriz falan filan, ama dürüst olmak gerekirse kesilmiş elin kimseye faydası olmaz."

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Bir sevgilimin annesiyle yaptığım en tuhaf konuşmaydı. Yine de bıçak sırtı bir sınırı olduğundan emindim. "Sağlam bir argüman olduğu kesin Eleanor," dedim. "Üzerine düşüneceğim," derken tuhaf bir şekilde içtendim. Özellikle hamilelik yolunda ilerlerken gereksiz savaşlara girmek istemiyordum. Edward'ın dünyasına girmeyi ben seçmiştim ve bu dünya böyle bir yerdi.

"Düşün canım. Bu arada tavsiyen için teşekkürler. Ben seni önemli işlerinle baş başa bırakayım. Sevgiler."

Ertesi sabah erkenden kapı çaldı. Neyse ki yataktan çıkıp giyinmiş, hatta iki saatlik iş yapmıştım. Gözetleme deliği Noel çelengi yüzünden kapalıydı, o yüzden Edward banyodan başını uzatıp kim olduğunu sorduğunda onun kadar cahildim. "Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Peki, onlardan biriyse hallederim. Sadece giyinmem için bana bir dakika ver," diye seslendikten sonra banyonun buharında gözden kayboldu.

Ailesinin ilgisini onun kadar tuhaf bulmamam acaba tuhaf mıydı? Öte yandan bütün bunlar benim için çok yeniydi. Geçmişte neredeyse hiç *akrabam* olmamıştı ve şimdi yeni akrabalarım her yerden baş gösteriyordu.

Sürgüyü kaldırıp kapıyı açtığımda kırklı yaşlarında inanılmaz irilikte bir dişi Maori'nin* otuz iki dişini gösteren gülüm-

* Yeni Zelanda yerlisi (ç.n.)

semesiyle karşılaştım. Ütülü gri üniformasıylaydı. Eli kolu temizlik malzemeleriyle doluydu, bir de market alışverişiyle dolu kocaman bir poşet taşıyordu.

"Bayan Reed? Benim adım Ataahua," dedi. "Bayan Holbeck gelmemi istedi. Tabii sorun değilse? Önümüzdeki birkaç hafta boyunca evde size yardım etmek için heyecanlanıyorum. Girebilir miyim?"

Yeni elemanıma bakarken nutkum tutulmuştu. Eleanor bize bir hizmetçi göndermişti. Duştan çıktığında bunu Edward'a nasıl açıklayacağımı merak ederken gülümseyerek, "Selam Ataahua," diyebildim. "Bu... vay canına, evet, çok heyecan verici. Çok teşekkürler."

Ayın sonunda telefonum farklı Holbeck fertlerinin cevaplayamadığım arama kayıtlarıyla doluydu. Ataahua'nın olmadığı bir hayatı artık hayal bile edemiyordum, ama kitabımı teslim ettiğim anda ikimizin de evde boş boş oturacağımızdan emindim. Her şeye rağmen onun sayesinde son birkaç günümün rüya gibi geçtiğini inkar edemezdim. İşim bitip kapandığım odamdan çıktığımda her şey temiz, ütülü ve lekesizdi. Kendi eliyle pişirdiği leziz yemekleriyle kapımı nazikçe çalıp anaç yüzüyle etrafına bakınmasını özleyecektim. Eleanor'un çizgiyi aştığı söylenebilirdi, ama şahsen bunu yaptığına seviniyordum.

Holbeck ailesinin hayatımıza müdahalesi, özellikle bu konuda benden kabul görüyordu, ama Edward bunun kaygan zemin olabileceği konusunda uyarmaktan geri durmuyordu. Öte yandan benim bildiklerimi... iyi davranmalarının nedenini bilmiyordu. Sonuçta aile onu kaybetmemek için bana ihtiyaç duyuyordu.

Üstelik beni aralarına almak için hiçbir şeyden sakınmıyorlardı. Son birkaç gündür beni daha yakından tanıma arzusuyla gelen telefon ve mesajlarla boğuşuyordum. En tuhaf teklif

Stuart'tan gelmişti; perşembe günleri tenis grubuna katılmamı önermişti. Tenis oynamadığımı itiraf ederken hayatım boyunca hiç rahatlamadığım kadar rahatlamıştım.

Bir de Fiona kahve eşliğinde *sohbete* davet etmişti. İstemesem de daha sonraki bir zaman için söz verdim, ama bir Holbeck gelininden aileyle ilgili dedikoduları duymak için yanıp tutuşuyordum. Muhtemelen Fiona'nın dünyası benimkiyle mükemmel bir şekilde kesişiyordu ve Oliver'la ilişkileri ciddileştiğinde aileyle nasıl bir başlangıç yaptığını merak ediyordum.

Bu arada Oliver, Şükran Günü yemeğinden birkaç gün sonra kısa ama dostça e-posta göndermiş, aileye katıldığımı sevindiğini belirtmiş, sonunda tanışabilmemizin harika olduğunu belirtmişti.

Kabul ettiğim tek buluşma teklifi Lila'dan gelmişti. Kim olduğuyla ilgisi yoktu; aile içinde kitabım bitene kadar beklemeye en çok razıymış gibi görünen oydu. Bir tek Holbeck ferdi bu konuda anlayış göstermemişti.

Kitabı teslim etmeme bir hafta kalmıştı. Kelime sayısı hedefimin önündeydim, hikâyem beni memnun eden bir netlikle şekillenmeye başlamıştı. İnanılmaz zengin bir ailenin gizemli geçmişini anlatıyordum. Elbette içerikle ilgili endişelerim vardı. Robert'ın ya da diğerlerinin okuyacağı düşüncesi beni endişelendiriyordu, ama benim işim buydu. Özellikle dikkatim bu kadar dağınıkken ancak beynimin beni götürdüğü yere gidebilirdim. Ve sonunda işin aktığını hissederken, başkalarının düşüncelerini kafaya takarak mahcubiyet ya da korkunun yol almama engel olmasına izin veremezdim. Hem Holbeck ailesinin gerçekle kurgu arasındaki farkı anlayacağını düşünmekten başka çarem yoktu. Tek umudum, belli belirsiz benzerlikleri onur verici bulmalarıydı. Ama umutlanmakta acele etmesem iyi olurdu.

Robert ilk kitabımı okumuştu. Muhtemelen bunu da okuyacaktı. Doğal olarak aklım yatağımın altında kilitli tuttuğum tek şey olan bavulda emniyetli bir şekilde beni bekleyen kasete gitti. İki gün önce Ataahua içeriğinden bihaber bir şekilde elindeki kasetçalarla mutfağa dalıp nereye koyması gerektiğini sorduğunda cihazı bavula koymak zorunda kalmıştım. O ana kadar cihazı yastığımın altında saklamıştım. Yeterince dikkatli davranmadığım kesindi.

Bütün hücrelerimle o kasettekileri dinlemek istiyordum. Dahası Holbeck ailesinden geçen hafta gelen her mesaj, her arama, her e-posta merakımı canlandırmıştı. Ama dinlemeye başlarsam, sonuna kadar duramayacağımı biliyordum. Bir iki gün çalışamazdım, dahası içerik iyiyse bütün dikkatim dağılabilirdi. Teslim tarihini geçirme riskini göze alamazdım. Ben bir Holbeck değildim. Paçayı sıyırabileceğimi düşünerek kendimi kandıramazdım.

Holbeck girdabına kapılmayı göze alamazdım. En azından bir beş gün daha.

15

Lila

PAZARTESİ, 12 ARALIK

Gece yarısından sonra yayıncıma e-postayı gönderdiğimde kitabımın teslim tarihini sadece on dakika geciktirmiştim. Taslak kontrolümden çıkıp internet ağlarında yol alırken sandalyemde arkama kaykılıp iç çektim.

Kahramanlara layık mücadelem sonunda tamama erdiği için soğuk bir kadeh şarap içmeyi düşünsem de hemen daha yedi ay şarap içemeyeceğimi hatırladım. Gerçi hamilelikte Avrupa yaklaşımını benimseyip akşamları bir kadeh şarap içebilirdim. Aslında fikir hiç fena değildi, ama belki sıcak bir banyo ve bir parça çikolatayla da idare edebilirdim.

Ekrandaki dosyayı zafer duygusuyla kapattım. İki gün önce taslağı şifrelemiştim. Paranoya ya da ödleklik olabilirdi, ama Edward o sabah hikâyenin neyle alakalı olduğunu sorduğunda ödüm patlamıştı. Bitirmeye çok yaklaşmıştım ve göndermeden önce müstakbel kocamın hikâyeme kanca takması riskini göze alamazdım. Gerçi endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu ve sorun çıkarsa ikinci okumada düzeltmeleri yapabilirdim. Sonuçta hikâyemdeki aile Holbeckler ya da kayıp oğul Bobby

değildi. Hikâyemin sonunda oğul aslında ölmüyor, tekrar ortaya çıkıyordu.

Yine de Edward'ın okumasını engellemek için dosyayı şifrelemiştim ve bunun aramızdaki güven açısından ne anlama geldiğini ben de kestiremiyordum. Ona güvenmediğimden değildi ve meraklanmasında hiçbir yanlışlık yoktu. Hatta gizlice göz atmak isteyebileceğini düşünmek benim için gurur vericiydi, ama ilk taslak aşamasında yargılarla engellenmiş hissetmek istememiştim. Gerçek şu ki ne olursa olsun, çıkardığım işten memnundum. Yazdığım en iyi şey olabilirdi. Öyle olup olmadığını zaman gösterecekti.

Hak edilmiş iyi bir uyku çektikten sonra ertesi sabah, Columbus Circle'daki açık Noel panayırında Lila'yla buluşmak üzere evden çıkıp küçük bir yürüyüş yaptım. Panayırın kurulduğunu, geçen hafta yazmaya ara verdiğim nadir anlarda dairemin penceresinden görmüştüm.

Sabah Robert'ın kasetini dinlemek üzere bir başlangıç yapmayı düşünmüştüm, ama bu deneyimi kesintiye uğramadan, keyifle yaşamak istiyordum. Edward akşam eve gelmezse, dinlemeye başlayabilirdim.

Noel panayırı, dağ kulübelerini andıran neşeli ve küçük tezgahlardan oluşuyordu. Sıcak ışıkların aydınlattığı tezgahlar, ağzına kadar el işleri ve Avrupa'dan ithal edilen lezzetlerle doluydu. Yaklaşırken neredeyse evime gelmişim gibi nostaljik bir hisse kapılıyordum. Tezgahların arasındaki daracık yollar peri ışıklarıyla pırıldayan kallavi çam çelenkleriyle süslenmişti. Havada sıcak şarabın baharatlarıyla kavrulmuş kuru yemiş kokuları vardı.

İlerideki büyük bir Noel ağacının önünde Lila'yı gördüm. Yoldan geçenlerden birkaç santim daha uzun olmasına rağmen

kalabalığın içinde hiç sırıtmıyor, bilakis tam bir İsveç Noel rüyası gibi şahane görünüyordu. Kar botları, tozluklar, soğuk nedeniyle sıkı sıkıya sarındığı kürk yakalı mantosu...

Beni görünce gülümseyerek, "Harry," diye cıvıldadı. "Başardın! Sonunda kitabını bitirdin." Ardından sarıldı. Sırtıma indirdiği şaplaklar hiç beklemediğim kadar sert inince ister istemez aksırdım. "Bitirdin. Değil mi? Teslim tarihi falan kalmadı?"

Sonunda ben de gülümsedim. "Evet, bitti."

"Öyleyse kutlayalım," diyerek koluma girdi ve kalabalık panayırda nereye gittiğini biliyormuş gibi yürümeye başladı. Bu arada kendini, genç bir model olarak New York'a nasıl taşındığını, İsveç'te geçen çocukluğunu, Boston'da ünlü İrlandalı bir basketçiyle felakete dönüşen ilk evliliğinden doğan harika oğlu Milo'yu ve sonunda Stuart'la nasıl tanıştığını anlattı. "Zermatt'ta arkadaşlarla kayak yapıyorduk. Denk geldik. Biliyorsun, Stuart içmiyor. Ne alkol kullanıyor ne de madde. Eh bilirsin, arkadaş grubumuz biraz kokainciydi. Hatta birazdan fazla. Modellik yaparak büyüdüm. Anlarsın ya küçüklükten beri görmediğim şey yok. Ben öyle işlere girmem, hiç de girmedim. Ödümü koparıyor. Eski kocam içti mi sapıtırdı. Hiç sevmem." Birkaç saniye yüz ifademi inceledikten sonra ekledi. "Aklından ne geçtiğini biliyorum. Kendimi sorunların kucağına attığımı düşünüyorsun, değil mi?" dediğinde itiraz etmeye yeltendim, ama gülümsedi. "Dert etme. Stuart'ın eski kocamla uzaktan yakından alakası yok. On yıldır ağzına bir damla içki koymamış, hâlâ alkoliklerin toplantılarına gidiyor. Ömrünü buna adamış. İnan bana, hayatım boyunca bir sürü bağımlı, bir sürü yalancı tanıdım. Biraz insan sarrafı olduğum için kendini kandıranları hemen tanırım... Stuart iyi bir adam. Ailenin yüz karasıymış gibi görünebilir, ama bu bile ne kadar özel biri olduğunu gösterir. Üstelik Milo'ya iyi bir üvey baba oldu."

Sıcak şarap, *glögg** ve sıcak çikolata satılan bir tezgahta durduk. Lila'yı tanıyınca satıcının eli ayağı birbirine dolanır gibi oldu. Buluşalı henüz birkaç dakika olsa da dikilen gözleri ve açık kalan ağızları fark etmiştim.

"Hiç glögg içmiş miydin?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Nedir?"

"Sıcak şarap gibi, ama daha iyi. İsveç tarzı," diye sırıttı. "İçini ısıtır."

Ben de bundan korkuyordum. Nazikçe reddedip ağzına kadar lokumla dolu sıcak çikolatayla üzeri kremalı çıtır çıtır bir çikolatalı çubuğa razı oldum.

Sıcak içeceklerimizi yudumlarken yürümeye devam ettik. Şükran Günü yemeğinden beri sormak istediğim soru için cesaretimi topladım. "Bobby'yi biliyor muydun?"

Lila bir kaşını kaldırıp bütün dikkatini bana yöneltti. "Tabii ki. Bütün ailenin bu konuda çok hassas olduğunu biliyorum. Sen bilmiyor muydun?" diye sorarken, bu yeni bilgi karşısında meraklanmış görünüyordu. Başımı iki yana salladığımda anlayışla kolumu pışpışladı. "Eh, Stuart sürekli anlatıyor. Bence alkolikler toplantısı alışkanlığı. Açık bir kitap gibi. Ama Edward farklı. Sanırım daha çok Robert'a çekmiş. Çetin ceviz. Bence ikiniz iyi bir ikili oldunuz. Benimse..." Hınzırca gülümsedi. "Fındık kıran günlerim geride kaldı. Her şeyi basit tutmaya çalışıyorum."

Panayırı dolaştıktan sonra Lila bir taksiye el etti. Aracın sıcaklığına sığındığımızdaysa heyecanla bana dönerek sordu. "Yüksekten korkar mısın?"

Ne demeye çalıştığını ancak One Vanderbilt binasının önünde taksiden inip tepemizde yükselen, cam ve çelikten yapılma kuleye bakarken anlayabildim. Binayı okuduklarımdan biliyordum. Sergiler değiştirilirken yıl boyunca çoğunlukla kapalı kalmıştı.

---

* İskandinav ülkelerinde geleneksel Noel içkisi (ç.n.)

Lila'nın çantasından çıkardığı iki yaka kartı rüzgârda savruluyordu. "Resmi olarak Cuma akşamı açılıyor. O zamana kadar sosyal medya paylaşımları yasak, ama istediğimiz zaman içerik toplayabiliyoruz. Bunlar VIP kart," diyerek birini boynuma taktığında, bugün ikinci kez onun bir ünlü olduğunu hatırladım. Holbeck bağlamında insanın böyle şeyleri unutuvermesi tuhaftı. Sanki Lila'nınki gibi bir şöhret bile, ailenin yanında önemini yitiriyordu.

Doksan birinci kata çıkarken asansörün hızından kulaklarımız patlayacak gibi oldu. Bu arada bir görevli bileklerimize elektrikli bileklikler takıyordu.

Lila'nın sorusunun tam olarak ne anlama geldiğini kapılar açılınca daha iyi anladım. Summit Vanderbilt'in doksan birinci katının tamamını kaplayan cam ve aynalar, Madison Bulvarı'nın bin metre üzerinde her şeyi sonsuzluğa yansıtıyordu. Asansörden ilk Lila çıktı. Bilekliğinin ışığı yanıp sönerken katı kuş ve okyanus sesleri doldurmuştu.

"Bileklikler kullanıcının yaşamsal uyaranlarını tanıyor," dedi görevli, asansörden çıkmam için buyur ederken. "Katın tamamı içeri giren insanlara uygun tepkiler veriyor. Binayı devasa bir ruh hali yüzüğü olarak düşünebilirsiniz. Farklı uyaranlar size, sizi anlatıyor."

Duyulardan beslenen bir aynalar dünyası, görülmekten korkan benim gibi biri için korkutucu bir fikirdi, ama görevli gözden kaybolduğunda Lila'nın peşinden gitmekten başka çarem yoktu.

Bileğimin hafifçe titrediğini hissettiğimde her yanımda ateşin çıtırtıları duyulmaya başladı. Dönüp bana bakan Lila'nın yüzünde Cheshire kedisine özgü bir sırıtış belirmişti. Farkında olmadan neden olduğum sesler beklenmedik bir şekilde o kadar barizdi ki boynum ve yanaklarım sıcak bir korku dalgasıyla yanmaya başlamıştı.

"Harry, bu sensin. Bu ses sensin. Çok güzel," dedi kocaman gülümseyerek. Delici bakışları karşısında nabzımın hızlandığını hissediyordum, ama sakin kalarak kendimi odaklanmaya zorladım. Sesin ya da sesle ilişkili anıların beni boğmasına izin veremezdim.

Ateşin kükremeleri bir kamp ateşinin hafif çıtırtılarına dönüşürken, Lila'yı binanın yerden tavana cam cephesine kadar takip ettim. Şehrin panoramik manzarası karşımdaydı.

Lila'nın sosyal medya içeriği için ihtiyaç duyduğu fotoğrafları çekmesini izledim. Sonunda yanıma dönmesini garip bir yabancılık hissiyle seyrediyordum.

"Aşağı bak," dediğinde istediğini yaptım. İkimizi Madison Avenue'nun bin metre üzerinde asılı tutan tek şeyin kalın bir cam levha olduğunu fark ettiğimde kalbimin göğsümden fırlayacağını sandım. Lila şakacı bir tavırla bakışlarımı yakalayınca topuklarını ayağımızı bastığımız cama vurmaya başladı. Artık sırıtıyordu.

Yükseklikten korkmuyordum, ama milyonlarca yaşında modern dünyayı anlamaktan aciz limbik sistemim kan basıncımın belli belirsiz düşmesine neden oluyordu. Haliyle sersemletici bir baş dönmesi eksik değildi.

Lila'nın da benden farklı hissettiğini sanmıyordum, çünkü etrafımızdaki tepkisel sesler, bir çatıya vuran yağmurun nabız gibi atan yavaş ritmiyle sorunsuz bir şekilde hafiflemeye başlamıştı. Camın ardındaki New York şehri çizgiler ve bloklardan ibaretti. Buradan bakarken fazlasıyla düzenli ve anlaşılabilir görünüyordu.

Empire State Binası, Top of the Rock* ve Chrysler Binası... Robert Holbeck gibi adamlar tarafından yapılmış gözde gökdelenlerden birindeydik.

---

* Rockefeller Merkezinin en tepesinde yer alan gözlemevi (e.n.)

"Bu iyi bir test," diye kıkırdadı Lila.

"Ne testi?"

"Her şeyin testi. Ama öğrendiğim iyi oldu," dedi. "Kolay korkan biri değilsin."

16

Krampus Geliyor

PAZARTESİ, 12 ARALIK

Eve dönerken çantamda telefonum çaldı. Bilmediğim bir numaraydı. Yayıncımın kitapla ilgili araması için henüz erkendi, çünkü önceki gece göndermiştim. Meraktan cevap verdim.

Karşımdaki kadının sesini de tanımıyordum. "Ah merhaba Harriet. Uygun musun? Hâlâ çalışıyor musun? Emin olamadım. Kusura bakma, ben Fiona. Fiona Holbeck."

"Fiona? Ah selam." Lila'dan henüz ayrılmışken Fiona'nın araması tuhaftı. Bir an için ailenin bir tür WhatsApp grubunda sürekli iletişim halinde olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım, ama sonra Robert Holbeck'in WhatsApp'ta olduğunu düşünmenin saçma olduğuna karar verdim. Üstelik Fiona son birkaç gündür benimle konuşmaya çalışmıştı. "Evet, artık işim bitti," derken, onu daha iyi duyabilmek için bir dükkanın girişine sığındım. "N'aber?"

"Harika. Hemen konuya gireceğim," dedi sır verircesine. "Ev tımarhaneye döndü. Oğlanlar dönem sonu müsameresinde rol almışlar. Prova yaptırmak kedi kavgasından farksız."

Minik Billy'nin minicik kostümüyle şarkı söyleme provaları yaptığını düşünürken gülümsemeden edemedim. "Kulağa çok sevimli geliyor," dedim yüreklendirme umuduyla.

"Haha. *Asla* çocuk yapma Harry," diye kıkırdadı, sadece annelerin sahip olabileceği bir alaycılıkla. "Dinle, her yıl evde davet veririm. Gelmek ister miydin? Billy hep seni soruyor."

"Sahi mi?" diye sorarken, sesimde gururun kıvılcımları çakıyordu.

"Ah evet. Şükran Günü yemeğinden beri seni davet etmemi istiyor. Aslını istersen kesin bir şey söylemeden sormaktan vazgeçmeyecektir. Tabii hepimiz gelmeni çok isteriz." Bir an için dikkati dağılmış gibi es verdi. Ses tonu yanında biriyle konuşuyormuş gibi değişmişti. "Soruyorum tatlım. Evet. Harry Teyze. Şu anda davet ediyorum. Tamam o zaman. Hayır, önce annenin konuşmasına izin ver, tamam mı?"

Demek yanındaki Billy'ydi. Garip bir teyze hissiyle birlikte yüreğime garip bir sızı saplandı. Sanırım karamsarlığımdandı.

"Peki Harriet," diye cıvıldadı Fiona yine. "On altı aralıkta müsait misin? Tabii Edward'la birlikte davetlisiniz?"

"Şey?" Yeni bir sinsi Şükran Günü durumuna düşürülme ihtimaline karşı tereddütlüydüm. Davet Eleanor'un Noel davetinin ön hazırlığı olabilirdi. Ama belki bu o kadar da kötü olmazdı. "Sorduğum için kusura bakma Fiona, ama on altısında bilmediğim bir tatil ya da özel gün falan yok, değil mi?"

Fiona kıkırdadı. "Kesinlikle yok. Sıradan bir Amerikan cuma akşamı. Gerçi her yıl tekrarladığımız bir şey. Bu cuma," diye ekledi hatırlatırcasına.

"Sanırım müsaitim," dedim. Bir şeyler öğrenmek için listemde sonraki sırada Fiona olduğu için aslında mükemmel fırsattı. Aileyi ondan dinlemek için yanıp tutuşuyordum.

"Ah harika. Billy sevinçten uçacak. Tamam o zaman. Biraz anlatayım. Her yıl Krampusnacht için ailecek bir araya geliriz," derken sanki neden bahsettiğini biliyormuşum gibi rahatça konuşuyordu. "Yani teknik olarak Krampusnacht ayın beşi, ama herkesin rahatça katılabilmesi için her zaman Noel'den önceki son hafta sonunda toplanırız," diye ekledi, ama anlamakta zorlandığımı anlamış olmalı ki yine kıkırdadı. "Hiçbir şey anlamadın, değil mi? Aptal bir Alman geleneği... aynı zamanda bir Holbeck Noel geleneği. Çocuklar doğduktan sonra organizasyonu Eleanor'dan devraldım. Aslında çocuklar için düzenliyoruz, ama yetişkinler için de eğlenceli." Yiyecek ve içeceklerden bahsederken sesi gülümsüyordu.

Belki içemiyordum, ama yemeğe asla hayır diyemezdim. "Kulağa eğlenceli geliyor. Hoşuma gitti. Krampusnacht," dedim, kelimeyi dilimde test ederek. "Bir şey getirmem gerekiyor mu? Şarap?"

"Ah hayır. Hiçbir şey getirmene gerek yok. Şey, aslında..." Bir an için duraksadı. "El fenerin var mı?"

"El feneri mi?"

"Evet, pilli bir el feneri? Büyük bir fener."

Dükkanın cam kapısına bakıp kaşlarımı çatarken yüzümdeki şaşkınlık ifadesiyle karşılaştım. "Yok, ama gerekiyorsa sanırım bir tane bulabilirim?"

"Şahane. Eh, anlaştık o zaman," dedi cıvıltılı sesiyle. "Evet, Edward'da bir fener olduğunu biliyorum. Geçen yıl kullanmıştı, ama her halükarda o akşam size bir araba göndeririz, o yüzden sen hiçbir şeyi kafana takma. Akşam yedi iyi mi?"

Uzaktan ilişkimizi sürdürdüğümüz sırada Edward geçen yıl demek onlardaydı. Herhalde Noel'i benimle geçirmek için gelmeden önceki son aile toplantısı olmuştu. "Akşam yedi. Evet, harika," dedim soruyu hatırlayarak. "Bir saniye... o saatte Billy

ayakta mı?" Gerçi soruyu sorduğum anda Şükran Günü yemeğinde çocukların geç saate kadar uyumadıklarını hatırladım.

Kikirdadı. "Ah tabii. Çocuklar Krampusnacht günü uyumamaya çalışır. Tabii ertesi güne halleri kalmıyor, ama o gece uyumazlar."

Telefonu kapattıktan sonra Google'da Krampusnacht araması yaptım. Kalabalık bir kaldırımda kalakaldığımda yayalar küfredercesine ite kaka yanımdan geçmek zorunda kalıyordu. *Krampusnacht* ya da *Krampus Gecesi* sonuçları yüklenirken şaşkınlıkla telefonumun ekranına bakıyordum. İlk çıkan görsel özellikle afallatıcıydı. Gövdesi acı ve öfkeyle bükülmüş, insan bile denemeyecek yüz hatlarına sahip, kürk ve dişlerden ibaret devasa bir canavara bakıyordum. Tanrım, Krampus da neyin nesiydi? Ve Tanrı aşkına, Fiona ve Oliver neden böyle bir yaratık için bir gece düzenliyorlardı? Kelimeyi yanlış yazmış olmalıydım. Belki de bu Fiona'nın şaka yapma anlayışı böyle bir şeydi... çok tuhaf, fazlasıyla endişelendirici bir şaka anlayışı? Lila'nın kolay korkmadığımla ilgili söylediklerini hatırladım. Holbeck ailesinin espri anlayışı buysa, belki de böylesi iyi bir şeydi. Ama sonra Fiona'yı düşündüm. Dost canlısı tavrıyla şaka yaptığından kuşkuluydum. Muhtemelen kullandığı Almanca kelimeyi yanlış duymuştum. Bunun gerçek bir açıklaması olmalıydı. Yine de okumaya devam ettim.

Krampusnacht Aziz Nikolas ziyafetiyle birlikte kutlanır. Aziz Nikolas ziyafeti? Noel Baba bir ziyafet mi düzenliyordu? Doğduğumdan beri Noel'i her yıl kutladığım halde hayatımda ilk kez Noel gelenekleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Krampus, Orta Avrupa folklorunda boynuzlu insansı bir yaratıktır; Noel zamanı yaramazlık yapan çocukları cezalan-

durması gereken efsanevi yarı keçi, yarı şeytan bir canavardır. Krampus, Aziz Nikolas'ın kötü kardeşi ya da gölge benliğidir. Geleneksel olarak bu ikili birlikte çalışır ve çocukların koruyucu azizi Nikolas yılda bir kez iyileri ödüllendirirken Krampus da kötüleri cezalandırır. Efsanenin Almanya ve Doğu Avrupa'da ortaya çıktığına inanılmaktadır; isim, Cermen dilinde pençe anlamına gelen Krampen kelimesinden türemiştir. Krampus genellikle kötü çocukları kırbaçlamak için kullandığı zincirler, huş ağacı sopaları ve sırtında cehenneme sürükleyebileceği bir çuval taşıyan bir Noel şeytanı olarak tasvir edilir.

Cehenneme sürüklenme... Tanrım!

Krampusnacht kutlamalarında genellikle iki karakter ortaya çıkar ve çocukların dışarıda bıraktıkları ayakkabıların içinde hediyeler bulmasıyla sona erer. Yıl boyunca uslu oldularsa ayakkabılarında güzel bir şey, yaramazlık yaptılarsa huş ağacı çubukları ya da kömür bulurlar.

Neyse ki cehenneme sürüklenmiyorlardı. İçim rahatladı. Belki Krampusnacht Doğu Avrupa'nın Noel-Cadılar Bayramı karışımı bir kutlamasıydı. Biraz çekinsem de eğlenceli olabileceğini düşündüm, ama potansiyel olarak kulağa bir nebze çocuk istismarı gibi geliyordu. Öte yandan sanırım diş perisi bile başka kültürlerde kötücül olarak değerlendirilebilirdi. Periler o kadar çok insan dişini ne yapardı ki? Niye o kadar diş toplardı?

Krampusnacht oyunları: Avusturya, Almanya ve Çekya gibi bazı Avrupa ülkelerinde popüler olan oyunlarda kostümlü bir Krampus, hareketli çocukları yıl boyunca uslu durmaları için korkutur.

Oyunlar dışarıda oynanıyorsa, elbette bir el fenerine ihtiyacım olacaktı. Fiona geçen yıl Edward'ın fenerle gittiğini söylemişti. Peki ben geçen yıl onun bu davete katıldığını neden bilmiyordum? En azından Zoom görüşmelerimizin birinde bahsetmesini beklerdim. Belki de kutlamanın tuhaflığı nedeniyle endişeleneceğimi düşünmüştü. Ama kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin, meraklanmıştım. Öte yandan Edward ve tuhaf ailesiyle ilgili her şeye meraklı görünmek istemezdim.

Binamızın köşesini dönüp uzun adımlarla lobiye girdim ve asansörle doğrudan daireye çıktım. Edward'a soracağım bir sürü soru vardı ve hepsine bir cevap almayı umuyordum.

Duzenleme
Ny.ozlem

17

Bilgi Silahtır

PAZARTESİ, 12 ARALIK

Krampusnacht davetini kabul ettiğimi duyunca Edward'ın elleri yüzüne gitti. "Yine yaptın yapacağını, değil mi?" derken hem biraz eğleniyor hem de inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Nasıl bir şeyin içine düşeceğini düşünmeden yine bir daveti kabul ettin. Neden yoğun olduğumuzu söylemedin ki?"

"Çünkü hiçbir işimiz yok ve ailenin yaptığı teklifleri sürekli geri çeviremem. Dahası eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Kahkahayı bastı. "Evet, eğlenceli olacak. Tek işimiz çocuklara bakmak olacak, biliyorsun değil mi?" derken başını iki yana sallıyordu.

"Çocuk bakmak da nereden çıktı Ed? Bir akşam daveti değil mi? Akşam yemeği? Bilmiyorum... ama bence Billy'nin beni görmek istemesi çok tatlı. Benden hoşlanması çok tatlı."

"Tabii ki senden hoşlanıyor. Tanıdığım en ilgili insansın. Bunun farkında olmaman büyük saçmalık. Billy bile görmüş." Beni kendine çekip sarıldı. "Senle ilgili ilk fark ettiğim buydu. Güzel *ve* iyi kalpli. Sandığından daha nadir bir ikili."

Yan gözle ona baktım. "Beni şımarttığın için teşekkürler, ama Krampus'un ne olduğunu açıklamadan benden kurtulamazsın."

Beni bırakıp gülerek tünediği mutfak taburesinde ellerini tezgâha yaydı. "Nereden başlasam? Kısa bir Holbeck Krampusnacht tarihçesi... Sanırım Mitzi'yle başladı. Ailesi kutluyormuş. Almanya'dan geldiğinde devam ettirmiş. Alfred ve Mitzi bunu çocukları için yapmışlar. Yani babamın babası ve büyük amcalarım için. Sonra babam çocukken annesiyle babası şeye kadar... biliyorsun işte..."

"Ölene kadar?" diye meseleyi netleştirmeye çalıştım.

"Evet. Sonrasında babam Hydes'da Alfred ve Mitzi'nin yanına taşınmış. Krampus gecesi o ve arkadaşları için devam ettirilmiş. Biz doğduğumuzda annemle babam aynı geleneği Hydes'da sürdürdü. Sonra Oliver'ın çocukları oldu, o yüzden orada kutlanıyor. Gelenek sürdürülüyor. Eğlenceli olduğundan emin olabilirsin. Tuhaf ama..."

"Ne kadar tuhaf?" diye araya girdim.

Kahkaha attı. "Çok. Ama... genellikle zararsız bir eğlence. Saklambaç, salon oyunları, korkunç maskeler ve kostümler... Çocuklar bayılıyor. Eh, aslında ödlerini koparıyor, ama anlarsın işte. Karakter gelişimi için iyi bir şey. Babam bu yüzden bizim için geleneği sürdürdü. Oliver da aynısını çocukları için yapıyor. Belki bir gün biz de..."

"Orada dur bakalım!" diye atıldım hemen. "O konulara girmeden önce bence *bir* Krampus gecesinin nasıl geçtiğini konuşalım, tamam mı?"

"Tamam," dedi omuz silkerek.

"Şahane. Anlat bakalım... neden el feneri gerekiyor?"

Gece yatakta Edward ve kardeşlerinin tuhaf çocukluklarını ilk kez düşünmüyordum. Babaları Robert onlara nasıl davranıyordu? Çocuklarıyla kendi çocukluğunu nasıl paylaşmak istemiş olabilirdi? Bir de bütün aileyi bir arada tutan Eleanor vardı. Eski dünyayla bağlantıları ve diplomasi yeteneğiyle ölüm dışında her şeyi konuşmuş olmalıydı. Holbeck kardeşler ayrı psikiyatristlere gönderilmiş. Bobby'nin ardında bıraktığı boşluk başka şeylerle doldurulmuştu. Bobby öldüğü gün, omuzlarına yüklenen bütün beklenti ve sorumluluklar Edward'ın omzuna binmişti. Edward'ın ailesiyle arasının limoni olması şaşırtıcı değildi. Aile işinin başına geçmek doğum hakkı değildi. Bütün o sorumlulukları o taşımamalıydı. İşi kendisinden önce üstlenen çocuğu öldürmüş gibi görünen ailesinden kaçtığı için onu suçlayamazdım.

Acaba Robert kasette bunlardan bahsediyor muydu? Hikâyesi bir anı ya da bir gerilim miydi? Yoksa sadece bir şaka mıydı? Eve erken gelip kaseti dinlemeyi ummuştum, ama buna fırsatım olmamıştı. Belki Edward yanımda uyurken şimdi dinleyebilirdim. Robert'ın sesini duyma fikriyle hastalıklı bir heyecana kapılsam da Edward yanı başında ne yaptığımı öğrenirse yaşayacağım utanca asla katlanamayacağımı biliyordum. Hayır, en iyisi yarını beklemekti.

Düşüncelerim rüyasına sızmış gibi Edward yanımda kıpırdanırken elimde olmadan kötü kalpli biri olup olmadığımı merak ediyordu. Oysa cevabı biliyordum. Ben *kötü* biriydim. İyi insanlar, benim yaptıklarımı asla yapmazdı. Durumu hafifletecek hiçbir mazeret yoktu. Meşru müdafaa, ani bir öfke patlaması ya da kaza değildi. Her şeyi soğukkanlılıkla yapmıştım. Nabzım hızlı atmıyordu, sakince düşünebiliyordum. Tam da *bu* yüzden kötü biri olduğumu adım gibi biliyordum.

Edward beni seviyordu, ama neler yapabileceğimi... yirmi yıl önce o sabahın soğuğunda yolun kenarında yaptıklarımı öğrense sevmezdi. Hepimizin yüreğinde ortaya çıkmasından kork-

tuğumuz bir şeyler vardı, ama çoğu insan için bu şeyler gün ışığında zararsız çıkardı. Benim sırrım, beni ömrümün sonuna kadar hapse tıkardı.

Düşünceleri aklımdan kovup kendime artık başka biri olduğumu söyledim. Değişiyorduk, büyüyorduk... Bir daha asla aynı kişi olmayacaktım. Gerçi bunun doğru olmadığını biliyordum. Geçmişimi içimdeki karanlık sokaklarda hissedebiliyordum. Geceleri korkuya kapıldığımda gölgelerin arasında geçmişimin beni beklediğini biliyordum. Beni gözlüyordu... bizi gözlüyordu.

Oğlunun gerçekte kimle evlendiğini bilse acaba Robert Holbeck ne düşünürdü? Bir sürü kusursuz gelin adayını korkutup kaçırmış, sonunda bana kalmıştı.

Gerçi belki de gerçeği biliyordu.

Bu düşünceyle şimşek çarpmışa döndüm. Komodindeki dijital saat sabahın üçünü gösteriyordu. Uykusuzluk, kaygı, travma sonrası stres bozukluğu...

Robert Holbeck beni *tanımıyordu*. İnsan sarrafı olabilirdi, hakkımda birtakım hislere kapılabilirdi, ama düşüncelerimi okuyamazdı. O gün orada kimse yoktu. Mükemmel cinayet denebilirdi, ama mükemmel olmaktan ziyade korkunçtu.

Pamuklu nevresimin altında yana dönüp aklımı boşaltmaya çalıştım. Geçmiş ve ailem geride kalmıştı. Şimdi tek ihtiyacım olan geleceği düşünmekti.

Ertesi sabah Edward işe gider gitmez yatağımın altındaki bavulu çıkarıp sayılar tutana kadar kilidin çarklarını döndürdüm ve sonunda mikro-kaset cihazını aldım.

Sonunda Robert'ın hikâyesini dinleme zamanı gelmişti. Dinlemek... onu, sesini, kelimelerini duymak istiyordum.

Ön kapının kilidini kontrol ettikten sonra oturma odasında koltuğa yerleşip kaba Olympus oynatıcıyı kucağıma oturttum ve kırmızı sünger kulaklıkları başıma takar takmaz sesi dikkatle ayarlayıp oynatma tuşuna bastım.

18

Kaset

BÖLÜM 1

O sabahtan hatırladıklarım. Tenimdeki güneşin sıcağı, havada uçuşan tozlar, yelde savrulan saçlar. Girebileceği bir çadır. Üniversite kazağında sadece a harfi görünen Columbia logosu. Olanları anlatırken kızın yüz ifadesinin ciddiyetini, sözlerinin trafikte ve rüzgârda kaybolduğunu sık sık hatırlıyorum. Olanların açıklanmasına gerek yoktu. Yine de açıklanacaktı. En ince detayına kadar.

Oğlanın başı kaldırıma saatte elli kilometre hızla çarptı. Kendini kurtarmaya çalışmadı bile. Altı kat aşağı düşerken çırpınmaması başta otopside muğlaklık yarattı. Oğlum, benim iyi kalpli, nazik oğlum kaldırıma atılmış sızıntılı bir çöp torbası gibi yatıyordu.

Yine kızın yüzü. Duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Rüzgâr yumuşacık sarı saçlarıyla oynaşırken gözleri dolmuştu. Tepede rüzgâr gülü göz kırpıyordu.

Defalarca dinledim. Sayısız kez. Sonra polis bana sordu. Avukatlar. Kızın söylediği her detayda seni aradım. Gerçeğin detaylarda saklandığını biliyordum. Bunu *neden* yaptığını kızın

bildiğinin farkındaydım, ama adını koyamadığım gibi kızdan da öğrenemiyordum.

Oğlumla aramızın limoni olduğunu herkes biliyordu. O iyiydi, iyi bir çocuktu, benden daha iyiydi ve dünyaları vermek istediğin kişinin senin dünyanı istemediğini bilmek, yolumun yanlış olduğunu bilmek ayrı bir acıydı. Sen değişim istiyordun. Bense değişimden korksam da içten içe yanıldığımı kanıtlamanı, bana büyük değişimi göstermeni, dünyanın işleyişiyle ilgili yanıldığımı, bana iyiliğin zafer kazandığını göstermeni istiyordum. Ne yazık ki gösteremedin. Bilakis bana bunu gösterdin. Ve dünya dönmeye devam etti.

Kaldırımdaki kan o kadar koyuydu ki kapkara görünüyordu.

Atladı. Öyle diyorlar. Ama neden?

Kız öğle yemeğinden sonra çalışmak için odasına döndüğünü söyledi. Yorgunmuş. Henüz ergenlik çağındaki zihninin yutabileceğinden daha büyük bir lokma ısırmış, yardım almadan omuzlayabileceğinden çok daha fazla sorumluluğu üstlenmişti. Tabii bu sorumluluğun zehrini de. Ama o zaman bunu bilmiyordu. Öğrenene kadar haftalar geçecekti. İlaçlar, gün içinde çaktırmadan üst üste binen ilaç üstüne ilaç... İlk başta fark edilmeyen etkiler. Onu daha fazlası *olmaya*, daha fazlasını *yapmaya* iten bir ilacı seçmek tam ona göre değil miydi? Zekasıyla onu tanıyan herkes kandırabildiği için onca zaman geçmesine şaşırmıyorum.

Yeterince uzun düşünürsem her seferinde kendimi suçluyorum.

Seni ben zorladım.

Yaptığın şey. Sonrasında benim yaptığım.

Düşüncesiz bir söz, yumuşak başlı olamadığım gibi kötü örnek olmam... Ama olan oldu. Geri dönüşü yok. Benim işim, senin işin. Her şeyin çözümü büyük harflerle yazıldı.

Cenazeden sonra kız eve geri dönmedi. Bildiğinden şüphelenmeye başladım. Ben kötü bir adam değilim. Ama ailem benim için kutsaldır.

O gün yaptığın şey, yarattığın kaos, geride bıraktıklarını korumak için beni yapmaya zorladığın şey orada bitmedi. Bilakis henüz yeni başlıyordu. Sınırlar gevşiyordu.

Onu buldum.

Bembeyaz narin boynu, kaymaktaşından oyulmuş köprücük kemiğine kadar iniyordu. Çok güzeldi. Yumuşacık saçları, kadifemsi şakayık kokusu... Çırpınırken sesler çıkarıyordu. Karşı koydu. Ama işe yaramadı. O son dakikalarda âşıklar kadar yakındık. Nefesi tenimi yakıyordu. Gözleri açıklanamayacak şekilde sakindi. Sanki başka hiç kimsenin bilmediği bir şey biliyordu. Belki de biraz savaşmanın uzun vadede işe yarayabileceğini biliyordu.

Kaçtı ve icabına bakıldı. O son saatler hakkında çok fazla şey biliyordu.

Sonra iki saatlik bir yolculuk. Sadece gökyüzü, rüzgâr ve yağmurun eşlik ettiği iki saatlik yürüyüş. Onu orada bıraktım. Yeşil bir dağın gölgesinde, sakin bir gölün kıyısında. Kurtlara... çünkü o da bizi kurtların önüne atacaktı. Ve buna asla izin veremem. Aileme zarar gelmesine izin vermem. Başkalarının kirli işlerimi yapmasına izin verdiğimi kimse söyleyemez. Pislikle şahsen uğraştım. Yapmamız gereken zaten bu.

Bu ilkti.

Bu bir tehdit değil *Harriet Reed.* Kurgu mu, yoksa kıssadan hisse mi olduğuna sen karar vereceksin. Ama kararlı olduğumdan emin olabilirsin. Ailem kendini koruyacaktır. Bunu bil.

19

Oyunun Adı

SALI, 13 ARALIK

Adımı duyduğum anda nefesim kesilirken kulaklığı koparırcasına başımdan atıp makineyi ve Robert'ı kendimden olabildiğince uzağa fırlattım. Cihaz sehpanın altında hâlâ çalışıyor, Robert'ın karanlık mırıltıları hala duyulabiliyordu.

Kaseti benim için... bana vermek için doldurmuştu. Bobby'nin ölümü ve... bir kızla ilgili konuşuyordu. Ve anlattıkları kulağa fazlasıyla bir itirafmış gibi geliyordu.

Hayır. Tekrar düşününce, daha çok bir uyarı gibiydi.

Ne olduğumu, neler yapabileceğimi biliyordu ve beni dikkatli olmam için uyarıyordu. Ailesine zarar vermeme asla izin vermeyeceğini, onları korumak için gereken her şeyi yapacağını bilmemi istiyordu.

Jilet keskinliğinde bir berraklıkla o adamı üç gün sonra yine göreceğimi hatırlayınca ayağa fırlayıp hâlâ çalışan cihazı yerden aldım, sonra kanepeye tüneyip nefeslerimi düzenlemeye çalıştım.

Kayıt fazlasıyla kişiseldi. Bobby'yle, suçluluk duygusuyla, kabahatleriyle ilgili düşüncelerini anlatmıştı. Ve bana kızı... öl-

durduğu kızı itiraf ediyordu. Bu bilgiyle ne yapmamı umuyordu? Önceki gün metroda gördüğüm adamı hatırlayınca birden o kadar da paranoyak olmadığımı düşündüm.

Birini aramalı mıydım? Polisi ya da Edward'ı arayabilirdim. Ama ne diyecektim? Kurgu olabilecek bir kaset dinlediğimi mi? Ya gerçek değilse? Bu yine bir Holbeck sınavı olabilirdi. Bir oyun, hatta korkunç bir şaka... Öyle olmalıydı. Titreyen ellerime bakınca sakinleşmem gerektiğini görebiliyordum.

Lila'nın söyledikleri aklıma geldi. Kolayca korkmamam gerekiyordu. Bunu mu kastetmişti? Bütün Holbeck kız arkadaşları böyle tuhaf bir kaset alıyor muydu? Birileri bu konuda bir şeyler söylemiş olmalıydı, öyle değil mi?

Birkaç derin nefes alıp verdim. Bütün bunlar benim için çok fazlaydı, sanırım bebek için de iyi değildi. Şansımı zorlamak istemiyordum. Dr. Leyman'a göre ilk üç ay en hassas dönemdi; düşük yapmak istemezdim. Sakinleşmem gerekiyordu.

Uzun adımlarla koridora gidip montumla çantamı aldıktan sonra kapıyı çarparak çıktım.

Sokakta soğuk hava yanaklarımın kızarmasına neden oluyor, şehrin gürültüsü düşüncelerimi dağıtıyordu. Sonunda nabzım düzelmeye başladı.

Panik atak sırasında benim için en iyi olanı yıllar içinde öğrenmiştim. Tenimdeki rüzgâr şehir sesi, ayakkabılarımın tabanından hissettiğim kaldırımların soğuğu...

Yürürken düşüncelerimi toparladım.

Robert Holbeck'in bana kaseti vermesinin bir nedeni vardı. Bu ya bir uyarı ya da bir sınavdı. Yeni bir oyun. Bundan hoşlandığı kesindi. Anlattıklarının doğru olup olmadığını bilmek kolay değildi. Sanki Bobby'yi anlatmıştı ve Robert'ın bahsettiği bina büyük ihtimalle 7. Caddedeki binaydı, çünkü öğleden sonra güneşinde parlayan rüzgâr gülünü hatırlamıştım. Ama Bobby

kendini yüksekten atarak öldürmemişti ki? İlaçlar yüzünden ölmüştü.

Telefonumu çıkarıp Bobby'nin öldüğü yılı hatırlamaya çalışırken Central Park'a geldim. Edward on sekizindeydi, öyleyse 2002 yılı olmalıydı.

Arama motoruna *7. Cadde intihar 2002* kelimelerini yazdım.

İlk sonuç bir fotoğraftı. Holbeck ailesinin yaşadığı binanın altına kurulmuş beyaz olay yeri çadırını görünce nefesim kesildi. O çadır bir şeyler saklıyordu. Bobby'nin kapkara kana bulanmış Columbia ceketini hatırlayınca gözlerimi kırpıştırarak manzarayı gözümün önünden silmeye çalıştım.

Edward yalan söylemişti. Bobby ilaçlar yüzünden ölmemişti, kendini binadan aşağı atmıştı. Robert'ın kasette anlattıkları doğruydu. Edward'ın anlattığı sessiz ölüm kurgudan ibaretti.

Dizlerimin boşaldığını hissettim. Oturmam gerekiyordu. Edward bu korkunç olayın ayrıntılarını benden saklamıştı. Herhalde ailesinin yanında vakit geçirme konusundaki çekingenliğini ne kadar ciddiye alacağımı biliyordu.

İşte o zaman üzerime dikilmiş gözleri hissettim. Şaşkınlıkla aniden durup parkta göz gezdirirken ne göreceğimden emin değildim. Aniden durunca arkamda kalakalan bebek arabalı kadının önünden çekilip arkama baktığımda görmem gerekeni gördüm. Metroda gördüğüm beyzbol şapkalı adam parkın karşı tarafındaydı.

Göz göze geldiğimizde artık adım gibi emindim. Robert kaseti verdikten sonra peşime birini takmıştı.

Kendimi koruma amacıyla içgüdüsel bir şekilde onu görmemişim gibi gözlerimi başka yere çevirip yürümeye devam ettim. Robert beni izlettiriyor ve kaseti dinlememi bekliyorsa, bir sonraki adımımı iyi düşünmem gerekiyordu. Ve bunun için zamana ihtiyacım vardı.

Beynim zehir gibi çalışırken sakin adımlarla sola dönüp parktan çıkarak en sevdiğim yerel restoranın yolunu tuttum. Taşındığımızdan beri yazmak için ayırdığım zaman kadarını muhtemelen orada geçirmiştim. Beyzbol şapkalı adamın peşimden içeri girmeyeceğinden emindim.

Sıcak restorana girdiğimde kadın garson beni boş masalardan birine buyur etti. Oturur oturmaz gözlerimi kapıya diktim. Bekliyordum.

Yirmi dakika sonra rahatlamak için kendime izin verdim. Gölgem peşimden gelmemişti, dahası sıcaktan puslanan camın önünden geçtiğini görmemiştim. Dışarıda bekleyip beklemediğinden emin olamazdım, ama restorandan ayrılmak zorunda kalana kadar bunu dert etmeme gerek yoktu.

Bir kahve ve çörek söyledikten sonra fincanımı minnetle yudumlarken Bobby'nin intiharıyla ilgili araştırma yapmaya başladım. 7. Caddedeki intihara dair birkaç haberde ölenin adı yazmıyordu, ama kasette anlatılan belli ki doğruydu. Öte yandan sarışın kızla ilgili hiçbir şey bulamadım. O kurgu olabilirdi. Sanırım önemli olan kızın Bobby öldükten sonra ortadan kaybolup kaybolmamış olmasıydı. Lila, Holbeck ailesinin eski dadısının Bobby'den sonra ayrıldığını duymuştum; öyleyse belki Robert ondan bahsediyordu.

Şükran Günü sofrasında herkesin Bobby'nin kendini binadan aşağı attığını bildiğini düşününce sırtım ürperdi. Billy'nin onun odasında uyumaktan korkmasına şaşırmıyordum, çünkü muhtemelen Bobby kendini o odanın penceresinden aşağı atmıştı. Korkunç düşünceleri kafamdan kovup meseleye odaklanmaya çalıştım. Holbeck ailesinin dadısı Bobby'nin ölümünden sonra mı istifa etmişti? Yoksa öylece ortadan mı kaybolmuştu?

Gözlerimi lokantanın puslu camlarına dikerek yayaların birbirine sokulmuş siluetlerini seyrettim. Dışarıda bir yerlerde Robert

beni izliyor, ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Daha önce cinayet *işlediyse* ve bunu birden çok kez yaptıysa, başım ciddi anlamda belada demekti. Öte yandan çalışma odasında onunla yalnız kalmıştım, hatta karşılıklı oturmuştuk. Aramızda kolayca bir yakınlık kurulduğunu inkar etmek imkansızdı. Asıl kafamı karıştıran, Robert Holbeck'in benden hoşlanmış olmasıydı.

Birden jeton düştü. Bana bunları *bu yüzden* anlatmıştı. Beni seçmesinin nedeni oyunları ve gerilim filmlerini sevmesiydi. Benim değerli bir rakip olduğuma karar vermişti.

Telefonumda *Holbeck dadı* araması yaptığımda birkaç bulanık paparazzi fotoğrafı buldum. Dedikodu sütunlarından birinde Nunu, ailenin şöhretlisi Lila'nın yanında duruyordu. Yaşlı bir dadı değildi ve elimde tek ipucu sarışın olmasıydı.

Onun fotoğraflarını bulmanın en iyi yolunun Edward ve kardeşlerinin çocukluk fotoğraflarını aramak olduğunu fark ettim. Hemen Getty Images'da Edward'ın adını arattım.

Holbeck çocuklarının çeşitli yaşlardaki fotoğrafları karşımdaydı. Bir tanesi gözüme takıldı. Genç Eleanor kucağında kundaklanmış Edward'ı taşıyordu. Genç Robert karısının elini tutmuştu. Bulanık arka planda iki yaşındaki Bobby'yi bebek arabasında iten biri vardı. Saçları beyzbol şapkası yüzünden görünmüyordu.

Dadı.

Biraz daha kaydırınca daha net bir fotoğraf buldum. Yüzü yana dönüktü, profilden görünüyordu, ama yirmili yaşlarının başında bir kadın olduğu kesindi. Güzel yüzlüydü, yumuşak sarı saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmıştı.

Nefesim kesildi. Bu o kadındı. Kasette tarif edilen oydu. Robert aile dadısından bahsediyordu.

Gözlerimi kısarak fotoğrafın altındaki yazıyı okudum.

(Soldan Sağa) Robert Holbeck, eşi Eleanor Holbeck, iki oğulları Edward ve Robert, bir aile dostlarıyla Çocuk Esirgeme bağış yemeğine katılıyor. 31 Temmuz 1985.

Bir aile dostu denmişti. İsim yoktu. Sayfayı kaydırıp 90'ların sonunu atlayarak Bobby'nin ölüm tarihine yaklaştım. Ve kadını bir bahçe partisinde gördüm. Bu sefer Eleanor'un yanında, elinde Pimm's kadehiyle gülümserken kameraya yakalanmıştı. Sapsarı saçları Fransız usulü bir bukleyle geriye taranmıştı, o yüzden bembeyaz boynu ve narin köprücük kemiği ortadaydı. Fotoğrafta daha yaşlı çıkmıştı, ama düşününce aramızda ürkütücü bir benzerlik vardı. Edward'ın aklından nişanlısının, çocukluğundaki bu gül goncasına ne kadar benzediği geçmiş miydi acaba? Robert'ın aklından geçtiğini tahmin edebiliyordum.

Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu

(Soldan Sağa) Eleanor Holbeck ve Samantha Belson, Melfort yıllık Yaz Galası. 7 Ağustos 2002.

Samantha Belson.

İsmi bulmuştum. Şimdi tek yapmam gereken hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmekti.

Bir sonraki hamlem ne tür bir oyun oynadığımızla doğrudan bağlantılıydı ve bunu öğrenmek için tam olarak üç günüm vardı.

20

İşler Kızışıyor

PERŞEMBE, 15 ARALIK

"Yeni kitap için mi?"

New York emniyetinden emekli komiser Deonte Hughley, Prospect Heights'teki *Tom's Diner* restoranında karşımda oturuyordu. Tek bir toz zerresi bile olmayan kovboy şapkasını çıkarıp nazikçe yanındaki banka bırakırken bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu.

Amerika'daki yayıncım, ilk romanımla ilgili aklıma takılanları konuşabilmem için iki yıl önce isteğim üzerine beni Deonte'yle tanıştırmıştı. Komiser Hughley yeni emekli olduğu için büyük bir hevesle yardım etmiş, ilk kitabım için şahane yaratıcı fikirleriyle büyük katkılarda bulunmuş, acemice bilgilerimi diplomatik bir tavırla yönlendirmişti. Taslağın son halinde onunla sürekli görüşmüş, çoğunlukla yasal, bazen de sonu gelmek bilmeyen prosedür sorularıyla başını ağrıtmıştım. DNA kanıtı kaç derecede tamamen bozulurdu? Ölüm nedeni otopside her zaman saptanabilir miydi? Polisler gerçekten çörek yemeye bayılıyor muydu? Bazen hevesi sinir bozucu olsa da bütün

sorularıma nezaketle cevap vermişti. O zamandan beri sürekli yazışıyorduk. Son birkaç hafta yeni romanımın teslim tarihine çılgınca yetişmeye çalışırken birkaç kez konuşmuştuk.

Sonuç olarak artık birbirimizi iyice tanımıştık. Dürüst yaklaşımı ve vereceği cevaplara bitmek bilmeyen merakım sayesinde ortak bir dil tutturmayı başarmış, olayları birlikte şahane bir şekilde örmüştük, ama bu ancak dördüncü buluşmamızdı.

"Hı-hı. İkinci kitap aslında. Taşları yerine oturtmaya çalışıyorum," dedim gülümseyerek. Bir açıdan doğruydu. Sorularım her şeyin üzerini örtebilecek güçteki bir aileyle ilgiliydi, ama bu sefer Deonte'nin yardımına kitabım için ihtiyaç duymuyordum. Hayatım söz konusuydu.

Başını yavaşça sallayarak kahvesini karıştırdı. "Nasıl bu kadar yaratıcı olabildiğinizi anlayamıyorum. Demek bu sefer, kız itiraf içeren bir kaset buluyor. Hah. Böyle bir dosyada çalışmak için nelerimi vermezdim!"

"Ama ikna edici değil mi? Yani kanıtlara bakarsak?" diye sorarken gereğinden fazla umutluydum.

Bir kaşını kaldırdı. "Hayır, sadece kulağa eğlenceli geliyor. Bugüne kadarki konuşmalarımızdan çoğu cinayetin o kadar da eğlenceli olmadığını öğrenmişsinizdir. İnsanın kanını çeken, ruhunu tüketen bir angarya... Ama bu kaset lezzetli görünüyor. Heyecan verici. Film gibi. Lanet olsun, hemen okumak istiyorum."

"Ah, bu iyiye işaret," dedim gülümseyerek. Kendime güvenim geri gelmişti. "Katil, ana karakterime cinayetleriyle ilgili bir kaset veriyor. Ama mesele şu... kasette bahsedilen suçun gerçek olup olmadığı ya da adamın onunla oyun oynayıp oynamadığı belli değil. Kız anlatılanların gerçek olduğundan emin olamıyor," diye ekledikten sonra kısa bir es verdim. Meselenin özüne nasıl geleceğimi kestiremiyordum. "Sanırım polise gidebilmek için kızın nasıl bir kanıta ihtiyacı olduğunu bilmem gerekiyor?

Yani kasette anlatılanların uydurma olup olmadığını anlamak için... En azından katilin hışmına uğramadan önce kendini ikna etmesi gerekiyor."

"Katilin hışmı? Kaseti kim doldurmuş? Nasıl bir adam? Nasıl bir katil? Bilirsiniz işte... geçmişi, motivasyonu nedir?" Polis dürtüleri devreye girerken Deonte'nin ses tonu saçları ağarmaya başlamış bir emekliden beklenmeyecek bir şekilde ciddileşmişti.

"Zengin biri, çevresi geniş... inanılmaz bir güce sahip," dedim kelimeleri seçerek.

Yüzünü ekşitti. "Trump-vari?"

"Kesinlikle değil. Para miras kalmış. Her yere bulaşmış. Kurumsal."

Deonte bir an için yüzümü incelerken birden özel hayatımla ilgili neler bildiğini merak ettim. Edward'ı ve ailesini biliyor muydu acaba? Biliyorsa bile bariz ilişkiden bahsetmedi. Hem neden bahsetsindi ki? Yazarlar yakın çevreleriyle ilgili yazardı ve ben sıra dışı soruları olan bir yazardan ibarettim.

"Lanet olsun. Demek adam onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor, dalga geçiyor. Peki, şimdi anlaşıldı. Kasettekilerin doğru olduğunu öğrenene kadar kız kimseciklere bir şey söyleyemez. Bunun bir korkutma taktiği olup olmadığını anlayana kadar polise gidemez. Ve güveneceği kişiler konusunda dikkatli olmak zorunda, çünkü kaset gerçekse ve bu adam gerçekten o kadar güçlüyse... birileri ona kızın yaptıklarını fısıldayabilir. Çürük polisler, satılık adamlar... Yani yanlış bir adımda kızın ipi çekilir."

İçimde küçük bir kuşku kıvılcımı parladı. Çürük polisler, satılık adamlar, güven... Birden Deonte'yle konuşma konusunda ne kadar akıllıca davrandığımı düşünmeden edemedim. Sonuçta bağlantıyı yayıncım sağlamıştı ve Holbeckler ellerinin her yere eriştiğini çoktan kanıtlamıştı.

Yine de paranoyamı beynimin gerilerine ittim. Deonte'nin benden yana olduğundan emindim. "Aynen. Kasette anlatılanların gerçek bir itiraf olduğuna dair bir kanıt bulmadan kimseyle konuşamaz. Ancak sonrasında kaseti birine verip vermemeye karar verebilir."

"Mantıklı. Herhalde bir kariyeri ya da itibarı var, değil mi? Kaydı yapanın kasette anlatılanların gerçekliğini çürütmesi sonucunda aptal durumuna düşmek istemeyecektir."

Başımı salladım.

"Öyleyse itirafta adı geçenlerin gerçek kişiler olup olmadığını ya da yaşayıp yaşamadıklarını öğrenmek mantıklı olur. Tazminat davasıyla uğraşmak, hatta daha beteri hapse atılmak istemiyorsa o zamana kadar polise gitmemesi en iyisi olur. Ancak gerçek bir cinayetin kanıtını bulsa bile kuşkulanması gerekir. Önce ölüm nedenine bakması gerekiyor. Ama muğlak bir neden olsa bile bu muğlak neden itirafa uyuyorsa... eh, o zaman doğru yolda demektir." Bir an için yüzünü ekşitti. "Mesele şu ki kurbanlar bulunamadıysa, sorun çıkar. İşte o zaman işler karışır. Kız gerçek bir ceset bulursa hikâyeyi daha kolay kurabilirsiniz. Bu durumda ilk seferinde yapılmadıysa, tekrar otopsi yaptırabilir. Bugünlerde ilk seferinde gözden kaçırılanları yakalayabilecek teknolojiler var."

"Peki kız bir şey bulduysa? Kaset gerçekse?"

Deonte dudaklarını büzerek bir ıslık saldı. "İtiraf gerçekse, kız bir ceset bulursa ve ölüm nedeni muğlaksa... o zaman bir avukat tutup gardım almalı. Sonrası tam gaz hukuki bir savaş olur. Olay bildiğiniz O.J. davasına dönüşür." Birden elini sallayarak ekledi. "Ah, unutmadan... kız kasetin kopyasını mutlaka almalı. Kitabı okurken *Salak şey, kasetin kopyasını niye çıkarmadın?* diye çığlıklar atmak istemem."

"Aklıma yazdım," dedim minnetle. Şimdiye kadar aklıma gelmemişti, ama önemini hemen kavramıştım.

"Adam... yani bu soğukkanlı katil niye bu kızı seçiyor?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalanmıştım. İyi bir soruydu, ama öte yandan Deonte mesleği gereği hep doğru soruları sorardı. Ve cevap fazlasıyla mahremdi. Robert'ın neler yapabileceğimi bilip bilmediği henüz net değildi. Yine de varsayılandan daha fazlasını kaybedeceğimi biliyor, adeta içimi okuyordu. "Bunu söyleyemem, yoksa kitabın sonunu açık etmiş olurum," dedim ayak üstü yalanımla sırıtırken.

Gözlerindeki kıvılcımlar hamlemi gördüğünü belli ediyordu.

"Peki..." diye devam ettim. "Sadece ismini bildiği birini bulmak isterse, kız sizce ne yapmalı Deonte?"

"Bu kız sıradan biri değil mi? Polis değil?"

"Sıradan biri."

"Ve... sorunuz kitapla alakalı?" dedi Deonte çarpık bir gülümsemeyle.

Eve döndüğümde kayıt cihazını bavula koyup kilitledikten sonra yatağın altına ittim. Kasetin henüz çeyreğini bile dinlememiştim. Dürüst olmam gerekirse duyacaklarımdan korkuyordum ve neyle karşı karşıya olduğumu anlayana kadar neler duyacağım konusunda dikkatli olmalıydım. Hem bir şekilde Robert'la tekrar karşılaştığımda normal davranmam gerekiyordu. Suçlarını öğrendikçe, duymamış yapmakta daha az başarılı olacağım kesindi. Yine de kitabımı yetiştirmeye çalıştığım için yoğunluğumu bahane ederek cahil ayağına yatmam mümkündü.

Daveti savuşturmayı düşünmüştüm, ama bunun Robert'ın dikkatini çekeceğinden emindim. Üstelik Edward'a mantıklı bir mazeretle açıklama yapmam gerekiyordu.

Facebook'u açıp Samantha Belson aramasını yaptım ve bir saat içinde doğru yaş aralığında olan yirmi Samantha'ya e-posta gönderdim. Altmış yaşlarında olmalıydı. Tabii hâlâ hayattaysa. Tabii Robert sırf beni korkutmak için uydurma bir hikâye anlatmadıysa.

Akşam Edward'ın anahtarını kilitte duyduğumda beş cevap almıştım bile. Hiçbiri aradığım Samantha değildi, çünkü ne New York'ta bulunmuşlardı ne de dadılık yapmışlardı.

Edward içeri girerken koridora çıktım. Bana baktığında endişeli yüz ifadesi bembeyazdı. Bir an için her şeyi bildiğini düşündüm. Robert'ın kasetini, itirafları, benim gönülsüz suç ortaklığımı ve sırlarımı biliyor olabilir miydi?

"Cep telefonun kapalı," dedi panik dolu bir sesle.

Telefonumu cebimden çıkardım. Haklıydı. Pil çoktan tükendiği için ekran kapanmıştı.

"Bütün gün sana ulaşamadım," diye devam etti. "Bir şey oldu sandım. Nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl mı hissediyorum?" diye sordum. Soru kafamı karıştırmıştı.

"Bebekten bahsediyorum Harry? Hani hamilesin ya? Sana ulaşamadım. Sabahtan beri deniyordum. Endişelendim. Ama iyisin, değil mi?"

Hamile olduğumu hepten unutmuştum.

"Harry," diye üsteleyerek yanıma geldi ve soğuk elini alnıma bastırdı. "Ateşin var mı?" diye sorarken endişeliydi.

"Yo, yo, ben iyiyim," dedim özür dilercesine. "Özür dilerim tatlım. Pilin bittiğini fark etmemişim. Günün nasıl geçti? Benden bir şey mi isteyecektin?"

"Hayır, sadece kontrol etmek istedim. Ah, bir de akşam yemeğe çıkacağım. Çinli bir şirket el sıkışmak istiyor. Senin için sorun olmaz ya?"

Aslında sorundu. Gece evde tek başıma kalmak istemiyordum. Oturup kaseti düşünmek istemiyordum. Holbeck fertlerinden birinin aniden aramasını ya da ziyaret etmesini istemiyordum. Tek istediğim Edward'ın evde kalmasıydı, ama yüz ifadesinden Çinli şirketin ne kadar önemli olduğu belli oluyordu. Bir süredir teknoloji şirketinin Çin pazarına açılmasını istiyordu ve belli ki bunun bir yolunu bulmuştu.

"Tabii, sorun olmaz. Sen git," dedim, ama küçücük bir an için aklımdan geçenleri söyleyebilirdim. Kasetteki peyderpey itiraflar ödümü koparıyordu.

"Sağ ol," diyerek dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra üstünü değiştirmek için yatak odasına girdi.

Çalışma odamdan yeni gelen mesajın elektronik çınlamasını duyunca dönüp baktım. Başka bir Samantha Belson'dan cevap gelmiş olmalıydı. Dizüstü bilgisayarım açık bırakmıştım.

Edward duş alıp giyindikten sonra çıkınca hemen bilgisayarıma gidip yeni mesajı okudum.

Sadece tek kelimelik bir cevaptı, ama yeterliydi.

Kimsiniz?

Tek bir kelimenin ima ettiği endişe çok şey anlatıyordu. Yeni oluşturduğum anonim bir Gmail hesabından mesaj atmıştım. Yani herkes olabilirdim. Ulaşmaya çalışmamın makul bir açıklamasını yapmış, sadece adımın baş harfleriyle imza atmıştım, ama belli ki mesajı yazan bundan daha fazlasını duymak istiyordu ki bu ilginçti.

Cevap yazıp Samantha Belson'un Eleanor Holbeck'in yanında gülümsediği Getty Images fotoğrafını ekledim.

Bu siz misiniz? Aile için 1982-2002 yılları arasında çalıştınız mı? Gazeteci değilim. Tamamen kişisel ve gizli bir mesele için yazıyorum. Gizlilik garanti. Konuşmak ister miydiniz? Bir komu-

ve açıklığa kavuşturacak kişi olduğunuza inanıyorum, o yüzden konuşabilirsek çok sevinirim.

Cevap neredeyse anında geldi.

Aileden misiniz? Yoksa onlar için mi çalışıyorsunuz?

En iyi cevabın ne olabileceğini düşünürken parmaklarım klavyenin üzerinde donakalmıştı. Sanırım bir Holbeck'le evlenmek üzere olduğumu söylemek ters tepki yaratabilirdi.

Henüz değil. Bu tamamen size ve bana anlatabileceklerinize bağlı.

Posta kutuma bakıp bekledim. Yarım saat sonra ertesi gün tekrar bakmak üzere bilgisayarı kapatmaya hazırlanıyordum ki yeni mesaj geldi.

Fotoğraftaki benim. Sizinle buluşurum. Yeri ve zamanı ben seçeceğim. Yalnız gelin. Güvende hissetmezsem, hemen ayrılırım.

Boş dairede zaferle sevinç çığlığı attım. Robert'ın itirafındaki kadın yaşıyordu. Demek onu öldürmemişti. Kasettekiler bir oyundan ibaretti ve ilk raundu ben kazanmıştım.

Aklıma bir şey geldiğinde gülümsemem soldu. Bana yazanın gerçekten Samantha Belson mu olduğunu, yoksa tamamen başka biriyle buluşmak üzere olup olmadığımı kesinlikle bilmiyordum.

Facebook profilini açıp fotoğrafları gözden geçirdim. Hesap gerçek görünüyordu. Artık gençliğindeki gibi sarı saçları yoktu, ama gülümserken gözlerinin etrafında beliren çizgiler aynıydı. Karşımdaki altmış yaşındaki Samantha Belson'du. Ne olduğunu bilmiyordum, ama 2002'de ölmemişti.

Hızla cevap yazdım.

Teşekkürler Samantha. Bir sürü sorum var.

gerekiyor," diye eklediğimde, Krampus iki metrelik eğri bükrü bir ibiş değilmiş de sütçülymüş gibi gülümsüyordum. "Öyle değil mi?"

"Harry olayı kapmış," dedi Oliver, abartılı bir şekilde göz kırparak.

Gülmeden edemedim.

"İşte böyle," dedi Fiona. Koluma girip beni mutfağa doğru çekiştirirken ses tonunda küçük bir özür tınısı vardı. "İçmediğini biliyorum," diye fısıldadığında, bunu bilmesi bile benim için sorundu. "Ama mutfakta ilgini çekebilecek bir şey var." Hınzırca kaldırdığı kaşı yemekten bahsettiği izlenimini yaratıyordu. Omzumun üzerinden bakıp rahat görünen Edward'ın Oliver'la içeri girdiğini görünce mutfağa girdim.

Son bir haftadır iştahım açılmıştı, ama iki kişilik mi yediğimi, yoksa önceki haftalardaki mide bulantılarımla iştah kaybımı telafi mi etmeye çalıştığımı kestiremiyordum.

"Edward bu akşamla ilgili neler anlattı?" diye sordu Fiona.

"Pek bir şey anlatmadı aslında. Saklambaç, kostüm, maske falan," dedim. Aklım Edward'ın girdiği odada Robert Holbeck'in olup olmadığındaydı.

"Pekala," diyen Fiona aniden durdu. "Bu akşamı dünyadan bihaber geçirmeni istemiyorum. İlk seferinde Oliver bana her şeyi anlatmamanın daha eğlenceli olacağını düşünmüştü, o yüzden olaylar çığırından çıktığında neredeyse kalp krizi geçirecektim. Yani kötü bir şey değil," diye ekledi hemen, yüz ifademi fark edince. "Ben biraz ürkek kediler gibiyim. Hem zaten aklıma hiçbir şey gelmemişti," derken gülümseyerek beni yine çekiştirdi.

Büyük bir çiftlik masası ve *Le Creuset* marka tencerelerin dizildiği raflarıyla mutfağın zemini boydan boya taştı. İkram şirketinin garsonları ve şefleri koşuşturarak leziz görünen yiyecekleri küçük tabaklara yerleştiriyor, denizden yeni çıkmış istiridyelerin kabuklarını lavaboda açıyorlardı. Her yer deniz ve

tuz kokuyordu. Bir de bir tatlı kokusu vardı. Açlıktan midem guruldarken fırına eğilen tanıdık bir yüz fark ettim.

Lila kan kırmızısı kurabiyelerle dolu bir tepsinin üzerinden onuz iki dişini birden göstererek gülümsüyordu. Yanakları mutfağın sıcağından al al olmuştu. Ellerinde hâlâ hamur parçaları vardı. "Selam Harry!" diye seslendikten sonra tepsiyi fırına sürdü. "Gelmişsin," derken hamurlu elini sallıyordu. "Krampus kurabiyeleri yapıyorum," diye ekledi sırıtarak. "Çok acayip değil mi?"

"Krampusnacht mı? Kesinlikle öyle," diye karşılık verdim. *Robert Holbeck'le karşılaştığımda onun da benim de normal olduğumuzu düşünmek kadar acayip,* diye geçiriyordum aklımdan. "Senin de ilk Krampus akşamın mı olacak?" diye sordum.

Fiona mutfakta çalışanlarla ilgileniyordu.

Lila'nın yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi. Ardından, "Tabii ki hayır," dedi. "İsveç'te bazen kutlarız. Sanırım burada üçüncü olacak." Kırmızı hamura bulanmış parmaklarıyla saydı. "Evet, üçüncü. Milo bayılıyor," diye eklerken sanki Milo için geldiğini, ama acayiplik için kaldığını söylercesine omuz silkti.

Lila buradaysa, herkes burada olmalıydı. Ve herkes her an mutfağa dalabilirdi.

Göz ucuyla kapıyı görebilmek için mutfak tezgâhına dayandım. Gardımı almadan önce bir işaret görmem yeterdi.

Samantha Belson'la haftaya buluşacaktım. Robert'ın onu öldüreceğini söylediğini biliyordum, ama öğrenilecek daha çok şey vardı. Doldurduğu kasetin bir eşek şakası, benim de hiç sportmen olmadığım bir dünya söz konusu olabilirdi. Buna rağmen neler olacağını kestiremiyordum. Sanırım yaşayarak görecektim.

Fiona bıkkın bir iç çekişle yanımıza geldi. "İşleri delege etmeyi artık öğrenmem gerekiyor. Tam bir baş belasıyım," diye homurdandıktan sonra göz kırpıp elime bir su bardağı tutuştur-

du. "Plan şöyle... saat dokuza kadar içki, kanepe ve atıştırmalıklar. Çocuklar o zamana kadar kendi aralarında oynarlar. Ama saat dokuzda bir çan sesi duyacaksın..."

"İnek çanı gibi," diye cıvıldadı Lila yardım etmek istercesine, ama hiçbir şey anlamıyordum.

"İnek çanı, tamam," diye tekrarladım.

"O noktada çocuklar çıldırıyor," diye devam etti Fiona. "Ön kapı üç kez tıklanacak. Bu Krampus'un geldiği anlamına geliyor. Sonra Krampus'un ortadan *kaybolmasına* neden olacak Yeşil bulunana kadar Krampus Yarışı başlayacak." Kelimelere vurgu yapması anlamsızdı. "Ah, sonra Krampus ortadan kaybolunca, ayakkabılarımızdaki hediyelerimizi açacağız." Bütün söylediklerinin kulağa delilik gibi geldiğini biliyor muydu acaba?

"Peki. Krampus, Yeşil, ayakkabılardaki hediyeler. Sanırım anladım," demekle yetindim. Edward anlatırken Yeşil diye bir şeyden bahsetmemişti.

Buz gibi sudan bir yudum alırken Fiona'nın bizi mutfağın güvenliğinden Robert'ın yanına ne zaman sürükleyeceğini merak ediyordum. Korkuyla midem büzüştü.

"Bu yıl Krampus Yarışında Billy'yle takım olarak yarışacaksın Harriet. Olur mu?" diye sordu Fiona.

Az daha boğuluyordum.

"Endişelenme. Ben de Milo'yla takım olacağım," dedi Lila.

"Şey, olur. Yani... Herkes yarışıyor mu?"

"Hayır. Sadece sen ve Lila. Bir de çocuklar. Tabii istersen? Billy özellikle seni istedi."

Suyu yutarken duygusal şantajı görmezden gelmeye çalışarak, Robert Holbeck dahil herkes başka bir odada otururken bir çocuklar çetesiyle tuhaf bir oyun oynamam gerektiğine boyun eğdim. Aslında işime gelirdi. Bardağı muzafferane bir gülümse-

meyle bırakıp, "Harika," dedim. "Bu arada şu geçen kanepelerden alabilir miyim Fiona? Biraz enerji toplasam iyi olur, yoksa çocuklar beni Krampus sanabilir."

Lila'nın kıkırtıları çınlıyordu. "Karıştıracaklarını *hiç* sanmıyorum."

Çınlayan kıkırtılarında canımı sıkan bir şeyler vardı. Birden aklımda endişe yaratan yeni bir soru belirmeye başladı. "Bir saniye... Krampus'u kim oynuyor?" diye sordum sırıtarak.

İkisi bakıştı, sonra kahkahayı bastılar.

"Krampus'u kimse *oynamıyor* şapşal," diye güldü Fiona. "Krampus bildiğin Krampus." Teatral bir şekilde göz kırpması içimi rahatlatmıyordu. Niyetinin bu olduğundan da emin değildim. "Sana yiyecek bir şeyler bulalım," diye devam ederek mutfak kapısından birini eliyle çağırdı. "Diğerlerinin yanına gidelim."

Gönülsüzce Fiona'nın peşinden Lila'yı ve mutfağın güvenliğini arkamda bırakırken yüreğim ağzımdaydı. "Eleanor'la Robert geldi mi?" diye sordum yürürken.

Fiona gülümseyerek başını salladı. Meraklı gözlerle beni süzüyordu. "Geldiler," dedikten sonra bir terslik hissetmiş gibi aniden durarak beni oturma odasının yanındaki boşluğa çekti. Sır verircesine fısıldıyordu. "Kaç hafta oldu?"

"Biliyor muydun?" diye sordum. Nedense ben de fısıldıyordum. "Biri mi söyledi?"

Gözlerini gözlerime dikti. Ailede tek bilen olduğu açıktı. "Hayır. Üç çocuktan sonra işaretler insanın beynine kazınıyor Harry," dedi usulca. Gözü omzumun üzerinden kapıdaydı. "Ne kadar oldu?" diye sordu yine.

"Henüz başındayım. Sekiz hafta," dedim. İnkar etmenin anlamı yoktu.

"Söylemek için henüz erken o zaman," dedi. "Aileden kimse bilmiyor, değil mi?"

"Sadece ben ve Edward."

Şaşırmış göründü. "Edward biliyor! Ve bu akşam gelmekte sorun görmedi, öyle mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Elbette biliyor. Hem neden gelmekte sorun görsün ki?"

Bir an için duraksadı, sonra hafifçe başını iki yana salladı. "Ah, bir nedeni yok sanırım. O sorun görmüyorsa, sorun yoktur. Sadece bu akşam dikkatli ol lütfen. Evet, sadece bir çocuk oyunu, ama bilirsin işte... işler kızıştığında insanlar kendini kaptırabiliyor."

Beni korkutmaya mı, yoksa sadece sinirlerimi bozmaya mı çalışıyordu? Emin değildim. Bir çocuk oyununda başıma bir kaza gelebileceği düşüncesi bile hakaret gibi geliyordu. Cevabı yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. Sonuçta Fiona'nın yardım etmeye çalıştığına kanaat getirdim. Üç çocuğuyla işlerin nasıl çetrefilleşebileceğini bildiği için bana hamilelikle ilgili tavsiye veriyordu. "Dikkat ederim," dedim gülümseyerek. "Kendimi kaptırmam. Nereden anladın?" Hamileliği gizli tutmak istiyorsam nerede yanlış yaptığımı öğrensem iyi olurdu.

"Öncelikle içki içmemen. Ama ayakkabılarını çıkarırken Edward belinden tutarak sana destek oldu." Dalgın bir şekilde parmağındaki yüzüğe bakıyordu. "Oliver hamileliğimde öyle yapar... yani yapardı. Dengemi korurdu. Bilinçsiz bir koruma dürtüsü. Belki Holbeck tarzıdır, belki bütün erkekler aynısını yapıyordur. Ama gördüğünün ne olduğunu bildiğinde gözden kaçması imkansız." Omuz silkerek dalgınlığından kurtuldu. "Her neyse. Dudaklarım mühürlü. Sırrın bende güvende," dedikten sonra başıyla oturma odasını işaret etti. "Girelim mi?"

Fiona'nın oturma odası kalabalıktı. İki büyük kanepenin yanında çıtırdayan büyük şömineden sıcaklık yayılıyordu. Misafirlerin arasından, iki büyük kanatlı pencerenin arasına yerleştirilmiş devasa Noel ağacını gördüm. Ucunda parıldayan altın bir yıldız, neredeyse evin yüksek tavanına değiyordu. Kalın dallar kırmızı-altın kurdeleler, pırıldayan süsler ve yanıp sönen yumuşak ışıklarla süslenmişti.

Gözlerim özellikle birini ararken kibar sohbetlerin ve görünmeyen müziğin nazik gevezeliği sinirlerimi yatıştırmaya başladı. Aralık ayının ortasındaydık, ama bu odadayken yumuşacık titreşen mum ışıkları ve taze çamın baş döndürücü kokusuyla insan Noel'in sonsuza kadar sürebileceğini hayal edebilirdi.

Önce şömine başında Oliver'la sohbet eden Edward'ı buldum. Bir konuyu tartışıyormuş gibi görünüyorlardı. Anlaşmazlıktan ziyade daha çok sanki birbirlerine bilgi aktarıyorlardı. Edward'a daha sonra neler konuştuklarını sormayı aklımın bir köşesine yazdım. O anda göz göze geldiğimizde ciddi ifadesi yumuşarken kadehini kaldırdı.

"İstersen seni herkesle tanıştırabilirim?" dedi Fiona. Neredeyse yanımda olduğunu unutmuştum. "Aileden henüz tanışmadıkların var. Robert'ın kuzenleri, onların çocukları... Uzak akrabalar." Robert'ı kalabalıkta henüz görmemiştim, ama orada olduğunu hissedebiliyordum. Fiona piyano başında başka bir çiftle sohbet eden yaşlıca bir çifti işaret etti. "Oradakiler bizim taraftan. Annemle babam. Ve ağabeyimle karısı. Yeğenim Olivia da oğlanlarla bir yerdedir..." Odanın karşısından bir garson işaret edince aniden durdu. "Hemen dönerim. Biraz yalnız bıraksam olur mu?"

Ama bir şey dememe kalmadan çekip gitmişti.

Tanımadığım bir sürü yüz vardı. Garsonlar ikramlarla insanların arasında mekik dokuyordu. Yanımdan geçen birkaç tepsi-

den bir şeyler kaptıktan sonra önümdekiler çekilince Robert'ın alçak bir sofada Matilda'yla birlikte oturduğunu gördüğümde göz göze gelmeye hazırlanırken göğsüm sıkışıyordu. Beni fark etmeden önce alıcı gözle baktım. Uzun boyu ve güçlü fiziği her şeyden önce yumuşak buyurganlığına uyuyordu. Ciddi yüz ifadeleriyle konuşurlarken sorunun ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Holbeck dünyasında bilmediğim bir şeyler mi oluyordu? Şirketle ilgili bir mesele mi vardı?

Robert baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırınca adeta bir mıknatıs gibi gözlerimi buldu. Aynı anda teypteki sözlerini hatırlayınca sırtım ürperdi. İçgüdüsel bir endişe ve benimle neden oyun oynadığını bilmek için duyduğum umutsuz bir merak bütün sinir uçlarımı aleve vermişti.

Şükran Günü yemeğinden daha genç görünüyordu. Daha güçlü, daha akıllı, hatta daha tehlikeli... Beni görünce başıyla belli belirsiz bir selam verirken dizine dokunduğu Matilda hemen babasının baktığı yere baktı ve tıpkı Edward'la Oliver'da olduğu gibi bütün enerjisi aniden değişti. Sanki içi birden ferahlamıştı, yüzünde aniden bir gülümseme tomurcuklanmıştı. "Harry!" diye seslendi. "Gelmişsin."

Temkinli hareketlerle Matilda'nın yanına oturduğum sırada Robert dikkatle beni seyrediyordu. Muhtemelen kaseti dinleyip dinlemediğimi anlamaya çalışıyordu. Matilda'nın yanında soramazdı, ama sakin gözlerinde beklemeye alışık olmadığını açık eden bir şeyler vardı.

"Nasılsın?" diye sordu Matilda heyecanla. "Hepimiz seni görmek için sabırsızlanıyorduk. Kitap nasıl?"

Bunun Robert'la konuşmaya en yaklaştığım an olduğunu düşünerek rahatlar gibi oldum. Kaseti henüz dinlemediğimi belli etmek için mazeretimi sunma fırsatı ayağıma gelmişti. "Harika. Geçen gün teslim ettim. Son buluşmamızdan beri neredeyse hiç dışarı çıkmadım. Hiçbir şeye zamanım yoktu."

Matilda tebrik edercesine sırtımı okşadı. "Aman Tanrım Harry. Bu çok heyecan verici. Yorgun düşmüş olmalısın. Kitabı ne zaman okuyabileceğiz? Duydun mu baba? Harry kitabını bitirmekle uğraşıyormuş."

Birden Holbeck ailesinin bir sonraki kitabımda yazacaklarımdan gerçekten endişe duyabilecekleri aklıma geldi. Sanırım ailenin bir ferdi olursam, eninde sonunda ben de onların maruz kaldığı meraka maruz kalacaktım... ya da kişisel önemim konusunda kendimi kandırıyor olabilirdim. Bununla birlikte, son kitabım bir milyondan fazla kişi tarafından okunmuştu. Azımsanmayacak bir erişime sahiptim.

O sırada zihnimin gölgelerinde başka bir düşünce belirdi. Robert'ın kaseti bana tam da bu nedenle vermiş olabileceğini düşündüm. Belki hikâyesini yazmamı istemişti. Ama bu, tüm dünyasının iskambil kağıdından bir kule gibi yıkılmasına neden olurdu. Yani asıl niyeti bu olamazdı.

Ses tonunu duyunca kendime geldim. "Yeni kitap tamamlandı. Bu harika haber Harriet," diyordu usulca. "Okumak için sabırsızlanıyorum," derken nazikçe gülümsedi. Bunun dışında aklından neler geçtiği yüzüne asla yansımıyordu.

Kapıda bir gürültü kopunca çocukların odaya dolmaya başladığını gördüm. Yarış zamanı gelmiş olmalıydı. Bu Robert'la geçireceğim zamanın da sona erdiği anlamına geliyordu.

Herkes susunca çok geçmeden nedenini anladım. Başka bir odada bir çan çalıyordu. Çocukların dehşet ve heyecan dolu yüzlerini seyrettim. Yetişkinlerse bilmiş tavırlarla bakışıyordu.

Toplamda sekiz çocuk vardı. Fiona'nın oğulları Sam, Tristan ve Billy. Lila'nın oğlu Milo. Ve Sam yaşlarında üç başka oğlan. Olivia en büyükleriydi ve tek kızdı. Fiona'nın ortanca oğlu Tristan'a yapışmıştı. Herhalde takım oldukları söylenmişti. Tristan, Billy'den herhalde en fazla iki yaş büyüktü.

"Yarışacaksın değil mi Harry?" diye fısıldadı Matilda. Çan seslerinin arasında alçak sesi kulağıma fazlasıyla tekinsiz geliyordu.

"Evet, ama ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Edward'ın oyuna katılmayacağını bilmiyordum," derken bir anda birçok konuda geç kalmış olabileceğimin farkına varıyordum. "Önerin var mı?" diye sordum. Sinirlerim iyice gerilmişti.

Sırıtırken kırmızı dudakları bembeyaz dişlerini gösterecek kadar aralanmıştı. Boğuk bir kıkırtıyla, "Evet," dedi. "Canını seviyorsan kaç."

Ayışığı Kitaplığı

22

Canını Seviyorsan Kaç

CUMA, 16 ARALIK

Koridorda toplanan oyunculara katıldım. Çocuklar, ben ve Lila diğer yetişkinlerden ayrılmıştık. Biz olacakları beklerken oturma odasının kapası kapatılmıştı.

Merdivenin başında Lila endişeden yerinde duramayan Milo'yu yatıştırmakla meşguldü. Oyun öncesi heyecanla çocuklar holde koşuşturuyordu. Lila'nın yanına gidip kaçmaktan başka ne yapmam gerektiğini sormak için zamanım yoktu. Dahası ilgilenmem gereken daha acil meseleler vardı.

Billy pantolonumun paçasını tekrar çekiştirince çömeldim. "Plan ne kaptan?" diye sordum kocaman gülümseyerek, ama endişeli minicik yüzünden her saniye biraz daha artan korkusuna iyimserliğimin pek işe yaramayacağı anlaşılıyordu.

"Kaçıp saklanmamız gerekiyor Harry-ept Teyze," dedi ciddi bir kararlılıkla.

"Sorun değil. Çok kolay. Saklanma konusunda çok iyiyimdir. Hepimiz öyle mi yapacağız tatlım?" Oyunun kurallarını şimdiye çoktan öğrenmeye çalışmış olmalıydım, oysa son dakikada dehşete düşmüş bir çocuğun ağzından laf almaya çalışıyordum.

Öte yandan aklımda başka şeyler vardı. Oyun oyundu. Meseleyi çözüp oynamak yeterliydi.

"Oyunlarda iyi misin Harry-ept Teyze?" diye sordu Billy.

Kuşkulu bakışları karşısında tuhaf bir şekilde ifşa olmuşum gibi hissediyordum. "Şey, evet. Sanırım," dedim. Etkilenmemiş gibi görününce bir parça abartılı bir özgüvenle ekledim. "Yok ya! Saklanma konusunda üstüme yoktur. Sen her şeyi bana bırak ufaklık."

Billy bir an için düşüncelere daldı, sonra nefesini saldı. Belli ki kararlılığım işe yaramıştı. "Öyleyse sanırım sopayı arayabiliriz? Yani saklanacak bir yer biliyorsan."

"Sopa? Bu da oyunun parçası mı?"

"Evet. Yeşil sopa." Kelimeyi ağzında gevelerken başını sallıyordu.

Fiona'nın üstünkörü açıklamasını hatırladım. "Ah evet, *sopa*? Onu bulursak oyun bitiyor, değil mi?"

"Evet. Krampus'a Yeşil sopayı gösterdiğinde kazanmış oluyorsun, o da gidiyor."

Pekala. Öyleyse bir yerlerde saklanan sopayı bulup bunu yaparken yakalanmamaya çalışmamız gerekiyordu. Bayrak yarışı gibi bir şeydi. "Sopayı canavara... yani Krampus'a gösterdiğimizde oyun bitiyor, değil mi?"

"Evet. O kadar." Korku ve umut dolu kocaman gözlerini bana çevirdiğinde benden beklentisinin büyük olduğunu fark ettim. Sormak istiyordum: Neden sopa? Neden yeşil? Neden Krampus? Bütün bunlar nedendi? Ama çocuk henüz üç yaşındaydı ve bu sorular ona birkaç beden büyük gelirdi.

Neyse ki ağabeyi Sam muhtemelen bize kulak misafiri oluştu ki açıklamak için bize sokuldu. "Yeşil sopayı bulmanız gerekiyor, çünkü yeşil sopa Krampus'un zayıf noktası. O yüzden onu öldürmenin tek yolu Yeşil sopayı kalbine saplamak."

Kaşlarım çatıldı. "Ah, tamam. Ama sopayı Krampus'a sadece *gösterecegiz*, değil mi? Yani bir yerine saplamayacağız?"

Onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi Sam sırıttı. "Hayır, tabii ki... Öylesi aptalca olurdu. Sadece sopayı bulup bütün gücünle Yeşil diye bağırdıktan sonra olduğun yerde kalmalısın. Krampus herkesin peşini bırakacak. Sonra gelip seni ve sopayı bulacak." Anlatmaya devam ederken kaşlarımın arasındaki çizgi derinleşiyordu. "Önce sopanın sende olup olmadığını görmesi gerekiyor. Sopa sendeyse güvendesin, endişelenmene gerek yok. Sopanın sende olduğunu gördüğü anda kazanırsın."

Ağzım kulaklarımda Billy'ye döndüm. "Eh, kulağa harika gelmiyor mu?"

"Evet harika," dedi çocuk cesaretini toplamaya çalışarak. "Kucak, kucak," diye kollarını uzattığında onu kaldırıp belime yerleştirirken bileğimden sarkan el feneri kalçama çarptı. "Ah, bir sorum daha var Sam," dedim Billy'nin ağabeyine dönerek. "Yakalandığımda ne..."

Ama cümlemi bitiremeden bütün ev karanlığa gömülünce çocuklar çığlık atmaya başladı.

Ama ön kapının dışında çan kederli bir şekilde çınlayınca feryatlar aniden kesildi. Karanlık boğuk nefesler ve dehşetle dolmuştu. Sonra kapıya üç kere vuruldu. Gümbürtü evin içinde yankılanıyordu. Gözler camın ardındaki upuzun grotesk siluete dikilmişti. O sırada insana ait olamayacak bir ses gece karanlığını yardı.

Lanet olsun.

Bir parça kükreyip homurdanan kostümlü bir amca falan beklemiştim. Böylesiyle karşılaşacağım aklıma gelmezdi.

Kapının kolu hareket ettiği anda çocuklar tamamen çıldırdı. Panik halindeki ayaklar merdivenlerden yukarıya, koridorlardan aşağıya, görünmeyen odaların karanlığına doğru kaçışırken

kanı donduran çığlıklar evi dolduruyordu. Sonunda sessizlikte Billy'yle baş başa kaldık. Yavaş adımlarla yetişkinlerin odasına geri dönmeye çalıştığım sırada Billy kucağımda adeta donmuştu.

Artık bu oyunu oynamak istediğimi hiç sanmıyordum.

Oturma odasının kapısı kilitliydi. İçeriden çıt çıkmıyordu. Beni dışarıda bırakmışlardı.

Gölge yaratıkla aramızdaki son engel olan ön kapı gıcırdayarak açılırken Billy kollarımda kör bir panikle kıvranıyordu. "Koş! Harry-ept koş!" diye cıyakladı.

Ne gördüğüne bakmak için döndüğümde kanım çekildi. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, ama bunu beklemediğim kesindi. Karşımdaki tüylü bir kostüm giymiş Holbeck biraderlerden biri değildi. Karşımdakinin çocuk eğlencesi olduğu bile söylenemezdi.

Nefes almayı unutmuştum. Kapı eşiğinden geçerken eğildiğinde bile en az iki metre görünüyordu. Islak nefesleri arkadan vuran sokak ışığında buharlaşıp parlıyordu. Kısmen yüzülmüş yüzü kan içindeydi. Sapsarı çarpık dişlerinden salyalar akıyordu. Çenesi acı verecek şekilde şişmiş gibiydi, çarpık yüzü kısmen insana benziyordu. Boynundaki eğri büğrü paslı çan, her hareketinde *tıngırdıyordu.*

Gayriihtiyari gerilerken duvara çarptığımda nefesimi saldım. Billy'nin nefesleri sıklaşmıştı. Yaratık gözlerini bize... sürünün en yavaşı olarak geride kalanlara dikmişti. Başını yatırarak sağımızda kalan merdivenlere bakarken bir sonraki hamlemi bekliyordu, ama hiç düşünmeden bütün hızımla atıldım, çünkü bu artık oyun olmaktan çıkmıştı.

Merdivenleri tırmanırken yaratık arkamdan saldırıyor, Billy bana daha sıkı sarılıyordu. En tepeye ulaştığımızda, sahanlığın köşesini döner dönmez sırtımı bir tabloya bastırdım. Nefeslerimin arasında dinlemeye çalışıyordum. Ama merdivenden hiç ses gelmiyordu.

Duyamıyordum. *Onu. Krampus'u.*

Tek duyabildiğim hırıltılı sık nefeslerimdi.

Karanlıkta koşuşturan çocukların boğuk ayak sesleri dışında ev sessizdi. Can susturulmuş olmalıydı, çünkü artık yaratığın hareketlerini duyamıyordum. Alt kattaki şey her neyse, artık kendini çanıyla ilan etmeyecek, sessiz adımlarla yavaşça gelecek, bulduğuna kim bilir neler yapacaktı.

Mantıklı bir insandım. Aşağıdaki şeyin takım elbiseli biri olduğunu biliyordum. Öyle olmak zorundaydı. Sadece takım elbisenin bu kadar korkunç... bu kadar gerçek görünmesini hiç beklememiştim. Sanırım dünyadaki bütün paraya sahip olunduğunda, gerçeklik bile satın alınabiliyordu. Ve Krampus Hollywood harikası bir şeydi. Mantığım canavarların gerçek olmadığını biliyordu, buna rağmen ister istemez kalbim deli gibi atıyordu. Önce Robert'ın kaseti, şimdi de bu... Oyunlar bu ailede kesinlikle oyun gibi hissettirmiyordu.

Birkaç saniye içinde kendimi toparlarken yavaşça doğruldum. Loş ışıkta Billy'nin dehşet içindeki yüzünü seçebiliyordum. Sessizce bana diktiği gözlerinde doğru şeyi yapacağıma inancı açıkça görülebiliyordu.

"Yukarıya nereden çıkılıyor?" diye fısıldadım sakince. Dışarıdan bakıldığında bodrum kat dahil binanın beş kat olduğunu biliyordum. Demek üzerimizde iki kat daha vardı. Ne kadar yükseğe çıkarsak, o kadar güvende olurduk.

Billy bir süre gözlerime baktıktan sonra cevap vermek için küçük elini kaldırarak sahanlığın karşısında, karanlıkta kaybolan koridoru işaret etti.

Oraya ulaşmak için merdiven sahanlığını tekrar geçmemiz gerekiyordu. Aradaki karanlık boşluğa baktım. O sırada koridorun ilerisinde bir el feneri ışığı karanlığın içinde sallandı. Olivia'nın kapı pervazından baktığını görebiliyordum. Işık huz-

mesiyle bizi yakalayınca hemen feneri kapattı, ama ışık yüzünden kör olmuş durumdaydım. Gözlerimin karanlığa alışması için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Birden kızın yan taraftaki sahanlık duvarının kenarında süründüğünü gördüm. Arkasında küçük Tristan, ürkek ve sessiz adımlarla yürüyordu.

Elimi sallayarak Olivia'nın dikkatini çekerek ikimizin de aynı anda sahanlığı geçmemiz gerektiğini anlatmaya çalıştım. Bir an için düşündü, sonra başını salladı. Bu şekilde kaçma şansımızı ikiye katlayacaktık. Merdiven sahanlığında bekleyen bir şey varsa, hepimizi yakalayamazdı.

Billy'yi belime iyice oturtup Olivia'ya üçe kadar sayacağımı işaret ettim. Ama daha saymaya başlayamadan alt kattan kan donduran türden tiz bir çığlık yankılandı. Milo'nun sesine benziyordu. Kendime sorun olmadığını söyleyerek Lila'nın onunla birlikte olduğunu hatırlattım, ama oyun başladığından beri ilk kez Robert'ın kasetini... daha doğrusu Robert'ın kasetindeki kızı düşünüyordum.

Olivia gizlenmeyi bırakıp Tristan'ı arkasından sürükleyerek merdivenlerden bize doğru geldi. Refleks olarak biz de saklandığımız yerden fırladık ve sahanlığa atıldık.

Sahanlıkta Olivia ve Tristan'ın yanından geçip kendi yönlerimize doğru ilerleyerek karşıdaki karanlığa gömüldük. Karanlık koridorun güvenliğinde, Olivia'nın planının ne olduğunu anlamak için geriye bakmak istedim, ama saçımdaki nazik bir çekiştirme beni vazgeçirdi.

"Yukarı," diye fısıldadı Billy. Ağzı kulağımdaydı, sıcak nefesi tenimi yakıyordu.

"Yukarı," diyerek karanlıkta ilerledim.

Koridorda köşeyi döndüğümüzde ilk kez feneri yaktım. Fiona ve Oliver'ın evinde güzelce restore edilmiş ahşap panelleri döndükten sonra ileride ince bir merdiven görülebiliyordu.

Oraya doğru atıldığımda evde kaç merdiven olduğunu ve bunun bize nasıl bir avantaj sağlayabileceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Birden Billy'nin pantolonundan kalçama yayılan sıcaklıkla düşüncelerim dağıldı. "İyi misin?" diye sordum endişeyle. "Korkuyor musun?"

Holbeck ailesine ve özellikle Fiona'ya karşı ani bir öfke patlaması hissettim. Kendi çocuğunu böyle bir işkenceye nasıl maruz bırakabiliyordu? Hem kahrolası Edward neden bana bu oyunun ne menem bir şey olduğunu doğru dürüst anlatmamıştı?

"Evet korkuyorum, ama çok kola içtim," diye cevap verdi çocuk, mantık yürütürken başını sallayarak. "Başlamadan önce tuvalete gitmeliydim." Düşünceli görünüyordu. Sonra, "Özür dilerim Harry-ept," diye ekledi.

Çocuk korkuyordu, ama inanılmaz başarılı bir şekilde korkusuyla baş edebiliyordu. "Sorun değil tatlım. Bununla daha sonra ilgileniriz. Bence harika bir iş çıkarıyorsun." Annesiyle babası beni uygunsuz bir duruma düşürdüğü ve sol yanım sıcak sidikle sırılsıklam olduğu halde onu yüreklendirmek istercesine gülümsedim. Sonra tekrar hoplatıp belime iyice oturttum. İçimde büyüyen fetüse zarar verebileceğim düşüncesine aklımdan kovmaya çalışıyordum.

Fenerin ışığını yukarıdaki karanlık sahanlığa doğrulttum.

Sadece bir oyun Harry. İnanılmaz saçma olduğu kesin, ama sadece bir oyun. Bebek iyi. Billy iyi. Aşağıda çığlık atan iyi. Ve Robert, Samantha Belson'u öldürmedi, çünkü üç gün sonra kadınla buluşacağım.

Ara kata çıktığımızda Billy tekrar başını salladı. Merdiven daralıyor, evin üst katına doğru iki yanımızdan iyice bastırıyordu.

Karşıma çıkan boyası çatlamış ve mandalı kaldırılmış pembe bir kapı, tekinsizliği nedeniyle yavaşlamama neden oldu. Dahası

Kapı gıcırtıyla açıldığında kendimi mağara gibi büyük bir odada buldum. Herhalde evin üst katı açık plandı. Feneri karanlıkta gezdirirken ışıkta tuhaf şeyler beliriyordu. Diğer uçtu bir sirk çadırının kenarı, eyerinin ve dizginlerinin parlak kırmızı plastiği dışında gerçek gibi görünen tam boy bir at, zemini boydan boya kaplayan küçük bir trafik tabelası ağı, çocuk boyunda arabalar ve bisikletlerle dolu minyatür bir cadde, biraz ötedeki piknik alanında sırtı görünen sekiz oyuncak ayı... Burası bir oyun odasıydı. Fiona'nın taş evindeki en üst kat kocaman ürkütücü bir oyun odasıydı.

"Kimse var mı?" diye seslendim karanlıkta temkinli bir sesle.

Billy parmaklarını dudaklarıma bastırarak, "Şşş," diye fısıldadı. Başını iki yana sallıyordu.

Karanlığın içinde bir yerlerden rüzgâr çanları çalınca sinirlerim iyice gerilmiş olmalı ki olduğum yerde sıçradım ve omzum sahanlıktaki elektrik düğmesine çarpınca çatı katındaki oyun odası aniden ışığa boğuldu.

Bu katta ışıklar yanıyordu. Hiç düşünmeden içeri dalıp pembe kapıyı arkamızdan sıkıca kapatarak ışığın sahanlığa ulaşmasını engelledim. Sonra parlak renklerle dolu odayı gözlerimle taradım. Oda oturduğum apartman dairesinin tamamından bile büyük görünüyordu. Birkaç kat aşağıdan yine çığlıklar yükselince harekete geçerek Billy'yi kucağımdan indirdim ve oyuncak kasalarıyla dolu büyük bir dolaba yönelerek hızlıca hepsini indirdim. Ardından dolabı yavaşça halının üzerinde sürükleyerek kapıya dayadım. Hatta oyuncak kasalarını teker teker yerleştirerek bariyerimizi iyece güçlendirdim.

Pembe kapıyı sağlama aldığım anda yorgunluktan halıya yayıldım. Sonra kollarımı uzatarak nefes nefese, "Gel," dediğimde Billy ıslak pantolonuyla yanıma geldi. "Burada güvendeyiz."

Kollarıma yığıldı. Bana bakarken, "Evet," dedi. "Annem nerede?"

Düşündüm. "Gerçekten bilmiyorum, ama iyi olduğundan eminim. Onu merak etmene hiç gerek yok." Çocuğun minik yüzüne ve yumuşacık sarı lülelerine bakarken Fiona'nın bu oyuna izin verirken aklının nerede olduğunu merak ediyordum. O sırada otuz yıl kadar önce üç yaşındaki Edward'ın kim bilir hangi dadının kucağında altına işediği gözümün önüne geldi. Edward buna ne diyordu?

Karakter gelişimi.

Oyun odasında etrafıma bakındım. Kesinlikle çok sevimliydi. Bu akşamın aksine Fiona ve Oliver'ın çocuklarına özen gösterdiği belliydi. "Demek burası senin mekanın?" dedim küçük dostuma.

Umursamaz bir gururla ellerini açtı. "Evet. Benim oyuncaklarım." Etrafına düşünceli bir şekilde baktıktan sonra ekledi. "Ve Tristan'la Sam'in."

"Güzelmiş."

"Evet."

Saatime göz attım. Yarım saat geçmişti bile. "Oyun ne kadar sürüyor Billy?" diye sordum.

"Yeşil bulunana kadar."

Bakakaldım. Bu doğru olamazdı. Sonsuza kadar sürece değildi ya? "Emin misin Billy? Biri sopayı bulana kadar oyun bitmiyor mu?"

Başını salladı.

"Peki genelde ne kadar sürüyor?"

Omuz silkti. "Sam geçen sefer gece yarısına kadar oynadıklarını söylemişti. Ve sopayı sadece Edward Amca buldu, çünkü o büyüktü."

Milo'nun duyduğum çığlığına bakılırsa Lila diskalifiye olmuştu. Yani oyunda yetişkin adına bir tek ben kalmıştım. Saat

dokuz buçuktu. Gece yarısına kadar böyle devam edemezdim. Çoktan tükenmiştim, ödüm kopuyordu, ama bütün bunlar bir yana çişim gelmişti ve Billy gibi altıma işemek istemiyordum.

Aklıma bir şey gelince odayı tekrar inceledim. Belki Billy'nin çiş kazası, gerekli önlemlerin alınmasını gerektirecek kadar sık yaşanan bir olaydı. Aradığımı köşedeki kocaman endüstriyel görünümlü metal bir ünitenin yanında buldum. Küçük bir gardıroptu.

Kalkıp dolaba yürürken Billy bir şey demeden peşime takıldı. Gece yarısına kadar burada kalacaksak çocuğu çiş içinde bırakmak doğru olmazdı.

Gardırop kostümlerle doluydu. Sihirbaz, tek boynuzlu at, Marvel karakterleri, kurbağa, itfaiyeci, kovboy, Bavyera halk kıyafetleri...

"Pekala," dediğimde Billy yanımda durmuş, dünyadan bunalmış gibi minik bir iç çekti. Sonra diz çöküp bir çekmeceyi açtığında temiz iç çamaşırları ve çoraplar ortaya çıktı.

"Aferin ufaklık. Sorunun bir kısmını çözdük. Ama diğer kısmı?"

Beş dakika sonra üç yaşındaki çocuk çişe bulanmamış deri kısa pantolonuyla karşımda duruyordu. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum, ama Billy'nin memnuniyetsizliğinden ziyade kostümü komik bulmuştum.

"Dur Harry-ept Teyze. Komik değil. Aptal."

"Sana gülmüyorum tatlım, gerçekten..."

Pembe kapı tıkladığında ikimiz de donakaldık.

Kapı yine tıklandı. Billy'nin gözleri kocaman açılmıştı.

Ama Krampus kapıyı çalmazdı herhalde, öyle değil mi?

Hemen kapıya gidip kulağımı dayayarak, "Kim o?" diye fısıldadım.

Cevap fısıltıyla geldi. "Olivia."

Birkaç dakika oflaya puflaya zorlayarak Olivia ve Tristan'ın geçebileceği kadar dolabı yerinden oynatabildim. Ardından bayrımızı hep birlikte tekrar güçlendirdik.

Sonunda kız bana dönerek, "Buldunuz mu?" diye sordu.

"Neyi?" dedim.

"Yeşil."

"Şey, hayır," derken kendimden beklemediğim kadar ciddiydim. "Bulduğumuzda oyun bitecek, değil mi?"

Suratı asıldı. "Öyle, ama belki bulmuşsundur da ne yapman gerektiğini bilmiyorsundur diye düşünmüştüm." Hayal kırıklığıyla Tristan'a göz attıktan sonra devam etti. "Nerelere baktın?"

Duraksadığımda ciddi ciddi bir çocuğa yalan söyleyip söylememeyi hesaplıyordum. Sonunda örnek bir davranış olmayacağına karar verdim. "Hiçbir yere bakmadım. Sadece burada saklanıyorduk."

"Ah. Peki." Hayal kırıklığı daha barizdi.

Utanca boğulmayacaktım. "Doğrusunu istersen, burada neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok Olivia," dedim. "Ne aramam gerektiğini de bilmiyorum. Sadece onu güvende tutmaya çalışıyorum," diye eklerken, deri kısa pantolonuyla duran Billy'ye göz attım.

"Neden bunları giydi?" diye sordu Olivia, ama hemen vazgeçip konuyu değiştirdi. "Önemli değil. İkinci ve üçüncü kata baktık. Bir burası, bir de bodrum katı kaldı."

"Oyunun başladığı giriş katı?"

"Orası oyun dışı. Giriş katındaki açılan kapılar sadece yukarı çıkmaya ya da aşağı inmeye izin veriyor."

"Tamam. Öyleyse burada değilse, bodrum katında olmalı."

"Evet."

"Peki nereye bakmamız gerekiyor? İpucu falan var mı?"

Şaşırmış gibi baktı. "Oyun başladığından beri ilk kez bizimle mi konuşuyorsun?"

"Evet." dediğimde küçümseyen bakışları dikkatimden kaçmamıştı.

"Ah, peki. Sanırım bu normal. İpucu sensin. Yani ismin. Her seferinde oyundaki en yaşlının ismidir. Oyun başladıktan sonra birine sorsaydın, ipucunun ismindeki harflerde gizli olduğu söylenirdi."

"Birine sormam..." diye başladım, ama devam etme isteğimi çabucak kaybettim. "Pekala. Demek... Yeşil sopanın saklandığı yer ismimin harflerinde gizli. Harriet Reed. Bir anagram?" dedim.

Başını sallayan Olivia cebinden çıkardığı iPhone'un ekranını tıkırdatırken birden kaşlarını çattı. "Belki yanlış yazıyorumdur. Al, sen dene."

Telefonu verdi. Harf karıştırma aplikasyonu açmıştı. Ve adımı doğru yazmıştı. H-A-R-R-I-E-T—R-E-E-D.

İlk öneri ismimin hemen altındaydı: *reheated.*

"Isıtılmış," diye mırıldandım. "Bodrum katında mikrodalga ya da fırın falan var mı?"

Olivia başını salladı. "Mutfak giriş katında ve oyun sınırları dışında."

Harflere tekrar baktım. Sonra şimdiye kadar hatırlamamış olmamın şaşkınlığıyla "Aman Tanrım," deyiverdim. Göbek adım olan Yasmin'i ekleyerek harfleri yeniden karıştırdım.

Harfler yeni bir kelime oluştururken ipucunun küstahlığı karşısında başımı iki yana sallamaktan kendimi alamıyordum.

Hereditary.

Holbeck ailesinden birinin mizah anlayışı çok acayipti. Ekranı Olivia'ya çevirdim.

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum, henüz on üç yaşındayım," dedi.

"Doğuştan gelen kişilik özellikleri ya da miras anlamına geliyor," dedim. "Bodrum katında ya da burada bununla bağlantılı bir şeyler var mı?"

Öte yandan evin kendisi tümden bu kelimeyi anlatmıyor muydu?

Gözleri aniden parlamaya başlayan Olivia ağzı kulaklarında sırıtıyordu. "Tanrım. Buldum. Burası J. L. Holbeck'in New York'taki ilk evi. O zamandan beri ailede. Bodrum katında temel taşı gibi bir plaka var. Bu ev, içinde yaşayan herkese miras kaldı."

"Harika," dedim sevinçle. Sonunda kara görünmüştü. "İyi de buradan bodrum katına nasıl ineceğiz?"

Billy minik elini bir kez daha kaldırdı. Parmağıyla köşedeki endüstriyel görünümlü büyük üniteyi işaret ediyordu. Buyurgan bir tavırla, "Kapak," dedi.

23

Kapaktan Aşağı

CUMA, 16 ARALIK

Olivia kapağı üzerime kaydırarak kapattığında feneri servis asansörünün karanlığına tuttum. Asansör boşluğunu düşünmemeye çalışıyordum ve kapağın üzerinde belirtilen maksimum ağırlığın üzerinde olmadığımdan emin sayılırdım. Olivia elbette benden daha hafifti, ama bir çocuğu servis asansöründe beş kat aşağı gönderemezdim. Hem bir işi yapacaksan, kendin yapmalıydın ve oyunun artık bitmesini istiyordum.

Asansör tıngırdayarak inmeye başladığında Holbeck ailesini ve evin farklı bir yerinde içerek eğlendiklerini düşünürken içimde saf bir öfke körüklendi. Tabii içine düştüğüm durumu komik bulup gülebilirdim, ama Billy'nin sidiğine bulanmış halde, üstelik sekiz haftalık hamile halimle küçücük bir servis asansörüne sığmaya çalışmam hiç de komik gelmiyordu.

Asansör titreyerek durduğunda feneri söndürüp birkaç saniye sessizce bekledim. Bodrum katında ses duyulmuyordu. Demek iki metrelik canavar... ya da takım elbiseli yedi metrelik sözüm ona canavar burada değildi.

Nazikçe kapaktaki boşluğa parmaklarımı geçirip yavaşça kaldırdım. Kat karanlıktı. Olivia'nın söylediklerine harfiyen uyarak asansörden indikten sonra sağ tarafta duvarın dibinden ilerledim ve iki kapıyı geçtim. Üçüncü kapı pervazının üzerinde çerçeveli plaka duruyordu. Yeşil sopa buralarda bir yerde olmalıydı.

Sağımdaki kapıları saymaya başladım.

Bir.

Karanlıkta ayaklarımı sürüyerek ilerlerken yukarıdaki partinin belli belirsiz müzik ve kahkaha sesleri kulağıma geliyordu. Sonra başka bir ses duyunca donakaldım. İleride birinin nefesini duymuştum. Kendi nefeslerimi bastırmak için elim ağzıma uçtu. Yine birkaç saniye sessizce dinledim, ama ses yoktu. Biraz daha bekledim, ama sonra bu işi ben bitirmezsem, kimsenin bitiremeyeceğini kendime hatırlatmak zorunda kalarak yürümeye devam ettim.

İki.

Üç adım sonra bir kapı pervazı hissettim. Burasıydı. İnanılmaz temkinli hareketlerle kollarımı kapı pervazının üzerine kaldırıp elimle yokladım. Serçe parmağım değdiğinde çok yavaş hareket ettiğimden sopa kayarak yuvarlanmaya başladı. Yere gürültüyle düşmesini beklerken midem düğümleniyordu. Zifiri karanlıkta bir an için her şey dondu, sonra sesi duyunca fazla uzaklaşmadan yakalayabilmek için hemen eğildim.

İşte o zaman boğuk ve hayvani nefesi yine duydum. Yine donakalmıştım.

Buradaydı. *Buradaydı.* Takım elbiseli Krampus her kimse, benimle bodrum katındaydı.

Kostümün içinde acaba kim vardı? Dahası bodrum katında sadece ikimizken canavar rolünü devam ettirmesi iyice tuhaf kaçıyordu.

Düşünceleri aklımdan kovdum. Belli ki Holbeck ailesi gelenekleri çok ciddiye alıyordu. Karanlıkta elimi uzattığımda canavarın kim olabileceğini düşünüyordum. Oliver, Stuart, Edward. Sonra kaçınılmaz olarak Robert düşüncesine takılı kaldım. Teypteki kıza neler yaptığını duymuşken bodrum katının karanlığında olmak içimi korkuyla dolduruyordu.

Bütün düşünceleri beynimin gerilerine itip yaratığın çıkardığı sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

İki metre ötemde sağımdaydı. Aramızda sadece iki uzun adım vardı.

Ama Yeşil sopa daha yakındı ve oyun her an bitebilirdi.

Eve gitmek istiyordum.

Parmaklarımla sessizce yeri yokladım, ama aramaya devam ettikçe oyunu bitirmek istiyorsam, her şeyi göze alıp feneri yakmam gerektiğinin farkına varıyordum. Bütün hücrelerim bu fikre isyan etse de tek yapmam gereken önümde bir yerde duran sopayı kapıp sihirli kelimeyi haykırmaktı. Canavarın beni görmesi önemli değildi. Sonra bu işkence sona erecekti. Yaratık bana ulaşamadan sopayı alabilirdim.

Sımsıkı tuttuğum feneri yaktım.

Boşlukta toprak rengi karoların üstünde, dahası üç adım ötemde yaklaşık üç karış uzunluğundaki kalın Yeşil sopa öylece duruyordu. Hemen atıldım, ama aynı anda arkamda bir hareket duyunca dönüp el fenerimi koşarak üzerime gelen devasa yaratığa çevirmeden önce sopayı kaptım. Kaçarak umutsuzca doğrulmaya çalıştım. Yeşil sopayı sımsıkı tutuyordum.

Ama yaratık durmadı. Üzerime gelmeye devam ediyordu. Sonunda nemli kürkünü göğsümde hissettim. Beni duvara yapıştırmıştı. Nefesim kesilirken fener elimden düştü.

Beni duvara yapıştıran gölgeye bakıyordum. Islak ağzı burnumun dibindeydi. Beni inceliyordu. Beni köşeye sıkıştırmışken sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğmişti. Sopayı sımsıkı kavrarken sihirli kelimeyi söylemeye çalıştım, ama tıpkı kabuslarda olduğu gibi nutkum tutulmuştu.

Yakından iyice gerçek görünen yaratık ıslak elini ağzıma bastırdı. Bir kez daha kostümün içinde kim olabileceğini düşünüyordum.

O sırada birden işin rengi değişti.

Beni sertçe duvara yapıştıran Robert mıydı? Edward? Beni korkutmaya mı çalışıyordu? Aşağılamaya mı? Endişe, kafa karışıklığı ve yaratığın saf gücüyle felç olmuş bir haldeyken hiçbir şey yapamıyordum. Boştaki eli bütün şehvetiyle vücudumun kıvrımlarında dolaşırken sıcak nefesi boynumu yakıyordu. Sopayı sımsıkı kavramıştım. Artık mesele cinsel taciz sınırlarında dolaşıyordu.

Ne var ki pençe gibi parmaklar çocuk sidiğiyle ıslanmış kalçama ulaştığında felç halimden kurtuldum. Bu akşam yaşadıklarımı, Billy'nin yaşadıklarını düşündükçe öfkem kabarıyordu. Aileye, oyuna, bütün bu saçmalıklara karşı inanılmaz öfkeliydim.

Bütün gücümü toplayıp geri çekilerek dirseğimi elimden geldiğince sert bir şekilde yaratığın yüzüne geçirdim. Kostümün içinde kimin olabileceği ve bunun sonuçları umurumda değildi. Yaratık uluyarak gerilerken beni bıraktı.

Nefes nefeseydim. Biriktirdiğim öfkemle haykırdım. "*YEŞİL.*"

Anında ışıklar yandı. Evin her yerinde, kapıların elektronik olarak açıldığını duyabiliyordum.

Bitmişti. Oyun bitmişti. Ben kazanmıştım. Ama öfkem yerini zafer duygusuna bırakmıyor, bilakis başka bir şeye dönüşüyordu.

Koridorda bir kapının açılınca partinin hafif gürültüsü ve kahkahalar duyulabiliyordu.

Fiona'nın sesi kendisinden önce geldi. "Şampiyon belli oldu. İyi iş çıkardın Harriet!" Köşede belirdiğinde gülümserken heyecanla alkış tutuyordu. "Muhteşemdin."

Bir sağlık görevlisi yanımdan geçerek arkada yere yayılmış yaratığın oturup maskesini çıkarmasına yardım ettiğinde sonunda kostümün içindeki adam ortaya çıktı, ama daha önce gördüğüm biri değildi. Görevlinin uzattığı su şişesinden bir yudum aldıktan sonra terden sırılsıklam olmuş alnını sildi. Kim olduğunu anlamaya çalışsam da çıkaramıyordum. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Ağır kostüm yüzünden saçları terden bronz tenine yapışmıştı. Kızaran gözlerini ışıkta kısıyordu. Nefesi yorgunluktan ya da kafasına geçirdiğim darbeden dolayı hâlâ sıktı.

Suçluluk duygusu midemin kasılmasına neden oluyordu. Yine de bu adam gecemi mahvetmiş, yetmezmiş gibi oramı buramı ellemiş, ödümü koparmıştı.

"Nasılsın Mikhail?" diye sordu Fiona neşeyle.

Genç adam başını kaldırdığında yorgun gülümsemesine rağmen yakışıklı görünüyordu. Sportmence iki baş parmağını havaya kaldırdı.

"Yine harika bir performanstı Mikhail," diye devam etti Fiona. "Hatta en iyisiydi." Kadının ses tonundan Mikhail'in pek İngilizce bilmediğini düşünmeden edemiyordum. "Her yıl hareket yakalama dublörü tutarız," diye ekledi koluma girip beni olay yerinden uzaklaştırırken. "Yani Krampus olmaları için. Mikhail bir özel efekt performansçısı. İki yıldır bizim için Krampus'u oynuyor. Tam bir fenomen. Onu bulduğumuz için çok şanslıyız."

Sersemlemiş halimle beni bodrum merdivenlerinden yukarıdaki koridorun parlak ışığına çıkarmasına izin verdim. Öfkem artık düpedüz kuşkuya dönüşmüştü. Ev, olağandışı hiçbir şey olmamış gibi çocuk sesleriyle yeniden canlanırken Fiona beni ze-

min kattaki tuvalete götürdü. Çişe bulanmış pantolonumu ıslak bir fanilayla silmeye başladığında şaşkınlıkla bakakalmıştım.

"Billy'ye her seferinde oyundan önce tuvaletini yapmasını söylüyorum, ama hiç dinlemiyor," dedi esefle.

Elini tuttuğumda başını kaldırıp baktı.

"Bu oyun neydi böyle Fiona? Sence bir sorun yok mu?"

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra alnıma dokundu. "Neden? Kendini iyi hissetmiyor musun? Fazla mı geldi? Yani bebek için?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki benim için fazlaydı. Neden önceden açıklamadın ki? Neden kimse bir şey söylemedi?"

Gözleri kapıya kaydı, sonra kendiyle savaşıyormuş gibi bana baktı. Alçak sesle, "Çünkü bu da oyunun bir parçası," dedi. "Yeni aile fertlerine kimse oyunun nasıl oynandığını anlatamaz. Herkes gibi onlar da kuralları kendileri keşfetmek zorunda. Bu bir sınav. Kişilik sınavı. İki nesilden ekip çalışması." Gülümsedi. "Ve sen kazandın. Mutlu olmalısın." Ses tonu bir parça sinir olmuş gibi gerilmişti. Sanki bu akşam dünyayı ayaklarımın altına sermişti ve bunun için ona teşekkür etmemi bekliyordu.

"Peki Billy? Onun için endişelenmedin mi?" diye sorduğumda, aklıma yeni bir soru geldi. "Bir saniye... altını ıslattığını nereden biliyorsun? Bizi mi seyrediyordunuz?"

Başını salladı. "Elbette. Karanlıkta çocuğumun bir yabancıyla yalnız kalmasına izin vereceğimi mi sanıyordun?" dedi usulca, ama bam teline dokunduğumu hissedebiliyordum. "On beş yıl önce eve hırsız girdi. Artık her yerde kamera var. Önümüzdeki yıl görürsün. Hepimiz oyunu seyrederiz." Dikkatini tekrar ıslak pantolonuma yöneltti. "Bunun işe yaradığından emin değilim. Uğraşmaya değmez. Sana kendi pantolonlarımdan birini vereyim. Ama şimdi içeri geçmemiz gerekiyor," dedi yüzümü

mecierken gülümseyerek. "Hediye zamanı. Tabii kendini hazır hissediyorsan?"

Ne kadar hazır olduğumu anlayacağını umduğum bir bakış fırlattım.

"Peki," dedi diken üstünde. "Eh, çocuklar Harriet teyzelerini bekliyor. Sanırım şampiyonu görmek için sabırsızlanıyorlardır, haksız mıyım?"

Fiona'dan nefret ettiğime ve bu nefretin haklı olduğuna kanaat getirdim. Elinden kaptığım atleti, pantolonumu sertçe birkaç kez sildikten sonra bir kenara fırlattım. "Evet, hadi şu işi bitirelim."

24

Elmas Kömür Değildir ve Diğer Gerçekler

CUMARTESİ, 17 ARALIK

Mount Sinai Hastanesinin ışıkları, bileğimdeki elmas bileziğin ışıldamasına neden oluyordu. Krampus'u yendiğim için ödülüm bu olmuştu. İyi bir kız olarak çocukları korumuş, günü kurtarmıştım. Ben sıradan bir kahramandım.

Hamileler koğuşundaki flüoresan ışığında pırıldayan bileziğin güzel olduğunu inkar edemezdim. Krampus, Aziz Nikolas ya da canı cehenneme biri ayakkabımın içine bırakmıştı. Fiona'yla Oliver'ın holüne dizilen bütün ayakkabılar, iyi kötü bir sürü hediyeyle doldurulmuştu.

Sadece benim ayakkabım siyah kömür tozuyla kaplıydı. Sonuçta yaramaz çocukların hediyesi kömür olurdu. Hayatım boyunca ne yaramazlıklar yaptığımı elbette bilemezlerdi. Öte yandan Robert'm kasetini dinledikten sonra belki de bildiklerini düşünmeden edemiyordum.

Sol ayakkabımın içine deri bir kutu bırakılmıştı. Hediye içindeki notun altındaydı.

Bizden önceki çiftin ultrason için odaya girdiğini seyrederken geceyi düşünmemeye ve öfkemi yatıştırmaya çalışıyordum. Krampus tarafından kovalanmanın bize haddinden fazla zarar vermiş olabileceğinden endişelenmediğimi söylesem yalan olurdu. Ultrason kalp atışları yerine sessiz kalabilirdi, çünkü bazen hayat son derece kırılgandı.

Steril koğuşta rengarenk ışıldayan elmaslara baktım.

Edward dün gece Oliver ve Fiona'nın koridorunda hâlâ titreyen bileğime bileziği takarken eve döner dönmez kopacak tufanın farkında değildi. Yaratığın eli bedenimde dolaşırken gözlerimdeki bakışı kameralardan görmüştü.

O sırada Matilda ganimetimi incelemek için yanımıza sokularak, "Kömür ve elmas ha? Bu çok komik," demişti. "Babam yine yapacağını yapmış. Elmasların kömürden geldiği yaygın bir yanılgıdır. Elbette bu doğru değil. Kömür çürük bir maddedir. Elmaslar organik herhangi bir şey henüz çürümeden çok önce vardı." Sonra bilgiç bir ifadeyle sırıtmıştı. "Kömür kömürden, elmas da elmastan gelir."

Koridorda hemşirenin gıcırdayan spor ayakkabılarını duyunca doğruldum. Edward elimi tutuyordu. Uykusuzluktan mahmur bir ifadeyle gözlerine baktım, ama elimi geri çekmedim.

Gece ilk büyük kavgamızı yapmıştık. Yanlış anlaşılmak istemem; normal bir çiftiz, biz de kavga ederiz. Ama önceki gece büyük bir kavgaydı. Söyleyeceklerimiz tükendikten sonra bile bitmemişti. Özetle sorun Edward'ın beni oyun hakkında uyarmamış olmasıydı.

"Oyunu bilmeden oynaman gerekiyor. Kural bu. Durumu hemen anlayacağını düşünmüştüm. Bu kadar ciddiye alacağını nereden bilebilirdim? Tuhaf bir oyun olduğunu... bizimkilerin tuhaf olduğunu söylemiştim. Sen de sorun etmemiş, hatta bunu yapmak istediğini söylemiştin," diye kendini savunmuş, yastığı-

mi ve yorganını kolunun altına sıkıştırmıştı. Tepkim karşısında hem afallamış hem de sinirlenmiş görünüyordu. "Ödünün kopacağını nereden bilebilirdim? Nasıl? Oyunu bırakman yeterdi."

"Bilemiyorum Ed, çok korkmuştum. Belki iki metrelik bir canavardan bahsetseydin, daha aklı başında kararlar alabilirdim? Belki hamileliğim senin için bir ipucu olabilirdi? O halimle bütün akşam kucağımda bir veletle dolaşıp servis asansörüyle beş kat inmek zorunda kaldım!"

"Onu taşıdığını bilmiyordum. Öte yandan durumu hafife falan almak istemem, ama Fiona da oyunu ilk oynadığında hamileydi. Eminim annem de öyleydi. Bir sorun olacağını bilmiyordum. Sadece iyi bir oyuncu olduğunu, oyunu iyi bir saçmalık olarak gördüğünü düşündüm. Yanılıyor muydum? Yani sonuçta kazandın, kazanmadın mı? Hem de rekor zamanda. Kendin yaptın, ben seni zorlamadım." Durup taş kesilen yüz ifademe baktıktan sonra eklemişti. "Bir oyundu Harry. Kuralları bilmemen oyunun bir parçası. Durabilirdin... kaçman ya da kazanman gerekmiyordu. Krampus'un yakaladığı çocuklara mutfakta dondurma veriliyor!"

Bunu öğrenmek bardağı taşırmıştı. "Aman Tanrım Edward. Bunu nasıl bilebilirdim? Lanet olsun! Bana hiçbir şey söylemedin. Hem de..."

"Amaç da bu zaten Harry! Baskı altında ne yaptığını, ekip çalışmasında nasıl olduğunu görmek. Ve çok da iyi iş çıkardın. Tamam mı? İyisin."

"Sana iyi mi görünüyorum Edward? Ha? Hareket yakalama performansçısı bir herif tarafından kovalanıp sonunda tacize uğradıktan sonra iyi mi görünüyorum? Dr. Leyman'ın tavsiyesi üzerine stresten kaçınıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Uyuyana kadar böyle devam etmişti.

Belli belirsiz şişen karnıma yayılan sıcak jelle sedyede yatarken olumlu şeyler düşünerek yatışmaya çalışıyordum.

"Her şeyin plana uygun olup olmadığını görmeye çalışacağız," dedi uzman. "Umarım bir tarih de söyleyebiliriz." Omzuma dokundu. "Önceden belirtmek istiyorum... bugün kalp atışı *duymazsak*, bu bir sorun olduğu anlamına gelmez. Tamam mı? Okay? O yüzden sabırlı ol. Bazen hamileliğin başladığı tarihte yanıldığımız oluyor. Hem de çok sık oluyor. En az altıncı haftaya kadar kalp atışı duymak gibi bir beklentimiz olmaz. Tamam mı?"

Aklımı okumuş olması hoşuma gidiyordu. Ama düşününce, belki de sadece yüzümden neler düşündüğümü anlamıştı.

Edward yanımda kıpırdandı. Endişesini ve beklentisini hissedebiliyordum. Benden önceki sayısız kadın gibi tavana bakıp ultrason uzmanın karnımda bir hayat belirtisi bulmayı beklerken en az benim kadar heyecanlıydı.

Çok geçmeden kadın hiçbir şey söylemeden ekranı bize çevirdi. Ultrason görüntülemeyi anlamaya çalışırken gözlerim siyah-beyaz lekelerde mekik dokuyordu.

Sonra optik bir illüzyon gibi beliriverdi.

Fasulye şeklinde minicik bir deniz yaratığı gibi minik bir hayat içimde kıpırdıyor, kıvranıyordu. Bendendi, ama benden bağımsızdı.

Birileri nefesini tuttu. Ben miydim, yoksa Edward mı kestiremiyordum.

Sonra sesleri duymaya başladım. *Vuş, vuş, vuş*... Bir denizaltında hava pompalayan havalandırma gibiydi.

İşte tanışmıştık. O an âşık oldum.

Gelecek gözümün önüne seriliyordu. Bebek, çocuk, ergen, yetişkin... Boyu uzuyor, görünüşü değişiyor, yaş alıyordu, ama bu yolculuğun her anını seviyordum. Doğum günleri, Noeller,

eğlence, kalp kırıkları... Her şeyi. Her şeyi aynı anda onun için istiyordum.

Ultrason uzmanı gülümseyip tekrar ekrana dönerek, "Tebrikler," dedi. Sonra nazikçe karnımdaki jeli silmeye başladı. "Bugün sekizinci haftadayız. Artık giyinebilirsin. Bir sonraki tarama ve cinsiyet testi için istersen önümüzdeki hafta bir gün kararlaştırabiliriz?"

Metroyla eve dönerken Edward'la yan yana oturuyorduk. Tartışmaları unutmuş, ellerimizi kenetlemiştik. Akşamki oyun bütün önemini çoktan yitirmiş, bir gün çocuğumuza anlatacağımız komik bir anıya dönüşmüştü. Bileğimdeki bilezik Holbeck tarikatına giriş ayinimdi ve gerektiğinde ne kadar cesur olabileceğimin kanıtıydı.

Evde Edward'ın iş seyahati için bavulunu hazırlamasına yardım ettim. Çinli yatırımcılarla işler iyi gittiği için Hong Kong'a gitmesi gerekiyordu. O arada bebeğimizin ismi için fikir yürüttük. Edward döndükten sadece birkaç gün sonra bebeğimizin cinsiyetini öğrenme düşüncesiyle sessiz hoşnutluğumuz tam gaz heyecana dönüşmüştü. Gelişmelerin hızı hem göz korkutuyor hem de heyecan veriyordu.

Robert'ı ve kaseti beynimin gerilerine ittim. Edward'a bahsetmek istemiyordum. Önce Samantha'yla konuşmam, yeni oyunun ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Bavulunu asansöre yerleştirdikten sonra bana sarılırken, "Ciddiyim," dedi. "Yakınlaşmak istemiyorsan, yakınlaşmak fazla geliyorsa... ki böyle düşünmen çok normal olur, her zaman geri çekilebiliriz. Artık ailem *sensin*. İkinizsiniz," diye eklediğinde sıcak elini şişmeye başlayan karnıma yerleştirdi.

Ailesini düşündüm. Lila, Billy, Eleanor, Matilda, arkadaşlıkları, görkemleri, onayları... Olabileceğimiz aileyi kaybetme

düşüncesiyle elimde olmadan yüreğim sızlıyordu. "Akışına bıraksak?" dedim. "Fevri davranarak bebeğimizi bir şeylerden mahrum bırakmak istemiyorum. On ikinci haftadan sonra hamile olduğumu söylediğimizde her şey yoluna girecektir, öyle değil mi? Hem çocuğumuzun büyük bir ailesi olsun isterim. Büyükanne, büyükbaba, amcalar, halalar... Seninkiler olmazsa, hiçbir akrabası olmayacak."

Binanın lobisinden Edward'ın bindiği taksi trafikte kaybolana kadar arkasından baktım. Üç gün boyunca tek başımaydım. Bu ailenin bir ferdi olmak isteyip istemediğime karar vermek, Robert'ın oyununu anlamak ve onu nasıl yeneceğim üzerine düşünmek için tam üç günüm vardı.

25

Dağının Gördüğü

PAZARTESİ, 19 ARALIK

Kalabalık kafede göz göze geldiğimizde Samantha Belson şaşırmış görünüyordu. Belki farklı birini... belki benden daha yaşlı ya da daha genç birini görmeyi bekliyordu.

İçeri girdiğim anda onu tanımıştım. Bir zamanlar sarı olan saçlarını doğal kestane rengine boyamıştı. Pennsylvania soğuğu yüzünden minik omuzları büzülmüştü. Nerede yaşadığını bilmiyordum, ama Philadelphia'nın hemen dışındaki bir çevreyolu servis istasyonunda buluşmayı kabul etmiştim. Buraya gelmem arabayla iki saat sürmüştü.

Yakından altmıştan çok daha genç görünüyordu. Sağlam kemik yapısının yanı sıra stresten uzak bir hayat yaşadığı belli oluyordu. Holbeck ailesiyle yaşadıktan sonra eminim böyle bir hayatı tercih etmişti.

Uzattığım eli sıktı. "Harriet?"

Başımı salladım. Hâlâ çekingen ve temkinli görünüyordu. "Harriet Reed," diye kendimi tanıttığımda İngiliz aksanımdan rahatsız olduğunu hissedebiliyordum. Bu da beklemediği bir şeydi ve beklenmedik her şey aramızdaki duvarların yüksel-

mesine neden olabilirdi. "Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," diye devam ederken sahip olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim olmayan güvenilir yanımı yansıtmaya çalışıyordum. "Bugün geldiğin için minnettarım. Sıra dışı bir talep olduğunun farkındayım."

Sandalyeyi çekip oturdum. Onun da oturmasını umuyordum. Kafeyi temkinli gözlerle süzdükten sonra oturdu. Parlak sarı masada karşı karşıya oturan iki yabancıydık. Her halükarda benle ya da durumla ilgili bir şey yüzünden kalmaya karar vermişti. Yapayalnız geldiğim için doğrudan bir tehlike olmadığımı hissetmiş olmalıydı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, beni süzerek arkasına yaslanırken.

"Açık kaynakları kullanarak," dedim dürüstçe. "İnternette bulabildiğim altmış yaşlarındaki her Samantha Belson'a mesaj attım."

Kendini tutamayıp kıkırdadı. "İyiymiş. Sonuçta işe yaradı. Bir tek ben mi cevap yazdım?"

"Hayır, ama anında cevap veren tek kişisin. Aileyle ilişkili iletişime geçildiği için endişelenmiş görünüyordun. Sorulacak sorulardan endişeleniyordun belki. Bu sorular ancak seni rahatsız edebilirdi."

Sözlerimin doğruluğunu fark edince gerildi. Boş kâğıt bardağıyla oynarken, "Eh, yıllardır kimse onlardan bahsetmemişti," dedi. "Benim için birer hayalettiler. Bulaşmak istemediğim hayaletler." Ses tonu bir ilkokul öğretmeni kadar nazikti. "Peki bütün bunların içinde *sen* tam olarak kim oluyorsun Harriet Reed?" Söyleyeceklerimi merak ediyormuş gibi bakıyordu.

"Hiç kimse," dedim. "Sadece endişeleri olan bir gözlemciyim." Holbeck ailesinden biriyle evlenmek üzere olduğumu henüz söylememenin en iyisi olacağına karar vermiştim. "Endişe

ettiğin buysa, gazeteci falan değilim. Sadece kazadan sonra sana ne olduğunu merak etmiştim. İşten ayrıldıktan sonra başına... bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm."

"Anlıyorum," diyerek öne doğru eğildi.

"Holbeckler sıradan bir aile değil, bunu ikimiz de biliyoruz, ama ne kadar sıra dışı olduklarını bilmek çok zor. Bilmem anlatabiliyor muyum? Normalden ne kadar saptıklarını öğrenmem gerekiyordu."

Neden bahsettiğimi anlamış gibi sinirli bir kahkaha attı. "Ailenin yanından neden ayrıldığımı öğrenmek istiyorsun?" diye sorarken yüz ifadesi ciddileşmişti.

"Evet."

"Olanlar yüzünden ayrıldım."

"Bobby," diye üsteledim.

"Bobby hakkında konuşamam, biliyorsun," dedi aniden gerilerek gözlerini bana diktiğinde. "Eşlerden birisin, değil mi?"

Sorunun doğrudanlığı karşısında bocaladım. "Hayır, değilim. Henüz değilim," dedim kelimelerimi özenle seçmeye çalışarak. Ve bunları söylerken haftalardır ilk kez bir şeyin farkına varıyordum. Hiçbir söz vermemiştim. Ed'in ailesine gelin gitmemi imkansız kılacak şeyler öğrenebilirdim. "Bobby hakkında niye konuşamıyorsun?"

"Gizlilik sözleşmesi."

Kaşlarımın havaya kalktığını hissettim. "Bobby ile ilgili... gizlilik sözleşmesi mi imzalattılar?"

Sorudan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Hayır. Holbeck ailesi için çalışan herkes, ilk iş gününde bir gizlilik sözleşmesi imzalar. Zengin ailelerde rutindir. Böylece kendilerini daha güvende hissederler. Özel hayatları, işleri, aile ilişkileriyle ilgili konuşmalarını duyarız..." Gözerini bana dikip duraksadı.

"Yardım etmeyi isterdim. İyi bir kıza benziyorsun, ama maalesef detaylar hakkında konuşamam. Özellikle Bobby gibi hassas bir meselede. Dava açarlarsa... evim dışında hiçbir şeyim yok Harriet. Eminim anlıyorsundur. Evimi verdikleri parayla aldım."

"Ayrılmayı kendin seçtiysen sana niye para verdiler ki?"

Sessizce bakakaldı. Açığını yakalamıştım.

"Samantha lütfen. Nasıl bir işe girdiğimi öğrenmem gerekiyor," diye yalvardım, ardından hemen konuyu değiştirdim. "Bir şey söyleyemeyeceksen ya da söylemeyeceksen benimle buluşmayı niye kabul ettin? Neden geldin?"

"Çünkü geçmişin tozlarını silip önüme koydun. Kim olduğunu bilmem gerekiyordu. Bana sorun çıkarabilecek bir mesele olabilirdi."

Bunu yaptığım için kendimden nefret etsem de kozumu kullandım. "Senin için bir soruna dönüşebilir. Hamileyim ve bu insanların yanındayken güvenliğimden endişe ediyorum. Bana onları anlatmana ihtiyacım var. Daha fazlası olmayacak, söz veriyorum. Seni zora düşürmek istemem."

Gözleri karnıma indiğinde beni başka bir gözle görmeye başladığını hissedebiliyordum. "Ah anlıyorum," dedi. "Eh, en azından neden burada olduğunu anladım. Mantıklı. Oğlanlardan biri. Evet, evet. Bence sormak istediğini sor, öyle ilerlemeye çalışalım."

"Bobby. Ölümünde bir tuhaflık var mıydı?" diye sordum hemen.

"Tuhaf derken?"

"Kendini mi attı, yoksa..."

"İtildi mi? Atladı." Kararlı ses tonu, yanlış sularda olduğum anlamına geliyordu.

Robert'ın kasetini düşündüm. Samantha'nın ölümünü, o gün hakkında bildiklerine bağlamıştı. Bobby kendini attıysa, o za-

man bu kadın Robert hakkında ne biliyordu? "Bobby bir şey yüzünden mi atladı? Yani intihar bir kişi ya da olay yüzünden miydi?"

Gözlerime baktı, sonra dudakları bir çizgiye dönüşürken belli belirsiz başını salladı. "Mm-hmm. Bobby o zamanlar babası yüzünden sıkıntılıydı. Üzerinde fazla baskı vardı. Ama *kendisi* atladı."

Aynı cevabı alınca içimde bir şeyler gevşer gibi oldu. Bobby intihar etmişti ve Robert kimseyi öldürmemiş, cinayeti uydurmuştu. Samantha hayattaydı. Kaset bir oyundu.

"Holbeckler oyun oynamayı seviyor, değil mi?" diye sordum.

Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Artık bütün dikkati bendeydi. "Ah evet. Evet, severler. Bazıları çok acımasız olabiliyor."

"Holbeck ailesinden bazıları?" diye sorarak açıklamasını bekledim.

"Hayır. Oyunlardan bazıları."

Demek başka oyunlar da vardı. Ben sadece buzdağının ucunu görmüştüm.

Aklıma dadılığıyla ilgili bir soru geldi. "Bobby'nin öldüğü gün New York'taydın. Düştükten sonra aşağı koştun. İlk yardımı yapan sendin. Robert Holbeck yanına gelerek olanları açıklamaya çalıştı, ama o sırada çocuklara kim bakıyordu..."

"Bir saniye... Ne?" diye sözümü kesti Samantha. Beti benzi atmıştı. "Ne dedin sen?"

Donakaldım. Yükselen ses tonu ensemin ürpermesine neden olmuştu. Sözlerimi tekrar aklımdan geçirmeye çalıştım, ama benden önce davrandı.

"Bobby'nin öldüğü gün orada değildim. New York'ta değil, çocuklarla birlikte Hydes'daydım. Hep çocuklarlaydım. Şehirde ne işim olur? Bobby yirmi yaşında genç bir adamdı. Dadıya ihtiyacı olmadığı kesindi."

Birden anladım. Robert'ın kasette bahsettiği sarışın... o gün rüzgârda saçları dalgalanan Samantha değildi. Samantha Belson hayatta olabilirdi, ama konuyla alakası yoktu.

Yanlış kadını bulmuştum.

Sözlerimi dikkatle seçtim. "Samantha, o gün New York'taki evde sarışın bir kadın vardı. Kim olabileceğini biliyor musun?"

Düşündü. "Oraya nadiren giderdim. Kimin gelip gittiğinden emin değilim ve..." Birden gözleri parladı. "Aman Tanrım... Hayır, o olamaz. *Sarışın* biri olduğundan emin misin?"

"Emin değilim, ama sarışın bir kadınla alakalı olduğunu düşünüyorum, evet. Seni bulunca güvende olduğuna kanaat getirmiştim. Aklına kim geldi?"

Birden ayağa fırlayıp telaşla ceketinin düğmelerini iliklemeye başladı. Meselenin ciddiyetini kavramıştı. Geçmişe çekilmek üzere olduğunu ve bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalabileceğini düşünüyordu.

Görüşmemiz sona ermişti.

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Lütfen Samantha... Kadının başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

Samantha çantasını omzuna geçirdi. "Bence bu kadarı yeterli," derken kararlıydı. "Bu *işe* dahil olamam. Onların dünyasına tekrar sürüklenemem. Lütfen beni bir daha arama. Adımı anma. Ararsan ya da adımı anarsan, bilgilerini polise vereceğim." Gidecekken birden durdu. Sanki suçluluk duygusuyla tereddüde düşmüştü. "Kendine bir iyilik yap ve o insanlarla uğraşma, anlıyor musun? Hele hamileyken hiç bu işlere girme," dedi ciddiyetle. "Onlar senin benim gibi insanlar değildir. Bizim gibi düşünmezler. Bizimle aynı dünyada bile yaşamazlar. Uzak dur. Mesele nedir bilmiyorum, ama her şeyi boş ver, sadece kendini düşün. Çocuğunu düşün." Aklına bir şey gelmiş gibi aniden sustuğunda yüz hatları gerildi. "Hangisiyle evleniyorsun?"

"Edward," dedim küçük bir duraksamanın ardından.

"Ah," dedi basitçe. "Sarışın... az önce aklıma gelen, Bobby'nin üniversitedeki kız arkadaşıydı. İlişkileri bittikten bir ay kadar sonra Bobby öldü. O gün neden orada olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama gençti ve sarışındı."

"Adını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"O zamanlar önem vermemiştim," dedikten sonra dışarıdaki otoparka baktı. Gözleri arabaların ön camlarında dolaşıyordu. "Beni sakın arama," dedi yine alçak ve titrek bir sesle. "Tavsiye ister misin Harriet Reed? Holbeck ailesiyle birlikteyken yaptıklarına çok dikkat et."

26

Kim O Kadın?

PAZARTESİ, 19 ARALIK

Holbeck ailesiyle birlikteyken yaptıklarına çok dikkat et.

Arabayla eve dönerken Samantha'nın uyarısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Bu uyarıyla birlikte belki de oğullarını kaybeden zengin bir aileyle ilgili bir gerilim kitabı yazmamam gerektiğini düşündüm, ama bunu ilk kez düşünmüyordum. Birkaç gün önce ilginçmiş gibi görünen bu fikrin beni potansiyel bir yem haline getirdiğini görebiliyordum. Ama taslakta düzeltme yapabilirdim. Belki de yapamazdım.

Gerçi artık daha önemli bir meselem vardı. Bobby'nin üniversitedeki kız arkadaşının adını öğrenip hayatta olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Hayatta değilse, polise gitmem gerekirdi. Babasını ve ailesini ifşa ettiğimde Edward'la ilişkime ne olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Öte yandan... Robert o kaseti bana niye vermişti ki? Kendi ölüm fermanını mı yazmıştı?

Edward'ın babasından hiç şüphelenip şüphelenmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Yıllarca o adamla aynı evde yaşamıştı. Belki aralarının bozulmasına neden olan şeyle karşı karşıyaydım.

Samantha'nın kimle evlenmek üzere olduğum sorusu aklımdan çıkmıyordu. Edward konusunda endişelenmiş gibi görünmemişti. Acaba hangi Holbeck'le evleneceğimden endişelenmişti?

Oliver? Stuart? Hatta Robert?

Edward'ın arabasını sağ salim binanın altındaki otoparka bıraktıktan sonra yukarı çıkarak çalışma masama otururken üzerimdeki kışlıklardan kurtuldum ve arama motoruna *Bobby Holbeck kız arkadaş* kelimelerini girdim.

Bir kez daha otomatik düzeltme sonuçlarıyla birlikte Robert Holbeck'in 70 ve 80'lerde çeşitli manken ve sosyete kızlarıyla çekilmiş fotoğrafları ekranı doldurdu. Aralarında sonunda evlendiği ceylan gözlü ve gizemli görünen genç Eleanor da vardı.

İsmi bilmeden Bobby'nin kız arkadaşını bulamayacaktım.

Enerjimi toplamak ve düşünmek üzere teselli niyetine mutfakta bir şeyler atıştırdım.

Birine sorabilirdim. Edward, Matilda ya da Eleanor'u arayabilirdim. Evet, tuhaf bir soru olacaktı. *Ölen kardeşinin/oğlunun eski kız arkadaşının adı neydi?* Ama bu sayede zamandan ve kaygıdan tasarruf edebilecektim. Öte yandan Samantha'nın sözlerini hatırlayınca aynı nedenle Matilda ve Robert'ın Fiona'nın oturma odasındaki sohbeti aklıma geldi. Bu soruyu sormak için herhangi birine güvenebileceğimden emin değildim.

Oysa Edward, Bobby'nin kardeşiydi ve burası onun eviydi. Bir yerlerde Bobby'nin fotoğrafları olması mümkündü. Tek yapmam gereken Bobby'nin üniversite zamanında katıldığı bir parti ya da balo fotoğrafı falan bulmaktı. Bir ilişkisi varsa, kız o fotoğraflardan birindeydi. Öldükten sonra Bobby'nin eşyaları bir yerlere kaldırılmış olmalıydı, çünkü eski odasında herhangi bir eşyası olmadığı kesindi.

Edward'ın dolabının önünde dururken birden müstakbel eşimin kişisel eşyalarını karıştırma fikriyle rahatsız oldum. Evlilik

teklifi ettiği akşamdan beri, aramızda inşa ettiğimiz güveni tırpıklamış olmam hiç akıllıca değildi. Gerçekten Edward'ın özel eşyalarını ve ölen ağabeyinin hayatını karıştırmak istiyor muydum? Çünkü onun aynı şeyi yapmasını istemezdim ve eşyalarımı karıştırırsa neler bulacağını adım gibi biliyordum.

Ama eski kız arkadaşın kim olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenebilirsem, Robert'ın kasetinin bir oyun olduğunu anlamış olacağım için karşısına çıkıp bu oyunu sona erdirebilirdim.

Bu kararla birlikte, ayakkabı kutularının görülebildiği en yüksek rafa ulaşabilmek için bir sandalye çektim. Tahmin ettiğim şeyi bulmuştum.

Eski bir okul sandığı ve güneşten rengi atmış bir dosya kutusu.

Karanlık bir düşünce beynimi ele geçirirken duraksadım. Bir fotoğraf bulursam, kız öldüyse ve Robert'ın kasette anlattıkları gerçekse bir şeyler yapmam gerekecekti. Bu durumda kendi geçmişim gündeme gelebilirdi.

Düşünceyi beynimin gerilerine ittim. Köprüye gelmişken geçmemek olmazdı.

Bir saatlik araştırmanın ardından bacaklarım uyuşmuş halde yerde oturuyordum. Biraz nefeslenmek için ayağa kalkıp etrafımdaki kaosa baktım. Edward'ın okul, üniversite, hafta sonu ve tatil fotoğrafları... Arkadaşlar, sevgililer, tanımadığım bir sürü aile ferdi, tanıdığım birkaç aile ferdi... Kucaklaşmalar, öpücükler, alkolden kızarmış yanaklar, şakalaşmalar... Islak saçlar, Bermuda şortlar, okuduğunu bile bilmediğim güneş kremine bulanmış kitaplar... Edward'ın hayatına dair şipşak anlar her yanımdaydı. Başka kızlara... bir zamanlar sevdiği tazecik genç kadınlara odaklanmamaya çalıştım. Bir kartpostalın ardına onun için yazılmış şiire takılmamaya çalıştım.

Bilakis gözlerim sadece Bobby'yi arıyordu. Ama eski mektuplar, tatil anıları ve karneler arasında onu bulamamıştım. Edward'ın hayatı gözlerimin önündeydi. Bobby yoktu.

Gerçi bu muhtemelen doğaldı. Edward muhtemelen Bobby'yi ayrı bir yerde tutuyordu. Hayatımın diğer anıları şöyle dursun, annemle babamın 90'larda çekilmiş puslu fotoğraflarını bile saklamıyordum. Hepsini bir yere kapatmıştım ve sadece görmek için çaba gösterebildiğimde bakıyordum. Böylesi sürprizsizdi. Böylesi daha kolaydı.

Tecrübelerime göre Edward ağabeyinin fotoğraflarını muhtemelen güvenli bir yere kilitlemişti.

Uyuşan bacaklarımı sallayarak Edward'ın çalışma odasına yöneldim. Benimkinden büyük odası en son bilgisayar teknolojisi, sabit diskler ve çoklu ekranlarla donatılmıştı. Babayla oğulun çalışma odaları arasındaki çarpıcı benzerlik bir anda gözüme çarptı.

Çift sıralı ekranları geçip masanın yanındaki ahşap dosya dolabına gittim, ama on beş küçük çekmeceyi karıştırdıktan sonra hiçbir şey öğrenememiştim. Faturalar, ekstreler, yazışmalar... Kişisel eşyalar yoktu.

Bunun üzerine masasına dönüp çekmeceleri denedim. Yine bir şey bulamadım.

Gözlerim kitap raflarında, sabit disklerde, kâğıt yığınlarında dolaştı. O sırada duvardaki kitap raflarında bir dizi eski kodlama kitabı arasında küçük ve kilitli bir çelik kutu gördüm. Bunu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Dahası en yeni teknolojilerle donatılmış odada fazlasıyla antika görünüyordu.

Gidip koyu gri metal kutuyu yavaşça aldım. Beklediğimden daha ağırdı. Doluydu. Kilidinde anahtar yoktu, ama ilkel tasarımına bakılırsa açmam işten değildi. Kazadan sonra birlikte yaşadığım teyzem, bakımım için aldığı çocuk parasını benzer bir çelik kasada saklıyordu. Cesaretimi toplamam ve ustalaşmam

biraz zaman almıştı, ama o zamanlar günler birbirini kovalarken gidenleri düşünmekten başka bir şey yapmıyordum. Yani ustalaşmak için zamanım olmuştu.

Teknik olarak bu kasalar bir ataşla açılabiliyordu. Bu gerçek yaygın bir şekilde bilinirken, kasa üreten şirketlerin hâlâ iş yapabilmesi bir mucizeydi.

Edward'ın masasındaki kâğıt yığınları arasında bulduğum küçük bir metal ataşla birlikte kutuyu oturma odasına götürerek kanepeye yerleştirdim. Bu arada ataşın ucunu açıp düzleştirmiştim. Sonra boynumu kütletip kutuyu dizlerimin üzerine yerleştirdim ve on bir yaşında sahip olduğum sihirli dokunuşu kullanmaya hazırlandım.

Sürgüsü kolayca kayarak açılması tatmin ediciydi. Bu kasaları ve kutuları satın alanlar, asla güvenli olmadıklarını bilmeliydi. Edward muhtemelen bunun farkındaydı. Bu ürünler herhalde emniyetten ziyade kişisel dürüstlük temelinde çalışıyordu; kullananlar başkalarına, içine bakılmasını tercih etmediklerini söylüyordu.

Kapağı açtım. İçinde kalın bir deste fotoğraf vardı.

Bingo.

İlk fotoğrafta Holbeck çocukları kol kola girmiş, kameraya kocaman sırıtarak bakıyordu. Bobby ve Edward onlu yaşlardaydı. Matilda, Oliver ve Stuart daha küçüktü. Mutlu görünüyorlardı. Tuhaf şartlar altında büyümüş olmalarına rağmen en azından birlikte olduklarını düşündüm. En azından bir süre birbirlerine destek olmuşlardı.

Alttaki fotoğrafta doğal gülümsemesi ve koyu renkli gür saçlarıyla tanımadığım bir kız kameraya poz veriyordu. Daha önce hiç görmemiştim, ama çok güzeldi. Kuşkusuz Edward'ın paparazzilere yakalanmamış eski bir kız arkadaşı ya da platonik aşkıydı. Fotoğrafı hâlâ kilitli bir kutuda tuttuğu düşüncesiyle yüre-

şime bir kıskançlık sızısı saplandı. Oysa ben de uzun zamandır açmadığım kutularda benzer fotoğraflar saklıyordum.

Hızla özellikle ayrılmış fotoğrafları tek tek incelememeye çalışarak hızla karıştırdım. Ne aradığımı biliyordum ve destenin ortalarında aradığımı buldum.

Columbia ceketini gördüğüm anda ellerim titremeye başlamıştı.

Bobby, yemyeşil bir futbol sahasının önünde kocaman gülümsüyordu. Maç sonrası olmalıydı. Yanında gülümseyen başka futbolcular ve izleyiciler vardı. Onun kadar mutlu görünen sarışın bir kıza sarılıp kendine çekmişti. Kızın ceketi de aynıydı, altında ponpon kız eteği vardı, yumuşacık saçlarını ışıltılı bir at kuyruğu yapmıştı.

Nefesimi tuttum. Onu bulmuştum. Kız da Columbia Üniversitesine gitmişti. Fotoğrafı çevirince arkasındaki yazıyı gördüm:

01.

Bobby ve Lucy.

Lucy. Adı Lucy'ydi. Bobby ile yaşıt görünüyordu. Demek bu yıl kırkına basmış olmalıydı. Şu anda bir yerlerde yaşıyordu... ya da Robert'ın kasette anlattığı gibi New York'un iki saat uzağındaki bir ormanda toprağın altındaydı.

2000'li yıllarda çekilmiş bulanık fotoğraftaki mutluluğa ve gelecek umutlarına bakarken ürperdim.

Bir isim bulmuştum. Şimdi tek ihtiyacım soyismiydi.

27

Lucy

SALI, 20 ARALIK

Gece rüyamda yine 88. Caddedeydim.

2002 yılıydı. Batmaya yüz tutan güneş, akşam göğünü sımsıcak aydınlatıyordu. Yolun karşısında bir grup insan toplanmıştı. Korkunç bir şey olmuştu. Birden Holbeck binasını tanıdım. Ve tanık olduğum sahneyi kavrayınca karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Midemin bulanmasına neden olan bir korkuyla kalabalığa yönelip kaçınılmaz bir şekilde baktıkları yere baktım. Caddedeki sesler boğuktu, sanki bir duvarın ardından ya da suyun içinden duyabiliyordum. Her şey adeta ağır çekimde gerçekleşiyordu.

Bir şeyin düştüğüne tanık olan sürücüler uyurgezer gibi yavaşça arabalarından çıkarken, şaşkın bir şekilde caddede duran trafiğin arasından mekik dokuyarak ilerledim. Tepedeki rüzgâr gülü akşam esintisinde dönerek parıldıyordu. En üst kattaki açık pencerede bir tül rüzgâra kapılmış, dalgalanıyordu. Sonra kaldırımda, yabancıların bacakları arasından kapkara bir lekenin içine büzüşmüş silueti gördüm.

Daha görmeden Robert'ı güçlü varlığını hissetmiştim. Geniş omuzları yüzünden, açık renk saçları rüzgârda savrulan kadını göremiyordum.

Birden kendimi Bobby'nin yanında diz çökmüş halde buldum. Ceketi kana bulanmıştı, saçları matlaşmıştı. Ben de Columbia logolu bir ceket giymiştim. Lucy'ydim. Bobby'nin sevgilisiydim.

Omzumda nazik bir el hissedince, reçineye batmışım gibi ağır hareketlerle dönüp baktım. Robert Holbeck, tanıdığım adamdan çok daha gençti.

Kim olduğumu anlayınca orada olduğuma şaşırmış gibi göründü. Bobby'nin sevgilisi olmadığımı... başka bir zaman diliminden geldiğimi ve anılarındaki bu sahnede olmamam gerektiğimi biliyordu. Dahası sorunu anlamış gibi parmağını yavaşça dudaklarına götürmüştü.

Arkada bir korna çalınca nefes nefese uyandım.

Karanlıkta doğrulurken kalbim deli gibi atıyordu. Tere batmıştım. Ağır yorganın altından çırpınarak kurtulduktan sonra ayaklarım yeri bulduğunda minnetle doldum. Kendimi toparlamaya çalışıyordum. Güvendeydim, yatak odamdaydım, sadece bir rüyaydı. Lucy değildim.

Gözlerim karanlığa alıştığında göğsüme baktım. Columbia ceketi yoktu, sadece terden tenime yapışmış pijamalarım vardı.

Aklım başıma gelirken bir düşünce netleşmeye başladı. Komodinde duran su bardağını başıma diktikten sonra doğruca çalışma odama giderek masadaki lambayı yaktım ve bilgisayar başına oturup Google'ı açtım.

Bunu daha önce neden akıl edemediğimi anlayamıyordum.

Lucy, Columbia Üniversitesi, 2002, kayıp kişi kelimelerini arattım.

Columbia Üniversitesinde okuduğu için kızın ortadan kaybolması muhtemelen dikkat çekerdi.

Lucy'nin küçük resimleri ekranı doldururken attığım zafer çığlığı, okumaya devam ettiğim sırada sessizlikte çınlamaya devam ediyordu.

Kayıp Columbia Öğrencisi Lucy Probus için Arama Çalışmalarının Dördüncü Günü

Columbia Öğrencisi Lucy Probus'un (20) ailesi, geçen cumartesi gecesi ortadan kaybolmasının ardından kızlarının sağlığından "büyük endişe" duyduklarını söylüyor. Öğrenci en son 27 Ekim gece yarısı civarı kampusa dönerken görülmüş, ertesi gün derslere girmediği fark edilince kayıp ihbarında bulunulmuştu.

Okuldaki üçüncü yılında antropoloji okuyan ve Columbia Üniversitesinin vazgeçilmez ponpon kız takımı lideri olan Pittsburghlu Probus, sarı saçları, yeşil gözleri ve minyon yapısıyla tanınıyor.

Son görüldüğünde üzerinde bordo renk bir ceket, kot pantolon ve üzerinde Columbia'nın ponpon kızlara özel mavi renkli C harfi olan kapüşonlu gri ceketi vardı. (Yukarıdaki fotoğraf)

New York Emniyetinden Jim Westerly şunları söyledi: "Lucy'nin kaybolmasıyla ilgili bütün fikirlere açığız, ama doğal olarak araştırma çalışmaları dördüncü gününe girerken endişeler artıyor. Lucy'nin son zamanlarda yakın bir arkadaşını kaybetmekten ötürü bariz bir travma yaşadığını biliyoruz. Ailesi ve arkadaşları son günlerde kendisinde olmadığını söylüyor... Doğrudan Lucy'ye seslenmek istiyorum. Söylediklerimi görüyor ya da duyuyorsan lütfen polise git ya da ailenle iletişime geç."

Tam aşkına. Sayfayı kapatıp diğer sonuçları aşağı kaydırdım. Sonunda bu yıl yayınlanmış bir haber linkine tıkladım. Bulunmuş olabilir miydi?

20 yıl önce kaybolan Columbia öğrencisi Lucy Probus'un ailesi, kızlarının 40. doğum gününde bilgi sahibi olanların öne çıkması için ricada bulundu.

Birden okumayı bıraktım. Sarışın kız asla bulunamamıştı. Robert'ın kasette bahsettiği kız, bir daha hiç görülmemişti.

Kasette anlatılanlar gerçekti. Bir itiraftı. Robert Lucy'nin cesedini, New York City'nin iki saat uzağındaki bir ormana bırakmıştı.

Vakit kaybetmeden yatak odama koşup dağınık yatağımın altından bavulumu çıkardım. Ardından kasetçaların kırmızı sünger kulaklığını başıma geçirip önce geri alma tuşuna, sonra oynat tuşuna bastım.

Tere batmış pijamalarımla Lucy'nin hikâyesini tekrar dinlemek üzere çalışma odama dönerken karanlık pencerede New York ışıkları göz kırpıyordu.

Sorun şu ki New York'un iki saat uzağında *bir sürü* orman vardı. İnternette New York Eyaletinin haritasını açıp, daha önce romanlarım için kullandığım bir web sitesinde mesafeyi kontrol ederken kalemle not defterime matematik denklemleri karalıyordum. Manhattan'dan çıkmak için gereken zaman, eyaletler arası otobanlarda arabanın ortalama hızı, iki saatte aşılabilecek mesafe...

Sonunda haritada bir çember oluşturdum. Robert, Manhattan'ın 360 derecelik bir alanda cesedi bırakmış olabileceği ormanları bulmuştum.

Haritaya ikinci bir halka eklemem gerekiyordu. Arabayla iki saat gittikten sonra Robert iki saat daha yürüdüğünden bahsetmişti. Yine hesapladım. Ortalama bir insan engebeli arazide

saatte ancak üç dört kilometre hızla ilerleyebilirdi, ama Robert aynı zamanda kızı taşımak zorundaydı, o yüzden saatte iki kilometre hız mantıklıydı. İlkiyle ikinci çember arasında altı buçuk kilometrelik bir mesafe doğuyordu. Çok büyük bir alandı.

Lucy her yerde olabilirdi.

Sonra Robert'ın bahsettiği bir dağ ve göl olduğunu hatırladım. Yine de göl ve su havzalarıyla dolu dağlık bir alanda yer saptamak büyük işti. Çemberlerimin içinde iki dağ vardı: *Catskills* ve *Adirondack.*

Kızı asla bulamayacaktım.

Öte yandan Robert zaten bu yüzden bana itirafta bulunmuştu.

Her şeyi Edward'a anlatmam gerekiyordu. Polise gitmeliydik.

Lucy'nin buz gibi toprağın altında olduğunu düşünürken ürperdim. Ama artık soğuğu hissetmiyordu. Yirmi yıl sonra elimden bir şey gelmezdi.

Bir gece daha geçmesi hiçbir fark yaratmazdı.

Masamdaki saat üç kırk beşi gösteriyordu. Uyuyamayacağım kesindi ve Edward Hong Kong'dan beş saat sonra dönmüş olacaktı.

Elimdeki cihaza baktım. Daha fazlasını duymak istemiyordum, ama duymaktan başka çarem yoktu. Bu işin ne kadar derine gittiğini görmem, Robert'ın bütün bunları bana neden anlattığını ve benden ne istediğini öğrenmem lazımdı.

Kasvetli bir kararlılıkla sandalyeme yaslanıp kaldığım yerden dinlemeye devam ettim.

28

Kaset

BÖLÜM 2

Kuşkusuz duyduklarına... bu hikâyeye inanmakta zorlanacaksın. Ama önündeki meseleyi anlamak için aklını kullanacağını biliyorum. Senden tek istediğim, anlattıklarımı dinlerken sabırlı olman Harriet, çünkü bilmen gereken çok şey var.

Muhtemelen bu kayıttan oğluma bahsetmeyi düşünmüşsündür, ama dinlemeye devam ettiğine göre henüz bir şey söylemediğini düşünebilirim. Herhalde böyle bir karar için bütün artıları ve eksileri... seçiminin balyoz etkisini hesaplamışsındır. Zeki ve becerikli bir kadınsın. Bu yüzden itiraf etmek için seni seçtim. Ama adımlarına çok dikkat etmeni öneririm.

Tanrı biliyor ya oğlumu seviyorum. Bütün çocuklarımı seviyorum, ama onlara sevgim, ailemizin geleceğini koruma amacından öteye gitmiyor. Tek bir bilinmezlikle elimizden kayıp gidebilecek kadar çok şeye sahibiz. Ayrıntılarına vakıf olmasa da Edward bu aile için neler yaptığımı kendince biliyor. Her halükarda kim olduğumuzu biliyoruz.

O yüzden onun hatırına fevri davranmamanı rica ediyorum. Bu kaset sadece ve sadece senin için kaydedildi. Söylediklerimi

dikkatle dinle, anlattıklarımı değerlendir, becerilerini kullan ve konuşmaya hazır hissettiğinde *benimle* konuş.

Sana güveniyorum Harriet. Birbirimize benziyoruz. Ailelerimiz için yaptıklarımız, göreceğin üzere çok benziyor.

İkinci kız, ilkinden daha zordu. Gianna direndi. Çığlık attı, tırnaklarını geçirdi, etimde izler bıraktı. Yaşamak istiyordu, ama çok fazla şey görmüştü.

2004 yılbaşı gecesi ambardan dönüştürülmüş bir evde bir moda partisi... Kırmızı balonlar, gencecik yüzlerimizi aydınlatan ışıklar gibi elle tutulabilen bir gelecek arzusu... Dans ederken gözlerini kaçırmıyordu. Kararlıydı, zorluydu. Ve güzeldi. Koyu renge boyadığı dudaklar, dans ederken zıplayan gür dalgalı saçlar... Daha fazlasını alamayacağı kadar zorlamış, zorlamış, zorlamıştı. Uygun değildi. Eğlenceliydi, ama hak ettiği ya da istediği yatırıma değmezdi.

Evine gitmek üzere ayrıldığımızda partinin gümbürtülü nabzı arkamızda kalmıştı. Tartışma, itiş kakış... ama gerekli sözleri duyduğunda kendi isteğiyle partiden çıkacak kadar sakinleşmişti. Karanlık evi, değişik ülkelerden eşyalarla doluydu. Loş ortam, lacivert yatak örtüleri, yasemin kokusu... Her yer aynayla kaplıydı, haliyle olanları seyredebilecekti.

İçkiyi başına dikerken ıslak dudaklarıyla öptüğü kristal kadehteki ruj izi, yudumun narin boğazından aşağı inişi... Ne içtiğini biliyormuş gibi görünüyordu, oysa bilemezdi.

Korkma Harriet Reed. Onu temiz örtünün üzerine yatırırken vücuduna dokunmadım, yalnızca bulacak kişi için yavaşça bıraktım. Nabzı çoktan yavaşlamaya başlamıştı.

Boş kadehte çoğunu içtiği bir karışım... Zaten içtiğinin biraz fazlasını içmişti, çünkü bir açıdan aslında öyle istemişti. Bize bunu vermek istemişti. Aynısının daha fazlasını. Kendisinin daha fazlasını.

Anlayacağın üzere, gitmesi gerekiyordu.

Odanın bir köşesinde oturduğum yerden yavaşça ölümünü seyrettim. Seyretme eyleminin birinden vazgeçmek için yeterli olduğunu söyleyebilirsin ve haklı da sayılırsın. Kim böyle bir şey yapar? Kim ölen birini seyreder?

Ama ikimiz de cevabı biliyoruz, haksız mıyım? Ölen birini hiçbir şey yapmadan seyretmenin ne olduğunu biliyoruz. Böyle biri olmanın neye benzediğini ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi Harriet Reed?

Asıl soru şu... Farkımız var mı? Yaptıklarımız arasında fark var mı? Senin ne yaptığını *bildiğimden* emin olabilirsin. Muhtemelen o sabah tenha taşra yolunda olanları bilmemin imkansız olduğunu düşünüyorsun. Cevabım basit. Biliyorum. Yeterince biliyorum. Boşlukları doldurabilecek, resmi renklendirecek, bildiklerimi sana sunabilecek kadar biliyorum.

Yazar olan ben değilim Harriet, ama bu konuda bana inanabilirsin.

Seni görüyorum. Arabanın arka koltuğunda, kendi dünyasının güvenliğinde küçük bir kız, ön taraftaki anne babanın gevezelikleri... Belki bir an geldi, her şey değişti. Direksiyon başında beklenmedik bir şekilde tutulan nefes, gerilen kaslar, ani bir hareket... Gözlerini öne çevirdiğinde artık çok geçti. Annen arkaya bakmak için dönmüş müydü? Çarpışmadan önceki son dürtüsü seni korumak mıydı? Gözlerine baktı mı?

O son saniyelerde neler olduğunu bilemem. Tek bildiğim sana hayat verip seni seven annen elinden alınmıştı.

Araba çarptı, takla attı, kaydı ve sonunda yolun kenarındaki bir hendeğe yuvarlanarak durdu. Sonrasında gelen kulakları sağır eden sessizlikte yavaşça ayıldın. Kendi inlemelerin bile kulaklarında uzaktan gelen bir vızıltı gibiydi. Her yerin cam kırıkları ve eğilip bükülmüş metaldi. Ağzında kan tadı vardı. Benzin

kokusu genzini dolduruyordu. Sol kolun kırılmıştı, ensende ve iki omzunda kaslar zedelenmişti. Kaburgaların kırıktı. Emniyet kemeri sayesinde oturduğun yerde asılı duruyordun.

Hepiniz tepetaklak olmuştunuz. Zamanda donakalmış sessiz bir aile. Burnunun dibinde salınan annenin kahverengi saçları, arabanın parçalanan ön camından içeri giren otlar. Annene seslenmiş olabilir misin? Bilemem. Onu uyandırmak için uzanmaya çalışmış olabilir misin? Bilemem. Ama zaten kıpırdamıyordu. Tepetaklak olmuş asılı duran cansız bir şeydi artık. Onun hemen yanındaki baban da annen kadar sessizdi.

Ne kadar bekledin bilmiyorum. Cansız bedenleri uyandırmayı umdun mu? Bilemem. Ama bir süre sonra hayvani bir dürtüyle, on bir yaşına rağmen esir düştüğünde zincirlerinden nasıl kurtulman gerektiğini biliyordun. Belki de onları kurtarabileceğini, yardım getirebileceğini, birilerini bulabileceğini düşünmüştün.

Emniyet kemerini açtığında aracın yerdeki tavanına yuvarlandın, kanayan ellerin ve dizlerin üzerinde emekleyerek dışarı çıktın. Bence yanlarından geçerken annenle babana bakmamışsındır Harriet. Onları öyle hatırlamak istemezdin.

Cesetler çok farklı, değil mi? Hayat pırıltısı gittiği anda, sevdiklerimiz bile birer yabancıya dönüşmüyor mu? Onlarla konuşamayız. Yerlerini farklı bir boşluk alır.

Kırık ön camdan çıkıp dal ve metallerin arasından sıyrıldın. Aceleden annenle babanın cebinden telefonlarını almayı akıl edememiştin.

Kuşkusuz sonraki yıllarda o anda bunu neden akıl edemediğin üzerine bayağı kafa yormuşsundur. Ama onlar için yapabileceğin hiçbir şey olmadığından emin olabilirsin. Otopsi raporlarını okudum. Sen neler olduğunun farkına bile varamadan ölmüşlerdi.

Yara bere içinde titreyerek yola çıktığında size neyin çarptığını gördün. Oradaydı. Arabası devrilmişti, ön camı çarpışmanın etkisiyle süt rengine dönmüştü. Ezilen metale hapsolmuş halde direksiyona yapışarak hıçkıran adamı gördün.

Onunla konuştun mu? Yardım çığlıkları attı mı? Pişmanlıkla ağladı mı? Herhalde o yaşta bile sarhoş olduğunu, her şeyini onun yüzünden kaybettiğini anlamıştın. Sonra yaptıklarına bakılırsa bundan hiç kuşkum yok.

Çarpışan arabalar gerçek hayatta nadiren patlar, ama küçük yangınlar her zaman görülebilir. Aracın ön tarafında bir kıvılcım, arkada benzin sızıntısı... İkisi nadiren bir araya gelir.

Bir tanık vardı. Oralarda yaşayan çiftçi bir kadın. Çarpışmayı duyunca tarladan yükselen dumana doğru koşmuş, o sırada enkazın yanında duran kızı görmüştü. Bir arabadan diğerine yerleri yalayan alevleri fark etti. Asfaltta magnezyum şeridi gibi bir alev zinciri, sonra... sonrasında araba patladı. Sen hemen yanında kıpırdamadan duruyordun. Arabanın içinden gelen çığlıklar nedeniyle kadın hızlandı, ama yanına ulaştığında artık çıt çıkmıyordu.

Küçük ve keskin bir şok... İşin bitmişti.

Polisler sorduğunda kadın ne gördüğünden emin olamıyordu. Alevlere engel olmaya mı çalışmıştın? Yoksa başka bir şey mi yapıyordun? Polis geldiğinde konuşmadın.

O sabah ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ve sevgili Harriet, dışarıdan bakan bir göz olarak şu kadarını söyleyeyim ki o gün başka bir şey yapamazdın. Dahası ben de aynısını yapardım. Adamın teki aptallığı ve kötü tercihleri yüzünden aileni elinden almıştı. Sen herkesin iyiliği için eyleme geçtin. Bir yetişkinin yapması gerekeni çocuk halinle yapmak zorunda kaldın.

Eylemlerin yankıları olur. Öyle olmalı.

Raporları ve dosyaları gördüm. Evine aldığın kişinin kim olduğunu bilmen her zaman önemlidir. Sonuçta insanın evi mabedidir. Müstakbel gelinimin kim olduğunu bilmek istiyordum Harriet. Lojistikleri devreye soktum ve bu yüzden şu anda sesimi duyuyorsun. Çünkü o yol düzdü ve ister su ister benzin olsun hiçbir sıvı kendiliğinden hareket etmez. Senden o zaman şüphelendiler mi, akıllarına gelmiş olabilir mi, bilmiyorum, ama gerçek bu.

O olay bugün gerçekleşseydi, bugünkü teknoloji ve prosedürler sayesinde oğlumla evlenemezdin. Bugün olduğun yere gelemezdin Harriet.

Ülkenin yasalarını çok iyi bildiğinden kesinlikle kuşkum yok. Eminim çocukluğundan beri defalarca yasaları incelemiş olmalısın. Birleşik Krallıkta suç işleme yaşı ondur. *On* Harriet.

Annenle baban öldüğünde sen on bir yaşındaydın.

Eminim bunu da biliyorsundur, ama İngiltere mahkemelerinde suçlar için zaman aşımı yoktur. Muhtemelen kabuslarına giriyordur.

Belki bu zamana kadar kendini emniyette olduğuna ikna etmişsindir. Eh, yardımı olacaksa benimleyken güvendesin.

Anlayacağın üzere çok ortak yanımız *var* Harriet Reed. İkimiz de sevdiklerimizi kaybettik, sevebileceğimiz yeni insanlar bulduk. İkimiz de ailelerimiz için her şeyi yaparız.

Senin için bir anlam ifade eder mi bilmiyorum, ama senden hoşlanıyorum Harriet. Seni affediyorum. O zaman bir çocuk olduğunu, ailenin öldüğünü ve ölümlerinden sorumlu olan adamı karşında bulduğunu unutmamalıyız. Böyle anlarda insanın gerçek doğası ortaya çıkar. Korkunç bir şey yaptın, ama bunu ailen için yaptın.

Benim nedenim de aynıydı.

Şimdi sanırım artık aynı sayfadayız.

Daha önce söylediğim üzere kasetten oğluma ya da herhangi birine bahsetmemeni tercih ederim. Ve karşılığını veririm. İkimiz de aynı takımdayız.

Kendine soruyor olabilirsin. Neden bütün bunları bana anlatıyor? Bu noktada bana biraz daha katlanmanı rica ediyorum Harriet. Sana bunları, kim olduğunu bildiğim için anlatıyorum. Belli şartlarda neler yapabileceğini biliyorum. Seni tam da bu yüzden seçtim.

Senden bir şey isteyeceğim. Çok yakında senden bir şey isteyeceğim.

29

Eli Kolu Bağlı

ÇARŞAMBA, 21 ARALIK

Kaset takırdayıp durdu. A yüzünü dinlemiştim.

Dairenin sessizliğinde kaskatı oturuyordum.

Korktuğumun başıma gelmesine rağmen dünyanın hâlâ dönmesi komikti. Titrek bir iç çekişle içimde bir şeyler koptu. Duygular birbirine karışıyor, üst üste biniyor, yüzeye fırlıyordu. Yanaklarımdan sıcak yaşlar süzülürken dudaklarımda tuz tadını aldım.

O sabah olanları ilk kez dile getirmişti. Başıma gelenleri. Yaptığım şeyi. Ve nedenini... Yirmi yıldır ilk kez gevşemeye başlıyordum.

Utanmam, endişelenmem, korkmam gerektiğini biliyordum. Kısmen hepsini hissediyordum, ama zaten bu duygular eski dostumdu. Aralarından sıyrılan yeni bir duygu benim için tamamen bir sürprizdi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Gerçeği kabullenme.

Yaptığı korkunç şeylere rağmen Robert'ın söylediklerini duymak, *bilindiğimi* hissettiriyordu. Yetişkin hayatımda ilk

kez biri beni anlamış, üstelik iğrentiyle uzaklaşmamıştı. Robert Holbeck'in örnek insan olmadığını biliyordum, ama yaptığım şeyi biliyordu, daha kötüsünü yapmıştı ve beni anlıyordu. Elbette bunun ne anlama geldiğini düşününce ödüm kopuyordu. Robert gibi biri gerçeği biliyordu ve en karanlık anlarımı bana karşı kullanabilirdi. Yine de yalan söyleyemezdim. Gerçeğin ortaya çıkması iyi hissettiriyordu.

Dahası kafa karıştırıcı olsa da tuhaf bir şekilde ona minnet duyuyordum.

İkimiz birbirimize benzemiyorduk. Bunu asla kabul etmeyecektim, ama korkunç bir his olsa da dünyada artık kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum.

Yavaşça toparlanıp gözlerimi ve burnumu koluma sildim. Ardından Olympus kulaklığı çıkardım.

Kasette duyduklarım çok açıktı. Robert Holbeck kadınları öldürüyordu. Çok fazla şey bildiklerinde ya da fazlasıyla yaklaşıp aile için bir tehlike oluşturduklarında kadınları öldürüyordu. İki kadın da gelecekte tehdit oluşturacak kadar aile işlerini biliyordu. Robert'ın bahsettiği ikinci kadın Gianna'yı Edward'ın kilitli kutusundaki bir fotoğraftan hatırlıyordum. Vahşi dalgalı saçları ve korkusuz gözleri olan bir kızdı. Muhtemelen Edward'la MIT'deki ilk yılında görüşmeye başlamıştı. Ailenin göstermek istediğinden daha fazla ilgi bekleyen kız, Edward'ın dikkatini dağıtmaktan başka bir şey yapmıyordu. Robert sıradaki halefinin Bobby'nin yolundan gitmesinden korkmuş olmalıydı. Haliyle kızı denklemden çıkarmıştı.

Edward bir şeylerden şüphelenmiş miydi? Yoksa kendisiyle birlikte olamadığı için mutsuzlukla kızın doz aşımından öldüğünü mü düşünüyordu? Holbeck ailesinin çevresindeki insanlar için hayat çok daha zor görünüyordu.

Robert bir oğlunu kaybetmişti, diğerini kaybetmeyi göze alamazdı. Gianna'yı zehirlemiş, oturup doz aşımından ölmesini seyretmişti.

Artık nasıl bir çıkmazda olduğumu biliyordum. Kuralları anlamıştım. Robert'ı ifşa edemezdim, çünkü o da beni ifşa edecekti. Ama beni neden seçtiğini biliyordum ve benden bir *iyilik* istiyordu.

Ölüleri aklımdan geçirdim. *Bobby, Lucy, Gianna.* Her şey Bobby'yle başlamıştı. Holbeck isminin ağırlığıyla baş edememiş, kendini bir binanın tepesinden aşağı atmıştı, ama o gün bir şeyler olmuştu. Ve Lucy Probus gereğinden fazlasını biliyordu. Robert'ın o gün evde olduğunu biliyordu.

Dedikodular can bulup kendi hayatlarını yaşayabilirdi.

Ama Gianna ve Lucy'nin Holbeck ailesine karşı sözüm ona suçları benimkinden kötü değildi. Ben, ilk doğan oğullarıyla evlenmeye çalışan bir katildim. Bir adamı ateşe vermiş, acılar içinde haykırarak ölmesini seyretmiştim. Hâlâ hayatta olduğuma şaşırıyordum.

Sanırım Robert benden bir iyilik beklediği sürece güvendeydim.

Robert, tanıştığımız gece her şeyi... kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu. Çalışma odasında karşı karşıya otururken aramızdaki elektriklenmeyi ve baş döndüren tehlike hissini hatırlıyordum. Bana bakışı ve aramızda kurulan bağ dürtüseldi. Kim olduğumu biliyordu ve benimleyken kendini rahat hissediyordu. Ama belki sadece Robert Holbeck gibi bir adam benimleyken rahat hissedebilirdi. Edward ne yaptığımı asla öğrenemezdi. Düşüncesi bile midemin kasılmasına neden oluyordu.

Öldürdüğüm adamın adı Laurence Fletcher'dı. Yalvarsa da dinlememiştim. Fırsatı değerlendirmiş, cezasını kesmiştim, çünkü onun gibi adamlar asla değişmezdi.

Yaptığımı iyi niyetle yaptığımı söylersem yalan olurdu. Niyetim bu değildi. Adamın acı çekmesini istemiştim. Acı çektiğini görmek istemiştim. Dünyayı ya da başka insanları korumak, hatta onun *kötü* biri olduğunu sezdiğim için yapmamıştım. Öldüğü gün hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim bana... bize ne yaptığıydı.

Gerçi takip eden yıllarda hakkında bilgi sahibi olmuştum. Hayatımı değiştiren adam hakkında bulabildiğim her şeyi bulmuştum. Boşanması, bağımlılığı, çocuklarını görememesi, taciz, şiddet... Nasılsa bütün bunları yaşarken işini kaybetmemişti. Herhalde en kötü yanını hep sevdiklerine saklamıştı. Sonuçta iyi bir insan olmadığı anlaşılmıştı, ama onu öldürmemin nedeni bu değildi.

Öldürmüştüm, çünkü istemiştim ve elime fırsat geçmişti. Ve bunu yapmak, bir anlığına acımı köreltmişti.

Bu açıdan Robert'la benzeşiyorduk. İkimiz de meleklerin tarafında değildik. Aradaki tek fark, benim sadece bir kez öldürmüş olmamdı.

Bir cinayet beni hapse atmaya ve hayatımı mahvetmeye yeterdi. Kariyerim sona ererdi. Edward benden nefret ederdi. Bir cinayet, katil olmak için yeterliydi.

Kasetle polise gidemez, beni sevmeye devam etmesini istiyorsam Edward'a hiçbir şey söyleyemezdim. Beni sevmeye devam etmesi için aslında kim olduğumu asla öğrenmemeliydi.

Evde Lucy Probus'la ilgili izler bulmaya çalıştım. Bilgisayarımda arama geçmişini silip Edward'ın çelik kasasını tekrar çalışma odasındaki rafa yerleştirdikten sonra dosyasından aldığım ataşın yerine yenisini taktım. Geri döndüğünde her şey, hiçbir şey olmamış gibi görünecekti. Bu arada ben de Robert'ın benden şeyi sabırsızlıkla bekleyecektim.

Edward'ın koridordan seslenişiyle irkilerek uyandım. Geri dönmüştü.

Yatakta doğrulduğumda planımı ya da bir planım olup olmadığını hatırlamaya çalışırken beynimdeki çarklar panikle dönmeye başlamıştı.

Yatak odasının güvenliğinden yürümesini, çantalarını bırakmasını, ceketini çıkarmasını dinledim. Bir taraftan da Edward'la ya da başka biriyle öğrendiklerimi paylaşmadan bu işten nasıl alnımın akıyla çıkacağımı merak ediyordum.

Kendimi zorlayarak mutfağa gittim. Edward kahvaltı hazırlıyordu. Hak etmediğim bir gülümsemeyle beni karşılayınca doğrudan yanına gidip sımsıkı sarıldım. Sessiz sarılışımı özlediğime yormuş olmalıydı ki öpmek için eğildi. "Hey uykucu. Nasılsın bakalım? Ben yokken heyecanlı bir şeyler oldu mu?"

Cevap vermeden başımı göğsüne gömünce gülerek tavaya döndü. "Farkındaysan yemek *yapıyorum.*" Mutluydu. Seyahat iyi geçmiş olmalıydı. "Dinle, Çin yemeğine bayılıyorum," diye açıkladı. "Ama iki gündür jambonlu yumurtayı aklımdan çıkaramıyordum." Henüz tek kelime etmediğimi fark edince buzdolabından süt çıkarırken kalakaldı. "Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun. Bebek iyi mi?"

Halsizce gülümsedim. Anlatmak isteyip de anlatamamak katlanılmazdı. "Yo, iyiyim. Hâlâ ayakta uyuyorum."

Kolunu belime dolayıp avcunu karnıma yerleştirdi. "Burada işler nasıl? Ultrason ne zamandı?"

"İki gün sonra," dedim olabildiğince neşemi toplayarak. İçine düştüğüm durumda bebek doğurma fikri kanımı donduruyordu. İçimden her şeyin yoluna gireceğini, çünkü bu işi halledeceğimi söyledim. Güvende olduğumuzdan ve Edward'ın babasının bize asla zarar veremeyeceğinden emin olacaktım. Geçmişim bize zarar vermeyecekti.

Edward'ın aşk dolu bakışları karşısında ağlamaya başlayabilirdim.

"Tamam gülme. Ben erkek ismi, sen de kız ismi söyleyeceksin. Hazır mısın?"

"Hazırım," diye gülümsedim.

"Pekala. Üç, iki, bir. George."

"Iris."

"Iris ve George," diye tekrarladı test edercesine. "Bayıldım. Lanet olsun, yapmışken iki çocuk yapalım, bu isimleri verelim."

Ani gözyaşlarımı sevinç ya da hormonlarımın eseri sanıyordu. Geri çekilip hemen gözlerimi sildim.

"Cidden, sen iyi misin?" diye sordu. Duygularımı anlaması mümkün değildi, ama bir terslik olduğunun farkındaydı. "Bir şey olduysa bana söylemen gerekiyor. Buradayım, seninleyim," derken nazik yüz ifadesi ciddiydi.

Bir an için yakışıklı yüzüne ve endişeli gözlerine baktım.

Bunu yapabilirdim. Bunu onun için, bizim için tek başıma halledebilirdim, çünkü karşımdaki adam savaşmaya değerdi. "İyiyim," dedim sonunda. "Sadece döndüğüne sevindim."

Edward'ın hazırladığı kahvaltıya yumulurken Hong Kong seyahatini dinledim.

"Şirket için teklif verdiler," dedi. Pencerelerden sızan sabah ışığı gözlerini ışıldatıyordu.

Birden durumu kavradım. "Bir saniye... ne? Şirket? Bütün şirketi mi *satın* almak istiyorlar? Planın Çin pazarına girmek olduğunu sanıyordum?"

Şaşkınlığım karşısında kahkahayı patlattı. "Biliyorum. Plan buydu, sonra Li-Chen kartvizitinin arka yüzüne bir rakam ya-

zip masada bana doğru kaydırınca plan aniden değişti. Sağlam bir rakamdı," derken gülümsemesi kocamın bir sırıtışa döndü. "Hem de çok sağlam."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Edward abartılı konuşmazdı. Şirketini satabilecek kadar etkilendiyse rakamın büyüklüğünü hayal bile edemiyordum.

"Peki Li-Chen'e ne dedin?" diye sordum usulca. Zaten karman çorman olmuş duyularım bu konuyla birlikte iyice zıvanadan çıkmıştı. "Bunu mu istiyorsun? Yani şirketini satmayı? Sıfırdan kurdun..."

"Başka şirketler kurarım. Her şeye tekrar başlayabilirim ve bu sefer sermayem olur." Gülümsemesi silinirken ciddileşti. "Satmak istiyorsam düşünmek ve başka yatırımcılarla ya da satın almakla ilgilenen şirketlerle görüşmek için birkaç günüm var, ama böylesi bir teklif karşısında başkalarının yapabileceği pek bir şey yok."

"Peki ThruComm? Ailen satın alamaz mı?" Daha söylerken bunun benim için bile çekici olmadığını fark ettim. Kimse baskıcı bir ailenin ticari malı olmak istemezdi.

Edward'ın gözleri gülümsemesiyle kırıştı. "ThruComm bunu karşılayamaz."

"Hadi be!" Elim ağzıma gitmişti. "Sen ciddisin?"

"Aynen," diye başını sallarken, olayın büyüklüğünü sonunda kavradığıma sevinmiş görünüyordu. "Sadece oyunu iyi oynamamız gerekiyor."

"Tamam. Ne zamana kadar vaktin var?"

"Yarın mesai sonuna kadar."

"Sonra..."

"Anlaşmayı imzaladığım anda iş bitecek."

söylediklerini yavaşça kavrıyordum. Edward'ın zengin olduğunu düşünmüyordum, ama bu anlaşmayla şimdiye kadar sahip oldukları okyanustaki bir damla gibi kalacaktı. Korunma, güç ve para — Robert Holbeck'in geçmişinden kaçma yöntemleri bir anda benim için... bizim için de ulaşılabilir olacaktı. Robert sonunu çözülmezdi, ama maçta eşitleneceğimiz kesindi.

Edward, bulaşıcı enerjisiyle masadan kalktı. "Pekala, ben çıkıyorum. Bütün gün toplantılarım var. Seni seviyorum." Sonra eşikten ekledi. "Sen iyisin, değil mi?"

"Evet, iyiyim. Hadi git," diye kovaladım.

Sırıtarak çıktı, sonra tekrar geri döndü. "Aklıma gelmişken... Dün Matilda aradı mı?"

"Dün?"

"Evet. Noel için?"

Kanım dondu. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama hoşuma gitmeyeceğinden emindim. "Noel'e ne olmuş?" diye sordum.

"Kahretsin. Seni aramış olabileceklerini düşünmüştüm. Sen de istersen yapabileceğimizi söyledim."

"Ne yapacağız Ed?" Sesimdeki azar tınısına hakim olmakta zorlanıyordum.

"Şey... Noel," derken, ses tonuma şaşırmış görünüyordu. "Bizi Noel'de davet ettiler. Hydes'da üç gece. Sadece aile. Bugüne kadar henüz evlenerek aileye girmemiş kimseyi davet etmemişlerdi. Bu yıl hem seni hem de Lila'yı görmek istiyorlar. Modernizasyon çabası sanırım. Doğru yönde bir adım... Gelişmelere göre hareket edebileceğimizi söylemiştin, ben de belki gelebileceğimizi söyledim. Sanırım Krampusnacht için bir tür özür bu. Gerçi orada yaşananların suçu herkesten çok bana ait. Dediğim gibi... karar senin?"

Doğru düzgün bir cevap vermekte zorlanıyordum, çünkü Robert Holbeck'le aynı çatı altında uyuyamayacağım kesindi. "Ne zaman?" diye sorarken aslında düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Yirmi üçü. İki gün sonra. O zamana kadar işi bağlamış olurum, yani bana uyar."

Elle tutulur bir mazeret hatırlayınca bütün sinir uçlarım gevşedi. "Ah kahretsin. Gidemeyiz. Ultrason günü. On ikinci hafta taraması. Şehirde kalmamız gerekiyor, unuttun mu?"

Şaka yapıyormuşum gibi başını yana eğdi. "İyi de ultrason sabah. Sonra yola çıkarız. Zaten Noel planımız yoktu. Yoksa aileyle araya mesafe koymak mı istiyorsun? Çünkü öylesi de benim için sorun olmaz. Annemi arayıp planımız olduğunu söylerim?"

Sıçrayıp onu minnetle öpmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım, çünkü rahatlama evresi kısa ömürlü olmuştu. Robert'tan kaçış olmadığını biliyordum. Her şeyi biliyordu ve Edward davete teşrif etmezse, ondan korktuğum için oyunu bıraktığımı düşünecekti. Dahası kaseti dinlediğimden emin olacaktı.

Beynim seçenekleri tarıyordu, ama çarem yoktu. Korkup kaçmadığıma mantıklı bir mazeret üretemiyordum.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Edward, cevap veremediğimi görünce. "Ben yokken biri bir şey mi yaptı? Matty miydi? Fiona? Babam?"

İsimlere tepki vermemeye dikkat ederek gözlerine baktım. "Niye sordun?" derken, ne kadarını bildiğini anlamaya çalışıyordum.

"Bilmem. Biri canını mı sıktı?"

"Hayır. Ben sadece... üzgünüm, henüz son daveti atlatamadım Edward. Onları üzmek ya da gitmek istemediğimi söylemek istemiyorum, ama bir daha öyle oyunlar oynayamam."

Riskliydi, ama denemeye değerdi. Belki Edward benim yerime bir mazeret uydurabilirdi.

"Bunu dert etmene gerek yok. Noel'in Krampusnacht'la alakası yok. İstemediğin sürece kimse seni tuhaf aile geleneklerine uymak için zorlamayacak, tamam mı? Hem herkes hamile olduğunu öğrenmiş olacak. Gider gitmez müjdeyi veririz. Parmağını kıpırdatman bile gerekmeyecek. Böylece Noel'de yediğimiz önümüzde, yemediğimiz arkamızda olacak. Hiç uğraşmayacağız. Süsleme, yemek pişirme, temizlik olmayacak. Kulağa hoş gelmiyor mu? Hem dip dibe olmamız da gerekmiyor. Genellikle sadece yemek ve içmek için bir araya geliriz. Hydes büyük bir yer. Geri kalan zamanda istediğimizi yapabiliriz," dedikten sonra sürpriz bir kahkaha attı. "Ve geri dönmek istediğin anda, geri döneriz."

Yani... buna karşılık ne söyleyebilirdim ki?

Acaba hamile olduğumu öğrenince Robert'ın benimle ilgili planları değişir miydi? Çünkü bildiğim bir şey varsa, o da Hydes'da ondan kaçamayacağımdı.

30

Daha Önemli İşler

10.34
ÇARŞAMBA, 21 ARALIK

Edward duş alıp işe gitmek üzere üstünü değiştirirken Hydes'da geçireceğimiz Noel için hazırlıklara başladım. Önce bavulumun kilidini açıp kasetçaları yine yastığımın altına sakladığım sırada koridordan gelen duş seslerini pürdikkat dinliyordum. Ardından boş bavulu seyahat için öncelikli ihtiyaçlarla doldurup Holbeck ailesiyle geçireceğimiz Noel'e uygun olabilecek elbiselerime bakmak için gardırobuma döndüm.

Sonunda Edward'la tanıştığım akşam giydiğim zümrüt yeşili elbisemde karar kıldım. Bu elbiseye saçmalık derecesinde para ödemiştim, ama üstüme tutarken ipek kumaş ellerimin arasından su gibi kayıyordu. Belki abartı kaçacaktı, ama nereden bilebilirdim ki? Holbeck ailesi Noel için özenmeyecekse, kim özenirdi ki? Zaten o güne kadar hayatta kalıp kalmayacağım bile şaibeli değil miydi?

Elbiseyi dikkatle katlayıp bavula yerleştirdim. Üç gece sürecek şölende kim bilir neler olacaktı?

En iyi kıyafetlerimi süzerken Robert'ın söylediklerini aklımdan geçiriyordum. Ailemi kaybettiğim güne anlattıkları daha dünmüş gibi canımı yakıyordu. Robert oyundan benden birkaç adım öndeydi. Ona yetişebileceğim bile şüpheliydi.

Askıdan siyah kadife Versace elbisemi aldım. Edward'ın kışkırtmaları sonucunda son doğum günümde almıştım. Özenle bavula koydum.

Acaba kutlamalar nasıl geçecekti? Belki daha rahat bir şeyler götürsem iyi olurdu. Diğer Holbeck kadınlarının böylesi kısa ama önemli günlerde ne giydiğini bilmem mümkün değildi. Noel davetinin adeta aileye uygun olmayan ayrıksı otlarının ayıklanacağı bir tür Balmoral testi* olduğunu hissediyordum. Dile getirilmeyen kurallara uymayı başarabilir ve hayatta kalabilirsem, belki beni aralarına kabul edeceklerdi. Noel, sanki başvurduğumu bile bilmediğim üç aşamalı Holbeck sınavının son aşamasıydı.

Şükran Günü, Krampusnacht, Noel... Galiba her biri, bir öncekinden daha zorluydu.

Sonunda Şükran Gününde giydiğim tulum ve üç başka elbiseye uyacak ayakkabıları da seçtikten sonra hazır olduğuma karar verdim. Yapılacak daha önemli işlerim vardı. Robert'ın kasetini dinlemem gerekiyordu, ama Edward evdeyken bunu yapamazdım.

Koridorda bir şeylerle uğraştığını duyabiliyordum. Kaseti dinlemek istiyorsam evden, hatta takip edilme ihtimaline karşı binadan uzaklaşmam gerekiyordu. Beyzbol şapkalı adam aklıma geldi. Samantha'yla buluştuğum gün takip edilmediğimden emin olmuştum ve arabada dinlemek daha kolayıma gelmişti. Kasten Manhattan sokaklarında uzun uzun dolaşmış, sonra

* İngiltere kraliçesi 2. Elizabeth tarafından uygulanan ve resmi olmayan bir tür 'kraliyete giriş' sınavı Balmoral Şatosundaki bir davette gerçekleşiyor (ç.n.)

Lincoln Tüneline yönelmiştim. Yani yine arabayı alabilirdim, ama bunun için Edward'a mantıklı bir açıklama yapmam gerekecekti.

Hayır, yürümek en iyisiydi. Beyzbol şapkalı adamın peşimden gelemeyeceği bir yere... erkeklerin giremeyeceği bir yere gitmem yeterdi.

Aklıma ilk gelen yer, spor salonunun kadınlara özel soyunma odalarıydı. Spora gitmek kuşku uyandırmazdı ve orada sürgülü kabinler vardı. Böylece kaseti rahatça dinleyebilirdim.

Spor çantama dolaptan aldığım mayoyu attıktan sonra ayakkabılarımı giymeden önce yastığın altından kasetçaları aldım.

Kapıya giderken Edward banyodan başını uzatınca açıklama niyetine spor çantamı havaya kaldırdım. Ağzında diş fırçasıyla neşeli bir şekilde başparmağını kaldırınca kapıdan çıktım.

Binadan ayrılır ayrılmaz kulaklığı takıp dinlemeye başlamak istiyordum, ama kendimi tuttum. Rahatsız edilmeyeceğim bir yere ulaşana kadar dikkatli olmam gerekiyordu. Robert'ın itirafları, yolda yürürken dinlenebilecek ilginç bir podcast değildi; bilakis kendi ailemin geleceği tümden kasetteki sözlere bağlıydı.

Spor salonunun girişindeki turnikelerden geçip doğrudan kadınların soyunma odasına yöneldim. Neyse ki boştu. Hemen boş bir kabine girerek sürgüyü çektim ve banka çöktüm. Sessizlik iyi gelmişti. Sonunda çantamı kucağıma alıp fermuarını açarak değerli kargomu çıkardım. Ardından derin bir nefes alarak iyice yerleştim ve kasetin B yüzünü çevirerek oynatma tuşuna bastım.

Duzenleme
Ny.ozlem

31

Kaset

BÖLÜM 3

Geleceği ve bizi nelerin beklediğini konuşmadan önce gerçeği tam olarak bilmeni istiyorum. İstersen buna ceset sayısı diyebiliriz.

Hikâye Bobby'yle başladı. Kendini aşağı attı.

Sonra Lucy'nin gitmesi gerekti.

Ardından Alison.

Ve Gianna.

Gianna en kolayıydı. Ailesi ölümüyle ilgili anlatılanları olduğu gibi kabul etmişti. Anlayacağın üzere kızları hep zorlu bir karakter olmuştu. Böyle bir şeyin olması zaten an meselesiydi. Kazalar hep olur. Arkadaş kaybetmek zordur.

Yine konudan saptım. Mesele şu ki ödevini iyi çalışırsan insanlar şaşırtıcı bir kolaylıkla ortadan kaybolabilir. Kısacık bir an için tanıştığın birini günlük akıştan çıkarıvermek mümkündür. Belli etmeden, uygun bir şekilde, pusların içinde... insanlar yok olabilir.

Senin, hayatları sona erdirme yöntemlerinde bunu *tercih etmediğini* biliyorum Harriet. Senin yangın yöntemini hiç denemesem de sıcaklığın çekiciliğini anlayabiliyorum. Patavatsızlık ediyorsam lütfen beni bağışla.

Demem o ki bir hayatı sona erdirmek kaçınılmaz olduğunda, bu konuda sinsi olmak genellikle en iyisidir. Birinin silinip gitmesi yakmaktan daha iyidir.

Yaşlanıyorum Harriet. Aslını istersen artık geçmişte yaptıklarıma devam edemem. Bu kadar sırrı taşıyamam, tek başıma aileyi birlikte tutamam. İşte bu noktada sen devreye giriyorsun. Bildiklerimi paylaşmalı, bayrağı devretmeliyim.

Bu isimler, bu yerler, bu tarihler... Sana suçunun detaylarını saydıktan sonra, kendi suçlarımın detaylarını vermek en adili olur. *Quid pro quo*,* derler biliyorsun. Bu bilgilerle istediğini yapabilirsin, ama sonuçlarını bilmen gerekir.

Herhalde bir kâğıt kalem almak istersin.

Lucy Probus, 2002.

Alison Montgomery, 2003.

Gianna Scaccia, 2004.

Aliza Masri, 2020.

Melissa Brown, 2021.

Bir süre ihtiyacın geçtiğini düşündüm. Belki ihtiyaç kalmamıştı ve bir daha benzer meselelere müdahale etmem gerekmeyecekti. Ama... başkalarının hatalarını düzeltme ihtiyacı ve gerekliliği yine hasıl oldu.

Gerçekler bu. Sana alan açtım Harriet Reed. Elinden gelenin en iyisini yap. Keskin zekanı kullan, ama adımlarına dikkat et, çünkü yanlış bir adımda neler olabileceğini bildiğini düşünüyorum.

Bu sırları anlattığım ilk kişi değilsin, buna rağmen bu bilgiyle hayatta kalan ilk kişi olabilirsin. En azından bu konuda sana güveniyorum.

---

* Latince: Her şey karşılıklı, kısasa kısas, göze göz dişe diş (ç.n.)

32

Kediyle Fare

ÇARŞAMBA, 21 ARALIK

Durdurma tuşuna basıp çantamda kalem aradım, ama bulamayınca telefonuma not almaya karar verdim. Sonra kaseti geriye sarıp telefonu dizime yerleştirerek oynatma tuşuna bastım. Ardından son ismi duyunca kaydı durdurup listeme baktım.

Lucy Probus—2002

Alison Montgomery—2003

Gianna Scaccia—2004

Aliza Masri—2020

Melissa Brown—2021

Beş isim. Beş kadın.

İki cinayet silsilesi arasında on altı yıllık bir boşluk vardı. İki ölüm daha yakın zamanda gerçekleşmişti. Son tarihe bakarken ürperdim. Edward'la Melissa Brown'ın öldüğü günlerde tanışmıştım. Acaba Robert ona da bir kaset vermiş miydi? Merak etmekten kendimi alamıyordum.

Lucy'yle Gianna arasına sıkışan yeni ismi daha önce duymamıştım. Alison Montgomery. Robert ondan şimdiye kadar hiç bahsetmemişti.

Kabinin kapısı hafifçe tıklanınca irkildiğimde iPhone yere fırlayarak

"Özür dilerim," diyordu biri kapının ardından. "İşiniz ne zaman biter acaba?"

Kahrolsun.

Soyunma odasından sesler duyulabiliyordu. Fark etmeden öğle arası zamanı insanlar spor salonuna doluşmuştu. "Şey, evet, pardon, bir saniye," derken hızla eşyalarımı topladım. Klorin kokan telefonum hafiften ıslanmıştı. Tam kapıyı açacakken kabine girdiğim halde hiçbir şey yapmadığımı fark ettim. Salondan öylece ayrılamazdım. Biri peşimdeyse, yer değiştirmediğimi anlarlarsa daha çok şüphelenirdi.

Çantayı banka bırakıp soyundum ve mayomu giydim.

Kabinin önünde sabırla bekleyen kırklı yaşlarındaki kadın havlusuna sarınmıştı. Onun ardında soyunma odası farklı çıplaklık derecesinde kadınlarla doluydu. Boş bir dolap bulup çantamı kilitledikten sonra havuza yöneldim.

Havuz kokan ıslak saçlarımla metroda eve dönerken Google'da Gianna Scaccia ismini aratınca Robert'ın anlattıklarını bulacağımı biliyordum. Kazara doz aşımından ölmüştü. Fotoğraftaki güzel yüze, kıvılcımlar çakan hayat dolu gözlerine, karamel rengi tenine ve dalgalı gür saçlarına baktım.

Sonra haberi gözden geçirirken hiç beklemediğim bir şey gözüme takıldı. Yanlış anlamadığımdan emin olmak için paragrafı yeniden okumak zorunda kalmıştım.

"Her şeyi kontrol altına almış gibi görünen hağımlı birinin en küçük bir tetiklenmeyle tekrar düşüşe geçebileceği gerçeğini görmek çok önemli," dedi Gianna'nın annesi Marion Scotchi (58). "Gianna çok şey yaşadı. Yakın bir arkadaşı kaybetmek her zaman zordur, ama intihar söz konusu olunca durum daha zorlaşır. Sanırım arkadaşının intiharını aşamadı. Alison'ın dertlerini fark edemediği için intiharı da hiç öngörememişti. Sonuçta Alison'ın bunu niye yaptığına dair elle tutulur herhangi bir açıklama yoktu. Kızım yaklaşan fırtınayı göremediği için kendini suçluyordu. Haliyle acısını hafifletmek için yine uyuşturuculara geri döndü."

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. Robert'ın listesindeki üçüncü kız Alison Montgomery, Gianna'nın yakın arkadaşıydı ve intihar etmiş olamazdı, aksi takdirde Robert'ın listesinde yer alamazdı. Gianna muhtemelen arkadaşının başına geleni anlamış, Holbeck ailesinin konuyla ilişkisini görmüş, herhalde onlarla görüşmüştü.

Arama motoruna Alison Montgomery ismini girdim.

MIT Öğrencisi Alison Montgomery'nin Ölümü Üniversite Çağında İntihar Oranlarındaki Anormal Artışa İşaret Ediyor

Geçtiğimiz hafta Alison Montgomery'nin (21) beklenmedik bir şekilde yurdunda ölü bulunmasının ardından, eğitim kurumlarının öğrencilerin ölümlerinden ne derecede sorumlu tutulabileceği konusunda hukuki sorular gündeme gelmeye başladı. Alison, 1990'lardan beri eğitim kurumunda intihar eden uzun listedeki öğrencilerden sadece biri. Massachusetts Institute of Technology'de veri, sistem ve toplum bölümü son sınıfta okuyan Alison, 'sıcakkanlı ve parlak bir genç kadın'

olarak tanımıyordu. Ölümü pek çok kişide şok etkisi yarat-
makla birlikte uyarı işaretlerinin üniversite tarafından neden
daha önce fark edilmediğine dair soruları gündeme getirdi.

Başımı aniden yazıdan kaldırdım. İki kızın öldüğü yıllarda Edward MIT'de okuyordu. Ölümü sırasında Alison'ın civarında olduğu düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Birden dilim damağım kurumuştu. *Tanrım.* Edward herhalde hem Alison'ı hem de Gianna'yı tanıyordu. Onlarla çıkmış mıydı? Robert Alison'ı dikkat dağıtıcı bir unsur, Gianna'yı da bir pürüz olarak mı görmüştü?

Bu düşünceyi aklımdan kovmaya çalışırken öne eğilip başımı ellerimin arasına aldım, ama bir türlü kurtulamıyordum. Edward mutlaka biliyordu. Tuhaf bir şeyler olduğundan şüphelenmiş olmalıydı. Ailesiyle arası bu yüzden mi açılmıştı? Öyleyse neden şimdi yine ailesiyle yakınlaşmaya çalışıyorduk?

Edward, MIT'deki kız arkadaşından bahsetmişti, ama dediğine göre ilk yıl ayrılmışlardı. Bir sonraki durağa yaklaşırken vagonun sarsılmasıyla midem bulanınca kapıdan fırladığım gibi gözüm kararmadan en yakındaki banka ulaşmayı başardım.

Neredeyse on iki haftalık hamile olduğumu ve içine düştüğüm durumu düşünmemeye çalışıyordum. Yanımdaki şişeden kana kana su içerek kendimi sakinleşmeye zorladım. Her şey gözümün önündeyken bunca zaman nasıl fark edememiştim? Edward ailesiyle tanışmamı istememişti ve tanıştığımdan beri belli bir çizginin aşılmaması için sürekli tetikte olmuştu. Aileyle tanışmak için şartları zorlayan bendim. Yeni öğrendiklerimi o da biliyorsa bana söyleyebilirdi, hatta *söylemeliydi*, ama gerçekten biliyor muydu acaba? Buz gibi ellerimi ateş basan yanaklarıma bastırdım. Sakince düşünmeliydim.

Her şeyden önce Edward'ın Lucy Probus'u tanıdığı söylenemezdi. Sonuçta Lucy, Bobby'nin kız arkadaşıydı. Edward o zamanlar henüz bir ergendi, Hydes'da yaşıyordu ve Lucy'yle bir alakası olamazdı. Kızın kaybolduğunu bildiğinden bile şüpheliydim. Ama Alison'la görüşmüştü ve Robert bundan hoşlanmamıştı. Ailenin zorlamasıyla Edward ondan ayrılmış, sonrasında kız sınav dönemi yaklaşırken intihar etmişti. Ve Edward'ın bildiği kadarıyla, en iyi arkadaşının ölümünden kendini sorumlu tutan delişmen Gianna da kısa süre sonra doz aşımından hayatını kaybetmişti. Edward'ın bütün bunları anlatmak üzere bir kaset doldurmak için bir nedeni yoktu. Alison ve Gianna'nın ölümü doğal görünmüştü. Hayat bazıları için zor olabiliyordu ve trajediler en zoruydu.

Baş dönmem hafifleyince temkinli hareketlerle ayağa kalkıp bir sonraki metroya bindim. Bulduğum boş bir yere otururken dikkatimi Robert'm listesindeki son kadınlara yöneltmiştim.

Aliza Masri ve Melissa Brown.

Bu kadınların Holbeck ailesiyle bağlantısını bulabilirsem, belki bir şeyler netleşirdi.

Wikipedia, Aliza Masri'nin bir ressam olduğunu söylüyordu.

Amerikalı anne ve Lübnanlı-Suriyeli babadan Lübnan'da dünyaya gelen Aliza, annesiyle birlikte ABD'ye taşınmadan önce Beyrut'ta uluslararası bir okula gitti. Eserleri Avrupa ve ABD çapında çeşitli saygın galerilerde sergilendi. 2019 yılının sonlarında sosyal medyadaki karşıt görüşlerin iddiasına göre Hizbullah'la uluslararası bağları olan FFI hareketini desteklediği doğrultusunda adı kötüye çıktı. Ocak 2020'den bu yana Masri'nin nerede olduğu bilinmiyor, ancak ressamın Lübnan'a dönmüş olabileceği düşünülüyor.

Kadının Holbeck ailesiyle bağlantısını bulmak için tekrar arama yaptığımda ekranım resimlerle doldu. Gördüklerim karşısında nefesim kesiliyordu.

Çift kızıl saçları ve bembeyaz teniyle bir Instagram paylaşımında Matilda, Aliza'nın yanında kocaman gülümseyerek bana bakıyordu. Çift Aliza'nın işlerinin sergilendiği bir galeri açılışındaydı. Matilda güzel görünüyordu, çok mutluydu, tam bir Holbeck tavrıyla boştaki elini nazikçe Masri'nin beline yerleştirmişti.

Aliza ve Matilda birlikteydi. Fotoğrafta aşkın ateşine yakalanmış bir çift görüyordum. Mutlulukları, gözlerindeki umut... Çift oldukları çok belliydi. Bir gelecekleri vardı ve bir şekilde ilişkileri yarıda kesilmişti.

Telefonu yaklaştırıp Matilda'nın yüz hatlarına, zeki ışıltılar saçan yeşil gözlerine, dudaklarının yumuşacık kıvrımına baktım. Aliza'yı o öldürmüş olabilir miydi? Böyle bir şeyi yapabilir miydi? Hepsini Matilda mı öldürmüştü? Ama Lucy'yi, Alison'ı ya da Gianna'yı öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Hem Lucy ortadan kaybolduğunda on altı yaşındaydı. Edward'dan daha küçüktü.

Kaset bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, ama henüz ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Taşları yerine oturtamadığım için kendime kızıyordum. Tabii listedeki isimlerin Oliver ya da Stuart'la da bir bağlantısı olabilirdi. Bütün kardeşler sevdikleri birini kaybetmiş olabilir miydi?

Melissa Brown, 2021 kelimelerini arattığımda sadece bir LinkedIn hesabı bulabildim. Sosyal medyası yoktu. Başka hiçbir şey yoktu. Sayfada 2014 yılından beri Lefroy Henshaw firmasında CEO asistanı olduğu yazıyordu. Şirketin web sayfasını açarken içimde küçük bir umut doğmuştu. Kızın hâlâ hayatta olması mümkündü.

Lefroy Henshaw bir finans şirketiydi. *Hakkımızda* bölümünü açtığım anda kanım dondu. Lefroy Henshaw, Laurence Group'un ortağıydı. Yani Holbeck ailesinindi ve CEO pozisyonunda Stuart görünüyordu.

Melissa Brown, Stuart Holbeck'in asistanıydı ve Robert'ın listesinde olduğuna göre muhtemelen artık hayatta değildi.

Sitede Melissa'nın fotoğrafına baktım. Yumuşacık dost canlısı yüz hatları. Lila kadar güzeldi. Stuart'la bir ilişkisi olabilir miydi? Robert'ın listesindeki bütün kadınlar, çocuklarıyla yakın ilişki kurmuştu. Evet, Melissa, Lila gibi bir manken değildi, ama narin bir güzelliğe sahipti. Stuart'ı mutlu etmiş, güldürmüş, onu anlamış olabilirdi. Sonra nedense Lila'nın Stuart hakkında söylediklerini hatırlayınca bütün bunlar için Stuart'ın birine ihtiyacı olabileceği düşüncesinden pek emin olamadım. Belki Melissa görmemesi gereken bir şeyler görmüş, bilmemesi gereken bir şeyler öğrenmişti?

Robert kasette genç kadının 2021'de öldüğünü söylüyordu, ama Lefroy Henshaw web sitesinden henüz adı silinmemişti.

Metro treni takırdayarak istasyona girince her şeyi toplayıp indim. Caddeye çıktığımda dolambaçlı yollara girmeye hiç gerek olmadığına karar vermiştim. Lefroy Henshaw şirketini arayacak, kızın orada çalışıp çalışmadığını soracaktım.

Sekiz dakika boyunca otomatik karşılama sistemi tarafından oyalandıktan sonra sıcak bir ses cevap verdi. "Merhaba, kusura bakmayın. Mel için aramıştınız, değil mi?"

"Şey, evet. Melissa Brown. Kendisini bulmaya çalışıyorum. Hâlâ şirketinizde mi çalışıyor?"

"Teknik olarak evet, ama artık ofiste değil, dışarıdan çalışıyor. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

Bir şeyler uydurmak için beynimdeki çarkları döndürdüm. "Ah tabii, dişçisinin ofisinden arıyorum. Kendisine ulaşamıyo-

mız. Ödenmemiş bir fatura var... iki yüz yetmiş dolarlık bir ödeme. Nedense adres olarak şirketin adresini vermiş."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Tuhaf. Sahi mi? İsterseniz kendisine e-posta gönderebilirim?"

"Eh, bunu denedim, ama cevap gelmedi," dedim hemen.

"Çok tuhaf. Genellikle mesajlara hemen cevap verir. Belki e-postanız önemsizler kutusuna gitmiştir. Ben hemen bir mesaj atayım. Kesin alacaktır."

İlginçti. Demek Melissa hâlâ e-postalarına cevap veriyordu. Bu durumda, cevap vereni uyandırmamak için konuyu burada kapatsam iyi olurdu. "Peki," dedim. "Bu harika olur. Aslında faturayı size göndereyim, siz de kendisine iletin, olmaz mı?"

Hattın diğer ucunda yine bir duraksama oldu. Belli ki bu işe bulaşmak istemiyordu. "Ben mi? Şey, aslında ne biliyor musunuz? Ben size posta adresini vereyim. Hangi dişçiden arıyordunuz?"

"Morningside Dişçilik," diye yanıtladım. New York'a taşındıktan sonra birkaç kez oraya gitmiştim.

Klavye tıkırtılarından sonra tatmin olmuş bir nida geldi. "Ah evet, gördüm. Mükemmel. Bendeki adresini vereyim. Elimden maalesef bu kadarı geliyor."

"Harika, çok teşekkürler," dedim kuşku uyandırmayacak bir rahatlamayla. Herhalde dişçi sekreterleri faturalar konusunda ancak bu kadar rahatlardı.

Bir İspanyol bakkalına girip tezgahtaki zincirli kalemle Melissa'nın adresini ve telefon numarasını buz tutan elimin üstüne yazdım.

33

Melissa

PERŞEMBE, 22 ARALIK

Ertesi sabah Edward iş için erkenden çıktı.

Sıcak yatakta biraz daha oyalanarak hayatın gerçeklerini birkaç değerli dakika boyunca öteledim. Elim tişörtümün altına kaydığında karnımın şişmeye başladığını fark ettim. Yarın on iki hafta olacaktı.

Zorla yataktan kalktım. Robert'ın listesindeki kadınlar arasındaki bağlantıyı bulmak ve başıma gelebileceklerden kurtularak hayatta nasıl kalacağımı düşünmek için bir günüm kalmıştı.

Elime yazdığım adres ve telefon numarası çoktan silinmişti, ama güvenli bir şekilde telefonuma aktarmıştım. Akşam Edward gelmeden önce aradığım numara servis dışıydı. Zaten öyle olacağını tahmin etmiştim, ama elimde adres vardı.

İhtiyaç duyduğum her şeyi çantama tıkıp bir beyzbol şapkası aldıktan sonra bina görevlisinden bir taksi çağırmasını rica ettim. Arabada takip edilmem herhalde daha zor olurdu.

Taksi binanın önüne geldiğinde şapkayı iyice gözlerimin üzerine çekip kaldırımı gözlerimle taradım. Asayiş berkemal.

Arabaya binip oradan uzaklaşırken eğdiğim başımı, yeterince uzaklaştığıma kanaat getirmeden bir daha kaldırmadım.

Kış güneşinin altında evinin önünde dururken Melissa Brown'ın orada, hayatta ve iyi olup olmadığını anlamak için planımı gerçekleştirmek üzere olduğumu fark ettiğimde bütün sinir uçlarım adeta düğüm olmuştu.

Bakımlı bahçe yolundan cam kapıya ilerlemeden önce, pencereleri sabah ışığında parıldayan binaya baktım, sonra yavaşça zile bastım. Beklerken güneşin sıcaklığını ensemde hissedebiliyordum. Sokağın karşısındaki küçük parktan kuş sesleri duyulabiliyordu. Zile tekrar basıp bekledim. Neredeyse evde kimsenin olmadığını kabullenmek üzereydim ki diyafon aniden cızırdadı.

"Merhaba. Nedir?"

Yüreğim ağzımdaydı, hiçbir şey düşünemiyordum. "Şey," diye kekeledim. "Merhaba, Melissa'yla mı görüşüyorum?"

Ses duraksadı. "Ne? Kim?"

"Melissa?" Tehlikeli bir oyun oynadığımın farkındaydım, çünkü (a) ses Melissa'ya *aitse*, ona kim olduğumu söyleyecektim? Ve (b) Melissa *değilse*, o zaman kimdi?

"Hayır, Melissa değilim. Benim adım Nina. Melissa kim?" diye sordu kadın sıkıntılı bir sesle.

Beni savuşturmaya çalışıyordu. Doğru zile basmıştım, o yüzden soruyu cevaplamamaya karar verdim. Sonra boğuk bir konuşmayı bir küfür takip etti.

"Kahretsin, pardon, pardon. Evet, Mel burada değil. Aslında biliyor musun? Aşağıya geleyim. Beni bekleyin."

Diyafon kapandığında kaçıp kaçmamayı düşünüyordum.

Nina'nın kaçınılmaz olarak tekrar soracağını bilerek bir açıklama bulmak için beynimi çalıştırıyordum, ama pastel renklerde

üstüne çıkan yirmili yaşlarının başındaki bir kız zıplayan adımlarla aşağı indiğimde ilham perilerim çil yavrusu gibi kaçıştı.

"Selam. Özür dilerim, ama isminiz neydi?" diye sordu rahat bir tavırla.

"Ben Mel'in bir arkadaşıyım," dediğimde aksanım yüzünden bir kaşını kaldırdığını fark edince ekledim. "İngiltere'den."

"Ah, tamam. Yani kuruldan değilsiniz?"

"Kurul?"

"Apartman sakinleri kurulundan?"

"Şey, hayır. Neden..."

"Oh, sevindim," dedi kız, rahatlamış bir ifadeyle kapı pervazına yaslanarak. "Mel daireyi bize kiraladı. Yani sorun olmayacağını düşündük, çünkü aslında Karen'a kiralamıştı, ama hepimiz kirayı paylaşıyoruz. Her neyse. Mesele şu ki Mel burada değil. Şu anda burada *yaşamıyor.* Çok özür dilerim. Sanırım Karen'da numarası olabilir. İsterseniz sorabilirim? Onu görmek için ta İngiltere'den mi geldiniz?"

"Yo, yo, onun için gelmedim. Dinleyin, tuhaf bir soru olacak, ama Mel'in dairesi möbleli mi kiralandı? Eşyaları hâlâ duruyor mu?"

"Kitapları falan mı? Evet. Neden? Gerçi hepsini küçük odaya taşıdık. Yani güvendeler, o yüzden..."

"Hayır, iyi yapmışsınız. Sadece emin olamadım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Buradan gittiğini bilmiyordum. Kendisini ararım. Numarası bende var. Teşekkürler."

"Ah tamam, süper. O zaman anlaştık?" diye sordu. Kim olabileceğimden ziyade bu görüşmenin sonuçlarından endişeleniyormuş gibi görünüyordu.

"Evet, anlaştık," dedim.

Gülümseyerek omuz silkti, sonra gözden kayboldu.

Parka yürürken az önce tanık olduğum gerçeğin beni aşağı çektiğini hissedebiliyordum. Demek Robert, insanların *silinip gitmesinden* bunu kastediyordu. Melissa gitmişti, ama hayatının çarkları hâlâ dönüyordu. Dairesinin kiraya verilmesi, vergiler ve gerektiğinde e-postalara cevap vermek... Biri çarkları işletmeye devam ediyordu, ama Melissa bir hayaletten ibaretti.

Artık Robert'ın listesindeki bütün kadınların ölü olduğundan emin sayılırdım. Bobby'nin kız arkadaşı, Edward'ın kız arkadaşı, Matilda'nın kız arkadaşı, Stuart'ın asistanı ve yaylım ateşinde kalan başka bir kız...

Robert'ın önüme koyduğu düğümü çözemeyeceğim gerçeği içimde öfkenin fokurdamasına neden oluyordu. Hydes'a gidip kaderin benim için hazırladıklarıyla yüzleşmekten başka çarem yoktu.

Melissa'nın eski dairesinin karşısındaki parkta bir banka çöküp yelle salınan ağaç dallarını seyrettim. O sırada jeton düştü. Holbeck ailesinde bir tek Oliver sevdiği birini kaybetmemişti. Fiona hâlâ hayattaydı ve sağlığı yerindeydi. Evlenmiş, çocuk sahibi olmuşlardı. Şimdi düşününce, Bobby ve Edward sahneden çekilince işleri Oliver devralmıştı. Kardeşler arasında en karlısı o çıkmış gibi görünüyordu... Bütün bu olanlarla bir tür bağlantısı olabilir miydi?

Zaman daralıyordu ve öğrenecek pek bir şey kalmamıştı. Robert'ın bunları benimle paylaşmasının bir nedeni vardı. Bulmacanın taşlarını bir araya getirebileceğimi düşünüyordu, ama bunu yapabileceğimden... bunu yapabilecek kadar *yeterli* olduğumdan emin değildim.

İçimde büyüyen canın, Robert'a ve ailesine karşı bir tür koruma sağlayıp sağlamayacağını merak ederken elim karnıma gitti. Her ne kadar şimdilik güvende olduğuma dair söz vermiş olsa da hamileliğin bana dokunulmazlık sağlayacağını düşün-

mem saflık olurdu, çünkü benden istediği bir şey vardı. Bir şey yapmamı istiyordu.

Hiçbir şey bilmeden Hydes'a gideceksem, Robert'ın verdiği sözden çok daha büyük bir korunma garantisine ihtiyacım olacaktı.

Çantamdan telefonumu çıkarıp rehberimde aradığım ismi buldum ve kendime vazgeçme fırsatı tanımadan numaraya bastım. Şansımı zorluyor olabilirdim.

Karşı taraf cevap vermeden telefon dört kez çaldı.

"Selam Deonte, ben Harriet. Müsait misiniz?"

"Ah, Bayan Reed. Evet, gayet müsaitim. Sizin için ne yapabilirim han'fendi?"

"Hikâyedeki delikler. Birtakım itirafların kaydedildiği bir kaset alan kızı hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," diye cıvıldadı. Belli ki konuya yine dahil olduğu için sevinmişti.

"Meğer kızın da bir sırrı varmiş ve kaseti veren adam bunu biliyor."

"Ooo, çok ilginç. O da birini mi öldürmüş?"

"Evet," dedim.

"Ama onunki kaza eseri, değil mi?"

Duraksadım. "Yo, yo, bile isteye öldürmüş. Aslında... gri bir alan sayılır."

Adam hattın diğer ucunda kısa bir süre düşündü. Bende bir şeyler sezip sezmediğini merak ediyordum. "Ha. Peki. Çok ilginç. Yani adam suçlarını itiraf ediyor, ama kız polise gidemiyor, çünkü onun da sırtında bir küfe var. Şantaj gibi bir şey."

"Doğru. Ve adam onunla buluşmak istiyor, ailesiyle birlikte zaman geçirmek üzere evine davet ediyor. Sırrını ona açmaya

karar vermiş, çünkü kızın ne yaptığını biliyormuş ve ondan bir iyilik yapmasını isteyecekmiş," diye açıkladım.

"Ah, tamam. Kızdan onun için birini öldürmesini mi isteyecek?"

Amiden kalakaldım. Gözlerim telaşla parkta dolaştı.

Robert onun için cinayet işlememi istiyordu.

Aklıma hiç gelmemişti, ama Deonte söyleyince kulağa son derece mümkün geliyordu. Sanırım gözündeki tek değerim, birini öldürmüş olmamdan kaynaklanıyordu.

Aile bayrağını devretmek istediğine dair sözlerini hatırladım. Ne demek istemişti?

Deonte'nin hattın diğer ucunda beklediğini fark edince, "Şey, evet, olabilir," dedim. "Henüz bu iyiliğin adını koyamadım, ama olabilir," derken kulağa yaratıcı yazarlığımı konuşturuyormuşum gibi geldiğimi umuyordum.

"Hmm," diye düşündü. "Ama biz hâlâ kız için endişeleniyoruz, değil mi? Hâlâ romanın ana karakteri o?"

"Sanırım," dedim çekingen bir sesle. Artık bir hikâye taslağından mı, yoksa gerçek hayatımdan mı bahsettiğimizden emin değildim.

"Adamın ne istediğini öğrenmek için onunla buluşmaya giderse, kızın ardında bir iz bırakması gerekiyor. Ve adama bunu hissettirmesi lazım. Dikkat çekmeden kızdan kurtulmanın kolay olmadığını düşünmeli. Kız itiraf kasetinin kopyasını çıkardı, değil mi?"

Yüzümü ekşittim. "Hayır, ama bunu yapacağından emin değilim, çünkü kendi işlediği suç da o kasette."

Deonte güldü. "Şaka mı bu? Tarihi bir dram falan mı yazıyorsunuz? Sonuçta kendisiyle ilgili bölümü kesip atabilir, sonra yoluna devam edebilir, haksız mıyım? Çok kolay. Çocuk oyuncağı."

"Tabii, ama kaseti veren adamın, sırrını bildiği gerçeğini silemez ya? Adam ifşa olursa, kızı da kendiyle birlikte dibe çekecektir."

"Hı, o zaman kızın iki seçeneği var sanırım. Adamın istediğini yapar ve konunun orada kapanmasını umar ya da..."

"Ya da?" diye üsteledim merakla.

"Ya da kaseti vereni öldürüp bir kısmını sildiği kaseti polislere verir. Sonuçta daha önce de cinayet işlediği için sorun olmayacaktır, yanılıyor muyum? Bir açıdan meşru müdafaa sayılır."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yani yasal açıdan?"

"Yasal açıdan? Tabii ki hayır! Mahkemede birinci derece cinayet sayılır. Ben kitaptan bahsediyorum. Yani hikâyenin gelişimi bir tür meşru müdafaa gibi görünüyor. Okurlar ilahi adalete bayılmaz mı? Ama hayır, yasal olarak tasarlanmış cinayet olarak görülür. Cezası muhtemelen ömür boyu hapis olur."

Ağzım yine kurumuştu. Zorla yutkundum. "Evet, tabii. Ben de öyle düşünmüştüm. Sizin de dediğiniz gibi... çok acayipti."

"Ama hikâyenle ilgili bir mesele var Harriet. Ahlaken farklı bir hikâye. Bilemiyorum, karakterlerin okurun hoşuna gidecek türden, çünkü ikisiyle de özdeşleşebiliyoruz. Böylesi kitaplar altın gibi ışıldar. Ve sevilen insanlar hemen her tür suçtan paçayı sıyırabilir."

"Teşekkürler Deonte. Tanrım... Umarım haklısınızdır."

Telefonu kapattıktan sonra sessizlikte oturduğum yerden Deonte'nin telefon konuşmamızın öneminden ne kadar haberdar olduğunu merak ettim. Ve Noel'de bir şeyler olacaksa, yasal olarak başımı fena halde belaya sokmam mümkündü.

Yani ardımda mutlaka bir iz bırakmaya başlamalıydım.

34

İz

PERŞEMBE, 22 ARALIK

Eve döndüğümde çekmeceden kâğıt ve kalem alıp, kim bilir ne zamandır ilk kez elimle mektup yazmaya başladım. Yazmayı bitirdiğimde çalışma masamdaki saat dört elli altıyı gösteriyordu. İsmimin baş harflerinin basılı olduğu üç kalın zarfın üzerine isimleri ve adresleri de yazmıştım. New York Emniyetinden emekli komiser Deonte Hughley, Londra'daki avukatım Dermot Jones ve temsilcim Louisa...

Louisa'ya yazdığım mektubu eğlenceli ve sıradan tuttum; ancak belli koşullar altında ikinci kez okuduğunda aklına bir şeyler gelebileceğini umuyordum. Hamileliğimden, gelecek umutlarımdan ve çocuğumuzla ilgili heyecanımdan bahsetmiş, satırlarımın arasında bir şekilde Bobby'yle Edward'ın ilk kız arkadaşı Alison Montgomery'nin trajedisini kısaca değinmiştim. Başıma bir şey gelirse, Louisa'nın anlayacağından emindim.

Robert beni öldürecekse, intihar gibi göstermemesi kendi hayrına olurdu.

Avukatıma göndereceğim zarfın içine yerleştirdiğim mühürlü bir zarfın üzerinde açıkça sadece ölümüm durumunda açılma-

sini bekliyordu. Eklediğim notta dramatik davrandığım için özür dileyerek herkese saygı gösterilmesini rica etmiştim. İkinci zarfın içinde annemle babamın öldüğü gün yaşananlar... itirafım vardı. Ayrıca mühürlü zarfın içindeki üçüncü zarfta Robert'ın imzası vardı. İsim listesinin sonuna kendi ismimi de eklemiştim.

Deonte'ye mektubum çok daha basit ve kısaydı.

Önerileriniz ve yardımınız için çok teşekkür ederim Deonte. Hayat kurtardınız. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Son buluşmamızda gelecek yıl varlıklı ve güçlü bir aileye gelin gideceğimden bahsetmeyi unutmuşum. Sanırım adımlarıma dikkat etsem iyi olacak! Nişanlım Edward Holbeck'le tanışma şansı bulduğunuzu sanmıyorum, ama eşiniz Regan'la birlikte düğünümüze gelebilirseniz çok seviniriz. Yanımda dostlar olması çok hoşuma gider... Ailem hiçbir zaman kalabalık olmamıştır. Hayatımla yeni kitabım arasındaki benzerliklerin dikkatinizden kaçmadığına eminim. Sonuçta hayat sanatı taklit ediyor. Konuştuklarımızı düşünürsek, umarım aynı kaderi yaşamam. Bir ustam zamanında şöyle demişti: Her zaman iz bırak.

Görüşmek üzere,

Harriet x

Zarfları sokağın karşısındaki posta kutusuna attım. Noel'de olmasa bile eninde sonunda adreslerine ulaşacaklardı ve bunun yarattığı tehdit benim için yeterliydi.

Eve döndüm. İlk işi halletmiştim. E-postamı açıp yayıncım Grenville Sinclair'e klavyemi tıkırdatarak taslakta değiştirmek istediğim kısımları belirttim. Deonte'ye anlattığım ve halihazırda yaşadığım hikâye aynı kalacaktı; bir yazar, kayınpederi-

nın verdiği kasetteki korkunç gerçekler yüzünden bir çıkmaza giriyordu.

Mesajı gönderip gönderilenler dosyasını sildim. Deonte'nin bırakmamı söylediği izler bırakılmıştı. Robert beni kolayca ortadan kaldıramayacaktı.

Sonra spor çantamdan kasetçaları çıkarıp telefonumu yanına yerleştirdim. Kasettekileri kaydedecektim. Gerekli ayarları yaptıktan sonra yatak odasında son bir şey yapmak üzere çıkmadan önce oynatma ve kayıt tuşlarına bastım.

Tabancam yoktu ve bıçak önceden tasarlanmış suç kuşkusu doğurabilirdi. İhtiyaç duyduğum bir silah değil, silah yerine kullanabileceğim bir şeydi. Rafta aradığımı buldum. Ortaokulda kompozisyon yarışmasında birinci geldiğimde ödülüm, avucum büyüklüğünde cam bir kâğıt ağırlığı olmuştu. Uğurumdu. İçinde minik baloncukların yakaladığı menekşe renginin hayaleti bir duman gibi kıvrılıyordu. İşime yarardı.

Saatlerce araştırdığım için kafatasındaki en hassas noktanın, şakağın hemen arkasındaki pteryon olduğunu biliyordum. Üç kafatası kemiğinin birleştiği bu noktanın hemen altındaki atardamar tek bir darbeyle kolayca patlayabiliyordu. Bunu öğrendiğimde dehşet içinde koşup kendime bir bisiklet kaskı satın almıştım.

Cam küreyi çoraplarımdan birine sarıp bavulun derinliklerine ittim. Dolu bir tabanca olmayabilirdi, ama elimde bundan iyisi yoktu. Hem sorulursa duygusal değeri olan eski bir Noel hediyesi olduğunu söyleyebilirdim.

Kapıda anahtar şıkırtısı duyunca gözüm hemen komodindeki saate kaydı. Altı olmuştu ve Edward gelmişti.

"Harry?"

Bavulu kapatıp kilitledikten sonra dik duruma getirdim. Bavul hazırdı. Ben hazırdım. "Geliyorum," diye seslendim. "Bir saniye."

Edward'ı mutfakta bulduğumda gülümsüyordu. Bir elinde bir şişe Bollinger şampanya, diğerinde bir hediye torbası vardı. Ağzının kulaklarına varmasından, bunun ne anlama geldiğini anlamıştım.

"Tamamdır, imzalar atıldı," dedi coşkulu bir sesle. Sonra bana sımsıkı sarıldı.

"Aman Tanrım Ed."

"İki nokta sekiz," diye ekledi.

Bir an için kalakaldım. Aklımın almayacağı kadar büyük bir rakamdı. "İki nokta sekiz?" Gözleri çakmak çakmaktı. Milyar... Milyarları kastediyordu. Akıl almaz rakam midemin kasılmasına neden olurken, "İki nokta sekiz milyar," diye mırıldandım. Bunu mırıldanırken bile kelimelerin anlamı yoktu.

İki kadeh aldım. İçki yasağını deleceksem, şimdi tam zamanıydı.

Edward güldü, ama ben gülmüyordum. Dikkatle şişenin ağzındaki folyoyu soyup teli açtı ve mantarı patlatınca köpükler fışkırdı.

Rakam ödümü koparmıştı. Sanki hayatım aniden saatli bir bombaya dönüşmüş, başıma adeta ödül konmuştu. Çok yüksek rakamdı. Kader, karma, felek... buna izin vermeyecekti.

Zorlukla yutkundum. Kadehlerimizi doldurduğu sırada ne diyebileceğimi düşünüyordum. Sonunda Edward'a odaklanmaya çalıştım. Çok mutluydu. Kim olduğumuzu, kim olduğumu, bütün bunları neden yaptığımızı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Gözlerimi yumup başımı göğsüne gömdüm. Kokusu, dokunuşu, kalbinin atışı... Sevdiğim adam yanımdaydı. Bir yıl önce Doğa Tarihi Müzesinde tanıştığım, birlikte ağlayıp güldüğüm, o günden beri yanımdan ayrılmayan adamın kokusunu içime çekerken vücudumun gevşemesine izin verdim.

Buradaydı. Ona odaklanmalıydım.

Aklına bir şey gelmiş gibi gülümseyerek geri çekildiğinde incecik ipten tutma sapı olan hediye torbasını bana uzattı. "Çok büyük bir olay, biliyorum. Biraz zaman tanı. Ama bu arada sana bir şey almak istedim," diyordu sırıtırken.

Hediyeyi alıp zarif kağıdı dikkatle açarken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Torbanın üzerinde logo yoktu, ama parşömen kağıdın üzerinde Balmain logosu seçilebiliyordu. Sonunda elbisenin katlarını açıp üzerime tuttum. Hayatım boyunca giydiğim bütün elbiselerden daha güzeldi. Kalın kumaşının ağırlığını elimde hissediyordum. O kadar güzeldi ki bu dünyadan olamazdı. Siyah buklet, kalın altın kakmalı düğmeler, yatkalar, kusursuz bir terzilik... Bu bir Balmain tüvit elbiseydi. Hayatımda hiç böyle bir şeye sahip olmamıştım. Bir sanat eseriydi. Mutfak penceresinde kendimi görünce nefesim tutuldu.

"Tam sana göre. Noel'de giymen için bir şey almak istedim. Holbeck Noel kutlamaları biraz şatafatlı olabiliyor," diye ekledi sırıtıp kadehi başına dikerken.

"Ben gidip deneyeyim..." diyerek başımla yatak odasını işaret ettim. Son birkaç dakikayı hazmedebilmek için ihtiyaç duyduğum mazerete minnettardım.

Yatak odasının sessizliğinde oturup sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Her şey çok hızlı gelişiyordu, dünya boynumu kıracak bir hızda değişiyordu. Düşüncelerimi toplamaya, bütün bunları neden yaptığımı kendime hatırlatmaya çalıştım. Edward'la birlikte olacaktım. Bir aile kuracaktık.

Elim şiş karnımda dolaşırken kendimi toparladım.

Yatak odasındaki büyük aynanın karşısında dikkatli hareketlerle elbiseyi giydim. Serin astarı tenimi ürpertiyordu. Edward'ın yanına dönmeliydim. Çok oyalanmıştım. Saçlarımı çözüp dağıttım. Aynaya tekrar baktığımda kıkırdamamak için kendimi zor

tutuyordum. Bambaşka birine dönüşmüştüm. İnanılmaz görünüyordum. 1990'ların kadın CEO'su, kahve reklamlarındaki kendine veren kadın, İtalyan *Vogue* dergisinin editörü... Yirminci yüzyıl sonlarında her şeyin sahibi olmak böyle bir şey olmalıydı. Kimin aklına gelirdi ki? Vatka insanı daha ince gösterirken çok daha güçlü hissettiriyordu.

Ayağıma topuklu ayakkabılarımı geçirdikten sonra, "Ben hazırım." diye seslendim, ama dairede çıt çıkmıyordu. Biraz bekledikten sonra tekrar seslendim. "Ed?"

Cevap yoktu.

Anında bir terslik hissettim. "Ed, her şey yolunda mı?" diye seslendim koridora ilerlerken.

Kulaklarımı iyice dikmiştim, ama New York'un dip gürültüsünden başka bir şey duyamıyordum. Banyonun kapısı, koridordaki diğer kapılar gibi aralıktı. Yavaşça yutkunurken boğazıma bir yumru oturdu. Havada bir değişiklik vardı.

Evde başka biri olduğundan emin bir halde gayriihtiyari yatak odasına kaçıp yerdeki kıyafetlerimin arasından telefonumu aradım. Aynı anda bir şeyi hatırlayınca beynimden vurulmuşa döndüm. Telefonum burada değildi. Çalışma odamda Robert'ın kasetini sesli olarak kaydediyordu. İyi de Edward'ın çalışma odamda ne işi vardı?

"Ed?" diye bağırdığımda çalışma odamda bir hareket duyunca yatak odamdan koridora fırladım. Topuklarım halıyı deliyordu. Sonunda dengemi sağlamak için kapı pervazına tutundum. Parlak kırmızı kulaklıkları başına takan Edward başını kaldırıp bana baktı. Kafası karışmış gibi gülümseyerek cihazdan çıkardığı kaseti bana verdikten sonra kulaklığı çıkardı. "Bu ne?" diye soruyordu.

"Şey," diye bocalarken nefesim boğazıma takılıyordu.

Konuşmama fırsat kalmadan ıslık çalarak beni tepeden tırnağa süzdü. "Vay canına, inanılmaz seksi görünüyorsun," derken gözleri vücut hatlarımda dolaşıyordu.

"Şey, teşekkürler. Evet, üzerime tam oturdu." Bir taraftan durumu anlamaya çalışıyordum. "Sen iyi misin?" diye sorarken sesim niyetlendiğimden biraz daha telaşlı çıkmıştı. Kasetin ne kadarını duyduğunu öğrenmek için ne diyeceğimi bilemiyordum. Babasının sesini duyduysa, neden böyle davranıyordu? Neden normal davranıyordu?

Kucağındaki kasetçaları işaret ettim. "Sen...?

"Dinledim mi? Evet," dedi mutlulukla. "Eh, en azından denedim, ama kasetin bu tarafı boş galiba? Bir şey mi kaydetmiştin?"

"Ne?" derken kanım çekiliyordu. "Boş mu?"

Hemen anladım. Muhtemelen oynatma tuşu yerine kaydetme tuşuna basmıştım. Bir anda rahatladım. Edward hiçbir şey duymamıştı. İnleyerek halıya çökerken bir taraftan şükrediyordum, ama diğer taraftan Robert Holbeck'in kayıtlı itirafını kaybettiğim için hayıflanıyordum. Deonte'nin verdiği en önemli tavsiye kasetin kopyasını çıkarmaktı ve bir şekilde hamilelikten şişmeye başlayan aptal parmaklarımla işi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

"Sen iyi misin tatlım?" diye sordu Edward, önümde çömelerek. "Kötü adam olmak istemiyorum, ama bu aşamada ortalıkta böyle deli deli koşmaman daha iyi olmaz mı? En azından topuklu ayakkabılarla koşma," diye ekledi dikkatle. Sonra cevap vermediğimi görünce, "Kasette önemli bir şey mi vardı?" diye ekledi.

Doğrulup bir sürü anlama gelebilecek şekilde iç çektim. "Yok. Hayır, sorun değil. Sadece araştırmaydı," diyerek, yalanımı gerçeğe dönüştürebilecekmişim gibi yüzümü sıvazladım.

Eğilip alnımdan öptü. "Of, çok sinir. Üzüldüm tatlım. Çok fenaymış. En azından araştırmaydı, öyle değil mi? Öte yandan

bu retro teknolojiye bayılırım. Fazlasıyla analog, fazlasıyla doksanlar. *Buradım,*" diye kıkırdayarak sandalyeye uzandı. "Kitap için miydi?"

Sohbetin doğası nedeniyle sırtım ürperiyordu. "Şey, evet," dedim. "Farklı zaman dilimleri. Yeni kitapta bugünü ve doksanları anlatıyorum. Bir sürü eğlenceli dönem malzemesi." Gülümseyerek Olympus kayıt cihazını nazikçe elinden aldım. "Sadece taslak geldiğinde bölümleri ayarlamam gerekiyor."

Cihazın kaset bölmesine bakarken birden her şeyi kaybetmemiş olabileceğimi fark ettim. Sadece bir yüz silinmiş olmalıydı. A yüzü silinse de B yüzü hâlâ duruyordu.

"Süper. Okumak için sabırsızlanıyorum," diye ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzattı.

Topal bir ceylan gibi doğruldum.

Mutfağa giderken Edward'ın sırtını seyrediyordum. Sonra elimdeki cihaza kaçamak bir bakış fırlattım. Sorular birikiyordu. Edward niye çalışma odama girmişti? Birden kuşku beynimi kemirmeye başladı. Kaseti kazara ben mi silmiştim? Yoksa Edward kaseti silmek için mi odama girmişti?

Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu.

35

Yolculuk

CUMA, 23 ARALIK

Çantalar hazırlanmış, Mount Sinai Hastanesinin altındaki otoparka bıraktığımız arabanın bagajına yüklenmişti. Çağrılmak üzere çamaşır suyu kokulu bekleme odasında oturuyorduk.

Bebeğimin yüzünü göreceğimi, bir kızım ya da oğlum olduğunu öğreneceğimi düşünmeye çalışıyordum. Önümüzdeki yıl 7 Temmuz'da doğurmam bekleniyordu. Üç aydır kimseye söylemeden hamile olduğuma inanmakta zorlanıyordum, o yüzden bir sonraki aşamaya dair tahmin yürütmek istemiyordum.

Bebeğimin korkumu hissetmesini istemiyordum.

Edward telefonundan başını kaldırıp ultrason odasından çıkan çifte baktı. Profilini seyrederken, çalışma odamda o kasetçalarla ne kadar zaman geçirdiğini merak ediyordum. On dakika? On beş? Yirmi? Yatak odamızda felç olmuş halde düşüncelere dalarak çok fazla oyalanmıştım.

Gece kayıt girişimimi kontrol etmiştim. Benim hatamdı. Kazara silme tuşuna basmıştım. Telefonumda bir saatlik boş kayıt vardı. Sadece son beş dakikasında Edward'la konuştuğum duyulabiliyordu. Ama Edward'ın cihazdan çıkarıp elinde tut-

mini mikro kaset gözümün önünden gitmek bilmiyordu. Diğer yüzü dinlemek için yeterince zamanı vardı. Babasının sesini duymadığından asla emin olamazdım.

Köşede beliren hemşire gülümseyerek hazır olup olmadığımızı sordu.

Birkaç dakika sonra ultrason odasının karanlığında kan testlerimden çocuğumuzun cinsiyetini öğrenmek isteyip istemediğimizi soran hemşire onayımızla bilgi verince içimde harika bir tomurcuk açtı.

Hydes yolu uzundu. İki saatlik çevre yolu ve bir saatlik orman yolundan sonra bir benzin istasyonunda mola verdik. Kilometreler boyunca rastladığımız ilk medeniyet alametiydi ve göründüğü kadarıyla tenhaydı. Edward depoyu doldurmak için çıktığında küçük kiosk tezgâhının arkasında bir görevli görür gibi oldum.

GPS cihazı daha kırk beş dakikalık yolumuz olduğunu söylüyordu ve henüz kasetin geri kalanını dinleme şansı bulamamıştım. Elimi ayağımın dibindeki çantaya atıp cihazın hâlâ orada olduğundan emin oldum. Kulaklığın süngeri bana güven verircesine bileğime sürtünmüştü. Kaseti ayrı bir fermuarlı cebe koymuştum. İkisinin ayrı olması daha risksiz olacaktı. B yüzü hâlâ beni bekliyordu ve ne kadar erken dinlersem o kadar iyi olurdu, ama akşamdan beri Edward hep yanımda olmuştu.

Tuvaletleri görme umuduyla istasyona baktım. Gerektiği sürece kendimi bir kabine kapatıp iğrenç bir tuvalette dinleyebilirdim, ama daha düşünürken bile bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Edward ne düşünürdü? Arabaya dönüp yanımda yerini alırken düşüncelerimden ve korkularımdan bihaber bir şekilde keyfi yerindeydi. Kasette bir şey duymuş gibi davranmadığı kesindi. Duysaydı bir şey diyeceğinden emindim. Dahası

duyduklarından sonra ailesiyle buluşmak üzere çocukluğumun geçtiği eve gitmek üzere asla yola çıkmazdık.

Motoru çalıştırıp gülümseyerek kiosktan satın aldığı buz gibi bir şişe suyla atıştırmalığı elime tutuşturduktan sonra, "Şimdilik bunlarla idare et," dedi. Müthiş bir koca, ondan da müthiş bir baba olacaktı. Tabii o günleri görebilirsek.

Tekrar yola çıktığımızda yanımızdan akan orman manzarasına daldım. Bu arada Edward bana Hyeds'ı anlatıyor, ben de gözümde canlandırmaya çalışıyordum.

"John Livingston Holbeck araziyi 1886'da satın almış, o zaman ev yoktu. Daha doğrusu var olan binayı yıkıp yerine çok daha büyük ve görkemli bir ev inşa etti. Daha tarihi bir şey inşa etti."

"Daha *tarihi* bir şey mi inşa etti? Bu da ne demek? Bir bina nasıl daha tarihi olabilir?" diye araya girdim. Avrupalı yanım devreye girmişti.

"Çünkü inşa ettiği ev yeni bir bina değildi. Budapeşte yakınlarındaki bir tepedeki taş malikaneyi satın aldı. Daha doğrusu bir şato... Sonra parça parça gemiyle buraya taşıttı. Her bir taşıyla tekrar inşa edildi ve Hydes ortaya çıktı. John'un karısı Alma balayı sırasında faytondan şatoyu görmüştü. Dediklerine göre binanın virane haline çok üzülmüş."

"Alma üzüldü diye mi şatoyu alıp Amerika'ya getirmiş? Çamura batmış bir enik gibi mi?"

Edward kıkırdadı. "Eh, sanırım öyle denebilir. Ama unutma... J. L. o zaman lojistik şirketine sahipti, o yüzden binanın taşınarak inşa edilmesi onun için çocuk oyuncağıydı. Ülkede A noktasından B noktasına bir şey nakliye etmek istediğinde, bunu yapması için John Livingston Holbeck'in şirketlerine başvurman gerekiyordu. Şak diye istediğin şeyi taşıtabiliyordun."

Başımı salladım. Adam nakliye karteli olmuştu. O zamanlar hiç kimsenin J. L. Holbeck'i zengin etmekten başka çaresi yoktu.

"Böylece evi Macaristan'dan getirip burada tekrar inşa ettirdi," diye devam etti. "Büyük bir projeydi. Bitmesi iki yıl sürdü. Macar ustalar getirtmiş, küçük bir işçi köyü kurmuştu. Alma için kusursuz bir ev yapmak istemişti."

"Romantikmiş," diye mırıldandım. Doğrusu Alma'nın hiçliğin ortasında devasa bir taş ev istediğinden pek emin olamıyordum. Öte yandan belki istemişti ve ben haksızlık ediyordum.

"Görmen için sabırsızlanıyorum," dedi Edward, gözlerini yoldan ayırmadan. "Bir şeylere alışabilirsin, bir şeylere sahip olmaya alışabilirsin ve ancak bunları başkalarıyla paylaştığında yeni bir gözle görebilirsin."

GPS cihazının mavi oku durmak bilmeden kaymaya devam ediyordu, ama yaklaşmak üzereydik. Tuzağa düşmüşüm gibi içim pırpır etti. Bir yanımızdaki ağaçlar seyrelirken birden tekinsiz görünen yüksek bir duvara dönüştü. Holbeck'in geniş arazisinin çevresi jiletli tellerle çevriliydi. Federal bir kompleks ya da kale gibi görünüyordu. Bu duvarların ardında öylesi bir zenginlik vardı ki muhtemelen bu tür önlemler bir gereklilikti.

Edward yoldaki tek araç olmamıza rağmen arabanın dörtlülerini yakarak yavaşlamaya başladı. Sonunda devasa demir kapıların önünde durduk. Jheronimus Bosch'un* tablolarından fırlamış gibi birbirine giren sarmaşık ve yaratıklarla dolu ferforje kapılar sarsılarak açıldığında yemyeşil araba yolu açığa çıktı.

Edward elimi tutup sıktı. "Gergin hissetmen çok doğal," dedi. "Ben de gerginim."

Dolambaçlı yolda yavaşça ilerlerken dikiz aynasından neredeyse dört metrelik demir kapıların arkamızdan kapandığını görebiliyordum. Bu arada arazinin ne kadar büyük olduğu giderek belirginleşiyordu. Ev henüz görünürde yoktu ve yol bitmek bilmiyordu. Bir süre sonra ağaçlar seyreldiğinde tepelik bir açıklık

* 1450-1516 yılları arasında yaşayan Hollandalı ressam (ç.n.)

görüldü. Pervasız geyikler başlarını otların arasından kaldırdıkça alaca kürklerini gösteriyordu.

Sonunda uzakta büyüklüğüyle nefes kesen binayı gördüm.

Bakımlı süs bahçeleri ve geniş taş basamaklarıyla karşımızda yükselen heyula gibi bina, pusuda bekleyen bir yaratığa benziyordu. Dört katlıydı. Dört kanadın her birinin tepesindeki kule benzeri mazgallı siperlere kadar pencereler göz kamaştırıyordu. Binanın büyüklüğü korkunç ve eziciydi.

Bir başka ağaç tüneline girdiğimizde görüşüm engellenirken hızımızın arttığını hissettim. Tekrar açık alana çıktığımızda, eve kadar uzanan bahçenin ortasında devasa bir labirent olduğunu fark ettim. Onun ötesinde upuzun bir süs havuzu, eve çıkan merdivenlere kadar uzanıyordu.

J. L. Holbeck'in burayı yaratmak için ne kadar para harcamış olması gerektiğine hayret ediyorum; ne kadar büyük, bu fikri düşünmek için bile ne kadar ileri görüşlü olmak gerekiyordu. Bir şekilde parayla hayalleri gerçekleştirmenin temsilini yaratmıştı.

"Tanrım," diye nefesimi tuttum. Edward'ın yan gözle beni seyrettiğini hissedebiliyordum. Endişesi elle tutulabilecek kadar somuttu. Burayı sevmediğimden ya da abartılı bulduğumdan endişe ediyordu, ama yaklaşırken gözümü binadan ayıramıyordum. Hava koşullarının yıprattığı solgun mermer heykeller, Hydes'a kadar uzanan çimenliğin kenarlarında nöbet tutuyor, aralıklarla dizilmiş kaideler üzerinde klasik pozlar veriyorlardı. Ve onların üzerine düşen binanın sessiz karanlığı, bulutlu kış gökyüzüne karşı gölgeler içindeki mazgallı siperleri keskin bir şekilde belirginleştiriyordu.

Araba binanın önüne kıvrılırken, "Çok büyük," diyebildim. İçimde pırpır eden şey dehşete dönüşmüştü. Robert buradaydı. Hepsi buradaydı.

Hydes bir tilki yuvasıydı ve ben bir tavşandım. Aptal ve hamile bir tavşan.

Motoru susturan Edward bana bakmak için oturduğu yerde döndü. "İyi misin? Sanki biraz..."

Olabildiğince dürüst olmaya karar verdim. "Ödüm kopuyor Ed," diye söylendim.

Elimi sıkıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Harikasın ve seni seviyorum. Onlar da seni seviyor. Bana bak. Eğlenceli olacak. Noel eğlenceli geçecek." İkna olmadığım yüzümden belli olmalıydı ki devam etti. "Eve dönebiliriz. Hem de hemen şimdi. İster misin?"

Endişesini anlıyordum. Sadece bu bile şımarıklık yapmam için yeterliydi. Ama buradan gitsem bile olacakları engelleyemeyecektim. "Yo, sorun değil. Ben sadece..."

"Kimsenin gözüne girmen gerekmiyor. Herkes senden hoşlanıyor. Matilda, annem, Ollie... herkes. Çetin ceviz babam bile. Hem hamilelikle ilgili ne düşüneceklerini dert etme. İnan bana, çok sevinecekler. *Bayılacaklar.*"

"Ben de bundan korkuyorum Ed. Onların da sürece dahil olmalarını istediğimden emin değilim. *Hayatımıza* dahil olmalarını istediğimden emin değilim."

Sözlerimi düşünürken başını salladı. "Anlıyorum. Evet. İlk doğan çocuğun kaçırılması, cadılar falan... Bu sorun olabilir," dedikten sonra sırıttı. Dalga geçiyordu. Edward gerçekliğin sıcacık ışığıyla parladığında hiçbir şey kötü görünemezdi.

Saçımı kulağımın arkasına ittiğinde kalp atışlarımın yavaşlamaya başladığını hissettim. Cesaret verircesine başını salladıktan sonra emniyet kemerini çözüp kapıyı açtı. "Hadi, şu işi yapalım," diyerek arabadan çıkarken enerjisi beni buz gibi Aralık havasına davet ediyordu.

36

Hydes

CUMA, 23 ARALIK

Edward bavullarımızı ön kapıya taşırken, "Neden Hydes denmiş?" diye sordum. Daha önce defalarca sormak istemiştim, ama henüz bilmediğimi ancak kapı önünde dururken fark etmiştim.

"Buralar bir zamanlar hep ormanlıkmış," dedi Edward yeşilliği işaret ederek. "J. L. araziyi satın aldığında eski binayı yıkıp yenisini inşa etmiş. Ondan da önce her yer vahşi ormanlık alanmış. İnsanlar avlanmaya gelirmiş." Eğilip kapının ağır tokmağını çaldı. Metalin metal üzerindeki çınlaması içerilerde yankılanıyordu. Soğukta birkaç saniye sonra başını iki yana sallayıp yakındaki bir pencereye giderek seslendi. "Kimse yok mu?"

Bir kaşımı kaldırınca masumca omuz silkti. "Geldiğimizi biliyorlar. Sonuçta bahçe kapısını açtılar."

Yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına engel olamadım. Bütün uzantılarına rağmen Holbeckler de sonuçta bir aileydi ve bunu görmek bir parça olsun içimi rahatlatıyordu.

Edward iç çekip düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Hah, avlanma diyordum. Buralar ava çıkılan ormanlık alanmış. Beyaz kuyruklu geyik, yabani hindi, su kuşları, kara ayı... Mitzi özel-

likle ayılara düşkündü," derken başını iki yana salladı. "Burası Alfred'le ona kaldığında evi Kara Orman'dan zanaat ve sanat eserleriyle doldurdu. Kara ayılar ve orman. Geriye bunlardan pek bir şey kalmadı. Annem minimalisttir, ama bir kısmı hâlâ duruyor. Her neyse... New York Eyaleti hâlâ ülkenin en iyi avlanma olanaklarını sunuyor. Binlerce hektarlık ormanlık alana sahip. Yani Hydes ismi aslında buradan doğmuş, ama küçük bir yanlışlık olmuş. Yok, ne deniyordu? Bir tür... ortografik hata? Sen yazarsın, duymuşsundur. Biri bir yerlerde bir noktada ismi yanlış duyup anlayınca yanlış yazıyor. İşitsel bir hata. Ya da kavramsal bir hata." Şaşkın bakışlarımı görünce açıkladı. "Yani isim tapuya yanlış yazılmış. Aslında J. L., *Hides* adını vermek istemiş. Bildiğin saklanmak gibi. Aynı zamanda *hayvan derisi* anlamı yüzünden avlanmayla da ilişkili. Ama biri *i* yerine *y* harfini kullanmış. Sanırım araziyi Hyde adında bir ailenin aldığını sanmışlardır."

"Jekyll ve Hyde gibi?"

"Hah," diye güldü. "Evet."

"Bir saniye..." diye araya girdim. "Burada hâlâ ağaç evler mi var?"

"Ormanın derinlerinde, evet. Avcılar zamanında oralara yerleşip keskin nişancılar gibi avın gelmesini beklermiş."

"Hâlâ duruyorlar mı?" diye sordum tedirginlikle. Ormanda bu tür yerlerin olması fikri sinirlerimi bozuyordu.

"Keskin nişancılar mı?" diye dalga geçti.

"Hayır. Av için kullanılan ağaç evler."

"Sanırım," diye kıkırdadı. Bu konuya neden böylesine takıldığım hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Çocukken oyun oynardık. Artık iyi durumda olmadıkları kesin, ama bulabiliriz."

Bahçenin kıyısındaki sık ormana baktım. Düşüncelerim upuzun ağaçların arasından ilerleyip derinlerdeki göremediğim yapılara uzandı.

Güneş, kış bulutlarının arasından sıyrılınca başımı çevirmek zorunda kaldım. "Yani evin ismi yanlış yazılmış," dedim hikâyeye geri dönerek. "J. L. bu durumu düzeltememiş mi? Dünyanın parasına sahipti. Neden tapudaki ismi düzelttirmemiş?"

"Çünkü isme bayılmıştı," dedi Edward sırıtarak. "Holbeck ailesinin tuhaf bir mizah anlayışı vardır. J. L.'in böylesi bir mizah anlayışı olduğu kesin. İsmin hikâyesini sevmişti. Ona göre bu, ne yaparsan yap, ne kadar çalışırsan çalış, her zaman bir hata ya da yanlış anlama olacağının hikâyesiydi. Bu hikâyede insanlığın yetersizliğine dair bir şeyler vardı... Bilemiyorum. Her türlü işte insan unsur, her zaman düğüm noktasıdır. Öte yandan ailem efsane yaratmaya bayılır. Gördüğün üzere basit bir yazım hatasını bir hayat dersine dönüştürmüşler. Sonuçta evin ismi Hydes olarak kalmış."

O sırada meşe kapı gıcırdayarak açıldığında Matilda belirdi. Loş koridorda bembeyaz ten adeta parlıyordu. "Ah, selam yabancılar. Tam zamanıydı. Nerede kaldınız?"

Bekletildiğimiz için espriyi duymazdan gelen Edward bavullarımızı yüklenirken evin sıcak karanlığında Matilda'nın peşine takıldım.

Devasa bir taş holde ilerliyorduk. "Herkes kış bahçesinde bekliyor," dediğinde yürüdüğümüz yerleri inceliyordum. Hol, büyük bir merdivene açılıyordu. Karşı duvarda Macar şatosunun taşlarına oyulmuş kocaman bir şömine vardı. Sahanlıklarda göze çarpan portreler merdivenin kıvrımında gözden kayboluyordu.

"Herkes yarım saattir çay diye yırtınıyor," diye açıkladı, bize dönüp gülümseyerek. "Hepsini sopayla kovalama işi bana düştü. Anlayacağın üzere tatillerde sadece iki çalışanımız oluyor Harry."

Yüzümdeki gülümsemenin hayaleti soluverdi. "Sadece iki mi? Vay canına," dedim, başka bir koridora döndüğümüz sırada masum bir ifadeyle.

"Hı-hı. O yüzden tatillerde angaryaların çoğu bana düşer. Demek istediğim... siz aşk kuşları gelene kadar herkesi bekleterek taze çay yapacağımı söyledim." Bir kapının önünde aniden durunca neredeyse sırtına yapışıyordum. "Buradalar," diye iç çekti. Noel'den şimdiden sıkıldığı belliydi. O ana kadar bastırmayı başardığım korkularım, herkesin içeride olduğu düşüncesiyle yine yüzeye fırladı.

"Kış bahçesinde çay," diye cıvıldayan Matilda, kapıyı ardına kadar açtı.

Loş koridorlardan sonra kış bahçesinin sera gibi pencerelerinden sızan kış güneşi gözlerimi kamaştırdı. Fazlasıyla geniş oda, yüksek tavanlı ve ferahtı. Güneşe karşı yüzleri seçmeye çalışırken gözlerim uyum sağlamakta zorlanıyordu. Özellikle bir yüz diğerlerinden çok daha önemliydi. Pencerelerin önündeki beyaz masa örtüsünde gümüş takımlar ışıldıyor, üst üste dizilmiş keklerin, tuzlu krakerlerin ve tatlıların şeklini bulanıklaştırıyordu.

"Hydes'a hoş geldin," diye ekledi Matilda, sunduğu muhteşemliğin farkındalığıyla.

İçeri girdiğimizde masadakiler ayağa kalkınca siluetler şekil bulmaya başladı. "Harriet, Edward," diye bizi karşılamaya gelen ses Eleanor'a aitti. Elimi gözlerime siper edince onu görebildim. "Dünyanın başka bir ucuna gittiğinizi sandık," derken, şık kesilmiş gri saçları titreşiyordu. "Sizi bu sabah bekliyorduk."

"Sabah küçük bir işimiz vardı," dedi Edward hemen arkamdan.

O an hemen söylememiz gerektiğini anladım.

Eleanor'un omzunun üzerinden devasa kış bahçesinin pencerelerindeki manzarayı fark edince nefesim kesildi. Parıldayan camların ötesinde Holbeck Sarayının bahçesi dört yana uzanı-

vordu. Tanrının gözünden görülebilecek destansı bir manzaraydı. Şimşirlerin arasına yerleştirilmiş parlak renkleriyle kış çiçekleri adeta bir renk patlamasına neden oluyordu. Bir heykelden çıkan fiskiyeyle başlayan uzun süs havuzu çimenlerin derinliklerine kadar ilerliyor, sıçrayan sular güneş ışığında kıvılcımlara dönüşüyor, yemyeşil bahçe karanlık ormanın kıyısına dayanıyordu.

Eleanor gözlerini baktığım yere çevirdi. "Ah, bahçe... Evet, yılın bu zamanında çok güzel görünüyor, değil mi?" dedikten sonra alçakgönüllü bir gülümsemeyle ekledi. "Çay?"

Edward benim için bir sandalye çekince oturup Robert'ın orada olmadığını fark ederek iç çektim. Endişelerim buhar olurken, "Evet, çay çok hoşuma gider," dedim. Sonra sohbete devam eden aileyi seyretmeye koyuldum. O sırada iki üniformalı hizmetçi, kimsenin dikkatini çekmeden gümüş demliklerde dumanı tüten çayla içeri girdi. Doğal ortamındaki aileyi, limonlu kekin sıcak kokusunu, tereyağlı çörekleri, heyecanlı konuşmaları, havada ışıldayan tozları ve fincanların üzerinden süzülen buharları adeta içime çekiyordum.

Tekrar Holbeck fertlerine odaklandım. Matilda ve Eleanor, Stuart ve Lila, Oliver ve Fiona, Edward ve ben... Ne çocuklar ne de Nunu ortalıkta görünmüyordu. Yine aklıma Robert geldi. "Şey..." diye söze başladım, ama bütün gözler bana dönünce bir an için nutkum tutuldu. Hemen genzimi temizledim. "Robert bize eşlik etmeyecek mi?"

Edward da gözlerini bana dikmişti. Soruma şaşırmış olmalıydı.

Eleanor peçetesiyle dudağının kenarını sildi. "Pardon, evet, söylemeliydim. Robert'ın biraz işi var," dedikten sonra kıkırdayarak, çocuklarına kaygılı bir bakış fırlattı. "Gerçi Robert'ın çay merasimlerimizi kaçırması, çay merasimlerimiz kadar geleneğe dönüştü."

Anında içim rahatladı. Robert gelmeyecekti. Onu akşama kadar görmeyecektim. Yani kaseti dinlemeye devam edebilecektim.

Edward'ın bacağımdaki eliyle irkilir gibi oldum. Gözleriyle soruyordu.

Babamı mı? Her şey yolunda mı?

Başımı belli belirsiz iki yana sallayıp sorularını bir gülümsemeyle savuşturdum, ama gözlerini dikmesinden onu yanlış anladığımı fark ettim. Hamilelik haberini verebilelim diye herkesin burada olmasını istediğimi düşünüyor, gözleriyle şimdi söylemek isteyip istemediğimi soruyordu.

"Ah peki," derken, kendi sesimdeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

Başıyla onayladı, sonra ellerimizi ciddiyetle beyaz masanın üzerine yerleştirdi.

Kenetlenen parmaklarımızı gördüğünde Eleanor'un bir kaşı kalktı. "Sanırım önemli bir şey söyleyeceksin Ed," dedi usulca. "Neler oluyor?"

Masaya sessizlik çökmüş, fincanlar havada kalmış, çiğneme sesleri kesilmişti.

Edward konuşurken kıpkırmızı oldum. Kelimeleri, göğsümdeki pırpırlar yüzünden adeta boğuluyordu. Kalbim deli gibi atıyordu. Jinekolog, hormonların bu tür etkileri olabileceğini söylemiş, stresten uzak durmamı tembihlemişti. Stresten uzak duracak, bol bol sıvı tüketecektim. Önümdeki soğuk su bardağını başıma diktim.

Gülümseyen gözler Edward'la benim aramda mekik dokuyordu.

"...ve bu sabah bir kızımız olacağını öğrendik," diye sözünü tamamladı Edward. Ağzı kulaklarına varıyordu.

Eleanor'un eli ağzına gitti. "Ah Edward... küçük bir kız," derken sevinci samimiydi.

Tebrikler yağmaya başladı. Oliver başını sallayarak kutladı, ama yanındaki Fiona'nın boş bakan gözleri dikkatimden kaç-

mamıştı. Endişeli görünüyordu. Benim için mi endişelenmişti? Yoksa doğacak çocuğumuz için mi? İlk kez aileyi ne kadar iyi tanıdığını merak ettim.

O sırada yanıma gelip gözlerinde heyecan kıvılcımlarıyla bana sımsıkı sarılan Lila'yla dikkatim dağıldı.

"Bir kız," diyordu Stuart çarpık gülümsemesiyle. "Babam buna bayılacak. Hep etrafında daha çok dişil enerji olmasını istediğini söyler. Öyle değil mi?"

Matilda sırıttı. "Bence bunu sadece sana söylüyor Stu."

"Bir isim düşündünüz mü?" diye sordu Eleanor.

"Adı Iris," dedim.

Zambak, güzel bir çiçekti. Hatta insan gözünün keskin diyafram açıklığı... mücevher tonlarıyla yıldız benekli bir evrenin minyatürüydü.

"Iris," diye tekrar etti Eleanor, ismin tadını çıkarırcasına. "Çok güzel."

37

Anlık Huzur

CUMA, 23 ARALIK

Çaydan sonra herkes akşam yedide yemek için buluşma sözü vererek dağıldı. Bir an için beklediğim fırsatı değerlendirip Robert'ın kasetini dinleme umuduna kapıldım, ama Eleanor buna engel oldu.

"Yol yorgunu değilsen sana evi gezdireyim Harriet?"

Bir mazeret düşünmeye çalıştım, ama hangi odada kalacağımı bile bilmiyordum, o yüzden kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Eleanor, Edward'la ikimizi evde dolaştırmaya başladı. Gıcırdayarak açılan kapıların ardında harika eşyalarla dolu odalar bizi karşılıyordu. Bütün ev kaliteli döşeme ve sanat eserleriyle doluydu.

Ama en uçtaki kanada ulaştığımızda, evin estetik anlayışı değişti.

"Burası yeni kanat," diye açıkladı Eleanor, antika parke döşeme yerine cilalı beton üzerinde yürümeye başladığımızda. Bir tarafı cam koridorun duvarı bembeyaz ve neredeyse boştu. Son teknoloji cam bir kapının önünde durduk. Güvenlik için kartlı giriş sistemi takılmıştı.

O sırada telefonu çalmaya başladığında Edward duymazdan gelmeye çalıştı, ama annesi telefon çaldığı sürece devam etmeyeceğini belirtircesine bakınca telefonunu çıkararak, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Baksam iyi olur," dedikten sonra yanağıma bir öpücük kondurarak ekledi. "Yemekten önce odada buluşuruz."

"Olur," dedim başımı sallayarak.

"Mavi oda, değil mi anne?"

Eleanor başını salladı. "Evet, çantalarınız çıkarılmıştır. Çok çalışma Eddie. Noel olduğunu unuttun mu? Üstelik ilgilenmen gereken çok özel bir misafirin var."

"En fazla kırk beş dakika sürer," diyen Edward koridorda gözden kayboldu.

Eleanor'un hangi tuşlara bastığını görmedim, ama içeri girdiğimiz anda yeni kanadın aslında evin en etkileyici bölümü olduğunu fark ettim.

Cam kapılardan sonra cam, beton, soluk ahşap ve kaba kuvarsla döşenmiş göz alıcı odalarda doğal ışık kullanılmıştı. Kliması dahil her şey çok ince düşünülmüştü. Haliyle herhalde milyonlara mal olmuştu.

"Çocuklar hâlâ burada yaşarken eski kanat yandı. Tahmin edeceğin üzere korkunçtu, ama kimseye bir şey olmadı. Gerçi Robert'ın eski çalışma odası da gitti. Bütün kanat küle dönmüştü. Hep sigarlar yüzünden... Ama yeni kanat her tür felakete dayanıklı. Sigortaya gelince..." Gözlerini devirdi. "İnanamazsın."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sorduğumda çenesinde sert bir şekilde biten gri saçları başıyla birlikte bana doğru savruldu.

"Yeni kanadı mı? Gidiyor," dedi bir an düşündükten sonra. "Doğrusunu istersen, evin diğer bölümlerinden daha çok seviyorum. Neyin ne için olduğunu ve her şeyin çalıştığını bilmeyi

seviyorum. Gereksiz karışıklığa. . koleksiyonlara hiç heyecan duymadım. Sen?"

Cevap vermeme kalmadan koridorun sonundaki odadan öfkeli bir ses ve camın çarpma sesi duyuldu. Robert biriyle tartışıyordu. Dediğini duyamıyordum, ama sesi her şeyi ortaya koyuyordu.

Eleanor özür dilercesine bakıp başını iki yana salladı. "Yemin ederim Harriet... her Noel böyle. İşleri kendi haline bırakamıyor. Sürekli çalışıyor. İş, iş, iş. Tabii bir de Holbeck siniri. Her yıl illa canını sıkacak bir şeyler buluyor," dedikten sonra saatine göz attı. "Endişelenme, saat altıdan sonra yemeğe kadar kedi yavrusu gibi olur."

Holbeck siniri.

Buna daha önce hiç tanık olmadığımı düşündüm. Edward tanıdığım en sakin adamdı. Hatta eski erkek arkadaşlarımla karşılaştırıldığında bir aziz sayılırdı. Oliver'la Stuart ise gördüğüm kadarıyla öfkeli olmaktan ziyade yorgun görünüyordu.

Ama Robert'ın kasetini dinlemiştim. Belki sinirin ölçüsü başkaydı.

Tekrar kulak kesildim, ama kanatta çıt çıkmıyordu.

On dakika sonra hamilelik mazeretiyle kobalt rengi sanat eserlerinin olduğu ördek yumurtası mavisi perdeleriyle ördek yumurtası mavisi bir odada ördek yumurtası mavisi bir yatakta uzanıyordum. Komodinde su bardağıyla seradan yeni toplanmış kantaron çiçekleriyle dolu bir vazo vardı.

Merdiven sahanlığının geniş taş basamaklarında Eleanor'un uzaklaştığını duyduğum anda çantamı almak için kalktım, kapıyı kilitledim ve kulaklığı başıma geçirdim.

38

Kaset

BÖLÜM 4

Ödevini yaptığından kuşkum yok. Sana verdiğim isimleri araştırmışsındır.

Biz yetimlerin en büyük sorunu, kontrolü bırakmayı inanılmaz derecede zor bulmamız, öyle değil mi? Bir şeyin yapılmasını istiyorsak, kendimiz yaparız. Hiçbir konuda sözüme... hele hele sözlerimin doğruluğuna inanmanı beklemiyorum, hele hele size söylediklerimin doğruluğu konusunda. Sonuçta en azından şimdilik ben de senin sözüne asla inanmayacağım sevgili Harriet. İkimizin de birbirimize kanıtlamamız gereken çok şey var. Belki bunu başaracağız. Belki başaramayacağız. Bunu zaman gösterecek.

Yine konumuzdan saptım.

Eminim anladığın üzere, bu aşamada tüm aileme karşı dikkatli davranman akıllıca olacaktır. Geçmişini biliyorum. Hayatına kimlerin ve nelerin girip çıktığını takip etmeye devam edeceğim. Ancak bu önlemi alan tek kişi ben değilim. Ailemin diğer fertlerinin de her zaman kendi endişeleri ve benzer kaynaklara erişimleri olacaktır. Belki sana benim kadar saygı duymayacaklardır.

Bunu dinlerken henüz gitmediyseniz, oğlum Oliver'ın evindeki bu etkinliğe davet edileceksiniz. Çoğu geleneğimiz gibi bir Cermen geleneği... Bir çocuk oyunu, ama kuralları bilinmezse o kadar da çocukça sayılmaz. Biz oyunu böyle oynuyoruz. Neyin gerçek olup olmadığını bilemezsin, o yüzden sadece hayal gücünü çalıştırmak zorunda kalırsın. Ama neden korkarsan kor, benden korkmana gerek yok. Hatta bu kasette duyduklarından da korkma. Kasetin tamamını Krampusnacht'tan önce dinlediysen, sakın ola konuyu evde bana açma. O evde gizli hiçbir yer yok, her şey izleniyor. Oyunu iyi oynayacağını biliyorum, ama herkesin izleyeceğini bilmelisin.

Beklersen seni kendime getireceğim. Seni Hydes'a getireceğim. İşte orada konuşacağız ve senden bir iyilik isteyeceğim.

İnsanlar öldü Harriet... bunun sebebi kana susamışlık değil. Sanırım bunu biliyorsun. Gereklilik sıklıkla insanı eyleme geçiren gerçek bir motivasyondur.

Sen de bazı şeyleri gereklilikten yaptın. Tıpkı benim gibi.

Hydes'a bir davet alacaksın. Korkma. Daveti kabul et ve değerli bilgileri kendimde tuttuğuma inan.

Yapmanı istediğim şu.

Noel'de bir oyun oynarız. Bu da eski memleketimizden bir gelenek. Eminim ailemizin böylesi çocuksu oyunlar oynamasına şaşırıyorsundur, ama bu oyunun doğasıyla ilgili yaygın bir yanlış anlamadır Harriet. Oyunlar bizi olabildiğince hayatta kullandığımız stratejileri kabul etmeye yaklaştırır. Oyunlar en temel dürtülerimizi... hayatta kalma dürtümüzü ortaya çıkarır. Keyif maskesinin altında kendimizi, hayatı nasıl oynadığımızı, yöntemlerimizi, başkalarının gücünü ve zayıflığını nasıl kullandığımızı açığa çıkarırız.

Oyun sadece tam olarak anlayamadığında oyundur. Biz hayatı yaşadığımız gibi oynuyoruz.

Ve benimle bir oyun oynamanı istiyorum Harriet. Oyun büyük, ama ödülü her şey.

Noel arifesinde akşam sekizde başlayacak oyun bir hazine avı. Edward oyuna katılmamanı ya da kendisiyle eşleşmeni isteyecek, seni bizden korumaya çalışacaktır, ama oynaman gerekiyor ve yalnız oynayacaksın. Hepimiz tek başımıza oynuyoruz.

Hazine avının sonunda her oyuncuyu ipuçları doğrultusunda bulunabilecek bir ödül bekliyor. İpuçlarını takip et, sırtını kolla ve bulmanı umduğum şeyi bulduğunda... her şeyi anlayacaksın. Daha sona ulaşmadan bulmacanın taşlarını yerine oturtacağından kuşkum yok.

Kaseti Hydes'da görüşmemizden önce dinlediysen, bana bir işaret vermeni istiyorum. Odanda çiçekler olacak. Bir tanesini akşam yemeğinde üzerinde taşı. Böylece birbirimizi anlayacağız.

O zamana kadar... iyi şanslar Harriet.

Ah bu arada... bir ipucu vereyim. Çocuklarım artık çocukluk odalarında kalmıyorlar. O odalar hâlâ oldukları gibi duruyor. Eleanor boşaltılmasını istedi, ama anıları seviyorum. İlgini çekiyorsa göz atmana değebilir. Arkalarında bıraktıkları dağınıklığa bakarak, insanlar hakkında pek çok şey söylenebilir.

39

İlk Gece

CUMA, 23 ARALIK

Kaset sustu. Daha fazla açıklama... daha fazla bir şeyler duyma umuduyla ileri sardım, ama sadece kasetin çıtırtıları duyulabiliyordu. Robert susmuştu. Duyabileceklerim bu kadardı.

Kaseti uzun zaman önce... Krampusnacht'tan, hatta buraya gelmeden önce dinlemiş olmam gerekirdi. Robert herhalde verdiğinin ertesi günü kaseti dinlediğimi düşünmüştü. Dinlemiş olsaydım birçok şeyi çok önceden çözmüş olabilirdim, ama hayat dinlememe engel olmuştu.

Kaseti geri sarıp tekrar oynatarak Robert'ın isim listesini özenle telefonuma kaydettim. Kasetin bir yüzünü kaybetmiştim, ama ölü kızlar listesi hâlâ bendeydi. Bu kadarı kendimi kurtarmaya yetebilirdi. Kaydı bitirdikten sonra dosyayı kendime e-postayla gönderdim, böylece evdeki dizüstü bilgisayarımda kopyası olacaktı. Burada başıma bir şey gelirse, bıraktığım izler doğrudan Robert Holbeck'i işaret edecekti.

Kaseti dinleyip kaldırana kadar Edward odaya gelmedi. Hong Kong'la son detayları halletmeye çalışıyordu. Ve Oliver'la bira

içmişti. Ekşi tatlı içki kokusunu nefesinde hissedebiliyordum. "Sen neler yaptın?" diye sordu.

Annesine de söylediğim aynı hamilelik mazeretini söyleyince eli hemen ateşimi ölçmek için alnıma uçtu. "Ben iyiyim Ed. Sadece uzun bir gün oldu."

Doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı, sonra açıklamamdan tatmin olmuş gibi elini çekti. "Neyse ki bu akşam aile yemeği olmayacak. Babamın işi varmış."

Nefesim kesildiğinde gözlerimi Edward'a diktim. "Aile yemeği yok mu?"

"Eh, tabii ki yemek yiyeceğiz, ama birlikte sofraya oturmayacağız. Ne işlerin peşinde olduğunu ancak Tanrı bilir. Ama herkesi yarın akşam yemeğinde göreceğiz. Noel'den kaçamaz."

"Sence bizden mi kaçıyor?" diye sordum kendimi tutamadan.

Soruma şaşırmış göründü. "Hayır, tabii ki hayır. Lafın gelişi işte. Ama kim bilir? Babamın aklımdan neler geçtiğini kimse bilemez. Söyleme zahmetine bile girmez. Ama onu yarın göreceğimizden eminim. Noel arifesinde bir oyun oynarız. Bir aile geleneği. İpuçlarını takip ederek hediyeni bulursun. Oyunu asla kaçırmaz. Ama merak etme... Fiona ve Oliver'ın evinde olanlardan sonra kimse oyuna katılmanı beklemiyor."

"Bundan daha önce niye bahsetmedin?"

"Çünkü Krampus'tan sonra bu oyunu oynamana asla izin vermem."

"İzin vermek?" Sözleri tuhaf bir şekilde içimi rahatlatsa da bir kaşımı kaldırdım. "Krampus yarışı gibi bir şey mi?" diye eklerken oyuna katılmam gerektiğini biliyordum. Yoksa bu mesele asla kapanmayacaktı. "O gece fena iş çıkarmadım, öyle değil mi?"

Edward eğlenmiş görünüyordu. "Şey, evet, harikaydın, ama yani nefret etmiştin, haksız mıyım? Alınma tatlım, ama gerçekten bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Dürüst olmam gerekirse, çok tuhaf bir oyun. Ve bu oyunda seni kovalayacak bir canavar yok, ama ailem var. Hem kimse bunu yapmanı beklemiyor. Hamilesin. Oyunu oynamayabilirsin."

"Hayatta olmaz," dedim olabildiğince heyecanlı görünmeye çalışarak. Edward'ın yüzü endişeyle dalgalandığında hemen ekledim. "Krampus olayında abartılı tepki vermiş olmam mümkün. Ama şimdi düşününce oldukça eğlenceliydi. Sadece öncesinde bir şeyler bilseydim daha iyi olurdu. Bu oyunun kuralları da bir sır değil herhalde, öyle değil mi?"

Yüzü aydınlandı. "Hayır, sadece ipuçları var. Bir hazine avı. Diğer oyuncularla yarışıyorsun, ama kimse seni kovalamıyor."

Sen öyle san, diye geçirdim içimden.

Akşam yemeğimizi odamızda yerken, Robert'ın kasetini ilk dinlediğimden beri içimi kemiren soruyu gündeme getirmeye karar verdim. Edward ve ailesinin bir şekilde babasının neler yapabileceği hakkında bir fikri olabileceği fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Riskli olduğunu biliyordum, ama cevabı öğrenmem gerekiyordu ve daha iyi bir zaman olmayacaktı.

"Edward, neden bana Bobby'yle ilgili gerçeği anlatmadın? Yani kendini attığını?"

İrkilerek bana baktı.

"İlaçlar yüzünden ölmemiş," dedim nazikçe. "Eh, sanırım bir açıdan öyle, ama bana intihar ettiğini söylememiştin?"

Her kelimemde irkildiğini fark edince anında pişman oldum.

"Çünkü utanıyordum. Onun adına. Ondan utanıyordum. Öyle biri değildi, anlıyor musun? Öyle hatırlanmasını istemedim. Güçlüydü ve intihar fazlasıyla..."

"Bence anlatabilirdin Ed," dedim. Sertçe konuşmuyordum, ama küçük bir pot kırdığımı hissetmeye başlamıştım. "Lila'dan duydum," diye yalan söyledim.

Yavaşça başını salladı. Bir sorunun cevabını öğrenmişti. "Duygularımı dile getirme konusunda iyi değilimdir," dediğinde uzun zamandır ilk kez kırılgan halini hissedebiliyordum. "Stuart bu konuda daha iyidir. Lanet olsun, hepsi duygular söz konusu olduğunda benden daha iyidir. En büyük çocuk olmak zordu. Dile getirmediğin şey olmamıştır ve olmayan şey benim başıma gelemez. Bilemiyorum..." Gereğinden fazla konuştuğu için utanmış gibi sustu.

Mükemmel bir adam bulduğumu düşünüyordum, ama anlaşılan sıradan erkeklerle karşılaştırıldığında korkularını saklamak için daha büyük bir baskı hisseden başka bir erkekti sadece. "Sorun değil, anlıyorum," dedim. "Ve senin başına gelmesi meselesini dert etmemelisin Ed, çünkü ben senin yanındayım. Her adımında yanındayım. Hiçbir şeyin artık o kadar zor olması gerekmiyor. Söz veriyorum." Bunları söylerken, doğru olmadığını bildiğim halde içtendim. Çünkü ömür boyu birlikte olmak şöyle dursun, önümüzdeki iki günden canlı çıkacağımdan bile emin değildim.

Sözlerim endişelerini yumuşatmış gibi görünüyordu. "Deniyorum Harry," dedi. "Seninle her şeyi açıkça konuşmanın ne kadar zor olduğunu anlatamam. Yanımda olman beni ancak mutlu eder. Bu... biz, bugüne kadarki en ciddi yakınlaşmam..." Başını hafifçe iki yana salladı. "Seni seviyorum. Birlikte olduğumuz için mutluyum. Hayatıma girmene seviniyorum."

Pencerede kar taneleri süzülmeye başladı. Göz alabildiğince uzanan ay ışığındaki bahçeleri beyaza boyamaya başlayan karı seyretmeye koyulduk. Bir kış harikalar diyarı karşımızda canlanıyordu. Manzarayı Edward'ın gözünden görmeye çalış-

tüm. Çimlere, kara, duvarlara, pencerelere, gökyüzündeki kemik beyazı aya... bütün bunlara sahip olmak acaba nasıl bir şeydi? Ama bu fikir sadece saman alevinden ibaretti.

Hydes kışın ilk karıyla örtülürken dikdörtgen pencereden üzerimize düşen ay ışığında el ele yemeğimizi bitirdik.

40

Oyuncular ve Oyun

CUMARTESİ, 24 ARALIK

Uyandığımızda kar yağmaya devam ediyordu. Hydes bembeyazdı, ormandaki ağaçların dalları karla ağırlaşmıştı.

Pencereden manzarayı seyrederken o eski Noel hissi her şeye rağmen içimde gerinerek uyanıyordu.

Kapı tıklanınca düşüncelerim dağıldı. Akşam yemeğimizi getiren hizmetçi Sylvia, yüklü bir kahvaltı tepsisiyle gelmişti. "Harika bir sabah," diye cıvıldadı, taze demlenmiş kahveyle dumanı tüten çörekleri bırakırken.

"Bizimkiler bu sabah ne alemde?" diye sordu Edward banyo kapısından. Üstü çıplaktı, sadece beline bir havlu sarmıştı.

Kız tabakları yerleştirip fincanlarımızı doldururken gözle görülür bir şekilde kızardı. "Bay Robert ofisinde. Bayan Eleanor serada. Erkek kardeşleriniz bu sabah balığa çıkmayı planlıyor. Jimmy müştemilatta hazırlık yapıyor." Sonunda Edward'a baktı. "Sizin için de hazırlık yapmasını isteyeyim mi?"

"Hayır, teşekkürler Sylvia. Sanırım bugün Harriet'e etrafı dolaştıracağım. Belki öğle yemeğini misafir evinde alırız? Müsait mi?"

"Mükemmel." Kız gülümsedi. "Ve şey... size söylediler mi bilmiyorum, ama çocuklar bu akşam Nunu'yla avcı kulübesinde kalacak. Noel Baba'yı bekleyeceklermiş galiba," diye ekledi bilmiş bir gülümsemeyle.

"Tanrım, Nunu tam bir azize," diyen Edward, Sylvia'nın cilveyle kıkırdamasına neden oldu. Bazen nişanlımın ne kadar çekici olabileceğini unutuyordum ve bunu fark ettiğimde başıma balyoz yemiş gibi oluyordum.

"Ah, bir de Bayan Erikson yüzüyor," diye ekledi kız. Ses tonunda herhangi bir ima yoktu.

Ama Edward birden gözlerini ona çevirdi. Şaşırmış gibiydi. "Ne? Gölde mi?"

Sylvia yavaşça başını salladı. "Kendisi İskandinav," dedikten sonra, bu kadar açıklama yetermiş gibi omuz silkti.

Anlamışız gibi homurdandık. Kar yağarken buz gibi suda yüzmek çok anlamsızdı.

Kahvaltı servis edilirken Holbeck fertlerinin neler yaptığı hakkında bilgi veren Sylvia sonrasında izin isteyerek çekildi.

Kahvaltıdan sonra Edward'la kat kat giyinip bahçede yürüyüşe çıktık. Soğukta nefesimiz buğulanıyordu. Edward beni ayaklarımızın altında gıcırdayan karların üzerinden yürüterek labirente götürdü. "Labirentin bir hilesi var," derken gülümsüyordu. "Duymak ister misin, yoksa acemi şansını mı denemeyi tercih edersin?"

Araba yolundan bakarken eğlenceli görünmüştü, ama önünde dururken büyüklüğü daha iyi anlaşılıyordu. İçeride kaybolursam başıma ne gelebileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sık şimşirlerden oluşan duvarlar herhalde beş metre yüksekliğindeydi. Hile yapmak için bunların üzerine tırmanmak ya da altından emeklemek pek mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

"Bilmem. Doğru söyle... ne kadar zor?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "*Zor.*"

"Eh, o zaman hileyi duymayı tercih ederim. Yoksa gün bitmek bilmez."

Edward kahkahayı patlattı. "Eh, belki labirent, ailem *ve* hazine avı, bizimle ilk Noel'in için fazla kaçabilir."

Labirentin girişinde dizlerime gelen küçük bir tabela gördüm. Üzerine *BURADAN GİRİN* yazılmıştı. "Ürkütücü," dedim.

"Evet," diye iç çekti. "Yedi yaşında olduğunu ve Krampusnacht'ı burada kutladığını düşün."

"Vay anasını."

"Aynen," dedi. "Labirentin hilesi..." Sağ elini kaldırdı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana sallayınca sağ elini labirentin duvarına yerleştirdi. "Birçok labirentte işe yarar. Burada işe yaradığı kesin. Sağ elini baştan sona kadar labirentin duvarında tut. Ne yaparsan yap, elini sakın indirme. Çıkmaza mı girdin? Elini duvardan ayırmadan geriye yürü. Bütün duvarlar birleşiyor, o yüzden yol boyunca tek bir duvarı takip edersen, sonunda hedefe ulaşırsın. Daha uzun bir yol olduğu kesin, ama doğru yol." Göğe uzanan yeşil duvarların arasına girdiğimizde eldivenli eliyle şimşirlerdeki karların dökülmesine neden oluyordu. "Bu arada, bu yöntem özellikle zifiri karanlıkta korkunç bir şeyden kaçarken çok faydalıdır. En azından çocukluğumuzda işe yaramıştı," diye ekledi alçakgönüllü bir kahkahayla.

Çok önceki Krampus gecelerinden bahsediyordu, ama önerisinin burada kaldığımız sürece işime yarayıp yaramayacağını

merak etmekten kendimi alamıyordum. "Yöntemin işe yaradığından emin misin?" diye sordum, gözlerimi yüksek duvarlarda gezdirirken.

"Evet, içeri girmeni ve dışarı çıkmanı sağlar, ama sadece basit labirentlerde işe yarıyor," dedi.

"Bir saniye... bu *basit* bir labirent, değil mi?" diye kolunu çekiştirdim.

"*Basit labirent,* bir yapının teknik tarifiyle ilgili bir terim. Kolay anlamına gelmiyor. Basit bir labirentin duvarları birleşiktir. Karmaşık labirentlerde duvarlar arasında kopukluklar olur. Öyle bir labirentten çıkabilmek için Trémaux algoritmasını kullanman gerekir."

Ona bakarken birden çocukluğunun nasıl bir şey olduğunu görür gibi oldum. "Trémaux algoritması? Lanet olsun Ed... Kaç labirente girdin?"

"Yeterince," dedi neşeyle. "Başını Trémaux algoritmasıyla şişirmeyeceğim. Rouen'de bir yere gitmediğimiz sürece ihtiyacımız olmayacak."

Köşeyi döndüğümüzde terden yüzü kıpkırmızı kesilmiş Lila'yla çarpıştım.

Boğazını tutarak, "Aman Tanrım," diye cıyakladı. Kalın yün şapkasının altından ıslak saçları görünüyordu. Yanakları soğuktan ve yüzmekten kızarmıştı. "Tanrım... Şükürler olsun... Sonunda insan yüzü gördüm," diye kıkırdadı. "Bu lanet olası yerden nasıl çıkılıyor? Milo'nun babasıyla telefonda konuşurken buraya girdim. Kafamı dağıtarak sinirlerimi yatıştıracağını düşünmüştüm. Alakası yokmuş," derken soğuktan titriyordu. Yüzdükten sonra donuyor olmalıydı.

"Dert etme, birlikte çıkarız," dedim.

"Evet, evet, lütfen," dedi titrek bir iç çekişle. "Çıkıp Milo'yla konuşmam gerekiyor."

"Milo'nun Noel sonuna kadar babasında kaldığını sanıyordum?" dedim, geldiğimiz yoldan geri dönerken.

"Evet, ama durum pek parlak değil. Odasından çıkmıyor. Gidip almam için çığlık atıp duruyormuş. Ellerinden bir şey gelmiyor. Suçlu hissediyorum, ama öte yandan üstüme alınmıyorum, anlıyor musun? Yeni kız arkadaş gerçekten..." Maskeleyemediğim şaşkınlığımı görünce, düşüncesiyle bile dehşete düşmüş gibi ekledi. "Bunu asla Milo'nun yanında söylemem elbette. Her neyse, gidip Milo'yu almamı istiyorlar. Hem de hemen. Ve önümüzdeki yıl Milo için terapi ayarlamamı istiyorlar." Başını iki yana salladı.

"Tanrım," dedi Edward. "Keşke elimizden bir şey gelse. Annemle konuşmak ister misin? Şehirde tanıdıkları var."

Birden dalgınlaşan Lila ona baktı. "Şey, olur. Tanrım, belki de haklıdırlar. Belki çocuk sandığımdan daha fazla etkilenmiştir." Yine iç çekti.

"Anneme Stu'ya tanıdıklarının iletişim bilgilerini vermesini söylerim," dedi Edward nazikçe.

Halsizce gülümseyen Lila başını salladı. "Harika. Şimdi beş saat araba sürmem gerekecek. Stuart buradan kesinlikle ayrılmamalı. Bir de eski sevgilimle karşılaşmasına hiç ihtiyacım yok. Milo'yu aldıktan sonra geceyi bir otelde geçiririz. Noel sabahı dönmüş oluruz."

"Noel öncesi bunların olmasına üzüldüm. Kalıp biraz dinlenebilirdin," dedim anlayışlı bir tavırla, ama asıl hissettiğim Hydes'da bir müttefik kaybettiğimdi.

"Yok, hayatta dinlenemem. Çocuğum için ülkenin bir ucundan diğer ucuna on kez gidip gelirim. Hem eğlenceli olacak. Yolculuk. Keşke her tatilde onu bu tür durumlardan çıkarmak

zorunda kalmasaydım. Her doğum günü. Her seferinde gidip almam gerekiyor." İçeri girmeden önce yüzünü ekşitti. "Kusura bakmayın, hem üşüdüm hem de huysuzum. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Edward'la öğlene kadar araziyi dolaştık, sonra ahırda atları besleyip tımarladık. Hamileliğim yüzünden at binememeyi kabullenmiştim. Bunun yerine Edward, kız kardeşinin ergenlikteki binicilik başarılarından bahsederken simsiyah kısrağı avuç dolusu yulafla besledim.

Arazi hayvanat bahçesinden farksızdı. Keçilere sarıldık, tavukları besledik, geyik yuvalarına gizlice baktık, lamalara saman attık. Bu arada Edward'ın çocukluğunu nasıl geçirdiğini anlamaya çalışıyordum.

Turumuz ek binalara, kalın palmiyelerle dolu görkemli cam seraya ve rahat bir okuma köşesine kadar ilerledi. Holbeckler için çalıştığını tahmin ettiğim adamların ahşap ve metalle uğraştığı bekçi atölyelerinin önünden geçtik. Matilda tatil boyunca evde sadece iki kişinin çalıştığı izlenimini vermişti, ama şimdi sadece evin *içini* kastettiğini anlıyordum.

Çalılık bir alana geldiğimizde Edward ileride hayal meyal seçilebilen bir kuyuyu işaret etti. "Ev, ana su kaynağına bağlı değil. Bütün suyumuz kuyulardan geliyor. Oradaki bir süs kuyusu, ama demek istediğimi anladın işte."

Karın altında yosun kaplı alçak taşlar mükemmel bir çember oluşturuyordu. Güzel bir manzaraydı. Kenarından dibindeki ıslak karanlığa bakarken aklıma geldi. "Ev neden ana su kaynağına bağlı değil?"

"Kuyular var. Hem, en yakın su tesisatına çok uzağız. Su şirketlerinin buralara kadar boru döşemesi gerekiyor," diye açıkladı.

"En yakın yerleşim biriminden ne kadar uzağız?" diye sorarken usulca yağmaya devam eden kar tanelerinin kuyunun derinliklerinde gözden kayboluşunu seyrediyordum.

"Kasabadan? Arabayla yirmi dakika. Yirmi, yirmi beş kilometre. Neden sordun?"

"Merak ettim," diyerek kuyudan geri çekildim. Yirmi kilometre uzun yoldu. Durmadan bir buçuk saat koşmayı gerektirirdi.

Korkularımdan habersiz bir şekilde bana sarılıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Öğle yemeği için dönelim mi?"

"Olur," dedim. "Bir şey daha göstermeni istesem?" diye eklerken, ses tonumu bala bulamıştım. "Ağaç evleri gösterir misin?"

En yakın kasaba yirmi kilometre uzaktaydı. En kötüsü başıma gelirse koşamazdım. O durumda tek çare, saklanacağım ağaç evlerdi.

Yosun yeşili yapı, tepemizdeki dalların arasında gizlenmişti. Yüksekliği midemin kasılmasına neden oluyordu.

"Güvenli mi?" diye sordum, Edward bana sımsıkı sarılıp çenesini omzuma yerleştirirken.

"Kim bilir?" dedi sırıtarak. "Çocukken sürekli tırmanırdık, hiç sorun olmadı, ama bu çok uzun zaman önceydi ve hepimiz çok daha küçüktük." Kolumu sıktıktan sonra aklına bir şey gelmiş gibi heyecanlandı. "Denemek ister miydin?" dedikten sonra endişemi görünce ekledi. "Belki sen burada kalsan daha iyi olur..."

İlk birkaç çıkıntının sağlamlığını denedikten sonra omzunun üzerinden umut dolu bir bakış fırlatıp yavaşça tırmanmaya başladı. Yosunların kayganlaştırdığı basamaklarda tırmanışını seyrederken yüreğim ağzımdaydı. Neyse ki her bir adımında ağırlığını test ediyordu. Tepeye ulaştığında platformu boştaki eliyle sertçe salladı. Sarsılmaması şaşırtıcıydı. "iyi görünüyor," diye seslendi aşağı bakarak. Herhalde yerden en az dokuz metre yüksekteydi. Platforma çıkarken hem gülüyor hem de homurdanıyordu.

"Dikkat et," diye bağırdım, yapı gözle görülür bir şekilde kayarken. Kaskatı kesilmiştim.

Edward, serinkanlılıkla dengesini sağlayıp platforma yerleşti. Sonra alçak bir dala tutunarak orman manzarasına baktı.

Sonunda gözlerini bana çevirdiğinde kıkırdayarak, "Buradan çok küçük görünüyorsun," dedi.

Bugün ilk kez üşüdüğümü hissettim.

41

Herkes Tek Başına

CUMARTESİ, 24 ARALIK

Saat yedi civarında, kulağa neredeyse tanıdık gelen, ama bir türlü adını koyamadığım yumuşacık bir Noel müziği nereden geldiği belli olmasa da tıpkı mutfaktan gelen portakal, şarap ve rosto kokuları gibi evin bütün odalarını doldurmaya başladı.

Yemek zamanı yaklaşıyordu.

Mavi odada Edward'ın aldığı elbiseyi giyip boy aynasında kendimi süzdüm. Arkamda Edward ütülü takım elbise ceketini üzerine geçiriyordu. Yansımamızdan kol düğmelerini takmasını, babasına fazlasıyla benzediği halde ondan çok farklı koyu renk saçlarını ve güçlü yüz hatlarını seyrettim. Göz göze geldiğimizde sırıtınca içimde bir arzunun uyandığını hissedebiliyordum.

"İyi görünüyorsun," dedim.

Kolunu belime dolayıp aynadan gözlerimin içine baktı. Sonra dudakları boynumdan dekoltemin sınırlarına kadar indi. Akşamla ilgili korkularımı beynimin gerilerine itmeyi ve Edward'la geçirdiğim zamana odaklanmayı deniyordum, ama düşüncelerime engel olamıyordum. Robert... yeryüzünde gerçekte kim olduğumu bilen ve her şeyi mahvedebilecek tek adam

aşağıda bekliyordu. Edward'ın eli yakamdan göğsüme uzanırken gözlerimi yumdum ve sırtımı ona bastırdım. Kendimi hayvani ihtiyaçlarıma bırakmak istiyordum. Babasıyla aralarındaki farklar bir kez daha bulanıklaşırken sıcak ve ıslak dudaklarımız birleşti.

Oturma odasına girdiğimizde Matilda ve Stuart şöminenin yanında oturuyordu. Balıkçı yaka beyaz bir kazak giyen Eleanor, mumları yakarken çok şık görünüyordu.

"İşte geldiniz," diye mırladı, istediğimiz yere oturabileceğimizi belirtircesine eliyle odayı işaret ederek. Stuart ve Matilda'nın karşısındaki kanepeye yerleştim. Matilda yeşil renkli daracık bir pantolon giymişti, zümrüt kolyesi kızıl saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Edward da korumak istercesine kanepede yanıma tünedi.

"Stuart'ın kadınları hep nasıl korkutup kaçırdığını konuşuyorduk," diye sırıttı Matilda, Stuart'a bir dirsek atarak. "Lila'yı da kaçırdı."

Edward kahkaha atarken Fiona ve Oliver odaya girdi.

"Komik olan ne?" diye sordu Oliver, koltuklardan birine otururken.

"Stuart," demekle yetindi Matilda.

"On dakikaya sofraya geçeriz çocuklar," diye duyurdu Eleanor, içkileri dağıtırken. "Babanızın aşağı inmesini bekliyoruz."

Fiona iç çekerek kanepede yanıma çöküp dalgalı kestane saçlarını omzunun üstünden geriye atarak daracık elbisesinin spagetti inceliğindeki kırmızı askılarını ortaya çıkardı, ardından resmen pofuduk kanepeye kaykıldı. "Çocuklar geceyi kulübede Nunu'yla geçirecek," diye iç çektikten sonra başını iki yana salladı. "Tanrım, Noel için buraya gelmeye bayılıyorum."

Elbisesini ve inanılmaz vücut hatlarını inceledim. Günlük kıyafetleriyle gördüğüm için bugüne kadar böylesi *güzel* bir vücuda sahip olduğunu fark etmemiştim.

Çocukları yanında değilken bambaşka birine dönüşmüştü. Afacan genç kızlardan farkı yoktu.

"Harika görünüyorsun," dedim diğerleri sohbete daldığında.

"Sen de," diyerek gülümsedi. Ardından fısıldamak için eğildi. "Sanırım kıyafet konusunda bilgilendirilmişsin."

"Edward almış," dedim elbiseme bakarak.

"Ah, çiçek de çok tatlı."

Gözüm bu sefer yakamdaki parlak mavi tomurcuğa kaydı. Robert'a kaseti dinlediğimi belli etmek için takmıştım, ama gizli işaretim herkesin gözü önündeydi. Sohbete kulak verip sodamı yudumlarken daha sert bir şeyler içmek için her şeyimi verebilirdim, çünkü bir gözümü kapıdan ayıramıyordum.

Ne var ki başka kapıdan girmiş olmalıydı ki onu görmeden önce arkamdan sesini duydum. "Eh, herkes burada," diyordu Robert. Ses tonu aynı anda hem sıcak hem de soğuktu.

"İçki Robert?" diye sordu Eleanor, yanağına bir öpücük kondurup eline viski kadehini tutuştururken.

Robert görüş alanıma girdiği anda başımı çevirdim. Tekrar baktığımda gözlerini bana dikmişti. "Harriet Reed, duyduğuma göre tebrikleri kabul ediyormuşsun. Bebek bekliyormuşsun." Kadehini bize kaldırınca Edward karşılık verdi, ama aralarında resmen şimşekler çakıyordu.

Robert yakamdaki mavi çiçeği gördü, ama yüz ifadesi hiç değişmedi. "Seni hiç hafife almamıştık Harriet," dedi kelimelerini seçerek. "Ama bu her şeyi değiştirir. Öyle değil mi Edward?"

Yemek odasının yolunu tuttuğumuzda Eleanor yanımıza geldi. "Edward'ı biraz esir alırsam kusura bakmazsın, değil mi canım?" diye soruyordu. "Bu akşam ayarlamamız gereken bir

ipucu daha var ve uzun boylu birine ihtiyacım var," diyerek oğlunun omzunu pışpışladı.

"Elbette," dedim. Yanımda eşim olmadığı sürece Robert'ın yaklaşmasına açık olacaktım.

Edward yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra anne oğul tekrar oturma odasına girdi. Haliyle diğer Holbeck fertlerinin peşine takıldım.

Mum ışığıyla aydınlatılmış yemek odasının eşiğinde Robert birden dirseğini nazikçe tuttu. Eli güçlü, ama aynı zamanda şefkatliydi. "Konuşabilir miyiz?" derken sesi içimi titretiyordu.

Diğerleri yerlerine otururken içkilerine ve sohbetlerine dalmıştı. Başımı kaldırıp ona baktım. Baş başa sayılırdık. "Elbette," dedim temkinli bir ifadeyle.

"Güzel." Gözü yine yakamdaki çiçeğe kaydı. "Ricamı kırmadığın için teşekkürler. Renk sana yakışmış," diye gülümsemesi her şeyi unutturuyordu. Başımın dönmesinden nefret ediyor, gözümü ondan alamıyordum, çünkü kısmen başka yere bakarsam yapabileceklerinden korkuyor, kısmen de büyüsünden çıkmak istemiyordum. Sanki karşılıklı birbirimizi gözlerimizle yiyip bitiriyorduk.

"Dinlemişsin," dedi. "Ve buradasın. Bu iyi bir başlangıç. Buna hayır demeyeceğini hissediyordum."

"Burada olmam gerektiği için buradayım," diye karşılık verdim. Beni anladığını umuyordum. Buraya hayatımı... Edward'la hayatımı kurtarmak için gelmiştim.

"Hepimiz bu yüzden burada değil miyiz Harriet? Bu akşam oyundan sonra yine konuşuruz. Sanırım o zaman meseleyi daha iyi anlayacaksın." Gözlerini sofraya oturan ailesine çevirdi. "Unutma... ne olursa olsun, bu akşam yalnız oynamalısın. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Tabii ki anlıyorsun," dedi son noktayı koyarak.

42

Kurallar

CUMARTESİ, 24 ARALIK

Işıltılı ve şatafatlı Noel sofrasında Matilda'nın yanındaki yerimi buldum. Sohbet devam ediyor, kristal kadehler ışıldıyor, gözler kahkahalarla kırışıyordu. Masanın ortasındaki bir çam çelenginin içinde mumlar titreşiyor, sahne adeta bir Dickens tablosuna dönüşüyordu.

Stuart, bilmeyenler için Lila'nın neden yemeğe katılamadığını açıklıyordu.

Sessiz kalarak titreşen mum ışığında Robert'ı... Holbeck ailesinin tüm fertlerini seyrettim. Bu tuhaf aile geleceğimdi, yeni ailemdi. Robert'ın diğerleriyle ilgili uyarısını hatırladım. Herhangi biri benimle ilgili gerçeği biliyor olabilirdi ve ona güvenemeyeceğim gibi ailesine de güvenemezdim.

Lila'nın burada olmasını diledim. Burada olmamayı diledim. Özgür olmayı diledim.

Ama o zaman Edward hayatımda olmazdı ve tek istediğim Edward'la olmaktı.

Annesiyle sonunda yanımıza gelebildiğinde Edward neredeyse etrafına bakmadan babasının yanındaki yerine oturdu.

babasının yanına oturacağını önceden biliyor muydu? Yoksa boş gördüğü yere mi oturmuştu?

Matilda, "Ece... kaç hafta oldu şimdi? On iki miydi?" diye sorunca birden dünyaya geri döndüm. "Doğum ne zaman?"

Gözümü baba oğuldan ayırıp cevap verdim.

"Ah, bir yaz bebeği," diye cıvıldadı.

Robert gözlerimin içine bakıyordu.

Sylvia ve diğer hizmetçi Anya sessizce odaya girip çıkıyor, servis yapıyordu. Diğerlerinin zarif hareketlerle çatallarına aldıkları lokmaları ağızlarına götürmelerini seyrederken aynısını yapmak için kendimi zorladım. Uzun bir gece olacaktı ve güce ihtiyacım vardı.

Tabaklar sürekli yenileniyor, sohbet gelgitler yapıyordu. Masada iki katil vardı ve sofradakilerin kaçının bunu bildiğini kestiremiyordum.

Kahvelerimizi oturma odasındaki şömine başında aldık. Holdeki saat onu vurduğunda ailenin gözleri alkol ve neşeyle parlıyordu. İlk çınlamada herkes sustu. İkincisinde bilmiş gülümsemelere Fiona'nın keskin kıkırtısı eklendi.

Sonunda Robert kahve fincanını bırakıp ayağa kalktı. "Bu yıl başlamadan önce birkaç kelime etmek isterim. Ne yazık ki Lila bu akşam bize katılamayacak, ama Harriet bizimle. O yüzden bilmeyenler için ya da en azından hatırlatmak için kurallar şöyle," diyordu.

Matilda'nın dirseğini Stuart'ın böğrüne geçirdiğini gördüm.

"Bu Noel sadece tek bir hediye olacak. Hediyeyi bulan kapar. Bulamadıysanız, hediyesiz kalırsınız. Çoğunuz maniyi iyi biliyor, ama Harriet için tekrarlayayım:

Hayatta hiçbir şey değil bedava

Sahip olduklarımız için hep bu çaba

Başaramazsan sana verilen zamanda

Çalışmalısın daha sıkı, daha, daha, daha.

Melodik ritmine bakılırsa mani Holbeck aile geçmişine damga vurmuş olmalıydı. Aynı kelimeleri 1930'larda gece elbisesi ve ağır Alman aksanıyla söyleyen Mitzi Holbeck'i gözümde canlandırabiliyordum.

Maninin içeriği, parmağını bile kıpırdatmadan atalarının servetine konan bu insanlar açısından sorgulanmaya açıktı, ama belki de asıl önemli olan kafiyeydi.

"Oyuncular, ilk ipucunuz isminizin yazdığı kartlarda," diye devam etti Robert. Bütün gözler hemen şöminenin yanında yeşil çuhayla kaplı masaya döndü. Sekiz krem rengi zarfın arkasında duran Mitzi'nin ahşap ayı biblolarından birinin pençesinde gümüş bir zar fincanı vardı.

"Kopya çekmek yok, hile yok, yardım yok," diye ekledi Robert.

Edward yanımda huzursuzca kıpırdanıyordu. "Bir saniye, bence Harriet'in oynaması uygun olmayacak," dedi usulca. Beni desteklercesine elimi sıkıyordu, ama daha ağzını açmadan Robert'ın ne diyeceğini biliyordum.

"Orada dur bakalım Edward," dedi babası, neredeyse teatral bir uyarı tavrıyla. "Belki oynamak isteyip istemediğini Harriet'e sormalıyız. Sonuçta yanlış hatırlamıyorsam, son derece yetenekli bir genç kadın olarak geçen oyunu rekor zamanda bitirmişti, yanılıyor muyum?"

Bütün gözler beklentiyle bana döndü.

"Oynamak ister miydin Harriet? Yoksa oyun dışı kalmayı mı tercih ederdin? Lila oynayamayacak. Senin de oynaman gerekmiyor."

Lila'dan bahsetme tarzını dinlerken birden genç kadının güvenliğinden endişelendim. Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi, "Evet, oynayacağım," dedim kararlı bir şekilde.

Odadakilerin yüzlerinde yeni bir tür heyecan belirmişti.

"İşte budur," diye sırıttı Oliver.

Gırtlağını temizleyen Robert, "O zaman karar verilmiştir," dedi. Sesinde muzaffer bir tını vardı. "Herkes gibi Harriet de oynayacak. Bu durumda oyun hakkında biraz daha bilgi sahibi olman iyi olur Harriet. İlk kartındaki bilmece seni bir sonraki ipucuna yönlendirecek. Toplamda üç ipucu kartı var. Üçüncüsünde Noel hediyesinin olduğu yeri bulmaya çalışacaksın. Bu açıdan geleneksel bir hazine avı oynayacağız. Daha önce benzer oyunlara katılmış olabilirsin, ama bizimki biraz farklı. Oyunumuzda ödüller her oyuncunun ihtiyacına uygun olarak belirlenmiştir. Örnek vermek isteyen?"

Herkes susarken gülümsemeler huzursuz kıpırdanmalara dönüştü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye devam etti Robert. "Anlayacağın üzere hediyeler son derece kişisel ve özel Harriet. Hatta hediyeyi alacak kişinin fena halde ihtiyaç duyduğu, ama yardım almadan elde edemeyecek bir şey. Bazen insan neye ihtiyaç duyduğunun farkında olamayabilir ya da başkası bu ihtiyacın farkındadır."

Bu kelimeler karşısında gerildim. Nedense sırrımın da oyuna dahil olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Robert artık tamamen bana odaklanmıştı. "Buradakileri utançtan kurtarmak için oyunu anlatmak üzere Büyük Amcamız Nelson'ı örnek vereceğim."

Stuart kıkırdadı, ama Eleanor onu hemen susturdu.

"Büyük Amcamız Nelson'ın kumar bağımlılığı vardı. Belki Stuart verdiğim örneğin basitliğini eğlenceli buluyordur, ama bence oyunun amacını çok iyi özetliyor. 1969 Holbeck Noel arifesinde Nelson'ın hediyesi, ticari ve kişisel borçlarının silinmesiydi. Poker odalarında bir milyona yakın para kaybetmişti ve kötü yatırımlar neticesiyle bir o kadar da borçlanmıştı. O yıl

oyunu kazanırsa, ailesi bütün borçlarını kapatacak, yeni bir sayfa açmasını sağlayacaktı."

Robert susunca, "Ama ne oldu? Oynamadı mı?" diye sorarken sessiz Holbeck yüzlerini inceliyordum. "Yoksa ipuçlarını çözemediği için hediyeyi bulamadı mı?"

"Ah, Nelson oynadı," dedi Robert. "Elinden geleni ardına koymadı, ama kaybetti. Anlayacağın üzere, o yıl hediyeyi başka biri kazandı. Ve bu oyunda sadece bir kazanan oluyor. Yani birbirimize karşı oynuyoruz. Bu, bir aile oyunu. Hediyesini ilk bulan kazanır ve oyun biter." Sözlerinin iyice anlaşılması için kısa bir es verdi. "Tek bir şampiyon, tek bir hediye. Diğerleri hediyelerini alamaz. Kazanana diğer oyuncuların hediyeleri söylenir, böylece şampiyon diğer oyuncuların en çok ihtiyaç duyduğu şeyi öğrenir."

"Ama birinin neye ihtiyaç duyduğunu nereden bilebilirsiniz ki?" diye sordum hafife alırcasına, ama ortam çoktan ciddileşmişti.

"Öğrenmenin yolları var. Bence artık bununla ilgili bir fikir edinmişsindir. Araştırırız, ödevimizi yaparız... Her şey en mükemmel hediyeyi bulmak içindir, anlıyor musun?"

Etrafımdaki gönüllü yüzlere bakarken bu acımasız ve bencilce oyunun aile fertleri ve hatta Edward tarafından son derece normal bulunduğunu fark ettim.

"Tamam, anlıyorum," dedim kısa bir esin ardından isteksizce. "Sonra?"

"Kazanan öğrendiklerini istediği gibi kullanır. 1969'da kazanan kişi Nelson'a yardım edebilir, en azından içine düştüğü utanç verici durumu hafifletebilirdi, ama bunu tercih etmedi. Kazanırsan hem en çok ihtiyaç duyduğun şeyi kazanırsın hem de herkesin ihtiyaç duyduğu şeyi öğrenirsin Harriet. Ama kazanırsan, en çok ihtiyaç duyduğun şeyi kaybedeceğin gibi bunun ne olduğunu da asla öğrenemeyeceksin. Bence ödülün büyük ol-

duğu konusunda bizimle hemfikirsindir. Yani hepimiz kazanmak için oynuyoruz, çünkü herkesin kazanmak istediğini biliyoruz."

Ağzımdan çıkacak kelimeleri seçerken diğerlerini sıfırlıp sonunda Robert'a döndüm. "Neye ihtiyacım olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

"Bunu anlamak için oynaman gerekiyor, haksız mıyım?" diye karşılık verdi nazikçe.

Edward güvence vermek istercesine elini bacağıma yerleştirerek, "Oynaman gerekmiyor," diye tekrarladı.

Birden Edward'ın bu oyunu oynamaktan ne kazanabileceğini merak ettim. Sonra aileye döndüm. "Ama yani... neden böyle bir oyun oynamak istiyorsunuz ki? Buna oyun mu denir? Demek istediğim... Tanrı aşkına, bu bir Noel oyunu! Biraz..." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Edward öne eğilip araya girdi. "Pekala, bu yıl Harry oyunu oynamasa ne olur? Yani durum belli," derken karımı işaret ediyordu. "Aileyle ilk Noel'inde stres yaşamaması daha iyi olur. Hem isterse seneye oyuna katılabilir."

Robert meraklı gözlerini bana çevirdi. "Ne dersin Harriet?"

Bu elbette bir soru değildi. "Elbette oynayacağım," dedim düşünmeden. "*Oynayacağım*. Sadece bunun nasıl bir *Noel* oyunu olduğunu anlayamıyorum. Noel ruhuna ne oldu?"

Robert viskisinden bir yudum alıp eğleniyormuş gibi bir gülümsemeyle koltuğun koluna tünedi. "Ailede herkese *doğruyu yapma* şansı vermekten daha güzel bir Noel ruhu olabilir mi? Kazanana açgözlülük ya da iyilik fırsatı veriliyor. Seçim sana kalıyor. Oyun bize yılda bir kez teraziyi dengeleme, ailedeki güç dengesini düzeltme fırsatı sunuyor. Dahası bize yıl içinde birbirimize iyi davranmamız gerektiğini hatırlatıyor, yoksa işler tersine döndüğünde sonuçlarına katlanmak zorunda kalırız." Eleanor kadehine biraz daha viski eklerken kısa bir es verdi.

"Ama Edward haklı... Bu sadece bir oyun. Kimse incinmiyor. Oyunun sonunda sadece egolar zedeleniyor, gururlar zarar görüyor, çünkü oyuna katılanlar için oyun büyük anlamlar taşıyor. Oyundan korkman için tek neden, saklayacak bir şeyinin olması. Saklaman gereken bir şey var mı?"

"Her şeyi bildiğinden eminim," diye karşılık verdim.

"O zaman oynuyorsun."

"Tabii ki," diye gülümsedim. Gülümsememin içten göründüğünü umuyordum. "Sonuçta kazanmaktan ziyade, önemli olan oyuna katılmış olmak, öyle değil mi? Öyle demezler mi?"

"Hah, kesin öyle diyorlardır," diye mırıldandı Stuart.

Oluver onu susturmak için hemen sert bir bakış fırlattı.

"Tamam o zaman. Sanırım karar verilmiştir. Hazırsak..." Eleanor ahşap ayı biblosunun pençesinden gümüş fincanı alıp salladığında zarlar tıngırdadı. "En büyük zarı atan oyuna başlar," dedikten sonra da fincanı uzattı. "İlk zarı kim atmak ister?"

43

Bir İpucu. İki İpucu

CUMARTESİ, 24 ARALIK

Kükreyen ateşin yanındaki kart masasının önünde durup kendi kartımı zarfından çıkardım. Benden önce iki oyuncu oyuna başlamıştı. Ailenin gözü üzerimdeydi, ama Fiona ve Stuart'ı seyrettiğim için kartı okurken hiçbir şey belli etmemem gerektiğini biliyordum.

Bedford'un ahşap tepesinden,
Rüyalar alemine doğru.
Mutlu çocukluk günlerime bakarken,
Hiçbir şey olduğu gibi değil sanki.

Etrafımdaki yüzlere bakarak, "Bunları kim yazıyor?" diye sordum. Bütün gözlerin Robert'a dönmesi benim için yeterli cevaptı. "Peki seninkini kim yazıyor?"

"Ben yazıyorum," dedi Eleanor. Sonra kartımı işaret etti. "Kartındakiler bir fikir veriyor mu?"

Tekrar kartımı okudum. "Sanırım veriyor, evet." Benden öncekiler gibi kartımı kükreyen ateşe atıp küle dönüşene kadar bekledim.

"Harika," diye kocaman gülümsedi Eleanor. "O zaman iyi şanslar Harriet. Ve iyi avlar."

Edward'ın gözlerini üzerimde hissediyordum, ama ne ona ne de başkasına baktım, çünkü bir şekilde yüzümden ve gözlerimden bir şeyler anlayacağından korkuyordum. O yüzden başımı havaya dikip odadakilerin yanından geçerek koridora çıktım.

Bir yatak odası için ahşap tepeye... yani merdivenlerden yukarı kata çıkmam gerektiği açıktı. Bir *çocukluk* odası bulacaktım. Robert'ın kasette çocuklarının eski odalarından bahsettiğini hatırlıyordum. Orada bir sonraki ipucunu bulursam, belki Robert'ın benim için bıraktığı ekmek kırıntıları anlam kazanmaya başlayacaktı.

Parke döşeli koridorda topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ritmik takırtı, basamakları ikişer ikişer tırmanmaya başladığımda halı sayesinde yumuşuyordu. Zamana karşı yarışıyordum. Önceki oyuncular bayağı yol almış olmalıydı. Fiona ya da Stuart'ı duymaya çalışsam da tek duyabildiğim Noel müziğinin hafif mırıltısıydı.

Üst kat sahanlığında durup nefeslenirken etrafıma bakındım. Dört kanat dört farklı yönde ilerliyordu. Sağ tarafım bizim de kaldığımız misafir odalarıydı. Sol kanatta Robert ve Eleanor kalıyordu. Bu durumda olasılıklar ikiye düşüyordu.

Dönüp iki kanadın ortasında baktım. Sağ taraftaki koridor loş evin geri kalanıyla aynı tarzdaydı. Sol taraftaki aydınlık ve yeni koridorun sonunda yeni kanadı koruyan cam kapı görünüyordu.

Tırabzana tutunarak topuklu ayakkabılarım üzerinde dengemi sağlamaya çalışarak eski kanada yöneldim.

Ama anıden durdum. Zamanı böyle harcayamazdım. Aşağıdaki sesleri duymak için kulaklarımı diktim. Benden sonraki oyuncu başlamış olabilirdi, ama ses gelmiyordu. Fırsattan istifade çömelip topuklu ayakkabılarımın kayışlarını çözdüm, sonra mavi odaya koşarak spor ayakkabılarımı alıp eski kanada geri döndüm.

Ana binadan uzaklaşan galerinin kıvrımını takip ederek koştum ve koridorda kapılar belirmeye başlayınca çocukluk yatak odasına benzer herhangi bir şey bulma umuduyla bütün odaları teker teker denedim.

Nedense aklım sürekli Bobby'ye gidiyordu. İpucu kartımda hiçbir şeyin *göründüğü gibi olmadığından* bahsediliyordu. Kimse Bobby'nin ölmeden önce ne kadar hasta olduğunu fark etmemişti, o yüzden belki de Bobby'nin çocukluk odasını bulmam gerekiyordu.

Rastladığım ilk oda pembe renkteydi. Matilda'nın olduğunu tahmin ederek hızla diğerine geçtim. Bir sonraki oda yeşildi ve güreş, futbol, boks kupalarıyla doluydu. Bir futbol maçına hazırlanan genç bir adamın fotoğrafını gördüm. Geniş omuzlu ve kaslıydı, kaskını zaferle havaya kaldırmıştı. Oliver'ın odasıydı.

Sıradaki oda kırmızıya boyanmıştı. Duvarlarında jet avcı uçakları turnikeler atıyor, minyatür süper arabalar rafları süslüyor, rengi atmış bir 1997 Pirelli takvimi pencere kenarında asılı duruyor. Stuart'ın odasındaydım.

Koridorda koştum.

Sıradaki mavi odada duraksadım, çünkü içgüdülerim durmamı söylüyordu. Bir bilgisayar, 1990'lardan kalma bej renkli plastik bir kutu... oda ürkütücü bir şekilde kişiliksizdi. Duvarlardaki resimlere göz attım. Yelken yapan, kürek çeken, yüzen bir delikanlının fotoğraflarıydı. Yine kupalar vardı. Bobby de Edward da kürek çekiyordu. Kapı aralığından odanın kime ait olduğunu anlamak imkansız, ama bilgisayar bana Edward'ı düşündürüyordu.

Evin derinliklerinde bir kapının çarptığını duyunca hemen geldiğim yöne baktım, ama gelen giden yoktu.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp saate baktım. On altı dakika geçmişti bile. Zaman ilerliyordu ve oyunu kaybedersem başıma gelecekleri adım gibi biliyordum.

Mavi odaya girip en yakındaki fotoğrafa yaklaştım. Edward'ı tanımıştım, ama gencecik dolgun yüzündeki ifadeyi tanımıyordum. Gözlerinde farklı bir şeyler vardı. Şifonyerin üzerinde başka bir çerçeveli fotoğrafa geçtim. Edward, Eleanor ve başka biriyle bahçe masasında oturuyordu. Etraflarında çiçekler açmıştı.

Birden nefesim kesildi. Fotoğraftaki Edward değildi, çünkü daha küçük yaştaki Edward, çocuğun hemen yanında oturuyordu.

Demek burası Bobby'nin odasıydı. İkisi küçükken birbirine çok benzediği için ancak ikisini bir arada görünce farkı anlayabilmiştim. Ürkütücü olan genç Bobby'nin şimdiki yetişkin Edward'a inanılmaz benzerliğiydi. Şimdi düşününce odanın estetiği ilk girdiğimde aklıma Edward'ı getirmişti. Bilgisayar, renk, derli topluluk, sadelik... Merak etmekten kendimi alamıyordum. İki kardeş hep mi birbirine böylesine benziyordu, yoksa Edward ağabeyinin ölümünden sonra ona daha çok mu benzemeye başlamıştı?

Bobby'nin kapısını aralık bırakıp bir sonraki odaya geçtim.

Edward'ın kapısı ardına kadar açıldığında kaşlarım kafa karışıklığıyla çatıldı. Bu son oda tıklım tıkıştı. Duvarlarda tarihi mimari taş baskıları, zarif ve kompleks binaların karmaşık planları, adli titizlikle çizilmiş sütunlar, kesişme noktaları, katlar... Odaya girdiğimde emin olamıyordum. Bir şekilde odaları birbirine karıştırmış olmalıydım, çünkü bu odanın Edward'la alakası yoktu. Her yerde bana onu hatırlatacak bir şeyler bulmaya çalıştım, ama burada bir bilgisayar bile yoktu. Sadece kitaplar, kitaplar, kitaplar. Roma tarihi, Antik Yunan tarihi, Amerikan İç Savaşı, dünya savaşları. Tarih, tarih, tarih.

Komodindeki fotoğrafı elime aldım. Fotoğrafta bütün aile vardı, ama belli ki Edward kendisi çekmişti. Çerçeveyi özenle yerine bırakırken gözüm kapının arkasında asılı duran başka bir fotoğrafa takıldı. Edward, annesiyle babasının arasında duruyordu. Eleanor kocaman gülümsemişti, ama baba oğul son derece ciddiydi. Edward'ın gözlerinden eksik olmayan kıvılcımlar görülemiyordu.

İçimi kemirmeye başlayan tuhaf histen kurtulmaya çalıştım. Bu fotoğraf ve odada, sevdiğim adama dair bir izlenim edinemiyordum. Herhalde Bobby'nin ölümü onu sandığımdan da çok etkileyerek değiştirmişti.

Öte yandan beni ben yapan annemle babamın ölümüydü. Sırtım ürperdi. Edward büyük ihtimalle bunu... Edward'ın ağabeyinin ölümünden sonra değiştiğini, nişanlımın her zaman bugünkü gibi biri olmadığını görmemi istemişti. Benim tanıdığım Edward, daha çok Bobby'nin çocukluk odasına uyuyordu. Bu durumda Bobby'nin yerini doldurmaya çalışmış olmalıydı, öyle değil mi?

Evin bir yerlerinde saat çınlamalarıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Devam etmem, bir sonraki ipucunu bulmam gerekiyordu.

Çocukluk yatağı, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmaması...

İlk bilmeceyi tekrar aklımdan geçirdim. Sonra içgüdülerimi dinleyerek Edward'ın yatağına yaklaşıp elimi yastığın altına kaydırdım. Aynı anda parmaklarım başka bir zarfın kalın kağıdına değdi.

İpucunu bulmuştum.

Beni iyi tanıyorsun, ama o kadar iyi değil.

Karanlığıma yakından bak,

Soğuklara ve derinlere sürünerek in,

Ama kazanmak için sakladığım sırları bulman gerekiyor.

Yeni ipucunun dışarıyı işaret ettiğini fark edince elim ağzıma gitti. Soğuk ve karanlıkla boğuşmam gerekiyordu.

Henüz adını koyamadığım korkuyu içimden kovarak ipucunu tekrar okudum.

Karanlık, soğuk ve derin...

Birden kelimeler aklıma bir şey getirdi.

Kuyu.

Bir sonraki ipucunu bir kuyunun yanında bulacaktım. Edward'ın bugün bana gösterdiği ve evin su ihtiyacını karşılayan kuyunun.

Sakladığım sırları bulman gerekiyor.

Kuyuda bir şey vardı. İçine girmem, *sürünerek inmem* gerekiyordu. Sabah içine baktığım zifiri karanlığı ve rutubeti düşündüm. Yapmak isteyip istememem ya da güvenli olup olmadığı önemli değildi. Gitmekten başka çarem yoktu.

Yirmi yıl önce yaptığım şeyden sonra rahat geçecek bir hayat hakkımdan vazgeçmiştim. Sırrımı ifşa olamazdı, çünkü yaptığım şeyin affedilebilecek hiçbir yanı yoktu. Çocukken ne yaptığımı bilmediğim savunması yapılabilirdi, ama ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Benim canım yanmıştı, adamın da canının yanmasını, yaptığı şeyin bedelini ödemesini istemiştim. Ve şimdi ödeme sırası *bana* gelmişti.

Bu oyun sayesinde borç defterimi silebilir, yeni bir başlangıç yapabilirdim. Robert ödülümün bu olacağını ima etmişti. Sırrım emniyette kalacaktı.

Yeni ipucu kartını cebime atıp Edward'ın çocukluk odasını geride bıraktım.

Sonuçta hepimiz bir zamanlar farklı insanlar değil miydik?

Bu düşünceyle koşmaya başladım.

44

Sıkı Rekabet

CUMARTESİ, 24 ARALIK

Ana sahanlığa çıktığımda ihtiyaç duyduğum şeyleri almak için daldığım mavi odada bavulumun yanındaki koltuğa yığılı kıyafetleri karıştırıp elbisemin üzerine sıcacık pofuduk montumu giydim. Sonra bavulumun önüne çöküp ayakkabı, saç maşası ve saç düzleştirici arasında başka bir şey ararken elim kâğıt ağırlığının sertliğine değdi. Hemen içine koyduğum çoraptan çıkarıp elimde tarttım. İhtiyacım olmayabilirdi, ama yanımda olması iyiydi. Karanlıkta ne bulacağımı ancak Tanrı bilirdi. Pürüzsüz camı montun cebine atıp el fenerimin soğuk metalini bulmak için tekrar bavulu karıştırdım. Fenerin bir noktada işe yarayacağını söyleyen içimdeki ses haklıydı.

Soluk fenerin ışığını mavi odaya tuttuğumda karanlık camlar parladı.

Kahretsin.

Hemen geceye huzmesini gönderen feneri kapattım. Fenerin görülmesini ve bir sonraki hamlemin öğrenilmesini hiç istemezdim. Oyunun rekabete dayalı olduğunu artık biliyordum, ama

bu rekabetin nerelere varabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yandan diğer oyuncuları stratejik olarak oyalayarak yavaşlatmak işe yarayabilirdi, o yüzden oyun bitene kadar diğerleriyle karşılaşmaktan kaçınmak en iyisi olacaktı. Robert beni görmemi istediği şeye yönlendiriyorsa, tanıklar isteyebileceğim en son şeydi.

Montumun fermuarını çekip telefonumu diğer cebime attım ve olabildiğince sessizce mavi odadan çıktım.

Hayalet piyano müziği ve holdeki şöminenin yumuşacık çıtırtıları dışında ev sessizdi. Kimse ortalıkta görünmüyordu, hiçbir hareket hissedilemiyordu.

Arka kapıdan sessizce keskin soğuğa çıktım.

Ay ışığında bahçe bembeyaz parlıyordu. Hafif bir tipi vardı. Kar tutacakmış gibi görünüyordu. Yere bakınca başka bir şey fark ettim. Ayak izleri bırakacaktım. Ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kar bu hızla yağdıkça izlerim nasıl olsa kısa sürede silinecekti. Tek umudum, silinmeden önce birilerinin ayak izlerime rast gelmemesiydi.

Hızlı adımlarla labirente doğru ilerlerken omzumun üstünden geriye baktım. Sıcacık aydınlanan pencereleriyle ev karanlıkta bir oyuncak evi andırıyordu. İkinci katta Eleanor'un heyecanla kitaplığı araştırdığını görebiliyordum. Hemen altında, binanın köşesinde Oliver titrek mum ışığıyla kış bahçesinin devasa camlarının ardında şömineden bir şey almaya çalışıyordu. Ama casusluk için zamanım yoktu. Dönüp koşmaya başladıktan sonra üç adım atmıştım ki labirentin köşesinde bir şeyle çarpışınca yere yapıştım.

Başımı kaldırdığımda Fiona yerleri süpüren kırmızı ipek elbisesi, yakut kolyesi ve omzuna attığı yağmurluğuyla tepemde dikiliyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu kürekle meydan okurcasına bana bakıyordu. "Tabii ya. Senden başka kim olacaktı?" diye omzunu ovuşturup kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Bana çarptığı için özür dilermiş gibi bir hali yoktu. Bilakis her zamanki halis munis tavrının yerini hiç beklemediğim şaşırtıcı bir tavır almıştı. Oliver'ın karısı hakkında bu kadar yanılmış olabilmem komikti. Sanırım işi olmayan ev annelerinin aynı kumaştan olduklarını varsaymıştım, ama Fiona'nın kumaşı sandığımdan daha acımasızdı.

Elimi uzattığımda beni çekerek ayağa kaldırdı. "Başka birini gördün mü?" diye sorarken, takım arkadaşı olmadığımızın altını çiziyordu.

"Pencerelerde Oliver'la Eleanor'u gördüm. Diğerlerini bilmiyorum," dedim.

Başını sallayıp eve bakarken belli ki bir karar vermeye çalışıyordu. "Sanırım az önce Edward'ı ya da Stuart'ı gördüm," dedi dalgın bir ifadeyle gözlerini araba yoluna çevirerek. Sonunda dönüp beni tepeden tırnağa süzdü. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Sana söyleyecek değilim Fiona," diye karşılık verdim.

Ruhsuz bir kahkaha attı. "Neyse... eninde sonunda zaten öğrenirim," dedi.

Elindeki küreğe ya da kardaki ayak izlerimi takip edebileceği gerçeğine aldırmamaya çalıştım. Dahası sırrım konusunda güvenebileceğim biri gibi görünmüyordu.

"Aman Tanrım... ödün kopuyor, değil mi?" diye kıkırdadı. "Çok komik. Senin neyini buldular? Robert hangi sırrını keşfetti? Of, sağlam bir sır olmalı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Fiona," diyerek yürümeye başladım.

"Bekle," diye bağırdı ardımdan. Ses tonundaki saldırganlık dikkatimden kaçacak gibi değildi. "Sırrın ne bilmiyorum, ama umurumda değil. Bir anlaşma yapalım. Oliver ya da ben kazanırsak, sırrın sonsuza kadar karanlığa gömülecek." Gözleri ay

ışığında çakmak çakmaktı. Kar taneleri kahverengi saçlarına takılıyordu.

"Bunun karşılığında ne yapmam gerekiyor?" diye sordum temkinli bir ifadeyle. "*Kazanırsam* ben de sizin sırlarınızı mı saklayacağım?"

Fiona'nın kahkahası çınladı. "Aman Tanrım... asla kazanamayacaksın Harry! Ay çok şekersin. Sen sahiden..." Çizgi film kahramanlarının yapmacık anlayışlı ifadesiyle bana baktı. "Gerçekten çok şeker. Kimlerle yarıştığının farkında bile değilsin, değil mi?" derken başını iki yana salladı, sonra ciddiyetle ekledi. "Hayır. Anlaşmamız şöyle olacak. Oliver ya da ben kazanırsak, Ed'le çocuk yapmayacaksınız."

"Ne?" diye küçümseyen bir kahkaha attı. "Hamileyim. Nasıl olacak o iş?"

Aptallığım karşısında kaşlarını çattı. "Biraz düşünürsen anlarsın Harry."

Kastettiği şeyi anlayınca birden beynimden vurulmuşa döndüm. "Tanrım. Kürtaj yaptırmamı mı istiyorsun? Oyun için? Daha neler Fiona?"

"Bunun bir oyun olmadığını ikimiz de biliyoruz. Kürtaj yaptırmanı ve Edward'dan hiçbir çocuk doğurmamanı istiyorum. Hepsi bu. Seninle ilgili bir şey bulmuşlar ve inan bana bunun ne olduğunu öğreneceğim. Kötü bir şeyler yaptığından eminim. Korkunç bir şey olmalı, çünkü öyle olmasa bu akşam oyuna katılmayı asla kabul etmezdin. Oynamak zorundaydın, değil mi? Edward'ı kandırmış olabilirsin, ama seni açık bir kitap gibi okuyabiliyorum."

Sırtımı dikleştirdim. Bu iş çok uzamıştı. "Kendine gel Fiona. Çocuğumu aldırmayacağım, o yüzden siktirip gidebilirsin. Mesele miras falan mı? Çünkü ne paralarını istiyorum ne de ihtiyacımız var. Bizim paramız bize yeter. Hem insanın ne kadar paraya ihtiyacı olur ki?"

Yüz hatları sertleşti. "Şu anda sadece benim çocuklarım var, anlıyor musun? *Edward'ın* çocuğunu doğurursan, çocuklarımın hakkını ellerinden almış olacaksın. Ben bir anneyim. Bunu anlayabiliyor musun? Ed'den saklamayı başardığın kirli sırrın gömülü tutmak istiyorsan, dediğimi yapmak zorundasın. Anlıyor musun?"

"Ed'le evli bile değiliz. Çocuğum bir Holbeck olmayacak, mirasa falan konmayacak, dolayısıyla çocuklarının elinden hiçbir şeyi almayacak. Senin sorunun ne?"

"Tanrım, gerçekten aptal sürtüğün tekisin ha?" diye hırladı. İnanamıyormuş gibi gözlerini tekrar eve dikmişti. "Sanırım sana bu yüzden âşık oldu, çünkü kolaysın. Aileyle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Hiç araştırma bile yapmadın? Holbeck mirasında *kan* geçerlidir."

"Ne? Bu da ne..."

"Edward ilk doğan çocukları. Evli olsun olmasın, birinden yaptığı çocuk her şeyin sahibi olur. Evli olman önemli değil. Sen önemli değilsin. Senin hiçbir önemin yok. Önemli olan kan. Sadece çocuklarımız hak sahibi olabilir. Cinsiyetlerinin bile önemi yok. Sadece kan önemli. Çocuklar önemli. Biz bir hiçiz."

"Biz bir hiçiz?" diye tekrarlarken anlamaya çalışıyordum. "Pekala," dedim sonunda. Gözlerini gözlerime dikmişti. "Eh, bu durumda sanırım işin bitti demektir, ha Fiona? Çünkü bebeğimi doğuracağım ve sana ne olacağı umurumda bile olmayacak. Bu gece kazanacağın şüpheli, ama kazansan dahi bebeğimi doğuracağım ve bu ailenin çocuğumu kabul etmekten başka çaresi yok. Bunlar senin sözlerin. Benim ne yaptığımın hiç önemi olmayacak. Bu durumda asıl soru, durumu *senin* gerçekten anlayıp anlayamamış olman? Çünkü bence yanlış kardeşten hamile kalmadan önce senin biraz araştırma yapman daha iyi olurdu aptal sürtük."

Fiona'nın açık kalan ağzı benim için tatmin ediciydi. Sanırım beni yanlış değerlendirdiğini düşünmeye başlamıştı.

İçimde kor gibi yanan zaferle dönüp döne döne yağan karları ezerek koşmaya başladım ve labirentin köşesinden döner dönmez çalılıkların ardına kayıp gevşemeye çalıştım. Köşeden kaçamak bir bakış, Fiona'nın peşimde olmadığını doğruluyordu. Gittiğini görmek içimi rahatlatmıştı.

Soğuktan yanan ellerimi ceplerime sokup yola devam ettim. Bir taraftan Fiona'nın söylediklerini düşünüyordum. İçimde büyüyen bebeğim her şeyin sahibi olacaktı. Burası, New York'taki, Londra'daki, Fransa'daki, İtalya'daki, Los Angeles'taki, İsviçre'deki her şey. Her yer. Bütün Holbeck İmparatorluğu.

Hayali bile güçtü. Bütün bunların ağırlığı tek bir kişinin omuzlarına yüklenmemeliydi. Tarihe... *Bobby'nin* başına gelenlere bakmak bile böylesi bir zenginliğin nelere mal olabileceğini açıkça ortaya koyuyordu.

Doğmamış çocuğumun böylesi bir yükün altında ezilmesini istemezdim. Onun için mutluluğu bulabileceği yepyeni bir dünya hayal ediyordum.

Ama Fiona'nın söyledikleri içine düştüğüm duruma ve Robert'ın benimle neden ilgilendiğine yeni bir ışık tutuyordu. Hâlâ burada olmamın nedeni muhtemelen içimde filizlenen yeni hayattı. Robert muhtemelen Şükran Günü yemeğinde tanışmadan önce hamile olduğumu öğrenmişti. Birden Dr. Leyman'ı hatırladım. Şükran Günü davetinin sabahında onunla görüşmüştüm. Eski arkadaşların bir telefon konuşması her şeyi açığa çıkarmış olabilirdi. Holbeck ailesini artık tanıyordum, o yüzden doktor/hasta mahremiyetinin bir anlamı olmadığından şüphem yoktu.

Sonunda kuyuya ulaşıp buz gibi taşa tutunarak feneri içindeki karanlığa tuttum. Islak duvarlar sonsuzluğa iniyormuş gibi görünüyordu. Karla kaplı toprakta derinliği anlamak üzere aşağı

almak için bir şeyler ararken elim bir şeye değince hemen geri kaçtım. İnsan saçı gibi bir şeydi. Korkuyla cıyaklarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kuyunun derinlerinde dehşetle karşılaşacağımı düşünürken, daha aşağı inmeden dehşeti önümde bulmuştum.

Bütün hücrelerim kaçmamı, oyunu, Robert'ı, Edward'ı, hatta içimde büyüyen hayatı unutmamı söylüyordu. Bu gece burada aniden ölebileceğim gerçeği beynime inen bir balyoz gibiydi. Hayvani bir hayatta kalma içgüdüsü her şeyin önüne geçmişti, ama kıpırdamadım. Çünkü şimdi kaçarsam, Holbeck ailesi gibi düşmanlarla nereye kadar kaçabilirdim ki? Robert gibi bir düşman edinmek, ölüm fermanım anlamına gelirdi.

Dondurucu havayı ciğerlerime çekip kendimi toparlamaya çalıştım. Daha önce de ceset görmüştüm. Sevdiklerimin sessiz ve kıpırtısız bedenleri hâlâ gözümün önündeydi. Tanımadığım bir cesetle baş edebilecek kadar güçlüydüm.

Bir elimle feneri tutarken diğer elimi kara daldırdığımda parmak uçlarım yine soğuktan matlaşmış gür saçlara değdi. Temkinli bir şekilde karları elimle süpürdüğümde yanıldığım anlaşılıyordu. Saç değildi. Ceset değildi. Elimde tuttuğum şey, eskimiş bir urgandı. Çekiştirdiğimde kuyunun etrafındaki karlar dağılırken bir ip merdiven ortaya çıktı. Ayağa kalkıp çektim. Bir ucunda kalın kancalar görülebiliyordu.

Artık kuyuya inmekten başka seçeneğim yoktu.

45

Dönüşü Olmayan Yol

CUMARTESİ, 24 ARALIK

Bir an gelirdi ki insan yanlışın tam olarak nerede başladığını kendine sormaya başlardı. Karlı bir gecenin karanlığında üzerimde Balmain elbiseyle, üç aylık hamile halimle ve dişlerimin arasındaki fenerle zifiri bir kuyuya inerken aynı soruyu kendime soruyordum, çünkü sormak için daha iyi bir zaman olamazdı.

Urgan gıcırdasa da sağlamdı. Kuyuya inmeden önce dışarıda ağırlığımı kaldırıp kaldırmayacağını denemiştim, ama karanlık kuyu duvarına bakarken aklıma kuşkular üşüşüyordu.

Attığım bir taş sayesinde aşağıda su olduğunu biliyordum. Yani düşersem, dondurucu bile olsa en azından suya düşmüş olacaktım. Ama düşersem nasıl çıkacaktım?

Cebimin üstünden telefonumu yokladım. Varlığı biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Reklamlara bakılırsa suya düşse bile çalışmaya devam edecekti. İşler gerçekten sarpa sararsa, birini arayabilirdim. Edward gelip beni çıkarabilirdi. Oyunu kaybedebilirdim, ona her şeyi anlatmak zorunda kalabilirdim, ama en azından donarak ölmezdim. Muhtemelen onu da kaybedecektim, ama gerekirse onu aramak zorunda kalacaktım.

Kuyunun ağzı tepemde aralıklı bulutların kapladığı gökyüzüne açılıyordu. Bembeyaz kar taneleri yukarı baktığım sırada buz gibi yanaklarıma yapışıyordu.

Merdiven tahminen on beş metre uzunluğundaydı. Aşağıda parlayan suya bakılırsa, kuyunun derinliği de aynı olmalıydı.

Birkaç basamak daha indiğimde koku aniden genzimi doldurdu. Öylesine ağırdı ki durmam gerekti. Feneri ağzımdan alıp öğürmemek için kolumla burnumu kapattım. Ölümün çürük kokusu olduğundan kuşkum yoktu. Aklıma bir sıçan, tilki ya da çakal leşi getirmeye çalıştım. Tek istediğim, aşağıda bulacağımı tahmin ettiğim şeyi bulmamaktı.

Soğuklara ve derinlere sürünerek in,

Ama kazanmak için sakladığım sırları bulman gerekiyor.

İlk kez bu akşam ailenin diğer fertleriyle aynı oyunu oynayıp oynamadığımı merak ettim. Muhtemelen bana verilen ipuçları beni doğrudan buraya getirmek için tasarlanmıştı. Ve muhtemelen kendi mezarıma iniyordum.

Tekrar yukarı baktığımda birini görmeyi bekliyordum. Bir gölge beni çıkışı olmayan bu karanlığa atabilirdi. Ama kimse yoktu.

Aklıma korkunç bir fikir gelince cebimden telefonumu çıkarıp simsiki kavrayarak sinyal seviyesini görmeye çalıştım. Neyse ki bir korku filminde değildim. Kuyunun dibinde bile telefonun çektiğini görünce rahatlayarak iç çektim. Düşersem yardım için birini arayabilirdim.

Robert sonuçta aptal değildi. Beni burada öldürmek isteseydi, telefonumu yanıma almamamı sağlayacağından adım gibi emindim.

Telefonu emniyetli bir şekilde cebime koyup fermuarı kapatmadan önce eski bir kâğıt mendil çıkardım. Sonra mendili dişlerim ve bir elimle tutarak ikiye ayırıp tükürüğümle ıslatarak mide bulandıran kokuyu engellemek için burun deliklerime tıkadım.

Aşağıda merdiven suyla buluşmuştu. Dahası artık tuğla duvarların yerini küçük bir mağara almıştı.

Işığı altımdaki suya tuttum. Bulanık olduğu için derinliğini kestirmek mümkün değildi. Bu sefer feneri mağaranın rutubetten ışıldayan duvarlarına tuttum. O sırada dikkatimi beyaz bir şey çekti. Bir sonraki ipucu. Üçüncü ipucu...

Oyunu hâlâ kazanabilirdim. Tek yapmam gereken, zarfa ulaşmaktı.

Suyun üstünde ip merdivene sımsıkı tutunurken zarf altı adım ötemde bir kaya çıkıntısının üzerinde duruyordu. Almak istiyorsam, dondurucu suya girmem gerekecekti.

Bir kez daha ışığı bulanık sulara tuttum. Sonra ayağımı uzatıp soğuk suyun spor ayakkabılarıma girmesine izin verdim. Nefesim kesiliyordu. Su dondurucuydu.

Kendime bunu yapabileceğimi söyledim. İnsanlar soğuk havalarda her gün yüzüyordu. Lila daha bu sabah yüzmüştü. Girip çıktıktan sonra hemen kuruyabilirsem sorun olmazdı.

Yavaşça suya inerken kokuyu düşünmemeye çalışıyordum. Soğuk elbisemin üstünden tenime ulaştığında nefesimi tuttum. Soğuk bir şekilde derimi yakıyordu, ama neyse ki daha derine inmiyordum. Ayağımın altında taş zemini hissettiğimde sular henüz belime ulaşmıştı.

Kaya çıkıntısına gidip kendimi yukarı çekerek zarfı aldım ve yırtıp açtıktan sonra okumaya başladım.

Buraya kadar geldin, çok yaklaştın.

Sonraki ipucu kızın giyebileceği bir şey.

Onu hissedeceksin, hemen dibinde

Aman yeterli,

Hediyen kızın boynundaki şeyin hemen altında.

Burada biri vardı. Aman Tanrım!

Feneri bir kez daha bulanık suya çevirdim. Robert'ın listesindeki kadınlardan biri buradaydı. Melissa, Aliza... herhangi biri olabilirdi, ama kokuya bakılırsa listenin sonundaki kadınlardan biriydi.

Soğuk içime işliyor, bütün vücudum sarsılarak titriyordu. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu. Cesedi bulup buradan çıkmak zorundaydım.

İpucu kartını suyun üstünde kalan ceplerimden birine tıkıp fenerimin ışığını karanlık havuzda gezdirdim. Yapmam gerekeni biliyordum. Yapmak istememem bir önemi yoktu. Burada biri vardı ve boynundaki şeyin altına bakmam isteniyordu.

Leş gibi suda yürürken ellerimi daldırarak çorbanın içinde bir şey bulmaya çalıştım.

Önce çıplak sağ bacağıma değdi. Olacakları bildiğim halde geriye kaçınca sular saçlarıma kadar sıçradı. İğrenç suyu hemen kuru omzumla silip feneri suyun üstündeki şeye doğrulttum. Bir şeyi bilmek ve tecrübe etmek arasındaki fark komikti. Daha önce ceset görmüş, hatta dokunmuştum. Birden katılaşmaları, tuhaf ağırlıkları, yumuşacık tenlerinin kaskatı kesilmesi, hayatın ette, kemikte, saçta yarattığı fark...

Buna rağmen hemen dibimde bir ceset olduğu düşüncesiyle ödüm kopuyordu. Ölüm korkusunun neden olduğu hayvani bir içgüdü beni ele geçirmişti. Tuhaftı, çünkü ölüler dünya üzerinde bize artık zarar veremeyecek tek şeydi.

Kızın kim olabileceği ya da buraya nasıl geldiğiyle ilgili düşünceleri kovdum. Boynundaki her neyse, ona odaklanmam yetecekti.

Yüzüne bakma, diye hatırlattım kendime. *Görürsen aslâ unutamayacaksın. Yüzüne bakma.*

Elimi kahverengi suya daldırdığımda parmaklarım tahmin ettiğim gibi kaygan kıyafet ve ete değdi. Kadın çürümüş bir meyve gibi hem katı hem de yumuşaktı. Bir kolumu altımdan geçirip cesedini su üzerine çıkardım.

Düşünme, diyordum içimden. *Sadece yap.*

Şişmiş bembeyaz ceset su üstüne çıktığında koku dayanılır gibi değildi. İster istemez nefesimi tuttum. Çıplak omuz görüş alanıma girse de gözümü suya dikmiştim. Ancak bu kadarına katlanabilirdim. Açık kahverengi saçlar griye çalan deriye yapışmıştı. Melisa olmalıydı. Aliza'nın saçları simsiyahtı. Genç kadının üstündeki kırmızı bluz çürümeye başlamıştı. Haki pantolon, bir kemer... Gördüğüm her şeyin kabuslarıma gireceğini biliyordum, çünkü bu oyunu daha önce oynamıştım. Beni nelerin beklediğini adım gibi biliyordum.

O sırada aradığımı buldum. Morarmış boyunda gümüş bir kolye parlıyordu.

Feneri dişlerimin arasına sıkıştırıp sadece kolyeye odaklanarak çenenin altından tuttum. Alt dudağı şişip morarmıştı. Saçları ve kokusu burnumun dibindeydi.

Gümüş zincir ışıldıyordu. Kolyeyi çevirmek için başını arkaya ittim. Fener ışığında bir yıldız parlıyordu. Elmastan ışıltılı bir yıldız.

Tek ihtiyacım buydu.

Bıraktığım anda sular cesedi yine yuttu. Ardından havuz eski durgunluğuna kavuştu. Yas tutacak zamanım yoktu. Melissa'nın ailesini ve muhtemelen öldüğünden bile haberi olmayan arkadaşlarını düşünürken yüreğim hüzünle doluyordu.

Titrerken etrafımdaki sular dalgalanmaya başladı. Bir an önce ısınmam gerekiyordu, yoksa donarak ölecektim. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Merdivene ulaşıp ıslak bedenimi yukarı çektim. İp soğuktan donan ellerimi acıtıyordu.

Noel hediyem ve sonrasında kopacak kıyamet bir yıldızın altında saklıydı.

Ve böyle bir yıldızı nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

46

Taşlar Yerine Oturuyor

PAZAR, 25 ARALIK

Bahçe boyunca eve doğru koştum. Herkes benimki kadar berbat durumdaysa, hâlâ kazanma şansım vardı.

Oyun bittikten sonra olabilecekleri düşünmemeye çalışıyordum. Holbeck ailesini acınası çığlıklar içinde adalete teslim etmek üzere polisi arayıp her şeyi itiraf etmek istiyordum, ama onlarla aynı kaderi paylaşacağımı biliyordum.

Şu anda tek yapmam gereken oyunu bitirmek ve kazanmaktı. Bu insanların neler yaptığını teker teker öğrendikten sonra öğrendiklerimle ne yapacağıma karar verebilir, onları kendi lanet olası oyunlarında yenebilir, ardından kıçlarına tekmeyi basabilirdim.

Sendeleyerek labirentin yanından süslü bahçeye geçtiğimde spor ayakkabılarım karda kayıyordu ve titrerken kaslarıma söz geçiremiyordum. Hemen ilerideki evin sıcacık ışıkları fazlasıyla davetkârdı.

Ayağıma bir şey takılınca yere yapıştığımda ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Aynı anda yerde yuvarlanıp kendimi korumak için kollarımı kaldırdım, ama kimse yoktu. Dirseklerimin

ayağımda doğrulup neye takıldığıma baktım. Karların içinde bir çizmenin burnu görülebiliyordu.

Kimin olduğunu biliyordum. Daha bir saat önce bunu giyen kişi karşıma geçmiş zehrini dökülyordu.

Ayağa kalkarken yüreğim ağzımdaydı. "Fiona," diye fısıldadım, ama etrafta kimse görünmüyordu.

Fenerimin ışığını yerdeki ayak izlerine tutunca doğrudan labirente girdiklerini gördüm. Çizmesini almak için duramadığına göre muhtemelen kaçıyordu. Bir şeyden korkmuş olmalıydı. Öyle korkmuştu ki çizmeyi umursamamıştı. İçimden bir ses boş vermemi ve oyuna devam etmemi söylüyordu, ama artık hiç sevmesem de Fiona'nın başına bir şey geldiyse, kontrol etmediğim için kendimi hiç affedemezdim.

Labirentin girişinde yırtılmış kırmızı bir ipek parçasının alçak dallardan birine takıldığını fark ettim.

Of... Labirente girmek zorunda mıydın?

İçeri gireceksem, cebimdeki kâğıt ağırlığından daha işe yarar bir şeye ihtiyacım olacaktı. Silah olarak kullanabileceğim bir şey arandım. Tek bir seçeneğim vardı. Girişin kenarına çöküp ahşap tabelayı birkaç kez sallayınca, kazığıyla birlikte topraktan kurtuldu.

Sonra sağ elimi duvara dayayıp koşmaya başladım. Dallar avuçlarımda kırbaç gibi şaklıyordu.

"Fiona," diye seslendim. Cevap geleceğinden kuşkuluydum, ama olabilecekleri engellemekten başka bir şey düşünemiyordum.

Birden Fiona'nın bir kürek taşıdığını hatırladım. Nedenini ancak şimdi merak ediyordum.

Labirentin koridorlarında beni bekleme olasılığını düşündüm. Küreği vardı. Beni buraya çekmek için sahte ipuçları bı-

rakmış olabilirdi. Fiona'nın bana zarar vermek isteyebileceğini düşünmek saçma geliyordu. Öte yandan bebeğime kalacak miras aklıma geldi. Fiona'nın çocuklarına hiçbir şey kalmayacaktı. İnsanlar bundan çok daha azı için cinayet işliyordu.

Köşeyi dönünce aniden durdum. Karların üzerinde bir arbede yaşanmış gibiydi. Üstelik kan vardı. O sırada başka bir çift ayakkabı izini fark ettim. Demek biri Fiona'yı burada bekliyordu. Kadın muhtemelen doğruca ayağına gitmişti. İleride yeni keşfettiğim ayak izleri labirentin derinliklerine kadar uzuyordu, ama karların üzerinde bu sefer kanlı noktalardan bir çizgi oluşmuştu.

Kan izini görmek aklımı başıma getirmişti. Sonunda elimi duvardan çekip iki elimle birden silahımı havaya kaldırdım ve köşeyi dönmeden önce durup sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes çektim.

Karşımda devasa süs havuzunun yükseldiğini görünce geriye doğru sendeledim. Labirentin merkezine gelmiş olmanın şaşkınlığını yaşıyordum. Gözüm birilerini aradı, ama kimse yoktu. Gönülsüz adımlarla havuza yaklaştım. Kar her yeri kaplamıştı, balık ve deniz yaratıklarından oluşan fıskiyelerden su akmıyor, haliyle hepsi ay ışığında sessiz çığlıklar atıyormuş gibi görünüyordu. Ürperdim. Lila haklıydı. Bu heykeller ürkütücüydü.

Dikkatli adımlarla kan izini takip ederek havuzun etrafını dolaştığımda Fiona'nın küreğini gördüm. Altındaki toprak yeni kazılmış, bir tümsek oluşturulmuştu. Toprağın altında bir şey vardı. Bu haliyle sığ bir mezara benziyordu.

Sessizlikte toprak hareketlenince vahşi bir çığlık atarak geriye sıçradım. O şey her neyse hâlâ canlıydı. Bir kez daha korkak adımlarla yaklaşarak, "Fiona," diye fısıldadım. Ses tonum, aslında bir cevap almak istemediğimin kanıtıydı.

Toprak hâlâ kıpırtısızdı. Biraz daha sokuldum. Aniden hareketlenince elimi kalbime götürüp tekrar geriye kaçtım, ama toprak nefes alıyormuş gibi kalkıp inmekle yetindi.

Hemen yere atılıp uyuşmuş ellerimle yeri kazmaya başladım. Bir el, bir kol, bir burun, dudaklar... Bir an için hâlâ iyi olabileceğini düşündüm, ama yüzünü sildiğimde ağzının gözünün toprakla dolu olduğunu görünce kazmaya devam ettim. Arkadan yan çevirmeye çalıştığım sırada kollarıma ve karnıma bir sıcaklık bulaştı. Aşağı baktığımda çorba kıvamında kapkara kanlar içinde olduğunu görünce toprağa bıraktım ve o zaman karnındaki kocaman ıslak yarayı gördüm. Sonra nazikçe yanağına dokundum. Hâlâ sıcaktı, ama yeterince sıcak değildi. Nabzını denedim. Kalbi atmıyordu.

O sırada bacağı kasılınca ne olduğunu anladım. Kadavra kas spazmları... Roman araştırması yaparken insan birçok şey öğreniyordu. Cesetlerin ölüm sonrasında kıpırdayabileceğini biliyordum. Kas kasılmaları, açılan ağızlar, yüz hatlarının seğirmesi...

Geri çekildiğimde kollarım ve montum kana bulanmıştı. Fiona'nın öldüğü kesindi.

Ayağa fırladığımda nefeslerim sıklaşmıştı. Halihazırda ödümü koparan oyun vites değiştirerek bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Robert aile fertlerini teker teker öldürüyordu.

Bir anda neden burada olduğumu anladım. Şiddet geçmişim vardı ve şimdi Fiona'nın kanı üzerimdeydi. Dahası onu son gören kişi bendim. Cinayeti üzerime yıkmak çocuk oyuncağıydı. Robert sırf cinayetten paçayı sıyırmak için beni buraya davet etmiş, ardından zaman kazanmak için beni vahşi bir hazine avına göndermişti.

Ölmezsem aptallığımla hesaplaşacaktım, ama önce onu durdurmam gerekiyordu.

Kana bulanan pofuduk montumdan telefonumu çıkarıp bir kenara fırlattım. Kâğıt ağırlığından da kurtulduktan sonra küreği aldığım gibi labirente geri döndüm.

Fiona, dışarıda Stuart'ı ya da Edward'ı gördüğünden bahsetmişti. Yeni bir dehşetle onu uyarmak için geç kalmış olabileceğimden korktum ve hemen numarasını tuşladım. Oyun değişmişti. Hiçbirimiz güvende değildik.

Edward ilk çalışta telefonu açtı. "Neredesin?" derken nefes nefeseydi. Endişeli sesi bütün kuşkularımı sildi. Her neredeyse, neler olup bittiğini o da biliyordu.

Kendimi tutamadım. "Ed, korkunç bir şeyler oluyor," derken sesim soğuktan ve korkudan titriyordu. Üstüme başıma baktım. Bütün vücudum titriyordu, her yerim kana ve çamura bulanmıştı.

Fısıltıyla karşılık verdi. Evde bir yerlerde saklanıyor olmalıydı. "Biliyorum. Burası da öyle. Dinle Harry. Olduğun yerde emniyette misin?"

Ay ışığının aydınlattığı bahçeye göz attım. "Şey, sanırım."

"Güzel. Tam olarak neredesin?" diye sordu. Sesinde bir telaş vardı. "Gelip seni alayım."

"Evde herkes iyi mi Ed?"

Sessizlik. Sonra... "Hayır. Hayır. Sanmıyorum. Hayır."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Ama doğrusu bütün bunlar benim suçumdu. Her şeyi kendi başıma halledebileceğimi sanmış, bencilce sırrımı korumak istediğimden polise gitmemiştim ve şimdi Edward tehlikedeydi.

"Neredesin Harry?" diye tekrar sordu Edward.

"Dışarıdayım. Çok soğuk. İçeri girmem gerekiyor. Dışarıda kalamam. Sen neredesin? Gelip seni bulayım."

Bir an için sustu. "Tamam, gel beni bul," derken, ses tonundan aslında bunu istemediğini sezebiliyordum. "Odamızda buluşalım," diye devam etti. "Ama beni dinle. Eve gelirken çok dikkatli ol. Kimseyle konuşma. Beni bulana kadar kimseye görünme. Anladın mı? Kimseyle konuşmadan yanıma gelmelisin, tamam mı?"

"Tamam. Peki, bunu yapabilirim," dedim. Ama bütün sinir hücrelerim bir terslik olduğunu haykırıyordu.

Edward'ın ses tonu farklıydı.

Robert, onu ele geçirmiş olabilirdi. Beni içeri çekmek için oğlunu kullanıyor olabilirdi.

Ama benim tanıdığım Edward buna izin vermez, kafasına namlu dayansa bile bana olta atmazdı. Hem Edward beni görmek istemişti. İçeri girmek benim fikrimdi.

Aynı anda Holbeck ailesinin dadısı Samantha Belson'ı hatırladım. Bobby'nin kendini tepesinden aşağı attığı 88. Caddedeki sarışının *o* olduğunu sanmıştım. Oysa Samantha çocuklarla birlikte burada... Hydes'daydı.

İyi de hangi çocuklar? *Bobby yirmi yaşında bir delikanlıydı,* demişti dadı. *Dadıya ihtiyacı yoktu.*

Birden Bobby öldüğünde Edward'ın on sekiz yaşında olduğunu fark ettim. Onun da dadıya ihtiyacı olmadığı kesindi.

Ürkütücü bir akışkanlıkla düşünceler birbiri ardına dizilip zihnimde bir sorunun oluşmasına yataklık ederken, "Edward?" dedim.

"Efendim?"

"Bobby öldüğünde neredeydin?"

Hattın karşı tarafı uzunca bir sessiz kaldı. İçimde yeni bir korku filizleniyordu. "Yukarıdaydım," dedi sonunda.

İçimde filizlenen yeni korku panikle tomurcuklandı. "Tamam," dedim istifimi bozmamaya çalışarak. Kafamı toplamak için zaman kazanmaya ihtiyacım vardı.

"Ama seni seviyorum Harry," dediğinde gözlerim dolmaya başladı.

Ağabeyinin öldüğü gün Edward oradaydı. Bir şey Bobby'nin kendini aşağı atmasına neden olmuştu ve Lucy bu nedeni çok

iyi biliyordu. Üstelik intihar ettiğinde Edward ağabeyiyle birlikteydi.

Sessizlik ağırlaşırken hattın diğer ucundaki kederini hissedebiliyordum. "Senin de ne olduğunu biliyorum," dedi kelimelerini özenle seçerek. "Ama seni hâlâ seviyorum."

Sözleri yüreğime otururken inanmak istemediğim son kuşkular da silindi. Bobby'nin ölümünde Edward'ın parmağı vardı. Lucy'yi, sonra Alison ve Gianna'yı, ardından Aliza ve Melissa'yı öldürmüştü.

Ve şimdi Fiona...

Kim bilir başka kimler kurbanı olmuştu.

Gerçekler kafama dank ederken, tanıdığım Edward paramparça oluyordu.

Başından beri her şeyi ters anlamıştım. Robert'ın itirafları gerçekti, ama ona ait değildi. Bana gerçeği sadece kulak vereceğim şekilde sunmuştu. Doğrudan söyleseydi, yalan söylediğini, beni oğlundan uzaklaştırmaya çalıştığını düşünecektim. Dahası her şeyi Edward'a anlatacaktım.

Başından beri Edward'ın korkunç sırrımı öğreneceği korkusuyla yanlış Holbeck'in suçlu olduğunu düşünmüştüm. Oysa Edward biliyordu. Başından beri biliyordu. Bende kendisi kadar hastalıklı birini bulmuştu.

Birden Robert Holbeck'in benden isteyeceği iyiliğin ne olduğunu anladım. Oğlunun aslında kim olduğunu, kimin çocuğunu taşıdığımı ve bunun ne anlama geleceğini bilmemi istemişti. Şimdi de onu durdurmamı istiyordu.

Olan biteni aklımdan kovmak için gözlerimi sımsıkı yumsam da kuyudaki şişmiş cesedin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. 88. Cadde'de Lucy'nin rüzgârda savrulan saçları, Yılbaşı gecesi dans eden Gianna, yirmi yıldır kızlarını bekleyen Alison'ın ailesi...

Bu kadınlar ölümü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

İçimde kopan ani bir depremle Edward'dan koptuğumu hissettim. Bu kopuşun nedeni Robert ya da kontrol manyağı ailesi değil, Edward'ın gerçek kimliğiydi.

Sevdiğim Edward... iyi kalpli, nazik ve eğlenceli Edward hiç var olmamıştı. Onu ben yaratmıştım. Eh, ağabeyinin taklidi olan Edward Holbeck'i aslında Edward yaratmıştı.

Bir zamanlar yüreğini bildiğim adamı kaybettiğimi hissederken sıcak yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Onu bir daha hiç göremeyecek, ona bir daha hiç sarılamayacaktım. Tanıdığım Edward, asıl Edward Holbeck'in yansıttığı bir hayaletten ibaretti.

Gözlerim yine evin sıcak ve davetkar ışıklarına kaydı, ama içerideki adam sandığım adam değil, bir katildi. Benden çok farklıydı. Beni geçmişim yüzünden seçmişti. Belki bende ruh eşini bulmuştu. Muhtemelen bu sayede hayatta kalmıştım. Muhtemelen bu yüzden bana evlilik teklif etmişti. Muhtemelen bu yüzden çocuğuna gebeydim.

Bizim aynı olduğumuzu düşünüyordu.

Robert'ın söylediği gibi taşlar yerine otururken ne yapmam gerektiğini fark ettim. Kaset beni bu ana yönlendirmişti.

Kendi ailemi yıllar önce kaybetmiştim, ama sahip olduğum bir şey vardı. Elimi karnıma yerleştirip nefeslerimi kontrol altına aldım.

Robert bana yeni bir aile kurma şansı sunmuştu. İçimde ailesini korumama ihtiyaç duyan minik bir kız büyüyordu.

"Hemen geliyorum Edward," dedim telefona. "Görüşürüz."

47

Bütün Aile

PAZAR, 24 ARALIK

Ben sesleri seçmeye çalışırken kapının altından ışık süzülüyordu. Ayrıldığımdan beri evde neler olduğunu bilmiyordum, ama iyi bir şeyler olmadığından emindim. Kapıyı denerken elim soğuktan uyuşmuş haldeydi.

Bembeyaz koridor herhalde binanın diğer kanadında gördüğüm gibi çalışanlar içindi. Yürümeye başladım. İlerideki odada gölgeler oynaşıyordu. İçeriyi iyice dinledikten sonra kapıdan başımı uzattım.

Küçük bir televizyonda sessiz bir Noel filmi oynuyordu. Yandaki küçük masanın üstü kalın dergilerle doluydu. Odanın bir tarafındaki gri renkli alçak kanepede Sylvia ve Anya oturdukları yerde uyuyakalmış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim usulca, ama kadınlar kıpırdamadı. "Kahretsin."

Dikkatli adımlarla yaklaşıp kıpırdamayan kadınların önünde çömelerek Sylvia'nın omzuna nazikçe dokundum. Anında başı Anya'nın omzuna kaydı. Parmaklarımı burnuna götürdüm. Hâlâ nefes alıyordu. Sadece baygındı.

Rahatlayarak nefesimi saldım. İkisinin boş kahve kupaları kucaklarında duruyordu. İlaçla uyutulmuşlardı.

Hizmetçileri oturdukları yerde bırakıp dinlenme odasının kapısını ardımdan sessizce kapattım.

Koridorun sonunda devasa bir mutfak vardı. Yemekten artanlar, buzdolabına yerleştirilmek üzere güzelce paket yapılıp dizilmiş, sabah kahvaltıyla doldurulmak üzere tepsiler tezgâha yayılmış, ortadaki adada kıymalı çörekler soğumaya bırakılmıştı. Taze pişmiş çöreklerin kokusu üzerimdeki leş kokusuna karışınca kusacak gibi oluyordum.

Ama mutfakta bir koku daha vardı. Fırının üstünde asılı duran tencere ve tavalardan yansıyan çarpık görüntüye bakarken gözüme yerdeki bir şey çarptı. Bir bilek, bir ayakkabı, bir ayak... Tom Ford topuklular ve yeşil tırnak cilası ancak Matilda'ya ait olabilirdi.

Koşarak adanın arkasına geçtiğimde Eleanor ve Matilda'nın fırının iki yanına oturtulduğunu gördüm. Gazın yumuşak tıslaması mutfağı dolduruyordu. Hemen bir havlu kapıp burnuma bastırarak iki kadının arasında düğmeleri kapattım. Sonra Matilda'nın yanına çökerek nabzını kontrol ettim. Beni hissedince kıpırdandı. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. Hemen Eleanor'a odaklandım. Nabzı yavaş ama sabitti, ama hiç kıpırdamadı.

"Harry. Harriet," diye inledi Matilda boş gözlerle. "Dikkatli ol. Bizimki havasında," dedi dili dolanarak.

"Kim havasında Matty?" diye sordum. Aslında cevabı biliyordum.

"Bizim minik Edi Büdü," diye kıkırdadı. "Lapa gibiyim."

Herhalde Sylvia ve Anya'ya ne verildiyse, Matilda ve Eleanor'a da aynısı verilmişti. "Biliyorum," dedim. "Ayağa kalkabilecek misin Matty?"

Sıvı topuklarına bakarak kaşlarını çattı, sonra başını iki yana salladı.

Ayakkabılarını çıkardım. "Şimdi?"

Yavaşça öne eğilip dört ayak üstünde durdu. "Galiba içkime ilaç attılar," diye mırıldandı. Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Gerçi bu bir ilk değil," diye kıkırdadı. Birkaç saniye bekledikten sonra yalpalayarak tezgâhtan destek alarak ayağa kalktı. "Kalktım. Kalktım."

"Çok sessiz olmamız gerekiyor Matty, tamam mı?"

Parmağını dudaklarına götürüp ciddiyetle başını salladı.

Elini tuttuktan sonra gözlerinin içine baktım. "Matilda, söylediklerimi yapman çok önemli, anlıyor musun?" Gözlerini kısarak başını salladığını görünce ekledim. "Anneni bir yere götürüp saklaman gerekiyor. Tamam mı? Yapabilir misin?"

Annesini ilk kez görmüş gibi göründü, sonra kıkırdamamak için eliyle ağzını kapattı. "Offf... O da mı? Ha, tamam. Yapabilirim, yapabiliriz. Saklanmak. Evet." Başını sürekli sallıyordu.

"Harika. Ama buradan uzak bir yerde saklanmanız gerekiyor, anladın mı? Ev güvenli değil. Bir şeyler oluyor."

Baş sallarken alt dudağı büküldü. "Evet, babamla Eddy yine kavga ediyor. Saklanabiliriz. Saklambaçta iyiyimdir," diye fısıldayıp parmağını şakağına vurdu.

"Ağaç evlerin nerede olduğunu biliyor musun Matty? Ormanın kıyısındakiler?"

Sırıttı.

"Güzel. Oraya gidin. Sabaha kadar gelip sizi almazsam, polisi araman gerekiyor, tamam mı?"

Yine dudakları büküldü. "Telefon yok."

Hassiktir.

Başka yolu yoktu. Kendi telefonumu çıkarıp şifreyi devre dışı bıraktım, sonra ona verdim. "Bunu sakın kaybetme. Ve sabah olana kadar kullanma. Bir yolunu bulmaya çalışacağım, ama bulamazsam sabahın ilk ışıklarıyla hemen polisi aramalısın."

Matilda hâlâ boş bakıyordu, ama korkusuzca omuz silkti. "Aferin sana Harry," diye cıvıldadıktan sonra sırtıma bir şaplak indirip telefonu havaya kaldırdı. "Şafak sökene kadar polis yok." Ardından selam çakmak için yine telefonu kullandı ve annesiyle ilgilenmeye koyuldu.

Telefonu cebine koyduğundan ve annesiyle ilgilendiğinden emin olduktan sonra kenara bıraktığım küreği alarak mutfaktan çıktım.

Kalbim deli gibi atarken evin içinde ilerlemeye başladığımda aklımda bir plan belirmeye başladı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Robert'ı bulmalıydım. Oyunu o başlatmıştı, muhtemelen çözüm de ondaydı. Plan yapmış olmalıydı. Planımın temelde Robert'ın planını öğrenmek olduğunun farkındaydım, ama bu konuyu benden daha uzun düşünecek zamana sahip olduğunu kabul etmek gerekirdi.

Yeni inşa edilen kanadın girişinde Edward'ı gördüm. Camın arkasında yere oturmuştu. Sadece sırtı görünüyordu. Ceketi kırışmıştı, beyaz gömleğinin yakası başından akan kana bulanmıştı. Kontrol panelindeki kanlı parmak izlerine bakılırsa, kendini içeri kilitlemişti.

Demek benden önce biri hakkından gelmişti.

Yaklaşırken omuzlarının belli belirsiz kalkıp indiğini görebiliyordum. Aradaki kilitli kapıya güvenerek arkasında çömelip yüzünü görmeye çalışırken nefesimden cam buğulanıyordu.

Önce omzunun üstünden kucağındaki kanlı ellerini ve serçe parmağındaki yüzüğü gördüm. Bu Edward değil, Stuart'tı.

Kalbim tekledi.

Kafasının arkasında camı nazikçe tıklattığımda ensesinde olduğumu anlayınca sıçrayıp dönerken hareketleri Matilda'nınki kadar uyuşuktu. Herhalde akşam içilen içkilere ya da kahvelere bir şeyler katılmıştı. Stuart içki içmediğine göre, ikincisi olmalıydı.

Yüzü berbat haldeydi, sağ gözü şişip kapanmıştı, sağ şakağındaki kanama durmuştu, ama yanağından akan kan boynuna kadar iniyordu. Edward'dan kaçmayı ve kendini güvende olacağı yeni kanada kapatmayı başarmış olmalıydı. Edward kapının şifresini bilmiyordu; önceki gün telefonu çaldığı halde Eleanor'un hangi tuşlara bastığını görmek için oyalanmayı denemişti.

Stuart bir şeyler dedi, ama kapı ses geçirmiyordu. Başımı iki yana sallayınca sinirle gözlerini yumdu. Neden sonra kendini toparlayıp büyük çaba harcayarak tamamen bana dönerek pörtlek gözleriyle arkamı işaret etti.

Birden Edward'ın arkamda durduğundan emin bir şekilde küreğimi kavrayarak bir hışım döndüm, ama koridor boştu.

Tekrar Stuart'a baktım. Başını yavaşça iki yana sallıyor, yaralı yüzüne rağmen karakteristik sırıtışının hayaletiyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. *Hayır*, dedi sadece dudaklarını oynatarak. Sonra yine arkamı gösterdiğinde gözlerimi hole çevirip tekrar ona döndüm. Parmağıyla holün sol tarafını işaret ediyordu. *Edward,* dedikten sonra bitkin bir halde cama kaykıldı.

Edward gösterdiği taraftan gitmişti.

Gözlerini yumup ardına bakmadan elini salladı. Gitmemi istiyordu.

Küreğimi alıp Stuart'ı ardımda bıraktım. Beş santimlik güvenli camın ardında güvende olduğundan emindim.

Şimdiye kadar sadece Fiona ölmüştü. Stuart güvendeydi, Matilda güvendeydi, Eleanor güvendeydi. Çocuklar Nunu'yla birlikte avcı kulübesindeydi. Robert'ın bütün bunlar için neden bu yılı seçtiğini anlayabiliyordum. Ailemin bir kısmı güvendeydi.

Geriye sadece Edward, Robert ve Oliver kalmıştı.

Ana koridorda sessiz adımlarla ilerlerken parkeleri gıcırdatmamaya çalışıyordum. Küreği indirmek üzere hazır bir şekilde havaya kaldırmıştım.

Birden aklıma Oliver'a ne olduğu... ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı geldi. Ailenin en irisi ve güçlüsüydü. Ailenin defans oyuncusuydu.

Niye şimdiye kadar bir şey yapmamıştı?

Aynı anda başımda patlayan bir acıyla gözlerimin önünde şimşekler çaktı.

Ardından her yer kararda.

48

Mutlu Noeller Harriet

PAZAR, 25 ARALIK

Başladığımız yere geri döndük.

Koridorda yerde yatarken kendime geldim. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum ve başımı kaldıramıyordum. Evdeki ışıklar yanıp sönüyor, Noel müziği hâlâ koridorlarda yankılanıyordu.

Sadece birkaç saniyeye ihtiyacım olduğunu biliyordum, çünkü yirmi yıl önce arabamız tepetaklak olduğunda başımın dönmesi bu kadar sürmüştü. O sabah buz gibi soğukta tersim dönmüş halde asılı dururken o saniyeler bir ömür gibi gelmişti, ama sonunda ayılmıştım.

Yerdeki yoğun gaz kokusu, açık kapıdan yüzüme üfleyen rüzgârla gözlerimin yaşarmasına neden oluyordu. Bakışlarımı alevlerin göz aldığı hol şöminesine çevirdim. Ev her an alev alabilirdi, ama biri herhalde zamanını bekliyordu.

Ve bekleyenin Robert mı, Edward mı, yoksa Oliver mı olduğundan artık emin değildim.

Ayağa kalkabilsem koşabilir, her şeyi ardımda bırakarak kurtulabilir, polisi arayabilirdim... Ama bütün hikâye benim üzerime kurulmuştu ve sahnenin nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordum.

Gaz, alevler, cesetler... Her şey özenle sahnelenmişti. Binada yangın başlarsa, yangından kimin sorumlu tutulacağından hiç kuşkum yoktu. Bunu her kim yapıyorsa, suçu benim üzerime atmak için gereken her şeyi yapmıştı.

Kaçarsam söz söyleme hakkım olmayacaktı.

Başımı yerden kaldırıp bütün hücrelerimi zorlayarak hafifçe doğruldum ve gözlerimi öteki tarafa çevirdim.

Anında nefesimi tuttum. Oliver'ın cansız yüzü burnumun dibindeydi. Ağzı açıktı, gözleri boş bakıyordu. Cıyaklamamak için kendimi zor tuttum. Eli artık kan fışkırmayan boğazındaydı.

Görünüşe göre, bütün bunların Oliver'ın başının altından çıkmadığını söyleyebilirdim. En azından payı varsa bile artık oyun dışıydı.

Hemen yanında demir şömine çubuğunu gördüm. Başına bununla vurulmuş olmalıydı. Herhalde bütün bunları benim yaptığımı düşünmüştü. Sonra asıl fail gürültüyü duyunca bizi bulmuş, onu öldürmüştü. Benim hâlâ hayatta olmam tek bir anlama gelebilirdi.

Edward ya da Robert bundan sonra rolümü oynamamı istiyordu.

Birden Oliver'ın bacaklarının ağırlığını hissettim ve yavaşça altından sürünerek çıktım. Ardından dört ayak üstünde biraz uzaklaşıp yalpalayarak ayağa kalktım. Baş dönmemin geçmesi için biraz beklemem gerekti. Sonunda sessiz adımlarla merdivene yöneldim. Küreğim hemen yanda duruyordu.

O sırada oturma odasında dolaşan birinin boğuk adım seslerini duydum. Mobilyalar kaydırılıyordu. Küreğin yanında çömelmiş halde donakaldım. Bir şeyler oluyordu. Kaçabilirdim, ama kaçmanın sonunda neler olacağını çok iyi biliyordum. Hayatımın sonuna kadar hapse kapatılacak, bütün aileyle birlikte Holbeck malikanesini yakan kadın olarak anılacaktım. Ama bu oyunu durdurmaya çalışırsam... herkesi kurtarabilirsem bunu söyleyemezlerdi.

Dikkatle ayağa kalkıp küreği iki elimle birden başımın üzerine kaldırdım.

İçeri girdiğimde oturma odası farklı görünüyordu. Şömine kükrüyor, Noel ağacının puslu ışıkları göz kırpıyor, altında parlak kâğıtlara sarılmış hediyeler sessizce bekliyordu, ama bütün mobilyalar duvar diplerine itilmişti. Ortada sadece gazla sırılsıklam olmuş halıyla birbirine bakan iki koltuk vardı.

Karşımdaki koltukta baygın bir halde oturan Robert Davison Holbeck, başını huzurlu bir uykudaymış gibi koltuğun yüksek arkalığına yaslamıştı. Hemen yanında oğlu Edward duruyordu. Elindeki av tüfeğini babasının başına doğrultmamış olsaydı, gördüğüm sahne tarihi aile tablolarından birine benzetilebilirdi.

"Harry," dedi Edward tuhaf ve sıcak bir karşılamayla. Bu arada kana ve çamura bulanmış halimi süzüyordu. "Uzun bir gece olmadı mı? Ama başardın."

Ses tonundaki alaycı tınıyı daha önce hiç duymamıştım, o yüzden karşımdaki adamla ilk kez tanışıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Ona söylemek ve sormak istediğim milyonlarca şey vardı, ama tek bir soru öne çıkıyordu. "Ne zamandır biliyordun?" diye sorarken aptal ayağına yatmamak için özen gösteriyordum. "Ne olduğumu ne zamandır biliyordun?"

Burada neler döndüğünü ikimizin de bildiğinden emindim, sadece bazı boşlukları doldurmam gerekiyordu.

"Çok oldu," dedi nazikçe. "Tanıştığımız günün ertesinde araştırmayı başlattım. Bir hafta sonra her şeyi biliyordum. Ama bir açıdan seni ilk gördüğüm andan beri biliyordum. Hissetmiştim. Cesaretin, sadakatin, sevgin... Seni kurtardığım gece âşık oldum, ama Tanrı biliyor ya öğrendiklerimden sonra... baskı altında nasıl tepki verdiğini görünce aşkım daha da büyüdü. O adam senden can almıştı, ama sen hiç düşünmeden onun canını aldın. Sevgin için yapabileceklerin, yaptıkların..." Başını iki yana sallayarak küçük bir es verdi. "Hayatım boyunca seni aramıştım. Dürüst olabileceğim, yanındayken kendim olabileceğim birini aramıştım."

Robert oturduğu yerde hafifçe kıpırdadı, ama Edward gözlerini bana dikmişti. Planının ne olduğunu bilmesem de dikkatini üzerimde tutmam gerektiğinin farkındaydım.

"Ama bana dürüst olmadın," dedim usulca. Empatinin doğru cephesinde kalmaya çalışıyordum. "Başından beri hakkımda her şeyi biliyordun, ama bir şey demedin. Neden?" Her şeye rağmen sesimdeki duygusallığı hissedebiliyordum, çünkü zihni ne kadar çarpık olursa olsun, onu sevmiştim.

"Önce *senin* söylemeni istemiştim. Çocukça gelebilir, ama bana gerçek rengini gösterecek kadar güvenmeni istedim," dedi. "O zaman hislerimin gerçek olduğundan emin olacaktım. Ama sen bu konuda tek bir kelime bile etmedin, öyle değil mi?"

Yaptığı şeye ve gerçek kimliğini öğrenmiş olmama rağmen suçluluk duygusuyla midem kasıldı, çünkü haklıydı. Hayatımda hiç kimseye gerçeği anlatacak kadar güvenmemiştim. Hele sevdiklerime hiç anlatamazdım. Yine de suçlama karşısında öfkelendim. "Beni sevmeyeceğinden, öğrenirsen seni kaybedeceğimden korktum," derken samimiydim. "Sen de böyle hissetmedin mi? Seni... gerçek *seni* sevebileceğime inanmadın. Yaptıklarını bilseydim, Bobby'yi, Lucy'yi, Alison'ı, Gianna'yı ve diğerlerini öldürdüğünü bilseydim seni sevmeyeceğimi düşündün."

Gözlerini kaçırdı. "Bobby'yi ben öldürmedim."

"Ama ölümüyle alakan vardı."

"Evet," dedi. Darbeyi tuhaf ve yumuşak bir dürüstlükle karşılamaya karar vermişti. "Ağabeyim Adderall kullanmıyordu. Ben yemeklerine katıyordum. İlaçların etkileşimini öğrenmiştim, yoksa o aptal ilacı asla kullanmazdı. Sanırım sonrasında herkes biliyordu. Babam biliyordu. Sahip olmak istediğim babam olmayı bırakmaya başladı. Bobby şirketi ve her şeyi çıkmaza sokacaktı, o yüzden oyundan çıkmasını istedim. Hepsi bu. Sağlığı için kenara çekilmesini istedim, onu vazgeçirmek istedim, ama işler tahmin ettiğimin çok ötesine gitti. İnatçıydı, kontrolü kaybetti. O gün Bobby'yi durdurmaya çalıştım. Her şeyin beyninde olduğunu, hissettiklerinin gerçek olmadığını söyledim, ama artık çok geçti. Beni dinlemiyordu. İlk seferim, ilk hatamdı. Ağabeyimi öldürmek niyetinde değildim. Bunu kendi kendine yaptı."

"Bobby mi olmak istiyordun? Şirketi yönetmek mi istiyordun? O zaman niye Oliver'a bıraktın?"

Yanında oturan adama baktı. "Babamla bir anlaşma yaptık. Doğru zaman geldiğinde ben şirketin başına geçene kadar herkesi susturacaktı. Oliver ancak babam yönetimden çekilirse devreye girecekti. Ve bu henüz gerçekleşmedi. O yüzden kontrol tamamen bana geçene kadar kendi işimi yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Neyse ki beni gözlerinin önünde tutmak istiyorlardı. Ailenin tek sırrı ben değilim, ama eminim bunu zaten biliyorsundur."

Robert koltukta tekrar kıpırdadı. Bu sefer mahmur gözlerini kırpıştırıyordu.

"Onları niye öldürdün Ed?" diye sordum, Robert kendine gelene kadar zaman kazanabilmek umuduyla.

Cevap vermeden önce bir an beni süzdü. "Sen o adamı niye öldürdün?"

Hayatım boyunca kimsenin sormadığı soruya hazırlıklı değildim. Kafasını karıştıracak bir şeyler söylemeyi düşündüm, ama bunun bir anlamı olmayacaktı. Bir yanımla bugüne kadar ördüğüm bütün duvarlarımın yıkılmasını, her şeyin ortaya çıkmasını istiyordum. "Çünkü yaptığının bedelini ödemesini, acı çekmesini, anlamasını istemiştim."

"Sence anladı mı?"

Bu soru üzerine de hayatımda ilk kez düşünüyordum. "Aslına bakarsan evet. Evet, bence anladı."

"Yani istediğini elde ettin?"

"Bir açıdan öyle, ama yaptığımla yaşamak zorundayım. Anlık bir fevri davranışım, bütün ömrüme damgasını vurdu."

"Ama onun yaptığı iki ömre mal oldu, öyle değil mi?" dediğinde ne yapmaya çalıştığını biliyordum.

"Biz aynı değiliz Edward," dedim.

Başını yana eğdi. "Evet, değiliz. Sen ilk cinayetini bile isteye işledin, benimkiyse bir hataydı."

Zekice bir ayrım yapmıştı. "Ama ikincisi hata değildi, haksız mıyım?"

"İkincisi bir gereklilikti. Ağabeyimin öldüğü gün Lucy oradaydı. Her şeyi duymuştu. Başka çarem yoktu."

"Ve Alison. İlk kız arkadaşın değil miydi? O zaman da mı başka çaren kalmamıştı?"

Sözlerim karşısında irkildi. "Evet, çarem yoktu. Onu sevdiğimi, onun da beni sevdiğini sanmıştım. Ona her şeyi anlatmaya çalıştım. Bobby'yi, Lucy'yi... Dürüst olmaya çalıştım. Benden kaçtı. Ne düşünüyordum ki? Gençti, iyi yürekliydi, yaptıklarımı affedeceğini sanmak saflıktı, ama yine de denemek zorunday-

dım. Bir daha asla peşine takılmamış olsan da öldürme arzusunun nasıl bir şey olduğunu bildiğinden eminim. Sırrımı paylaşmanın sorun olmayacağını düşünmüştüm, ama yanılmıştım. Anlattıklarımdan sonra ne yapacağını, kimlere söyleyeceğini bilemezdim. Sonra Gianna... Ne kadar bildiğini ya da ne kadarından şüphelendiğini anlamaya çalışma umuduyla ona yaklaştım, ama tuhaf bir kızdı. Alison'ın ona neler anlattığını, ne kadarını bildiğini kestiremezdim. Duymak istediğin bu mu?" diye sordu aniden. "Her şeyin nedenini mi öğrenmek istiyorsun?"

Sorusundaki pragmatik tınıyı duyunca bir anda hâlâ benden yana umutlu olduğunu fark ettim. Bir yanıyla hâlâ yeterince dürüst ve açık olursa, onu bir şekilde anlayacağımı ve sevmeye devam edeceğimi umut ediyordu. Ama anlamazsam ve sevmeye devam etmezsem?

"Beni öldürecek misin Edward?" diye sordum.

Beni sessizce süzdü. "İkinizin ne işler çevirdiğinizi biliyorum," dedi usulca, gözlerini koltukta kaykılmış halde oturan Robert'a çevirerek.

Kaseti biliyordu. Onu o akşam çalışma odamda bulduğumda Robert'm sesini duymuş olmalıydı. Kasetteki isim listesini duyar duymaz meseleyi kavramış olmalıydı. Haftalarca ona yalan söylediğimi biliyordu.

"Kaseti dinledin?"

Başını salladı. "Bunu ondan beklerdim, ama senden beklemezdim. Beni görmezden gelmeye, durumu manipüle etmeye çalıştı, güvenini kazanmaya çalıştı."

Çaresizce son birkaç günü aklımdan geçirdim. Eleanor yeni inşa edilen kanadı göstermek üzereyken bir telefon gelince Edward yanımızdan ayrılmıştı. Birkaç dakika sonra Robert ofisinde birileriyle tartışarak elindeki her neyse duvara fırlatmıştı.

Telefonda Edward'la konuşuyordu. Edward muhtemelen o görüşmede kaseti gündeme getirmişti, sonucu akşam yemeğinin iptal edilmesi olmuştu.

"Seni buraya anlaman için getirdim," diye devam etti. "Kaseti dinledikten sonra kendi iradenle bana gerçekleri anlatmanı ummuştum. Belki bu bizim için iyi olabilirdi. Öyle olmaz mıydı?"

Robert koltukta hafifçe doğrulduğunda dudaklarında sessiz bir gülümseme belirdi. "Harriet," diye yırakladı boğuk sesiyle. "Başarmışsın. Tam zamanında," dedi. Sonra oturduğu yerde zorla dönüp yan tarafındaki yaraya elini bastırdı. "Son ipucunu buldun mu?" diye sorarken rüyadaymış gibi konuşuyordu.

Edward tepkimi dikkatle izliyor, Robert kadar cevabımı duymak istiyordu. Oyun bir ömür öncesiymiş gibi geldiğinden son ipucunu hatırlamaya çalıştım. Sonra kuyuyu, o iğrenç kokuyu, Melissa'nın kollarımdaki cansız ağırlığını hatırladım.

"Harriet, ilişkimizi sürdürmek isteyip istemediğini söylemen gerekiyor," dedi Edward, yelkenlerimi indirmeye yönelik bir tavırla.

Robert imalı bir bakış fırlatınca son ipucuna odaklanmaya çalıştım.

Hediyen boynundaki şeyin altında.

Hediyem bir yıldızın altındaydı. Herhalde Noel ağacındaki yıldızı kastediyordu. Öte yandan ev çam ağaçlarıyla doluydu ve hediyem bir tabanca olmadığı sürece bunun ne işe yarayacağından emin değildim.

Robert'ın ipucunu anladığımı belirtmek için başımı salladım.

Gözü arkama kayınca birden odanın köşesinde ne olduğunu hatırladım.

Bir Noel ağacı!

"Evet dersem, devam etmek istersem bu gece neler olacak?" diye sordum Edward'a.

Cevap vermeden önce düşündü. "Evet dersen, bu gece burada yaşananlar bir kaza olacak. İkimiz de kurtulacağız, her şey bizim olacak. Mitzi ve Alfred gibi olacağız."

Teklif ettiği şeyi istemiyordum. Öyle biri hayatı istemiyordum. O kişi olmak istemiyordum.

Tepkim belli belirsizdi, yine de görmüştü, anlamıştı. Geri dönüş yoktu.

Son umutları uçup giderken hayal kırıklığıyla birlikte buz bir sakinliğin yüzüne yerleşmesini seyrettim.

"Peki," dedi neden sonra. "Koltuğa oturmanı istiyorum Harry," diyerek namlusuyla Robert'ın karşısındaki koltuğu işaret etti. "Rica etsem oturur musun?"

Robert sessizdi, ama etrafımdaki her şey Edward'ın istediğini yapmamam için çığlık atıyordu. Dönüp arkamda ışıldayan Holbeck çamının tepesinde parlayan yıldıza bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Koltuğa oturmak istemiyorum Ed," diyerek küreğin sapını elimde çevirdim. Av tüfeği karşısında küreğin hiçbir işe yaramayacağını elbette biliyordum, ama Edward'a karşı iki kişiydik ve silah ikimize birden doğrulamazdı. Robert'la aynı anda harekete geçersek, birimiz hayatta kalabilirdik.

"Koltuğa otur Harry," diye havladı Edward.

Hediyem hemen arkamdaki ağacın altındaydı. Robert sessiz bakışlarıyla bunu söylüyordu ve anlaşılan hediye içine düştüğümüz durumda gerçekten işe yarayacak bir şeydi.

Çaresizce zaman kazanmaya çalıştım. "Aliza'yı niye öldürdün? Seninle alakası bile yoktu. Peki Melissa?" Edward'ın dikkatini dağıtmak ya da Robert'tan bir işaret almak için uğraşıyordum.

"Aliza geçmiş ve ailemizle ilgili çok soru soruyordu. Matilda ona fazlasıyla güvendiği için gerçeğe çok yaklaşmıştı. Ama

onun da seninki kadar ağır sırları vardı. Belki onunkiler daha ağırdı. Aliza'yı uyardım, ama tehlikeliydi, o yüzden "

"Bu arada Melissa'yı buldum," dedim. Robert'ın anlaması için. Hediyemin nerede olduğunu bildiğimi ve almaya hazır olduğumu bilmesini istiyordum.

Edward omuz silkti. "Maaşını hak eden bir sekreter," demekle yetindikten sonra namluyu bana doğrulttu. "Otur dedim."

Robert çaktırmadan başını sallayınca küreğimi yavaşça halının kenarına bıraktım. "Tüfeği indirirsen otururum."

Edward şaşırmış gibi gülümseyerek, "Bunu yapmayacağım," dedi.

Elim hâlâ kürekteyken ağacın altında göz ucuyla bir şey gördüm. Kırmızılar arasında parlak sarı bir hediye diğerlerinden ayrışıyordu. Avuç büyüklüğünde bir çakmak gazı tüpünün üzerinde kırmızı renkli kalın bir fiyonk vardı.

Hediyem kapkaranlık bir şakaydı.

İnanamıyormuş gibi baktığımda Robert belli belirsiz kaşlarını kaldırdı.

Hediyenin neyi sembolize ettiğini anlıyordum galiba. Geçmişten kurtuluş, kanıtların yok edilmesi, tertemiz bir sayfa... Ama bunun şu anda hiçbir faydası yoktu.

O sırada Robert'ın ne söylemeye çalıştığını fark ettim. Edward'ın arkasında kükreyen şömineyi görünce, aklından geçeni anlamıştım.

O gaz tüpüne ihtiyacım vardı.

Küreği nazikçe bırakıp teslim oluyormuş gibi ellerimi havaya kaldırdım ve gözlerimi Edward'dan ayırmadan ayağa kalktım.

Edward silahsız olduğumu düşünüyordu. Ona göre istediğini yapacaktım.

"Teşekkürler Harriet," dedi yine nazikçe koltuğa buyur ederken.

Göz ucuyla Robert'ın parmağını koltuğun kolundan birkaç milim kaldırdığını fark edince ona baktım. Sonra gözlerimi tekrar Edward'a geçirdim.

Robert ikinci parmağını kaldırdı.

Hazır olmam için işaret veriyordu.

"Her şeyi yakacak mısın?" diye sordum Edward'a. "Fiona'yla Oliver'ı öldürdün. Herkesi öldürüp suçu benim üzerime mi atacaksın?" diye ekledim. Hamleme hazırlanırken dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

"Sahne kendi hikâyesini yazacak," dedi Edward yorgun bir ifadeyle.

Robert'ın kaldırdığı üç parmağın ilki aşağı indi.

Üç.

Geri sayım başlamıştı.

"Peki sen? Yalnız kalacaksın. Ailen olmayacak, eşin olmayacak, kızın olmayacak. Bununla yaşayabilecek misin? Dünyanın parasına sahip olacaksın, ama konuşacak kimsen olmayacak."

"Her durumda insan unsuru hep sıkıntı yaratacaktır. En iyisi her şeyi basit tutmak," derken Edward'ın ses tonu, her şeyden vazgeçtiğini belli ediyordu.

Robert'ın ikinci parmağı indi.

İki.

"Bence yeterince konuştuk Harry," diye ekledi Edward.

Robert'ın son parmağı koltuğun kumaşına değer değmez her şey bir anda oldu.

Bir.

Robert aniden Edward'm tuttuğu tüfeğin namlusunu tutup yere çevirdi. Bu sayede bana fırsat yaratmıştı. Anında dönüp

ağacın altındaki sarı tüpe atıldım. Tam ele geçirmiştim ki bir patlama sesiyle arkama baktım. Edward silahı geri alarak kabzasını babasının suratına indirmişti.

Yere yığılırken Robert'ın bacağından kan akıyordu.

Edward hemen dönüp namluyu bana çevirdi. Bir an için beni süzerken aynı anda aynı şeyi fark etmiş olmalıydık.

Edward'ın elindeki tek atımlık eski bir av tüfeğiydi. Tekrar mermi sürmesi gerekiyordu.

Aynı anda harekete geçtik. Namluyu kırıp fişek için elini cebine attığında elimdeki çakmak gazı tüpüyle üzerine atıldım.

Dehşet veren bir hızla fişeği yerine takıp silahı doğrulttu, ama ben de hızlıydım. Bütün gücümle çarptığımda geriye savruldu. Dengesini bulmaya çalışırken ateşe düşmemek için şömine rafına tutunurken tüfek öteki elinde sallanıyordu.

Fırsatı kaçırmadım.

Tüpü bütün gücümle sıktığımda gaz bir çizgi halinde dans ederek Edward'ın kıyafetlerinde ve yüzünde dolaştı. Hâlâ dengesini sağlayamamıştı. Odayı bütan gazının keskin kokusu doldururken hiç düşünmeden tüpü Edward'ın arkasındaki kükreyen şömineye çevirdim.

Anında bembeyaz alevler her yanını sararken elleri çaresizce yüzüne uçtuğunda tüfek gürültüyle yere yuvarlandı.

Düşünecek zamanım yoktu. Acı çektiğini ve taptaze dehşetini gördüğüm halde yaklaştım. Açık ağzından çığlıklar attığını görebiliyordum, ama kulaklarımdaki zonklama diğer bütün sesleri silmişti. Kalbim deli gibi atıyordu, çünkü bu iş bitene kadar duramayacağımı biliyordum.

Yoksa *Edward* asla durmayacaktı.

Üzerime atıldığı sırada üzerine hâlâ gaz sıkıyordum, ama acıya katlanamaz hale gelmiş olmalıydı ki alevleri söndürmek için

kendini yere atıverdi. Yanlış bir karardı. Gazla sırılsıklam ettiği halı anında parlayınca daha parlak alevler bütün vücudunu sardı.

Yerde yatan Robert'a baktım. Yangın kontrolden çıkmak üzereydi ve zamanımız yoktu.

Buradan hemen çıkmamız lazımdı.

Yapmam gerekeni biliyordum. Halının etrafından dolaşıp kabzası neredeyse kor gibi ısınmış tüfeği alarak namluyu yerde çırpınan Edward'a doğrulttum. Nişan aldığımda halının alevleri çıplak bacaklarımı yalıyor, tüfeği sağlam bir şekilde tutmaya çalıştığım sırada adeta etimi kavuruyordu.

Sakince bir nefes çekip tetiği çektim. Bir patlama sesiyle Edward alevlere teslim oldu.

Hemen tüfeği atıp Robert'ın yanına koştum ve duvarda asılı duran antika bir kalkanla yaklaşan alevleri engelledim. Doğrulttuğumda öksürüyordu.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedim. "Bacağındaki yaraya elini bastırmaya devam et."

Başını sallayıp yardımımla ayağa kalkarken, "Çocuklar? Eleanor?" diye soruyordu boğuk sesiyle.

"Güvendeler," dedim. Kısmen doğruydu. Eleanor güvendeydi. Matilda güvendeydi. Stuart'tan pek emin değildim. Ama Oliver ve Fiona ölmüştü.

Topal adımlarla hole çıktığımızda Oliver'ın cesedini göremesin diye Robert'ı çekiştirerek açık kapıdan dışarı çıkardım.

Kar soğuğunda tertemiz kış havasını içimize çektik. Robert güvendeydi, ama Stuart hâlâ içerideydi ve ben Edward gibi değildim. Bir ölümden daha sorumlu olamazdım.

"Ormana kadar yürüyebilir misin?" diye sordum sendeleyerek evden uzaklaşırken. "Eleanor ve Matilda, ormanın kıyısındaki ağaç evde."

"Evet," dedikten sonra bileğimi kavradı. "Bekle. Sen nereye gidiyorsun?"

"Stuart hâlâ içeride."

Başını iki yana sallarken bileğimi sıkıyordu. "Hayır, içeri girme Harriet. Çocuğunu düşün," dedi.

İçimde büyüyen hayatı hatırladım. Yarısı Edward'dan, yarısı bendendi. Duraksadım. Sonra elinden yumuşak hareketlerle kurtularak, "Onu düşünüyorum," dedim. "Annesinin eve geri giren kişi olması gerekiyor. *Benim* eve geri dönen kişi olmam gerekiyor."

Tekrar içeri döndüğümde sıcak dayanılmazdı. Kara buladığım bir kumaş parçasının ciğerlerimi koruyacağını sanmıştım, ama boğazım yanmaya başlamıştı. Alevlerin arasından koşarken gözlerime adeta iğneler batıyordu.

Yeni kanada ulaştığımda Stuart camın ardında değildi. Herhalde başka bir çıkış bulmuştu.

Çıkmak üzere döndüğüm anda dinlenme odalarındaki baygın Sylvia ve Anya'yı hatırlayınca dumanla kaplı koridordan fırın gazıyla dolu mutfağa koştum.

Geçmişi değiştiremeyeceğimi biliyordum. Yaptıklarımı ve sonucunda olduğum kişiyi değiştirmek için elimden bir şey gelmezdi. Ama geçmiş burada sona erebilirdi. Değişebilirdim. Daha iyi biri olabilirdim. Yeni bir başlangıç, yeni ve yalansız bir ben...

Sonuçta çocuğum için bunu istemiyor muydum?

Hepimiz hatalarımızla yaşayabilirdik, ama yaşadıklarımızdan ders çıkarabilir, kötü bir günü yüzlerce güzel güne, kötü bir seçimi ömür boyu iyilik yönündeki seçimlere dönüştürebilirdik.

İleride gazın alev alıp patlamasıyla mutfak kapısını menteşelerinden kopardığını gördüm. Ben de geriye savrulmuştum.

Ellerim uğuldayan kulaklarıma gittiğinde duman soluyordum. Zorla ayağa kalkıp mutfağa fırladım, dolapları yalayan ve el bezlerini tutuşturan alevlerden kaçınarak arkadaki beyaz koridora geçtim.

Ve o zaman onu gördüm. Anya hâlâ baygın sayılan Sylvia'yı taşıyordu. Yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa benim yardım etmeye mi, yoksa işlerini bitirmeye mi geldiğimi kestiremiyordu.

Ama açıklama yapacak zaman yoktu. Bir şey demeden Sylvia'nın koluna girip ağırlığın yarısını yüklendim. Sonra üçümüz bembeyaz bahçeye çıkıp karların üzerine yayıldık. Temiz havayı adeta yutuyorduk.

Sonunda Anya konuşacak gücü buldu. "Telefon hatları çalışmıyor. İtfaiyeyi ve polisi aramamız lazım. Telefonunuz var mı? Evde kendi telefonlarımızı kullanmamıza izin verilmiyor."

Elbette izin verilmezdi.

"Telefonumu Matilda'ya verdim," dedim dürüstçe.

Genç kadın birden Holbeck ailesinin diğer üyelerini hatırladı. "Aman Tanrım... diğerleri nerede? Ben tamamen..." Eli ağzına gitti. "İyiler mi? Ben düşünemedim... Sadece Sylvia'yı kurtaracak zaman vardı," derken gözleri doluyordu.

"Herkes iyi," diye yalan söyledim. "Yangından uzak durmak için ormanın kıyısında toplandılar. Yanlarına gidersek... oradan yardım için telefon edebiliriz."

Anya önce baygın arkadaşına, sonra bana baktı. Belli ki en azından benim tanıdığı bir şeytan olduğuma karar vermişti. "Tamam," dedi. "Gidelim."

49

Iris

PAZARTESİ, 10 TEMMUZ

Iris. Gözümün nuru...

Hastane yatağımda daha rahat oturmak için doğrulurken bebeğim hemen yanımdaki beşikte kıpırdandı. Mount Sinai'nin pencerelerinden gökyüzü masmavi görünüyordu. Kızım bir yaz bebeğiydi. Beklenenden biraz geç gelmişti, ama yedi ay önceki karlı geceden canlı çıkmayı başarmıştı. İkimiz de canlı çıkmayı başarmıştık.

O gece geriye kalan Holbeck üyeleriyle soğukta durup Hydes'ın küle dönüşmesini seyretmiştik. Geriye sadece küllerin arasından yükselen yeni kanat kalmıştı. Dediklerine göre Eleanor'un minimalist talepleri doğrultusunda önümüzdeki bahar bina tekrar inşa edilmiş olacaktı.

Özel odamın dışındaki koridorlarda hastane hayat doluydu, ama birkaç saat önceki fırtınaya rağmen bebeğim hâlâ huzurla uyuyordu. Minik göğsünün inip kalkışını seyrettim. İçimde büyüttüğüm hayat artık dışarıdaydı.

Babasıyla geçirdiğim son Noel hem zihnime hem de derime işlemişti. Ellerim, baldırlarım yanıktı. Ciğerlerim kavrulmuştu.

Hayatım boyunca asla maraton koşamayacaktım, ama kızımı hayatta tutacak kadar güçlüydüm.

Sabahın erken saatlerinde sezaryenle doğum yapmıştım. Aslında hiçbir sorun yoktu. Sadece bebeğim, karnımın içindeki güvenli kozasından çıkmak istemeyecek kadar mutluydu.

Ama dünya onu görmek için sabırsızlanıyordu. O yüzden karnımı bir istiridye gibi yarıp kızımı bir inci gibi dışarı çıkardılar.

Benim minik Iris'im.

Hastane masraflarını büyükbabası Robert karşılıyordu. Her şeyin ödemesini yapmıştı ve hep yapacaktı. Taze anneciği çok önemli bir görev için özellikle seçmişti. Bende güç görmüştü, belki de beni kullanabileceğini düşünmüştü. Önemi yoktu. Bir gün ikimizin harika bir şey yapacağımızı, onu... hatta bütün ailesini kurtaracağımızı biliyordu. Bebeğim benden duymayacaktı, ama onlar mutlaka anlatacaktı. Annecik eski bir Noel oyununu kazanmıştı, ama artık oyun oynamayacaktık.

Noel oyununda herkes hediyesini aldı. Bunda ısrar etmiştim. Fiona'nın oğulları için bir vakıf kuruldu. Oliver çocuklara şirket hissesi bıraktı. Stuart, Oliver'ın yerine geçti.

Bense yeni bir aileye kavuştum. Bir de Robert'la Eleanor bir toruna kavuştu.

Hydes'da gaz kaçağı bulunmuştu. Dediklerine göre hepimiz ölebilirdik. Sigorta şirketi tazminat ödemeyi kabul etmese de avukat ve dedektifler dosyayı kapatmaya yetecek kanıtları bulmuştu. Beklenmedik bir kazaydı. Elbette çok sevilen üç kişinin ölümünden birilerini sorumlu tutmayı çok isterdik, ama hayat aldığı gibi vermesini de biliyordu. Ana binadaki ısı, geriye sadece DNA bırakmıştı. Oliver, Fiona ve kızımın babası ölmüştü.

Sam, Tristan ve Billy o gece tıpkı benim gibi öksüz kalmıştı. Ama bebeğimin bir annesi vardı.

Ölüleri nasıl taşıdıklarını, sahnenin nasıl kurulduğunu, sabahın ilk ışıklarıyla gelen birtakım adamların her şeyi nasıl ortadan kaldırdığını kızıma asla anlatmayacaktım. Büyükbabası hemen çarkları işletmeye başlamıştı. Para, güç, itibar... dünya bu sayede dönmeye devam etmişti.

Bazen bir iş için *doğru insanı* bulmak, *yanlış insanlarla* karşılaşmak zorunluluğunu beraberinde getirirdi.

Ama tek dileğim bunların hiçbirini hayatın boyunca öğrenmemen. Bebeğim için gerekirse dünyayı yerinden oynatırdım, ama bu bir kez olurdu. Bir hatadan diğerine koşmanın zamanla nasıl alışkanlığa dönüştüğünü çok iyi biliyordum.

Hikâye şöyleydi... Bizler yatmaya gittiğimizde hâlâ oturma odasındaydılar. Muhtemelen uyuyakaldıklarında şömine alevi halıya, oradan da ahşap kapılara sıçramıştı. Büyük olasılıkla duman yüzünden uyurken ölmüşlerdi ve geri kalanını alevler küle dönüştürmüştü. Bebeğim yüzünden uyanık olmasaydım, sıcağın ve dumanın farkına varamayacak, hayatlarını kurtardıklarımı kurtaramayacaktım.

Canım Iris'imin bilmesini çok istiyordum. Anneciği, babacığı kurtarmaya çalışmıştı. Bunu bütün kalbimle istemiştim, ama artık çok geçti. Sihirli bir gece tanışıp âşık olduğum adam artık burada olmasa da bebeğimde yaşamaya devam edecekti. Kızımız yaptığı en iyi şeydi ve Edward'ın bebeğimizi çok seveceğinden emindim. Babacığı gitmiş olabilirdi, ama Iris'i sevecek çok insan vardı.

Ve büyüdüğünde hem kaybettiğim hem de kazandığım ailemi ona anlatacaktım. Büyükbabasının benden istediği iyiliği ve bunun karşılığında ödediği bedeli anlatacaktım. Bir oğul kaybetmiş, bir kız evlat kazanmıştı. Anlatacaklarım belki eksik

kalacaktı, ama bazen hayatın gerçeğini hikâyeler üzerinden anlamak daha kolay oluyordu. Bazen hikâyeler gerçekten yüreğe dokunuyordu.

Bizi sarıp sarmalayan gizemin farkındaydım, ama son kitabıma dünya çapında duyulan ilgi bebeğim anlayacak yaşa gelene kadar raflarda yerini koruyacaktı. Dediklerine göre kitabım gerçeğe rahatsız edecek derecede yakındı, hatta gerçek bir hayat trajedisi üzerinden bir gerilim kitabı yazmak bazılarına göre ahlak sınırlarını zorluyordu, ama hepimiz hayatın bize getirdikleriyle farklı şekillerde baş etmeye çalışıyorduk. Hem insanlar gizeme bayılıyordu. Robert muhtemelen gerçeği kurguya tercih ederdi.

Yıllar sonra Holbeck serveti, imparatorluk, ailenin tarihi... her şey bebeğimin olacaktı, çünkü Iris ilk doğan çocuğun ilk bebeğiydi. Iris babasının yerine geçecek, o hazır olana... ya da hazır olmak isteyene kadar büyükbabası ve Stuart amcası kaleyi koruyacaktı.

Düşündükçe aile isminin taşımakta zorlanılacak ağır bir taç olduğunu fark ediyordum. Ama bebeğim için her şey farklı olacaktı. İhtiyaç duyduğu sürece her adımında yanında olacaktım. İstediği hayatı seçebilecekti, çünkü aslında bir Holbeck sayılmazdı.

Kızım bir Reed'di ve Reed soyadını taşıyan bizlerin ayağında geçmişin prangası olmayacaktı.

Önümüzde sadece gelecek vardı.

Ayışığı Kitaplığı

Teşekkürler

Harika editörlerime teşekkür ederim: ABD'deki Penguin Random House'ta Kara Cesare ve İngiltere'deki Simon & Schuster'da Bethan Jones değerli düşünceleri, soruları ve dürtüklemeleriyle bu hikâyeye pek çok katman ekledi. Bu kitabın ve her kitabın editörlük sürecini bu kadar yaratıcı ve eğlenceli hale getirdiğiniz için çok teşekkürler! Size sahip olduğum için inanılmaz şanslıyım.

Penguin Random House'taki ekibin geri kalanına ve bu kitabın güvenli bir şekilde elinize ulaşmasına yardımcı olan herkese teşekkürü bir borç bilirim: Jesse Shuman, Allyson Lord, Allison Schuster, Yewon Son, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Kara Welsh, Kelly Chian, Carlos Beltrán, Elizabeth A. D. Eno ve diğerleri. Sıkı çalışmanız, coşkunuz ve yaratıcılığınız için teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi bir yazarın umabileceği en iyi destekçi olan Darley Anderson'daki muhteşem menajerim Camilla Bolton'a özel teşekkürlerimi sunarım... Hiç eksik olmayan desteğin, dinamizmin ve sektör hakkındaki bilgin için teşekkürler.